

СТИВЪН КИНГ

КУДЖО

Превод от английски: Вилиана Данова, 1993

chitanka.info

Тази книга е за брат ми, Дейвид, който ме държеше за ръка, когато пресичахме Уест Брод Стрийт и който ме научи как да правя кукички за бесене от стари закачалки. Номерът беше страхотен и аз правех само това.

Обичам те, Дейвид.

*Старите майстори знаят смъртта.
О, колко добре я познават!
Тя идва в живота ти в миг —
Тогава, когато друг някой се храни,
Отваря прозорец, или
Тягостно крачи напред...*

*Х. У. Оден
„Музей на изящните
изкуства“*

*Старият Мурджо умря.
Смъртта му беше тежка.
Земята във задния двор се разтресе,
лопатата лъсна за миг, гробът раззина
уста,
и в него аз пуснах го долу,
опасан със златна верижка.
И всичко направих, както преди:
Зовях го по име, зовях го безспир:
„Тук, Мурджо, тук, верни приятелю!“
Народна песен*

„Не, бе, тук няма нищо нередно.“

Имало едно време, ала не много отдавна, едно чудовище, което се появило в малкия градец Касъл Рок, щата Мейн. През 1970 година то убило една сервитьорка на име Алма Фречър; през 1971-ва — една жена на име Полин Тутейкър и първокурсничката Черил Муди; през 1974 година — красивото момиче, наречено Каръл Дънбаргър; през есента на 1975 година — учителката Ета Рингорд; и най-накрая, в началото на зимата през същата година — ученичката Мери Кейт Хендрасън.

Чудовището не беше върколак, вампир или таласъм. Нито пък някакво непознато създание от омагьосаната гора или снежните степи; беше просто ченге на име Франк Дод с психически и сексуални отклонения. Един добър човек на име Джон Смит, като по чудо го разкри, ала преди да бъде заловен (и може би така стана по-добре), Франк Дод се самоуби.

Хората бяха шокирани, естествено, но повечето от тях ликуваха, защото в този малък град чудовището, което ги бе преследвало в сънищата им, бе мъртво. Най-после мъртво! Кошмарите на града бяха заровени заедно с Франк Дод в гроба му.

И все пак... дори в нашия образован век, когато толкова родители осъзнават опасността от психически отклонения, които могат да причинят на децата си, трябва да е имало в Касъл Рок някой родител, или може би просто някоя баба, усмиряващи малчуганите с приказки за това как Франк Дод ще дойде и ще ги вземе, ако не внимават и не са послушни. И сигурно децата изведнъж са млъквали, поглеждайки към тъмните прозорци, мислейки си за Франк Дод в неговата лъскава, черна мушама... Франк Дод-удушвачът, който убиваше, убиваше и убиваше...

„Ето го там навън“, навярно шепти някъде бабата, докато вятърът се втурва в комина и тихо стене около стария капак, затиснал дупката в кюнеца на печката. *„Там навън е и ако не слушаш, ще видиш лицето му да наднича в прозореца на спалнята ти, след като всички въкъщи са заспали, освен теб; а може да го видиш посред нощ как ти се хили от килера и да вдига знака СТОП с едната си ръка, докато*

децата пресичат улицата, а в другата държи бръснача, с който се е самоубил... така че мълчете, деца... шшшт, тихо...

От всичко най-потресаващ бе краят. И разбира се децата сънуваха кошмари, лежаха будни нощем, а празната къща на Дод (майката на Франк получи удар и почина скоро след сина си) бързо се превърна в къща, преследвана от духове и хората я отбягваха. Тези събития обаче отминаха... това бяха евентуалните странични явления на една поредица от безсмислени убийства.

Но времето минаваше. Минаха пет години.

Чудовището го нямаше. Чудовището бе мъртво. Франк Дод се разлагаше в ковчегата си.

Ала чудовищата никога не умират. Върколаци, вампири, таласъми, непознати създания от степите. Едно чудовище никога не умира. И то се върна отново в Касъл Рок през лятото на 1980 година.

* * *

Тад Трентън, четиригодишен, се събуди една сутрин, малко след полунощ, за да отиде до тоалетната. Той стана от леглото си и полусънен се упъти към ярката ивица светлина, процеждаща се през полуоткрехнатата врата, като смъкна панталоните си. Уринира цяла вечност, пусна водата и се върна в леглото. Дръпна завивката си и точно тогава видя чудовището в килера. Беше ниско, с огромни плещи, издали се над кривия му, къс врат. Очите му бяха горящи, кехлибарени дупки. Бе същество наполовина човек, наполовина вълк. Когато се изправи, тестисите му увиснаха, козината му щръкна, дъхът му — тих, смразяващ вой, изсвистя в гърлото му; очите му гледаха лудо и се хилеха. Очи, обещаващи ужасна смърт и криещи в себе си музиката на задавени писъци... нещо там, в килера...

Тад чу доволно ръмжене, усети сладникав дъх, ухаещ на гнило месо и покри очите си с ръце. Пое дълбоко въздух и изпищя.

В другата стая се чу приглушен вик — баща му... и един друг вик на уплаха: „Какво беше това?“ в същата стая. Беше майка му.

Чу се шум от тичащи стъпки. Когато родителите му влязоха, Тад плахо погледна през пръстите си и го видя в килера как се озъбва със

зловещата увереност, че майка му и баща му можеха и да дойдат, но те със сигурност щяха да си отидат и тогава...

Стаята се обля в светлина. Вик и Дона се приближиха до леглото му и се спогледаха тревожно като видяха тебеширенобялото му лице и втрещени очи. Тогава майка му каза... не, тросна се:

— Нали ти казах, че три сандвича ще са му много, Вик?!

А после татко му седна на леглото, прегърна го през гърба и го попита какво му е.

Тад отново се претраши да погледне към раззиналата паст на килера. Чудовището го нямаше. Вместо някакъв си там свиреп звяр, той видя само двете неравни купчини одеяла и зимни нощници и пижами, които Дона още не бе успяла да прибере в килера на третия етаж. Те бяха струпани върху столчето, на което Тад се качваше, за да стигне най-горния рафт на килера. Вместо грозната, триъгълна глава, забучена накриво върху врата и хищния, изпиващ поглед, малкият видя плюшеното си мече, разположено върху по-високата купчина. Вместо горящите, кехлибарени дупки го гледаха лъскавите, кафяви, стъклени очички, с които Мечо наблюдаваше света.

— Какво има, Тадър? — попита отново баща му.

— Има чудовище! — изплака Тад. — В килера! — извика той и избухна в сълзи.

Майка му седна до него; взеха го между тях, галеха го и го успокояваха с каквото могат. Последва обичайният родителски ритуал: казаха му, че няма чудовища, и че просто е сънувал лош сън. Майка му обясни как сенките понякога заприличвали на ужасните работи, които показвали по телевизията и в детските списания, а татко му каза, че всичко е наред, окей, и че в къщата няма нищо, което би могло да му причини зло. Тад кимна и се съгласи, че е така, макар да знаеше, че не е.

Баща му му обясни как в тъмното двете купчини одеяла са изглеждали като огромни плещи, а мечето — като кривната глава. Светлината от тоалетната се била отразила в очите на играчката и те заприличали на очите на истинско животно.

— Виж сега, Тадър — рече баща му. — Наблюдавай много внимателно.

Тад го наблюдаваше.

Баща му взе двете купчини одеяла и ги бутна назад в килера. Малкият чу как закачалките леко издрънчаха, разказвайки за татко му на техния си, закачалчески език. Стана му смешно и се засмя. Майка му видя усмивката му и също се усмихна с облекчение.

Баща му излезе от килера, взе мечето и го сложи в ръцете му.

— А най-вече — каза той с патос, като се поклони и накара Тад и мама да се разсмеят, — изплашило те е „столцето“.

Татко му плътно затвори вратата на килера и сложи стола отпред. Все още се усмихваше, когато дойде до леглото на Тад, ала погледът му бе сериозен.

— Добре ли си, Тад?

— Да — отвърна малкият и после се насили да каже: — Но то беше там, татко. Видях го. Наистина!

— *Въображението* ти е видяло нещо, Тад — каза баща му и го погали по косата с едрата си, топла длан. — Но всъщност ти не си видял истинско чудовище в килера. Няма чудовища, Тад. Има ги само в приказките и в твоето въображение.

Тад погледна първо майка си, после баща си и отново майка си. Обичаше широките им, добри лица.

— Наистина ли?

— Наистина — отвърна майка му. — А сега искам моето голямо момче да отиде да се изпишка.

— Ходих. Затова се събудих.

— Ами хайде — рече тя, защото родителите никога не вярваха — убеди ме, че си прав.

И тъй, той отиде в тоалетната, а тя го наблюдаваше как пусна четири капки. После майка му се усмихна и каза:

— Виждаш ли? Значи все пак е трябвало да се изпишкаш.

Примирен, Тад кимна. Върна се в леглото. Завиха го хубаво с одеялото. Целунаха го. Ала когато застанаха до вратата, страхът отново го обви като някаква студена и влажна пелена. Като парче месо, от което лъхаше на безнадеждна смърт. „*О, моля ви*“ помисли си той. Но нищо повече, а само това: „*О, моля ви, моля ви, моля ви!*“

Навярно баща му долови неговата мисъл, защото се обърна с ръка на електрическия ключ и повтори:

— Няма чудовища, Тад.

— Да, татко — отвърна Тад, тъй като в този миг очите на Вик бяха далечни и забулени и той сякаш имаше нужда да бъде убеден. — Няма чудовища.

„Освен това, което е в килера на стаята ми!“

Светлината угасна.

— Лека нощ, Тад.

Гласът на майка му достигна до него мек и нежен, а в съзнанието си Тад закрепя: *„Пази се мамо! Те изяждат жените! Във всички филми хващат жените, отвличат ги и ги изяждат! О, моля те, моля те, моля те...“*

Ала майка му и баща му вече ги нямаше.

И така, Тад Трентън, четиригодишен, лежеше в своето легло — стомахът му бе свит на кълбо, а мускулите му — стегнати като пружини. Завивката бе дръпната до брадичката му и с едната си ръка притискаше плюшеното мече към гърдите си. Върху стената се виждаше Люк Звездоходецът, на другата имаше плакат, показващ голяма, весело усмихната катерица, клекнала върху някаква сокоизстисквачка. *„Ако животът ви поднесе лимони, направете си лимонада!“*, казваше нахално ухилената катерица. На третата стена беше целият пьстър свят от Сезам Стрийт: Биг Бърд, Ърни, Оскар, Гроувър. Добри тотеми, добра магия. Обаче вятърът отвън... майчице! Как само пищеше над покривите и се втурваше надолу в черните тръби! Тад нямаше да може да заспи тази нощ... малко по малко кълбото в стомаха му се разплете, пружинките в мускулите му се отпуснаха. Започна да се унася...

И тогава един друг писукащ звук, не този на вятъра отвън, го стресна и го накара отново широко да отвори очи.

Бяха пантите на вратата на килера.

Скрррръц... тънък, скрибуцащ звук, толкова тих, че навярно само кучетата и будните малки момченца биха могли да го чуят. Вратата се отваряше бавно и сигурно — мъртвешка паст, откриваща черната си бездна сантиметър по сантиметър, стъпка по стъпка.

И в тази черна бездна беше чудовището. Бе клекнало на същото място, както преди. То се ухили на Тад, а мускулите му се извисяваха над криво забучената му глава. В жълтите му очи светеше безсмислено, кухо коварство. *„Нали ти казах, че ще си отидат, Тад?, шепнеше звярът. Накрая те винаги си отиват и тогава се връщам аз.“*

Харесва ми да се връщам. Харесвам и тебе, Тад. Сега вече ще се връщам всяка нощ... и всяка нощ ще се приближавам по мъничко до твоето легло... още малко... и още... докато една нощ, преди да успееш да ги повикаш с писъците си, ти ще чуеш ръмжене, ще усетиш как някой ръмжи точно до тебе. Това ще бъда аз, Тад и ще скоча върху тебе. А после ще те изям и ти ще бъдеш в мене.“

Втрещен и ужасен, Тад гледаше чудовището, изпаднал в някакво тъпоумно вцепенение. Имаше нещо в него... което му бе почти близко. Нещо, което той сякаш познаваше. Това бе най-страшното — че нещо в него му бе почти познато. Защото... „*Защото аз съм луд, Тад. Аз съм тук и съм бил тук през цялото време. Казвах се Франк Дод някога и убивах жени. А може и да съм ги изяждал. Тук бях през всичките тези години и следях всичко с ухо прилепено към земята. Аз съм чудовището, Тад. Старото, познато чудовище и скоро ще те имам. Усещаш ли как идвам към тебе все по-близо... и по-близо...“*

Навярно онова нещо, там в килера, говореше със собствения си, съскащ глас или пък с гласа на вятъра. И така да беше, а и да не беше, нямаше значение. Тад чуваше думите му, ужасен и неподвижен — сякаш бе хипнотизиран: на границата на припадъка и все пак напълно буден. Гледаше зъбещото се в тъмнината лице, което му бе почти познато. Тази нощ нямаше да заспи повече. Може би никога вече нямаше да може да спи.

Ала по-късно, по някое време между дванадесет и един часа, вероятно защото бе малък, Тад пак се унесе. Отначало сънят му бе неспокоен, изпълнен с космати, плещести чудовища, които с блеснали зъби го преследваха, докато накрая малкият потъна в дълбок и безпаметен сън.

Вятърът надълго и нашироко си говореше с черните тръби на комините, високо в небето се издигаше тънкият сърп на бялата, пролетна луна. Далече, далече сред някакво пусто поле в нощта или в боровата гора накрай града диво залая куче. После всичко утихна.

А в килера на Тад Трентън нещо непрестанно бдеше.

* * *

— Ти ли си преместил одеялата? — попита Дона мъжа си на следната утрин.

Тя стоеше до печката и пържеше бекон. Тад бе в другата стая и гледаше предаването за новите животни в Зоопарка, похапвайки пръчици „Туинкъл“ от купата си. Пръчиците „Туинкъл“ бяха от серията тестени изделия на „Шарп“, а Трентънови получаваха всички тестени изделия на „Шарп“ безплатно.

— Ъъъ? — Измънка Вик въпросително.

Беше се зачел в спортните вести. Той бе пришълец в Ню Йорк и не успяваше да се запали по отбора на „Ред Сокс“. Но нямаше как да не изпита макар и болезнено удоволствие от факта, че играчите на „Метс“ се готвеха за още една блестяща победа.

— Одеята в килера на Тад. Пак бяха на стола. А и той също бе на старото си място. Вратата пак беше отворена. — Дона донесе на масата все още цвъртящия бекон, а мазнината капеше върху книжната салфетка. — Ти ли си ги поставил обратно върху стола?

— Откъде накъде?! — отвърна Вик, обръщайки страницата. — Там така смърди на нафталин!

— Странно. Тогава Тад трябва да ги е преместил.

Вик бутна вестника встрани и погледна жена си.

— За какво говориш, Дона?

— Помниш ли кошмара от снощи...

— Как няма да го помня?! Помислих си, че малкият умира или че е получил гърч... знам ли?

Дона кимна.

— Тад мислеше, че одеята са нещо като...

Тя не довърши и сви рамене.

— Някакъв таласъм — рече Вик и се ухили.

— Май че да. Ти му даде мечето и сложи одеята навътре в килера. Но днес, когато влязох да оправя леглото му, те пак бяха върху стола. — Дона се засмя. — Надникнах вътре и за момент ми се стори...

— Ето значи откъде на Тад му се виждат такива неща — каза Вик и отново взе вестника. — Имаш да вземаш, че е от трите сандвича — додаде той закачливо.

По-късно, когато Вик излетя навън, забързан за работата си, Дона попита Тад защо е поставил одеята пак върху стола, след като

така са го уплашили през нощта.

Тад погледна нагоре към нея и иначе веселото му и живо лице сега изведнъж се състари — стана бледо и замислено. Книжката му за оцветяване „Звездни войни“ лежеше отворена пред него. Той тъкмо работеше върху картината с междузвездната кръчма, стиснал зелената си боичка, за да оцвети Лакомчо.

— Не съм аз.

— Но Тад, ако не си ти, татко ти не е и аз не съм...

— Чудовището ги е преместило — рече Тад. — Чудовището в килера ми.

И той отново се наведе над картината. Дона стоеше до него и го гледаше, разтревожена и леко уплашена. Тад беше умно момче и може би твърде впечатлително. Това не бе много радостно. Трябваше да поговори с Вик тази вечер. И то сериозно.

— Спомни си какво каза баща ти, Тад — рече Дона. — Такива неща като чудовища няма.

— Поне не и през деня — отвърна ѝ той и се усмихна така открито и лъчезарно, че Дона за миг забрави страха си. Тя разроши косата му и го целуна по бузата.

Дона възнамеряваше да говори с Вик, ала докато Тад беше в детската градина, дойде Стийв Кемп и тя забрави. Същата нощ малкият отново нададе писък. Пищеше, че то е в килера му. Чудовището... чудовището!

Вратата на килера бе отворена, одеялата бяха върху стола. Този път Вик ги отнесе на третия етаж и ги пхна в килера там.

— Заклучих го, Тадър — рече Вик и целуна сина си. — Сега всичко е наред. Заспивай и приятни сънища.

Но Тад дълго не можа да заспи. А преди да заспи, вратата на килера се отключи сама като щракна тихо и коварно и мъртвешката паст отново зейна, разкривайки черния си мрак — черния мрак, където нещо космато и с остри зъби и нокти чакаше. Нещо, което миришеше на престояла кръв и зла прокоба.

„Здравей Тад“, прошепна то със зловонния си дъх, а бялото и тънко острие на луната надникна в прозореца на Тад, сякаш беше окото на мъртвец.

* * *

Най-възрастната старица в Касъл Рок, все още жива през тази късна пролет, бе Евелин Чалмърс, известна сред най-старите жители на Касъл Рок като леля Еви, а на Джордж Миара известна като „дъртата кресливка“. Той носеше пощата ѝ (състояща се главно от каталози, талони от „Рийдърс Дайджест“ и брошури с молитви на Вечния Христос) и слушаше безкрайните ѝ монолози.

„Единственото, за което я бива дъртата кресливка, е да предсказва времето“, казваше понякога Джордж, когато сядаше на чашка с приятели в „Мелой Тайгър“. Името беше глупаво за кръчма, но тъй като бе единствената в Касъл Рок, нямаше как, мъжете я посещаваха.

Всички се съгласяваха с Джордж. Като най-старата жителка на Касъл Рок, през последните две години леля Еви вечно ходеше с бастун, щом като старият Арнълд Хийбърт, който бе на сто и една години и страдеше от такова старческо оглупяване, че да говориш с него се равняваше на интелектуалното предизвикателство да говориш с празна тенекия, падна в задния двор на старческия дом „Касъл Ейкърс“ и си счупи врата точно двадесет и пет минути след като за последен път си бе подмокрил гащите.

Леля Еви не бе и наполовина толкова оглупяла, колкото стария Арни Хийбърт, нито пък бе толкова стара. Но на деветдесет и три години, тя бе достатъчно възрастна, за да може да се излъже като Арни и да напусне собствения си дом, както обичаше да вика с все сила на мрачния и често налегнат от махмурлук Джордж Миара, когато последният ѝ носеше пощата.

Но пък я биваше да предсказва времето. По всеобщо съгласие сред възрастните хора, които се интересуваха от такива неща, леля Еви никога не грешеше за три неща: през коя седмица на лятото да се окоси тревата, дали ще бъде добра или лоша реколтата от боровинки и какво ще е времето.

Един ден, рано през този юни, Евелин се дотътри до пощенската кутия в края на пътеката с димяща цигара и облегната на бастунчето, дадено ѝ от в. „Бостън Поуст“ („което ще отиде у Вин Марчънт, щом дъртата кресливка хвърли топа и най-после ще се отървем от тебе,

Еви“, мислеше си Джордж Миара.). Тя изрева някакъв поздрав към Джордж (очевидно собствената ѝ глухота я бе убедила, че в знак на съчувствие към нея целият свят бе също оглушал) и завика, че това лято щяло да бъде най-горещото от тридесет години насам.

— Горещо в началото, горещо и в края! Горещо и по средата! — дереше се леля Еви, огласяйки пладнешкия покой на града и напъвайки меховете на дробовете си.

— Така ли? — попита Джордж.

— *Какво?*

— *Така ли*, рекох! — изкрещя Джордж.

Това беше още една забележителна черта у леля Еви: караше те да викаш заедно с нея. Човек можеше да си спуска някой кръвоносен съд.

— *Да ми умре конят, ако не е тъй!* — изрева леля Еви, а пепелта от цигарата ѝ падна върху ръкава на униформената риза на Джордж, който току-що я бе взел от химическо чистене и я бе облякъл новановеничка. Той бръсна пепелта с примирение. Леля Еви се наведе към прозореца на колата, за да може по-добре да вика в ухото му. Дъхът ѝ миришеше на кисели краставички. — Полските мишки избягаха от коренищата! Томи Нийдо видял как елените остъргват кадифения слой от рогата си при Мусънтик Понд и как там се появила първата червеношийка. Когато се стопи снегът под него имаше трева! Зелена трева, Миара!

— Така ли, Еви? — рече Джордж, защото все пак трябваше да каже нещо. Започваше да го боли главата.

— *Какво?*

— *Така ли, лельо Еви?!* — изкрещя Джордж Миара и от устата му излетяха пръски слюнка.

— *Ами да!* — изрева доволно в отговор леля Еви. — *Късно снощи видях една огромна светкавица! Лош знак, Миара! Ранната жега е лош знак! Тази година може и да умрат хора от жегата. Тежки горещини настават!*

— *Трябва да тръгвам, лельо Еви!* — извика Джордж. — *Имам специална доставка за Стринджър Болийо!*

Леля Еви Чалмърс отметна глава към пролетното небе и се закикоти. Киска се така известно време, като едва не се задави, и поръси предницата на халата си с още пепел. Тя изплю фаса, залепнал

в края на устата ѝ и той падна димящ на пътеката до обувката ѝ, обувка черна като печка и стегната като корсет, предвидена да трае векове.

— *Имаш специална доставка за Френчи Болийо ли?! Ами че той няма да може да прочете своето собствено име върху върху надгробната си плоча!*

— *Трябва да вървя, лельо Еви* — рече припряно Джордж и включи на скорост.

— *Френчи Болийо е най-големият глупак по рождение, когото господ някога е създал!* — изрева леля Еви, но вече към прашната диря, оставена от колата на Джордж, който бе успял навреме да избяга.

Евелин стоя до пощенската си кутия цяла минута, загледана след отдалечаващата се кола. За нея нямаше писма. Те бяха голяма рядкост. Повечето от хората, които познаваше и които можеха да ѝ пишат, бяха вече покойници. Тя предчувстваше, че скоро ще дойде и нейният ред. Настъпващото лято вещаеше злини и я плашеше. Леля Еви спокойно можеше да говори за мишките, избягали от коренищата и за ярката, знойна светкавица върху пролетното небе, ала не смееше да говори за жаравата, която усещаше някъде при хоризонта, сякаш някакъв мършав и все пак могъщ звяр бе клекнал там с проскубаната си козина и горящи, червени очи. Не смееше да говори и за сънищата си — жарки, без сянка и стръвни; не смееше да каже и за утрините, когато сълзите без причина пълнеха очите ѝ — сълзи, които не облекчаваха, а само пареха клепачите като някакво ненормално августовско потене. Дори във вятъра, който не идваше, тя усещаше някакво диво безумие.

— *Джордж Миара, ти си един стар пръдльо* — рече леля Еви, провлачвайки последната дума, което ѝ придаде едновременно драматично и абсурдно звучене.

Тя се запъти обратно към къщата, облеганата на бастуна си, подарен ѝ от редакцията на вестник „Бостън Поуст“ на тържество, организирано от градския съвет за единствената ѝ заслуга, че успешно е доживяла дълбоки старини. „Нищо чудно, че вестникът фалира“, помисли си леля Еви. После се спря, така както бе сгърбена, и погледна към небето, което бе все още пролетно-чисто и в меки багри. О, но тя усещаше, че то приближава. Нещо знойно и зло.

* * *

Годината преди настъпващото лято, когато в лявото задно колело на ягуара на Вик Трентън нещо започна обезпокоително да стърже, не друг, а Джордж Миара го посъветва да отиде до гаража на Джо Кембър в покрайнините на Касъл Рок.

— Той единствен прави нещата тук по много странен начин — каза Джордж на Вик, застанал до пощенската кутия. — Първо ти казва колко ще струва, после свършва работата си и накрая ти взима точно толкова, колкото ти е казал, че ще струва. Много особен начин да се прави бизнес, а? — додаде Джордж и потегли, оставяйки Вик да се чуди дали пощальонът говореше сериозно, или пък той (Вик) току-що бе чул един от тъпите вицове за янките.

Все пак Вик отиде при Кембър. Един ден през юли (много по-хладен от този, който щеше да настъпи година по-късно) той, Дона и Тад потеглиха заедно за Кембърови. Наистина беше далече. Вик трябваше на два пъти да спира и да пита за пътя. Оттогава той започна да нарича това най-отдалечено място на града: „Източни галоши“.

Спряха пред къщата на Кембърови. Задното колело стържеше повече от всякога. Тад, тогава тригодишен, седеше в скута на Дона и се смееше; разходка в откритата кола на татко винаги го развеселяваше, а и самата Дона също се чувстваше отлично.

Едно момче на осем или девет години стоеше в двора и удряше някаква стара бейзболна топка с още по-стара бухалка. Топката прелиташе във въздуха, отскачаше от стената на стобора, в който според Вик се помещаваше гаражът на Кембър, и се търкулваше обратно.

— Здравсти — каза момчето. — Вие мистър Трентън ли сте?

— Точно така — отвърна Вик.

— Ще повикам татко — рече момчето и влезе в стобора.

Тримата Трентънови слязоха от колата, а Вик отиде отзад и клекна при повреденото колело, изпълнен със съмнения. Може би все пак трябваше да се опита да закара колата в Портланд. Мястото тук никак не му вдъхваше доверие. Кембър дори не си бе окачил фирмена табелка.

Размишленията му бяха прекъснати от Дона, която уплашено го извика. И изведнъж...

— О, боже мой! Вик!

Той бързо се изправи и видя някакво огромно куче да излиза от стобора. За един шеметен миг само Вик се запита дали това наистина бе куче, или някаква особено уродлива порода пони. Но щом кучето излезе от тъмния вход на стобора, той разбра, че породата му е Сан Бернар.

Дона инстинктивно сграбчи Тад и се дръпна назад, към колата, ала малкият, започна да се бори с нея, опитвайки се да стъпи на земята.

— Искам да видя кученцето, мамо... искам да видя кученцето!

Дона погледна тревожно към Вик, който на свой ред нервно сви рамене. Тогава отново се показва момчето и зарови ръка в козината на кучето, приближаващо се към Вик. Животното размаха гигантската си опашка, а Тад поднови опитите си да се освободи.

— Можете да го пуснете, мадам — любезно рече момчето. — Куджо обича деца. Няма да му направи нищо лошо. — После малчуганът се обърна към Вик: — Татко ще дойде веднага. Мие си ръцете.

— Добре — рече Вик. — Адски грамадно е това куче, синко. Сигурен ли си, че не хапе?

— Не хапе — потвърди момчето, но Вик несъзнателно се приближи до жена си, когато синът му, изглеждащ сега невероятно малък, се заклатушка към кучето. Куджо застана на едно място, вирна глава встрани и размаха опашка напред-назад.

— Вик... — започна Дона.

— Няма нищо — каза Вик и се замисли: „Надявам се“.

Кучето изглеждаше достатъчно голямо да глътне Тад наведнъж. Малкият спря за миг, явно разколебан, и двамата с кучето се спогледаха.

— Кученце? — повика го Тад.

— Куджо — каза момчето на Кембър, като дойде при Тад. — Името му е Куджо.

— Куджо! — извика Тад и кучето дойде при него. Започна да ближе Тад по лицето, ръсейки щедро любвеобилни лиги. Малкият се разкикоти, опитвайки се да му попречи. Той се обърна към майка си и баща си, смеейки се така, както когато те го гъделичкаха. Тад падна на земята и изведнъж кучето се спусна към него, застана отгоре му, а Вик, който бе обгърнал с ръка кръста на жена си, усети и чу как Дона затаи дъх. Той понечи да се втурне към Тад, но се спря.

Куджо ухапа тениската на Тад за гърба, вдигна момчето за фланелката и за няколко секунди Тад заприлича на малко котенце в устата на майка си. После животното изправи малчугана на краката му.

Детето затича към майка си и баща си.

— Харесвам това кученце! Мамо, татко! Харесвам кученцето!

Момчето на Кембър наблюдаваше с учтив и снизходителен интерес сцената, пъхнал ръце в джобовете на дънките си.

— Ами да, той е чудесно куче — рече Вик радостно, ала сърцето му още биеше лудо. За части от секундата му се стори, че кучето ще отхапе главата на Тад като на захарно петле. — Това е Сан Бернар, Тад — додаде Вик.

— Сан... пенаре! — извика Тад и отново се затича към Куджо, който сега бе клекнал пред тъмния вход на стобора, подобно на малка планина. — Куджо! Куууджо!

Дона, застанала до Вик, отново се притесни.

— О, Вик! Мислиш ли, че...

Но Тад вече бе заедно с Куджо, като първо буйно го прегърна, а после се вгледа отблизо в муцуната му. Както бе седнал Куджо, тупайки с опашка по чакълестата настилка и с изплезен розов език, Тад можеше да надникне в очите му само, ако се надигнеше на пръсти.

— Мисля, че се оправят добре — рече Вик.

В този миг Тад пъхна ръчичката си в устата на Куджо и надникна в гърлото му, сякаш бе най-малкият зъболекар в света. Това отново накара Вик да изтръпне, но точно тогава Тад се затича към тях.

— Кученцето има зъби — каза той на Вик.

— Да — отвърна Вик. — Много зъби.

Той се обърна към момчето на Кембър с намерение да го пита откъде му бе хрумнало такова име, но в този момент Джо Кембър излезе от стобора, бършейки ръцете си в парче кълчища, за да не изцапа Вик при здрависването.

Вик бе приятно изненадан от това, че Кембър знаеше точно какво трябва да се направи. Той внимателно се заслуша в стържещия звук, когато двамата с Вик подкараха колата към къщата в подножието на хълма, а после се върнаха обратно.

— Лагерът се е износил — рече Кембър делово. — Имали сте късмет, че не ви е оставил някъде по пътя.

— Може те ли да го оправите? — попита Вик.

— О, да. Ще го оправя още сега, стига да имате време да почакате два-три часа.

— Ами, добре — рече Вик, поглеждайки към Тад и кучето. Тад беше взел бейзболната топка на сина на Кембър, хвърляше я надалеч (което все пак не беше много далече), Санбернарът на Кембъррови послушно я улавяше и я донасяше обратно на Тад. Топката определено бе цялата олигавена.

— Кучето ви чудесно играе със сина ми.

— Куджо обича децата — съгласи се Кембър. — Ще вкарате ли колата в стобора, мистър Трентън?

„Сега чичо доктор ще те прегледа“, помисли си весело Вик и вкара ягуара в стобора. Оказа се, че цялата работа отне само час и половина и цената на Кембър бе смайващо ниска.

А Тад тичаше през онзи хладен и облачен следобед като непрекъснато викаше:

— Куджо!... Куууджо!... Туук, Кууууджо!

Малко преди да си тръгнат, момчето на Кембър (всъщност то се казваше Брет) вдигна Тад и го сложи да седне върху гърба на Куджо, придържайки го през кръста, докато кучето послушно и тържествено премина два пъти по чакълестата пътека от единия край до другия. Като минаваше покрай Вик, то вдигна поглед и Вик бе готов да се закълне, че Куджо се усмихваше.

* * *

Само три дни след кресливия разговор между Джордж Миара и леля Еви Чалмърс едно момиченце точно на годините на Тад стана от масата като закусваше (споменатата маса се намираше в малката кухненска ниша на една спретната, малка къща в Айова Сити, щат Айова) и съобщи:

— О, мамо, никак не ми е добре. Чувствам, че ще повърна!

Майка ѝ я погледна без особена изненада. Два дни преди това братът на Марси бе върнат от училище със страхотна стомашно-чревна инфекция. Брок беше вече добре, но прекара ужасно цяло едно денонощие, изхвърляйки неудържимо екскременти както отгоре така и отдолу.

— Сигурна ли си миличка? — попита майката дъщеря си.

— О, аз...

Марси високо изстена и се впусна по стълбите към коридора на долния етаж, притиснала с ръце корема си. Майка ѝ я последва, видя куката за закопчаване на обувки, окачена в банята, и си помисли: „Ох, боже мой, пак се започва. Но чудо ще стане, ако този път не се справя.“

Тя чу звуците на повръщане и влезе в тоалетната, прехвърляйки в ума си всички подробности: бистри течности, на легло, гърнето, няколко книги; Брок можеше да качи портативния телевизор в стаята ѝ, щом се върнеше от училище и...

Майката погледна и тези мисли бяха издухани от главата ѝ като от ураганен вятър.

Тоалетната чиния, където четиригодишната ѝ дъщеря повръщаше, бе пълна с кръв. Кръв имаше и по порцелана и по плочките.

— О, мамо, не ми е добре...

Дъщеря ѝ се обърна... дъщеря ѝ се обърна... обърна се, а устата ѝ бе цялата в кръв. Кръв имаше и по брадичката ѝ и капеше по синята ѝ моряшка рокличка. Кръв! О, мили боже, мили Исусе, Йосифе и пресвета Дево! Толкова много кръв!

— Мамо...

Марси отново повърна — огромна кървава маса се изтръгна от устата ѝ и се разплиска навсякъде като някакъв зловец дъжд. Тогава майката вдигна детето си на ръце и се втурна към телефона в кухнята, за да повика бърза помощ.

* * *

Куджо знаеше, че е твърде възрастен, за да гони зайци. Не че беше стар. Не. Не бе стар дори и за куче, ала на пет години той отдавна не беше малко пале, което бе готово да тича стремглаво през гората и поляните зад стобора и къщата само заради някоя пеперуда. Беше на пет години, ако беше човек, щеше тепърва да навлиза в средната възраст.

Но сега беше една красива, ранна утрин, на шестнадесети юни, когато по тревата все още блестеше роса. Горещините, които леля Еви бе предрекла на Джордж Миара, наистина бяха настъпили. Бяха най-големите горещини в началото на юни от години и в два часа на онзи следобед Куджо щеше да лежи в прашния двор отпред (или в стобора, ако МЪЖЪТ го пуснеше вътре, което той понякога правеше, щом биваше пийнал — а това се случваше често напоследък) и щеше да дъхти тежко под парещото слънце. Но това щеше да дойде по-късно.

А заекът — голям, кафяв и закръглен, нямаше ни най-малка представа, че Куджо е там, в края на нивата — километър и половина на север от къщата. Вятърът духаше в обратна посока, за да можеше Зайо Байо да усети нещо.

Куджо се запромъква към заека: повече за спорт, отколкото заради месото. Дългоушко щастливо дъвчеше новопокаралата детелина, която щеше да се опече и изсъхне под неумолимото слънце месец по-късно. Ако беше изминал по-малко разстояние и бе по-далеч от заека, когато последният го забеляза и хукна, Куджо щеше да го остави да избяга. Всъщност обаче той се приближи до него на около петнадесет метра и чак тогава заекът изправи глава и вирна уши. За секунда той не помръдна: сякаш се вкамени и се превърна в някаква заешка статуя със смешно изпъкнали очи — черни като бързови зърна. После се стрелна напред.

Като лаеше свирепо, Куджо хукна подир него. Заекът беше твърде малък, а Куджо твърде голям, но *възможността* да го хване вля допълнителна енергия в нозете на кучето. То дойде толкова близо до дългоухия, че можеше едва ли не да го докосне с лапите си. Заекът направи ЗИГ. Кучето също, само че тромаво и тежко. Ноктите му се забиваха в черната пръст и отначало той изостана, ала после бързо навакса. Разлетяха се птици, подплашени от гръмогласния му, насечен лай; ако изобщо е възможно куче да се смее, то Куджо се хилеше в този момент. Заекът направи ЗАГ, след което се спусна направо през ливадата. Куджо стремливо се втурна след него, подозирайки вече, че в това надбягване той ще е губещият.

Въпреки всичко обаче, даде си доста труд и отново настигна заека, когато той падна в някаква дупка върху неголемия склон. Дупката бе обрасла с буйна трева, ала Куджо не се поколеба. Той притисна светлокафявото си тяло към земята за миг, наподобявайки космата граната, и се изстреля напред към дупката, в която заседна като коркова тапа.

Джо Кембър бе собственик на фермата „Севън Оукс“ в края на шосе номер три от седемнадесет години, но нямаше и понятие за съществуването на тази дупка. Разбира се той щеше да я открие, ако фермерството бе главният му поминък. Обаче не беше. В големия, червен стобор нямаше добитък; той му служеше за гараж и авторемонтна работилница. Синът му, Брет, често скиташе из поляните и горичката зад къщата, но и той не бе забелязал дупката, макар че на няколко пъти кракът му едва не попадна в нея, при което сигурно би си счупил глезена. В ясни дни дупката можеше да мине за сянка, а в облачни, така както бе обрасла с трева, тя съвсем не се виждаше.

Джон Мусъм, предишният собственик на фермата, знаеше за дупката, но не бе счел за нужно да я спомене пред Джо Кембър, когато Джо купи мястото през 1963-та година. Мусъм би могъл да я спомене, за да предупреди Джо и жена му, Черити, когато през 1970-та година се роди синът им, но тогава вече старият Джон се бе споминал от рак.

И по-добре, че Брет не бе открил дупката. На света за едно малко момче няма нищо по-интересно от някоя дупка в земята, а тази водеше към малка варовита пещера. Най-голямата ѝ дълбочина беше около шест метра и за едно дребно и гъвкаво момче би било напълно възможно да се провре като змиорка и да достигне дъното, а после да

открие, че е невъзможно да излезе. Беше се случило вече на някои дребни животни в миналото. Варовиковата повърхност на дупката бе гладка и отлична за хлъзгане надолу, но трудна за изкачване. Ето защо дъното ѝ бе осеяно с кости: на един мармот, на някакъв скункс, на няколко големи катерици и на няколко малки, както и на един котарак, чието име беше мистър Чистник. Той бе изчезнал от дома на Кембърови преди две години и те решиха, че котаракът или е прегазен от някоя кола, или просто е избягал. Но той бе тук, заедно с костите на полската мишка, след която бе хукнал.

Заекът на Куджо се бе търкулнал вътре и се бе пързаял, докато не бе стигнал дъното. Сега трепереше там с щръкнали уши, носът му вибрираше като камертон, а гневният лай на Куджо изпълваше пещерата. Ехото умножаваше звука така, сякаш там горе имаше цяла глутница кучета.

Малката пещера привличаше понякога и прилепи. Не много, защото наистина бе малка, ала назъбеният ѝ таван бе отлично място, където прилепът можеше да подремне с главата надолу, докато угасне и последният слънчев лъч. Прилепите бяха още една причина, поради която Брет бе имал късмет, че не бе открил дупката — особено тази година. Тази година кафявите, насекомоядни прилепи, населяващи малката пещера, гъмжаха от един особено жизнеспособен вид вирус на бяс.

Куджо се заклеци до гърдите и започна енергично да напъва със задните си крака, но без особен успех. Би могъл да се дръпне назад и да се измъкне, ала в този момент той все още искаше заека. Усещаше, че дългоухият е в капана и е негов — само трябваше да си го вземе. Очите на Куджо не виждаха много добре, а и едрото му тяло беше затулило светлината. Той не усещаше капките, които падаха току до предните му лапи. Надушваше влага и изпражнения на прилепи — и стари и нови... но най-важна от всичко бе миризмата на заек. Топъл и вкусен. Вечерята е сервирана.

Лаят на Куджо подплаши прилепите. Те бяха ужасени. Нещо бе нахлуло в техния дом. Всички вкупом полетяха към изхода, писукайки. Ала мъничките им радари регистрираха един странен и тревожен факт: изходът го нямаше. На негово място беше страшният звяр.

Те кръжаха и се стрелкаха в тъмнината, а ципестите им крила шумяха като малки парчета плат — може би дори като бебешки

пелени, прострени навън и плющящи на силния вятър. Заекът под тях се гушеше и се надяваше на някакъв късмет.

На няколко пъти Куджо усети как прилепите кръжат около предните му лапи, с които бе успял да се напъха навътре в дупката, и се уплаши. Е му харесваше нито миризмата им, нито писъците. Нито пък му се нравеше странната топлина, която сякаш се излъчваше от тях. Той започна да лае по-силно и посегна със зъби към кръжащите и писукащи над главата му същества. Челюстите му схрускаха някакво кафяво-черно крило. Костици по-тънки и от детски пръстчета, изпукаха. Прилепът запърха и ухапа Куджо, оставяйки рана, подобна на въпросителна, върху чувствителната кожа на муцуната му. Миг по-късно прилепът вече стремително се премятеше по варовиковия склон на пещерата в предсмъртна агония. Но злото бе сторено. Ухапване от заразено с бяс животно е особено тежко, когато е в областта на главата, защото бесът е болест, поразяваща централната нервна система. Кучетата, много по-податливи към болестта, отколкото господарите си — хората, не можеха да се надяват дори на пълна защита, въпреки ваксинирането с омаломощен вирус, което всеки ветеринарен лекар извършваше. А Куджо през целия си живот не бе ваксиниран нито веднъж.

Без да знае това, но усещайки, че съществото, което бе сдъвкал, имаше отвратителен вкус. Куджо реши, че всичко това не си струваше усилията. С невероятно мощен тласък назад той успя да се издърпа от дупката, предизвиквайки по този начин малка лавина от пръст. Куджо се отръска и нов дъжд от пръст и миризливи варовикови камъчета се сипна от козината му. От муцуната му капеше кръв. Той седна на задните си лапи, вирна глава към небето и нададе тих и кратък вой.

Прилепите излязоха от дупката като малък, кафяв облак, запърхаха объркано на ярката, лятна светлина и се върнаха обратно в леговището си. Бяха безмозъчни същества и за две-три минути забравиха всичко за лаещия нахалник. Заспаха отново, увиснали надолу с главите и обгърнали с крила плъхообразните си телца, както възрастните жени загръщаха с шал раменете си.

Куджо си тръгна на бегот, отръска се пак и посегна безпомощно към муцуната си. Кръвта вече се съсирваше и засъхваше, образувайки коричка. Болеше го обаче. Кучетата притежаваха стеснителност, която съвсем не беше пропорционална на техния интелект. Куджо бе

отвратен от себе си и не искаше да се прибира у дома. Ако си отидеше вкъщи, един от неговата троица: *МЪЖЪТ*, *ЖЕНАТА* или *МОМЧЕТО*, щеше да забележи, че е направил беля. А може би някой от тях щеше да го нарече: *ЛОШОКУЧЕ*.

И тъй, вместо да се прибере у дома, Куджо отиде до ручей, разделящ земята на Кембър и имението на Гари Първиър, непосредствен съсед на Кембъррови. Започна да цапа нагоре по течението и жадно пи; завъргаля се из водата, за да се отърве от гадния вкус в устата, за да се отърве от мръсотията и блатистата воня на варовик, да се отърве от чувството на *ЛОШОКУЧЕ*.

Малко по малко Куджо започна да се чувства по-добре. Той излезе от ручей и се отръска — от козината му се разлетяха пръски вода и за миг във въздуха се очерта шеметно ярка дъга.

Чувството за *ЛОШОКУЧЕ* избледняваше, а също и болката в муцуната му. Куджо тръгна нагоре към къщата, за да види дали *МОМЧЕТО* не е някъде наблизо. Бе свикнал с големия, жълт, училищен автобус, който взимаше *МОМЧЕТО* всяка сутрин и го връщаше в ранния следобед. Но през тази последна седмица автобусът със святкащите очи и натоварен със викащи деца, не се бе появил. *МОМЧЕТО* непрекъснато бе вкъщи. Обикновено стоеше в стобора и правеше разни неща с *МЪЖА*. Може би днес жълтият автобус отново бе дошъл. Куджо щеше да разбере. Беше забравил вече за дупката и за лошия вкус на крилото на прилепа. Сега муцуната почти не го болеше.

Куджо лесно си проправи път с гърди през избуялата трева на северната поляна, като от време на време подплашваше по някоя птица, без да си дава труд да я преследва. Беше приключил с преследванията за деня и тялото му още помнеше това, макар и мозъкът му да бе забравил вече. Той бе Сан Бернар в разцвета на силите си, петгодишен и тежеше почти сто килограма. А в утрото на 16-ти юни 1980-та година той вече бе заразен с бяс.

* * *

Седем дни по-късно на около петдесет километра от фермата „Севън Оукс“ в Касъл Рок двама мъже се срещнаха в един ресторант в центъра на Портланд, наречен „Жълтата подводница“. „Подводница“-

та предлагаше голям избор от гигантски сандвичи с кюфте, пици и пълнени патладжани. В дъното имаше машина за сокове. Над тезгяха се мъдреше надпис, който съобщаваше, че ако можете да изядете два специалитета „Жълтоподвижен кошмар“, заведението черпи; отдолу в скоби и с едри букви бе добавено: *Ако повърнете, плащате вие!*

Обикновено Вик Трентън много обичаше огромните кюфтета, които приготвяха в „Жълтата подводница“, но за този ден имаше усещането, че не може да хапне нищо от днешното меню, без да получи киселини.

— Изглежда, че ще загубим играта, а? — рече Вик на другия мъж, който се бе загледал в порция датска шунка, но без особен ентузиазъм.

Другият мъж се казваше Роджър Брейкстоун, а когато той гледаше храна, това означаваше, че със сигурност ще се случи някакъв катаклизъм. Роджър тежеше около сто и четиридесет килограма и когато сядаше, бедрата му изобщо не образуваха прав ъгъл с прасците. Веднъж в леглото, в изблик на палаво настроение Дона каза на Вик, че скутът на Роджър е бил отнесен от шрапнел във Виетнам.

— Работата изглежда адски шибана — призна Роджър. — Толкова шибана, че направо да не повярваш, Виктор, Приятелю.

— Наистина ли мислиш, че това пътуване може да оправи нещо?

— Навярно не — рече Роджър, — но със сигурност ще загубим парите на „Шарп“, ако не заминем. Може и да спасим нещо; да възвърнем позициите си.

Роджър отхапа от сандвича си.

— Ако затворим за десет дни, ще загубим много.

— Мислиш ли, че сега не губим?

— Естествено, че губим, но трябва да пуснем клиповете с рекламата за онези литератори от Кенибънк Бийч...

— Лиза ще се оправи с тях.

— Не съм много убеден, че Лиза може да се оправи дори със собствения си интимен живот, да не говорим за литератори — рече Вик. — Но и да *можеше*, сериите „Боровинки по Ваш избор“ са все още на върха... ами Каско Банк и Обединение... Пък и ти трябва де се срещнеш с главатаря на Посредническата асоциация за недвижими имоти в Мейн.

— Тцъ, ти трябва да се срещнеш.

— Мама му стара, прав си — каза Вик. — Винаги се сривам, щом се сетя за онези червени гащи и бели обувки. Все ми се иска да надникна в шкафа и да намеря на човека една дъска за рязане на сандвичи.

— Няма значение и ти знаеш, че е така. Никой не дава и една десета от това, което ни дава „Шарп“. Какво да ти кажа още. Известно ти е, че Шарп и момчето ще искат да говорят и с двама ни. Да ти запазя ли място в самолета или не?

Мисълта да прекара десет дни — пет в Бостън и пет в Ню Йорк, накара Вик да се облее в студена пот. Той и Роджър работиха навремето за агенция „Елипсън“ в Ню Йорк цели шест години. Сега Вик имаше дом в Касъл Рок. Роджър и Алти Брейкстоун — живееха в съседния Бриджтън на около двадесет и два километра.

За Вик това бе период, за който изобщо не искаше да си спомня. Чувстваше, че не бе живял пълноценно и изобщо не бе разбрал какво значи да живееш, докато той и Дона не се преместиха в Мейн. Сега отново изпита болезненото усещане, че Ню Йорк просто е чакал през последните три години само за да забие ноктите си в него. Струваше му се, че я самолетът ще излезе от пистата при приземяване и силнозапалимото гориво на реактивните двигатели ще лумне в пламъци, я ще стане катастрофа на Трибъроу Бридж, или пък таксито им ще се блъсне в някой дълъг автобус и ще стане кървава касапница. Я някой военен ще вземе да стреля с автомата си, вместо само да го размаха нехайно, или пък някъде ще избухне газопровод, някой от капациите ще отхвъркне във въздуха подобно на петдесеткилограмово фризби и в миг ще му отсече главата. Просто чувстваше нещо. Върнеше ли се в Ню Йорк, големият град щеше да го убие.

— Родж — рече Вик като остави настрана сандвича си, отхапвайки вяло от него, — замислял ли си се понякога, че ако все пак загубим парите на „Шарп“, няма да настъпи краят на света?

— Няма — рече Роджър, изливайки бавно бирата си в наклонената си чаша, — но с нас това ще е краят. Вземи мене, например — трябва да плащам още седемнадесет години по двадесетгодишната си ипотека. Имам и две близначки, които душа и сърце дават да учат в Академията на Бриджтън. И ти имаш ипотека, и дете, плюс този стар, спортен ягуар, който ще ти струва маса пари.

— Да, но местната икономика...

— Местната икономика е *скапана!* — гневно викна Роджър и шумно тропна с чашата си по масата.

Една компания от четирима мъже облечени в спортни тениски и един във фланелка, отпред с легендарния надпис: *ДАРТ ВЕЙДЪР Е ПЕДЕРАСТ*, изръкопляскаха. Роджър им махна с ръка ядосано и се наведе към Вик.

— Няма да можем да стъпим на краката си нито с „Боровинки по Ваш избор“, нито с Мейнските посредници и ти го знаеш. Загубим ли парите на „Шарп“, ще се срутим без остатък. От друга страна, ако запазим и частица от парите на „Шарп“, през следващите две години ще имаме право на част от бюджета в Отдела по туризъм и може би дори от държавната лотария, ако до тогава не сгафят нещата там. Тлъст е паят, Вик. И ще можем да кажем сбогом на „Шарп“ и техните лайнyani, тестени изделия и изобщо ще има безкраен празник. Големият, лош вълк ще трябва да си потърси храна другаде; тези прасенца са си вкъщи и са свободни.

— Всички разчитат на нас да спазим нещо — рече Вик, — което е толкова вероятно, колкото сериите с Клийвландските индианци да спечелят световна награда.

— Мисля, че е по-добре да опитаме, приятелю.

Вик се умълча, загледан замислено в безвкусния си и студен сандвич. Никак не бе справедливо, но той бе свикнал да живее с несправедливостта. Това, което наистина го огорчаваше бе пълната абсурдност на положението. Сякаш от ясното небе се бе изсипало някакво убийствено торнадо, което разрушаваше всичко в зигзагообразната си спирала и после изчезваше. Той и Роджър, както и самата рекламна къща „Ад Уъркс“ бяха като че ли фатално белязани, каквото и да предприемеха. Това се четеше върху кръглото лице на Роджър, което не бе изглеждало така бледо и сериозно, откакто с Алти загубиха момченцето си, Тимоти, още новородено поради спиране на дишането. Детето бе едва на девет дни. Три седмици след инцидента Роджър не издържа и рухна. Плака, покрил с длани пълното си лице, изпълнен с такава безутешна скръб, че сърцето на Вик заседна в гърлото му. Това бе лошо, ала засилващата се паника в очите на Роджър сега също бе лоша.

В рекламния бизнес от време на време изневиделица се появяваха торнадо. Една огромна машина като агенцията „Елисън“,

която печелеше милиони, можеше да издържи, но малка като „Ад Уъркс“ просто не можеше. Вик и Роджър бяха носили до сега две кошници — едната пълна с много и дребни яйца, а другата с едно голямо яйце. Оставаше да се види дали то бе напълно загубено или можеше поне да се опържи. Нито един от провалите не бе по тяхна вина, обаче рекламните агенции моделират чудесни момчета за всичко.

Вик и Роджър се сближиха съвсем естествено, още от времето на съвместната им работа в агенция „Елисън“ преди шест години. Вик, висок и мършав и доста мълчалив, бе отличният Дон Кихот за Санчо Панса, тоест Роджър Брейкстоун, който бе пълен, весел и експанзивен. Бяха си допаднали и като личности, и като работници — да организират рекламна кампания за Института по мозъчен паралич.

Изработиха строга реклама в черно и бяло, показваща малко момче с огромни и груби шини на краката, застанал в непозволената зона до линията на първа база^[1] в полето на младшия отбор. На главата на малчугана бе килната шапка от отбора „Ню Йорк Метс“ и изражението му (винаги след това Роджър твърдеше, че точно изражението бе направило рекламата популярна) изобщо не бе тъжно; беше просто мечтателно — всъщност почти щастливо. Отгоре се мъдреше надпис с големи букви: *БИЛИ БЕЛАМИ НИКОГА НЯМА ДА МОЖЕ ДА НАНЕСЕ СПОЛУЧЛИВ УДАР, а отдолу: БИЛИ ИМА ЦЕРЕБРАЛЕН ПАРАЛИЧ*. Под този надпис с дребен курсив бе написано: *Ще ни дадете ли едно рамо, а?*

Даренията за церебралния паралич отскочиха значително. Браво на тях! Браво на Вик и Роджър! Екипът Трентън-Брейкстоун беше неудържим. Последваха пет-шест успешни кампании. Вик разработваше главно по-широката концепция, а Роджър я осъществяваше на практика.

За корпорацията „Сони“ изработиха реклама, представляваща някакъв мъж, седнал с кръстосани крака на пешеходното островче на оживен аутобан, облечен в бизнесменски костюм, голяма радио „Сони“ в скута си и ангелоподобна усмивка на целувачката си. Надписът с едри букви гласеше: *ПОЛИС БЕНД, РОЛИНГ СТОУНС, ВИВАЛДИ, МАЙК УОЛЪС, ТРИО КИНГСТЪН, ПОЛ ХАРВИ, ПАТИ СМИТ, ДЖЕФРИ ФАЛУЕЛ, а отдолу: ЗДРАВЕЙ, ЕлЕй!*^[2] За компанията „Войт“, произвеждаща плувни принадлежности, Вик и Роджър направиха реклама, показваща пълната противоположност на идеята за

плажно момиче от Маями Бийч. Застанал с арогантно изпъчени хълбоци сред някакъв тропически рай. Моделът бе петдесетгодишен мъж с татуировки по тялото, бирено шкембенце, отпуснати меса по ръцете и краката и грозен белег в горната част на едното бедро. В ръцете си този ветеран държеше чифт плавници, производство на „Войт“. Голямото заглавие гласеше: *МИСТЪР, АЗ СЕ ГМУРКАМ, ЗА ДА ЖИВЕЯ ОТ ТОВА И ХИЧ НЕ СЕ ПОМАЙВАМ*. Отдолу имаше и други надписи, но за тях Роджър казваше, че са празни приказки. Голямото заглавие, написано с едри букви, беше истинската сензация. Вик и Роджър бяха пожелали да напишат вместо „хич не се помайвам“, „хич не се ебавам“, но хората на „Войт“ бяха отказали. „Жалко“ казваше Вик на чашка, „бихме могли да продадем много повече плавници“.

След това дойде „Шарп“.

Компанията „Шарп“ в Кливланд бе на дванадесето място в Голямата американска класация, когато старият Шарп неохотно влезе в рекламната агенция „Елисън“ в Ню Йорк, след като двадесет години се бе ползвал от услугите на малката рекламна агенция в родния му град. „Ние «Шарп» бяхме по-голяма компания от «Набиско» преди Втората световна война“, обичаше да подчертава старецът. Синът му пак със същата любов подчертаваше, че Втората световна война е приключила преди тридесет години.

Поръчката с пробен период от шест месеца беше дадена на Вик Трентън и Роджър Брейкстоун. В края на този пробен период „Шарп“ бяха скочили вече от дванадесето на девето място на пазара за бисквити, сладкиши и тестени изделия. Година по-късно, когато Вик и Роджър обединиха усилията си и се преместиха в Мейн, за да започнат там собствен бизнес, корпорацията „Шарп“ се бе изкачила вече на седмо място. Кампанията им беше ураганна. За бисквитите „Шарп“^[3] — Вик и Роджър изработиха рекламата с точния стрелец — един надут войник от Запада, чийто шест пушки вместо куршуми изстрелваха бисквити за хората, любители на специалните ефекти. В някои клипове това бяха хрупкавите картофени пърженки, в други — джинджифиловите пръчици, а в трети — „пустите му овесени топчици!“. Всички тези клипове обаче показваха накрая точния стрелец с изгърмени патрони и празни пушки. „Е, лошите си отидоха“, казваше той на милиони американци почти всеки ден, „но при мене

останаха бисквитите. Най-добрите бисквити на Запада... или където да било, струва ми се“. Точният стрелец захапваше една от бисквитките, а изражението на лицето му подсказваше, че гастрономическото удоволствие, което изпитва е равно на удоволствието от първия оргазъм, преживян от подрастващо момче. И кадърът бавно угасваше.

За шестнадесетте различни вида готови печива, като се почне от маслените торти и се мине през баниците, че да се завърши с тортите, покрити с галета, бяха измислили един трик, който Вик нарече „Джордж и Грейси“^[4]. Започва се с това как Джордж и Грейси си тръгват от един разкошен купон, на който студеният бюфет е отрупан и се гъне под тежестта на всевъзможни лакомства. След това картината се пренася в малко и схлупено жилище без отопление, но силно осветено. Джордж седи пред най-обикновена кухненска маса, покрита с карирана покривка. Грейси взема една маслена торта „Шарп“ от хладилника (може да е баница или торта с галета) и я поставя на масата. И двамата са все още с официалните си дрехи. Джордж и Грейси се поглеждат в очите и се усмихват един на друг. Двама души, които живеят в пълна хармония. Надписът с едри букви гласи: *ПОНЯКОГА ЕДИНСТВЕНОТО, ОТ КОЕТО ИМАТЕ НУЖДА Е ТОРТА „ШАРП“*. В целия кадър няма нито една реплика. Тази реклама бе спечелила наградата *КЛИО*.

А пък рекламата с професора по тестени изделия „Шарп“ си бе спечелила в търговията славата на най-сполучлива реклама, предназначена за детски предавания. Вик и Роджър гледаха на нея като на свой лавров венец... но сега не друг, а именно професорът на „Шарп“ бе дошъл да ги преследва.

Ролята се изпълняваше от характерен актьор на около петдесет и пет години. Беше евтина и ужасно старешка реклама в морето от анимационни, детски филмчета и рекламни клипове, популяризиращи дъвка, играчки „Лего“, кукли и войници... и конкурентни тестени изделия.

Клипът започваше с една празна класна стая на ученици от четвърти-пети клас — сцена, която бе доста близка за момченцата и момиченцата, следящи детските предавания в събота сутрин. Професорът на „Шарп“ бе облечен в костюм, с пуловер-жилетка отдолу и риза с разкопчана яка. Както видът, така и приказките на професора бяха малко назидателни — Вик и Роджър бяха говорили

преди това с около четиридесет учители и пет-шест детски психолози, откривайки накрая, че такъв пример за родител повечето деца харесват, но много малко от тях го имат в домовете си.

Тестеният професор седеше зад учителска катедра. В позата му се чувстваше известна фамилиарност — сякаш някакъв истински немирник се криеше в сиво-зеления туид. Той обаче говореше сериозно и бавно. Нито нареждаше, нито пък придумваше децата. Не се превземаше, но не ги и примамваше, или пък поучаваше. Говореше на милионите хлапета, облечени в тениски, седнали пред телевизорите в събота сутринта, за да гледат анимационни филмчета, така сякаш бяха големи хора, макар и да сърбаха тестените си каши.

— Добро утро, деца — казваше професорът кротко. — Това е реклама за тестени каши. Слушайте ме внимателно, моля. Аз зная много за тестените изделия, защото съм професорът на „Шарп“. Произведенията на „Шарп“: Туинкъл, Кокосови мечета, каша номер шестнадесет, както и пръчиците от комбинирано тесто са най-вкусните тестени храни в цяла Америка. И те са полезни за вас.

Тук професорът спираше за миг, после се усмихваше... а когато се усмихваше така, децата вече бяха *разбрали*, че той е тяхно другарче.

— Повярвайте ми, защото аз зная, а и мама вкъщи също знае. Просто си помислих, че и вие ще искате да знаете.

В този момент на екрана се появяваше един младеж, който подаваше на професора на „Шарп“ купичка с „Туинкъл“, Кокосови мечета, или бог знае какви комбинирани пръчици, професорът бръкваше вътре с пръст и от екрана поглеждаше милиони детски стаи в страната, изричайки:

— Не бе, тук няма нищо нередно.

Старият Шарп не хареса особено последното изречение, нито пък му се понрави идеята, че с някоя от неговите храни може нещо да не е наред. Все пак Вик и Роджър успяха да неутрализират съпротивата му, макар и не с разумни доводи. Правенето на реклама не беше разумен бизнес. Често човек правеше нещо, което чувстваше за правилно, но това не означаваше, че разбира защо е правилно. И Вик, и Роджър усещаха, че последната реплика на професора съдържа някакво послание, едновременно просто и мощно. Идващо от професора по тестени изделия, то бе надеждно и успокояващо — истински сигурна защитна броня. Сякаш с това той казваше: „Аз

никога няма да ви причиня зло“. В свят, където родителите се развеждаха и по-големите деца понякога ти спукваха задника от бой, ей тъй без никаква причина и където противниковият отбор от групата на юношите отбелязваше точка, само защото ти си сгафил при удара; свят, в който добрите момчета не винаги печелеха, както показваха по телевизията, и в който не винаги те канеха на хубав рожден ден; в този свят, където толкова много неща се проваляха, винаги щеше да има Туинкъл, Кокосови мечета и комбинирани пръчици и те винаги щяха да бъдат вкусни. „Тцъ, тук няма нищо нередно“.

С известна подкрепа от сина на Шарп (по-късно Роджър казваше, че рекламата би могла да е измислена от същото хлапе, заедно с текста), идеята за тестения професор бе одобрена и освежаваше сутрешните предавания на телевизията, плюс такива сборни, седмични предавания като „Звездни бойци“, „Съединените щати на Арчи“, „Героите на Хоган“ и „Островът на Джилигън“. Тестените изделия на „Шарп“ получиха много по-голяма популярност, отколкото другите производства на компанията и тестения професор се превърна в Американска институция. Неговата фина реплика: „Не бе, тук няма нищо нередно“ се превърна във фраза на нацията, означаваща нещо като „Кротко!“ или „Не се изхвърляй“.

Когато Вик и Роджър решиха да осъществят плановете си самостоятелно, те строго спазиха закона за етичност и лоялност и не се обърнаха към нито един от предишните си клиенти, докато връзките им с агенция „Елисън“ не бяха официално прекъснати, при това с най-добри чувства. Първите им шест месеца в Портланд бяха мизерни, време, изпълнено с готвене в тенджери под налягане и за двете семейства. Тад, синът на Вик и Дона, бе тогава само на една година. Дона страдаше за Ню Йорк и на моменти бе ту тъжна и замислена, ту нацупена, а понякога направо уплашена. Роджър имаше стара язва — бойна рана от рекламните войни с „Биг Епъл“. А когато той и Алти загубиха сина си, язвата му се разрази отново и Роджър се превърна едва ли не в таласъм. Алти се съвзе горе-долу бързо, предвид обстоятелствата, мислеше си Вик. Но Дона му каза, че докато отначало Алти пийвала само по чашка слаб коктейл преди вечеря, сега вече пиела по две силни питиета преди вечеря и три след това. Двете двойки бяха ходили на почивка в Мейн и заедно, и по отделно, ала нито Вик, нито Роджър бяха разбрали колко много врати се затръшват

в лицата на хората, преселници в Мейн, за които кореняците казваха „тия не са от наш'те“.

Вик и Роджър наистина щяха да се удавят, ако „Шарп“ не оставаше с тях. А в Генералния щаб на компанията „Шарп“ в Клийвланд, по ирония на съдбата позициите бяха напълно противоположни на предишните. Сега не друг, а именно старият Шарп искаше да остане с Вик и Роджър, докато момчето (по това време вече на четиридесет години) искаше да ги изрита, позовавайки се на логичния довод, че би било лудост да се дават пари на една агенция от двама работника, намиращи се на хиляда километра от сърцето на Ню Йорк. Фактът, че „Ад Уъркс“ бе асоциирана към една маркетингова агенция в Ню Йорк, ни най-малко не умилюваше момчето, както и другите фирми, за които Вик и Роджър бяха правили реклами през последните няколко години.

— Ако лоялността беше тоалетна хартия, брат ми — казваше понякога с горчивина Роджър, — ние с теб щяхме по цял ден да си бършем задниците.

Шарп обаче остана с тях и им осигури подкрепата, от която Вик и Роджър така много се нуждаеха.

— Задоволявали сме се с една рекламна агенция тук, в града вече четиридесет години — беше казал старият Шарп, — и ако тези двама младежи искат да се махнат от безбожния град, то те просто проявяват своя възхитителен здрав разум.

Ето, това беше. Старият си бе казал думата. Момчето замълча. И през последните две години и половина войникът на „Шарп“ продължи да стреля, Джордж и Грейси продължиха да ядат тортата си в тяхното схлупено жилище, а професорът на „Шарп“ все тъй казваше на децата, че тук няма нищо нередно. Фактическото изработване на клиповете се извършваше в едно малко и независимо студио в Бостън. Ню Йоркската маркетингова фирма компетентно вършеше работата си и три-четири пъти в годината Вик или Роджър отиваха на разговор с Керъл Шарп и неговото момче, което вече определено бе побеляло около слепоочията. Всички други отношения между клиента и агенцията се уреждаха посредством американската поща и Ма Бел.

Тогавата се появиха и Червените Малини-Пралини.

Вик и Роджър бяха чували за Пралините и преди това, макар че те бяха излезли на пазара само преди два месеца — през април на

1980-та година. Повечето тестени изделия на „Шарп“ бяха или съвсем леко подсладени, или изобщо не бяха. Комбинирани пръчици, с които „Шарп“ се включиха на пазара на естествените и здравословни храни, имаха голям успех. Червените Малини-Пралини обаче имаха за цел да спечелят консуматорите, любители на сладкото, купувачи „Граф Чокула“^[5], „Франкенборовинки“, „Лъки Чарюмс“ и други подобни, предварително подсладени изделия, които се губеха някъде из мъглявата зона между зърнените храни и бонбоните.

В края на лятото и през първите дни на есента на 1979-та година Пралините бяха изпробвани на пазара в Бойз, Айдахо, Скrentън, Пенсилвания и в града, в който се бе преместил Роджър — Бриджтън, щат Мейн. Роджър беше казал на Вик, като с погнуса бе разтърсил рамене, че не би допуснал близначките дори да се докоснат до Пралините. Макар и да бе доволен, когато Алти му каза как децата лакомо са се хвърлили към тях, щом ги видели на рафтовете в магазина.

— В тях има много повече захар, отколкото брашно. А и приличат на въглени.

Вик бе кимнал с глава и бе отговорил съвсем невинно, без да има представа за пророчеството, което произнася:

— Когато за пръв път надникнах в една от кутиите, стори ми се, че е пълна с кръв.

* * *

— И така, какво мислиш — повтори въпроса си Роджър.

Той бе преполовил сандвича си, докато Вик мрачно прехвърляше събитията в ума си. Той все по-сигурно усещаше как в Клийвланд старият Шарп и неговото застаряващо момче се готвят да изпратят вестносеца с мрачно предизвестие.

— Мисля, че е по-добре да опитаме.

Роджър го потупа по рамото.

— Мой човек си — рече той. — А сега яж.

Вик не беше гладен.

Двамата бяха поканени в Клийвланд на „спешно заседание“, което трябваше да се състои три седмици след 4-ти юли^[6] — доста от

директорите по продажбите на „Шарп“ и от изпълнителския състав бяха заминали на почивка и трябваша поне три седмици, за да се съберат отново всички заедно. Една от точките в дневния ред се отнасяше пряко до „Ад Уъркс“ — „преценка на асоциацията до този момент“, се казваше в писмото, което според Вик означаваше, че момчето щеше да използва провала на Пралините, за да може най-после да ги изрита.

Три седмици след като Червените Малини-Пралини бяха показани с ентузиазъм по Националната телевизия, макар и със сериозен глас, от тестения професор Шарп (не бе, тук няма нищо нередно), първата майка изпадна в истерия, отнасяйки малката си дъщеричка в болницата сигурна, че детето ѝ има вътрешен кръвоизлив. Момиченцето, което се оказа жертва на най-обикновен вирусен грип, бе повърнало, а на майката се бе сторило, че детето ѝ е повърнало огромно количество кръв.

Тъц, тук няма нищо нередно.

Това се бе случило в Айора Сити, щат Айова. На следния ден регистрираха още седем такива случая, а на по-следващия — двадесет и четири. Във всички тези случаи родителите бяха закарали децата си в болница, страдащи от разстройство или повръщане, с мисълта за вътрешен кръвоизлив. След това бройката на засегнатите деца нарасна неудържимо — първо бяха стотици, после — хиляди. В нито един от случаите повръщането и диарията не бяха предизвикани от Пралините, но на това никой не обърна внимание в суматохата.

Тъц, няма хич нищо нередно тук.

Болестта плъзна от запад на изток. Проблемът се оказа в боята на Пралините, която даваше аления им цвят. Самият оцветител беше безвреден, но на това също повечето хора не обърнаха внимание.

Роджър поиска да спрат клиповете с пушките, щом компанията трябваше да се скрие за известно време. Той предложи да се свикат спешно конференция със специалистите по имиджа в Бостън, които всъщност бяха направили клипа. Искаше да поговори и със самия професор „Шарп“, който така се бе вживял в ролята си, бе умствено и емоционално разбит след всички тези събития. После Роджър отлетя за Ню Йорк, за да говори с хората по продажбите. И най-важното — цели две седмици трябваше да се подвизават по хотели като Риц-Карлтън и ЮеН Плаза в Ню Йорк. Две седмици Вик и Роджър бяха съвсем

близки, смилаха заедно получената информация и се мъчеха да намерят бързи решения както едно време. Роджър се надяваше, че всичко това ще породи една контра кампания, която би реабилитирала и стария Шарп, и момчето. Вместо да отидат в Кливланд с обръснати вратове, подготвени за гилотината, Роджър и Вик се появиха с планове за борба, целящи да неутрализират ефекта от гафа с Пралините. Такива бяха плановете им на теория. В действителност обаче те разбираха, че шансовете им не са по-големи от тези на бейзболен играч решил умишлено да не уцели топката.

Вик имаше и други проблеми. През последните осем месеца бе усетил, че той и жена му бавно се отдалечават един от друг. Вик все още обичаше Дона и обожаваше Тад, но от леко напрегната, ситуацията съвсем се бе влошила и той чувстваше, че се задават по-големи беди... и по-лоши времена... току на хоризонта, може би. Това пътуване, този тържествен тур от Бостън през Ню Йорк до Кливланд, дошъл във време, когато Вик и Дона трябваше да дадат прием в новия си дом и да отпразнуват победата си над всички трудности, все пак се оказа не толкова сполучлива идея.

Когато по-късно Вик гледаше лицето ѝ, той виждаше пред себе си една чужда и непозната жена.

Един-единствен въпрос се сблъскваше в ума му нощем, когато не можеше да спи — а това се случваше все по-често: дали Дона си бе намерила любовник? Напоследък те съвсем не спяха често, разбира се. Дали му бе изневерила? Вик се надяваше, че не е, но какво ли мислеше всъщност? Кажете си правичката, мистър Трентън, иначе ти ще плащаш за последствията.

Вик не бе сигурен. Не искаше да е сигурен. Страхуваше се и ако трябваше да е сигурен, с брака им щеше да бъде свършено. Той бе напълно отдаден на Дона, не бе и помислял дори за извънбрачна връзка и би могъл да ѝ прости много неща. Но не и някой да я чука в собствения му дом. Как не! Оставаше само рога да му поникнат чак от ушите и... децата по улиците да му се смеят, защото е адски смешен. Той...

— Какво? — рече Вик, изтръгнат от мислите си. — Не те слушах, Родж.

— Казах им: „Това скапано червено тесто!“ край на цитата. Точно тъй им казах.

— Да — отвърна Вик. — Ще пия за това.
Роджър вдигна чашата си и рече:
— Хайде де.
И Вик пи.

* * *

Гари Първиър седеше навън в буренясалото си предно дворче в дъното на Севън Оукс Хилс на шосе № 3 около седмица след подтискащия обяд на Вик и Роджър в „Жълтата подводница“ и посрббваше от коктейла си, наречен „Отверка“, състоящ се от двадесет и пет процента „Бърдс Ай“ — силно изстуден портокалов сок и седемдесет и пет процента водка „Попов“. Беше седнал под сянката на един бряст, който бе в последната фаза на силно разразила се болест по брястовете и настанил задника си върху протритите ремъци на някакъв стар шезлонг, намиращ се в последната фаза на дълги години употреба. Гари пиеше водка „Попов“, защото бе евтина. Беше си купил огромен запас в Ню Хемпшиър по време на последните си набези за купуване на алкохол, защото в Ню Хемпшиър бе по-евтин. „Попов“ бе евтина и в Мейн, но в Ню Хемпшиър беше адски евтина — един щат, който се бе наложил с по-ниските цени на хубавите неща в живота — доста тлъста държавна лотария, евтин алкохол, евтини цигари и туристически атракции като Сантас Вилидж и Сиксгън Сити. Ню Хемпшиър беше страхотно местенце. Шезлонгът се бе загнездил в запуснатата му градина, потъвайки дълбоко в земята. Къщата зад градинката също беше запусната; беше сива сграда с олющена мазилка и пробит покрив. Жалузите висяха на една страна. Коминът, кривнат към небето, бе сякаш пияница, мъчещ се да се надигне от някоя локва. Парчета ламарина, смъкнати от последната буря, все още висяха унило по клоните на умирация бряст. „Е, не е Тадж Махал“^[7], обичаше да казва Гари понякога, „обаче дреме ми на оная работа“.

През този зноен юнски ден Гари бе пиян като тараба. Това негово състояние съвсем не беше изключение. Той не би разпознал Роджър Брейкстоун от собствения си задник. Не би различил и Вик Трентън от собствения си задник. Нито пък би разпознал Дона Трентън от собствения си задник. Пък и да я познаеше, през оная работа му беше,

дали гостуващият отбор не би запратил топката право в нейната „хващачка“^[8]. Гари познаваше обаче Кембърови и тяхното куче, Куджо; семейството живееше горе на хълма, в края на шосе номер три. Той и Джо Кембър често пиеха заедно и в съзнанието на Гари някак си мъгляво изплуваше усещането, че Джо Кембър вече стремглаво се спуска по пътя на алкохолизма. А този път Гари бе обходил активно няколко пъти.

— Джо е просто един пияница, който за нищо не става и хич не ме е еня! — рече Гари на птиците и ламарините по клоните на умирация бряст. После надигна чашката си и пръдна. Смачка една буболечка. На шарената сянка лицето му бе изпъстрено със светли и тъмни петна. Зад къщата няколко изгърбушени стари коли бяха почти скрити от високата трева. Бръшлянт, който растеше откъм западната страна, така свински бе избуял, че почти изцяло я обвиваше. Само един прозорец все още успяваше да се показва изпод бръшляна и в слънчеви дни блестеше като мръсен диамант. Преди две години, изпаднал в пиянска истерия, Гари бе вдигнал едно от бюрата в горните стаи и го бе изхвърлил през прозореца... сега вече не можеше да си спомни защо го бе сторил. Гари сам си бе сменил стъклото на прозореца, защото пред дупката много духаше и вътре нахлуваше студената зима, ала бюрото си стоеше точно там, където бе паднало. Едно от чекмеджетата се бе подало навън, сякаш беше изплезен език.

Пред 1944-та година във Франция, когато Гари Първиър беше на двадесет години, бе завзел съвсем сам един германски бункер и по същия геройски начин, бе повел неколцината останали от взвода си войници, изминавайки петнадесет километра. Там най-после бе припаднал, защото в тялото му бяха заседнали шест куршума, докато бе стрелял с картечницата. За това той бе награден с едно от най-високите отличия на неговото признателно отечество — Кръст за специални заслуги. През 1968-ма година Гари бе отишъл при Бъди Торгсън в Касъл Фолс и го бе накарал да претопи медала в пепелник. Бъди бе шокиран. Гари му каза, че би могъл да поиска да му направи и клозетна чиния, за да сere в нея, обаче материалът нямало да стигне. Бъди веднага разпространи тази история, защото може би такова беше и намерението на Гари Първиър. А може и да не беше.

Както и да е, местните хипари пощуряха по него. През 1968-ма година повечето от тези хипита бяха на почивка в района на езерата с

богатите си родители преди да се завърнат през септември по колегите си, където вероятно се учеха само на Протести, Пушене на марихуана и Проституция.

След като медалът на Гари бе превърнат в пепелник от Бъди Торгсън, който през свободното си време правеше частни заварки и претопявания, но иначе работеше от понеделник до петък в Касъл Фолс (всички бензиностанции в днешно време бяха все ЕСО, но на Гари му беше през оная работа), историята на Гари леко преиначена, се появи в местния вестник, „Касъл Рок Кол“. Тя бе написана от някакъв местен селяндурин-репортер, който придаде на постъпката на Гари ореола на антивоенен протест. Точно тогава хипитата започнаха да се тълпят пред къщата на Гари на шосе номер три. Повечето искаха да му кажат, че е отишъл „твърде далече“. Други, че е твърде голям снобар. Малцина искаха да му кажат, че направо си е „адски готино копеле“.

И всеки път Гари им показваше едно и също нещо — своят тридесетмилиметров уинчестър. Викаше им да се разкарат от имота му. Ако питали него, всички те били банда дългокоси, пълзящи недоносчета с мършави задници и пишки. Каза им, че му е през оная работа дали ще им пръсне вътрешностите и от Касъл Рок ще ги изпрати във Фрайбург. Не след дълго хипитата спряха да го безпокоят и така приключи историята с Кръста за специални заслуги.

Един от онези германски шрапнели бе отнесъл десния тестикул на Гари Първиър; докторът го намери размазан върху предницата на гащите на Гари. По-голямата част от другия тестикул обаче оцеля и от време на време той дори прилично можеше да вирва пишката си. Не че много му пукаше дали може или не, както често казваше Джо Кембър. Признателното отечество му бе дало Кръст за специални заслуги. Един признателен лекарски екип в болницата в Париж бе изписал Гари през месец февруари на 1945-та година с осемдесет процента пенсия по инвалидност и една доста тлъста сумичка. Признателният му роден град устрои парад в негова чест на 4-ти юли 1945-та година. (По онова време Гари беше на двадесет и една години вместо на двадесет, и имаше право да гласува. Косата му сивееше около слепоочията. В този ден той трябваше да стисне седемстотин ръце и да чуе седемстотин пъти „благодарим много“.) Признателната градска управа освободи Гари от данъци върху имението Първиър за вечни времена. Това беше хубаво, защото иначе щеше да го загуби още преди двадесет години.

Гари бе заместил морфина (защото не можеше вече да го купува) със силен алкохол, и тогава се зае с работата на своя живот — да се самоубива толкова бавно и сладко, колкото му бе възможно.

Сега, през 1980-та той бе на петдесет и шест години, напълно побелял и толкова озлобял, колкото би бил бик с наврял в задника нож. Единствените три живи същества, които горе-долу понасяше, бяха Джо Кембър, сина му Брет и техния огромен Сан Бернар, Куджо.

Гари се облегна назад в разпадащия се шезлонг, като едва не падна на гърба си, и пийна от коктейла си. Питието му бе сипано в чаша, която бе получил безплатно в една закусвалня в МакДоналдс. Върху чашата бе нарисувано някакво лилаво животно, нещо което бе наречено гримаса. Гари доста често се хранеше в закусвалнята на МакДоналдс в Касъл Рок, където все още можеше да се хапне по някой евтин хамбургер. Виж хамбургерите там бяха добри, обаче Гримасата... пък и Сиренето на Кмета... ами шибания Мосю Роланд... Гари Първиър пикаеше на всички тях.

Една плещеста, жълтокафява фигура се промъкваше през тревата от лявата страна на Гари и само миг след това Куджо, който правеше обичайните си разходки, се озова в занемарения двор пред къщата. Той видя Гари и бафна веднъж от учтивост, после се приближи към него, размахал опашка.

— Куджи, ти стари копелдако — рече Гари, остави питието си и започна да тършува джобовете си за кучешки бисквити. Той винаги пазеше по няколко за Куджо, който беше едно старовремско, къносано и добро куче.

В горния джоб на ризата си Гари намери две бисквити и ги подаде на Куджо.

— Седни, момче. Седни.

Независимо от това колко зле се чувстваше или в колко заядливо настроение беше, Гари винаги се развеселяваше, когато виждаше как 90-килограмовото куче сяда на задните си лапи, подобно на заек.

Куджо седна и Гари видя малката, но грозна дракотина върху муцуната му, която вече заздравяваше. Гари му подхвърли бисквитите, имащи формата на кокал и Куджо с лекота ги улови за миг още във въздуха. Пусна едната между предните си лапи и загриза другата.

— Добро куче — рече Гари и посегна да погали Куджо по главата. — Добро...

Куджо започна да ръмжи — дълбоко, гърлено ръмжене. Вибриращ, едва чут звук. Животното погледна към Гари и за секунда той видя как в кучешките очи блесна нещо студено и пресметливо, което накара Гари да потръпне и той бързо дръпна ръката си. С едно такова огромно куче като Куджо човек не можеше да си играе току тъй. Освен това не искаше вместо с ръка да си бърше задника с кука.

— Какво ти става, момче? — попита Гари. Той никога не бе чувал Куджо да ръмжи така, а Кембърови го имаха от толкова години. Всъщност Гари дори се съмняваше, че Куджо изобщо може да ръмжи.

Кучето размаха опашка отново и дойде при Гари, за да бъде погалено по главата, сякаш засрамено от моментната си враждебност.

— Ето, така те харесвам — рече Гари и разроши буйната му грива. През изминалата седмица бе като пещ, а и нови горещини се задаваха според думите на Джордж Миара, който пък го бе чул от леля Еви Чалмърс. Гари считаше, че всичко е от жегата. Кучетата понасяха горещините още по-тежко отколкото хората и навярно нямаше правило за това как един пес не е в настроение. Но наистина бе много чудно, че Куджо изръмжа така. Ако Джо Кембър му бе казал, Гари не би повярвал...

— Хайде, вземи си и другата бисквитка — рече му Гари и посочи към нея.

Куджо се обърна, отиде до бисквитата, вдигна я, повъртя я из устата си и я пусна на земята. От устата му се проточи лига и той погледна виновно Гари.

— Отказваш ли, приятелче? — каза Гари, невярващ на очите си.

Куджо взе бисквитата и я изяде.

— Ха така — рече Гари. — Малко жегата няма да те убие я, нито пък мен. Обаче ми разгони фамилията на задника и хемороидите. Но хич не ми пука, ако ще да станат като топки за голф. Ясно ли ти е?

Гари смачка един комар.

Куджо лежеше до стола му, а Гари отново надигна чашата си. Почти беше време да я зареди отново както казваха ония ебалници в клуба.

— Да им заредя аз оная работа — рече Гари, посочи към покрива на къщата си и върху загорялата му от слънцето ръка покапа лепкава смес от водка и портокалов сок. — Я виж онуй коминче, Куджо,

приятелче. Ще се срути като гъз. Но знаеш ли к'во? Хич не ме е еня! И цялата къща да се срути, дреме ми на оная работа... значи.

Куджо потупа малко с опашката си. Той не знаеше какво говори този МЪЖ, но ритъмът беше познат и звуците успокояващи. Такава полемика се състоеше поне по двадесет пъти на седмица откакто... е, според Куджо поне цяла вечност. Куджо харесваше този МЪЖ, който винаги имаше храна. Само че напоследък Куджо сякаш не беше гладен, но ако МЪЖЪТ искаше той да яде, то Куджо щеше да яде. А после можеше да си лежи тук, както сега, и да слуша успокояващия му говор. Общо погледнато обаче, Куджо не се чувстваше много добре. За миг, за един съвсем кратък миг, на него му се прииска да ухапе МЪЖА.

— Набол си си муцуната в тръните май — рече Гари. — Какво гонеше? Някой скункс ли? Или заек?

Куджо потупа още малко опашката си. Някъде в храстите пееха щурци. Избуялият гъсталак от див жасмин зад къщата привличаше пчелите, жужащи сънливо в горещия следобед. Всичко в живота на Куджо би трябвало да е наред, но някак си не беше. Просто никак не се чувстваше добре.

— Не ми пука, ако ще на всички дървеняци и бандити в Джорджия да им окапят зъбите — рече Гари и се изправи несигурно. Дори столът се преобърна и се срути на земята. Ако в този момент ви се бе сторило, че на Гари хич не му пука, то вие щяхте да сте съвсем прави.

— Извинявай, момче.

Той влезе в къщата и си наля ново питие. Кухнята беше същински ад, оцвъкан от мухите и звънящ от тяхното бръмчене, отрупан с найлонови чували, пълни с гнили зеленчуци и празни консервни кутии и бутилки.

Когато Гари се показа навън с пълна чаша в ръка, Куджо си бе отишъл вече.

[1] Термин от правилата на играта бейзбол. — Б.пр. ↑

[2] Съкратено от Лос Анджелис — Б.пр. ↑

[3] *Sharp* — остър, силен, рязък, точен (англ.) — Б.пр. ↑

[4] Популярни американски имена. — Б.пр. ↑

[5] Тук вместо Граф Дракула и Франкенщайн — Б.пр. ↑

[6] Национален празник на САЩ — Б.пр. ↑

[7] Известен дворец в Индия. — Б.пр. ↑

[8] *Хвацач* — игрок при бейзбола; тук иронично. — Б.пр. ↑

* * *

В последния ден на юни Дона Трентън се върна от центъра на Касъл Рок (местните хора го наричаха „стъргалото“, но тя поне още не бе усвоила тази типично Мейнска дума), където бе оставила Тад за следобедната му занималня на открито и бе напазарувала в Ейджуей Маркет. Беше ѝ горещо и се чувстваше уморена, а като видя разбития микробус на Стийв Кемп със зашеметяващите пустинни пейзажи, изрисувани от двете му страни, изведнъж се вбеси. Гневът бе таял в нея през целия ден. На закуска Вик ѝ каза за предстоящото пътуване и когато тя възнегодува от това, че с Тад ще останат сами за десет дни, а може би две седмици или бог знае колко още, той ѝ обясни точно колко сериозна е работата. Вик бе събудил в нея страх, а тя не обичаше да я плашат. До тази сутрин Дона гледаше на историята с Червените Малини-Пралини като на шега — доста добра шега за сметка на Вик и Роджър. Не беше и сънувала дори, че такава нелепост може да има толкова сериозни последици.

Освен това Тад не искаше да отиде в занималнята, защото едно по-голямо момче го бе блъснало на земята миналия петък. Момчето се казваше Стенли Добсън и Тад се боеше, че Стенли Добсън пак ще го блъсне. Тад плака сграбчил майка си за ръката, докато тя го водеше към поляната на Американския Легион, където беше лагерът. Дона трябваше да откопчи пръстчетата на сина си едно по едно, чувствайки се повече като нацистка, отколкото като майка: *Wou vill go dajkemp, ya? Jaq mein Mamma!*^[1] Понякога Тад изглеждаше толкова мъничък за възрастта си, толкова уязвим. Та нали само децата можеха да бъдат така преждевременно развити и изобретателни? Пръстчетата му лепнеха от шоколад и оставиха петна върху блузата ѝ, те ѝ напомниха за кървави пръстови отпечатащи, изрисувани понякога върху кориците на евтините криминални романи.

Като добавка към целия този разкош, колата ѝ Пинто бе започнала задавено да буботи на връщане, сякаш страдаше от някакъв автомобилен тип хълцане. След известно време странният звук бе престанал, но щом се бе случило веднъж, можеше да се случи и втори път и...

... и само за да сложи капака на всичко това, се бе появил и Стийвън Кемп.

— Хм, да ги нямаме такива — измърмори Дона, грабна чантата с продуктите и излезе от колата — красива, тъмнокоса, двадесет и девет годишна жена, висока, сивоока. По някакъв начин тя успяваше да има горе-долу свеж вид въпреки неумолимата жега в своята боядисана от Тад блуза и късите си панталони в строго сив цвят, които сякаш бяха залепнали за хълбоците и дупето ѝ.

Дона бързо изтича нагоре по стълбите и влезе в къщата през входа откъм терасата. Стийв седеше в креслото на Вик във всекидневната. Пиеше една от бирите на Вик и пушеше цигара... по всяка вероятност пак от запасите на Вик. Телевизорът бе включен и на екрана се разиграваха агониите от сериала „Военна болница“ в естествени цветове.

— Принцесата пристигна — рече Стийв със своята крива усмивка, която навремето Дона бе намерила за особено очарователна и опасна. — Мислех, че вече няма да...

— Веднага изчезвай отгук, копеле — каза Дона безизразно, премина през всекидневната и влезе в кухнята. Тя сложи пазарската чанта върху кухненския плот и започна да вади продуктите. Не можеше да си спомни кога за последен път е била толкова ядосана и вбесена, та усещаше стомаха си ужасно, болезнено свит. Може би от времето на караниците с майка ѝ, истински спектакли на ужаса преди да замине за училище. Когато Стийв се приближи зад нея и пусна загорелите си от слънцето ръце по голия ѝ корем, тя реагира по инстинкт, без да се замисля — светкавично заби единия си лакът в стомаха му. Гневът ѝ не престана дори и поради факта, че той бе предвидил реакцията ѝ. Стийв играеше много тенис и лакътят ѝ опря сякаш в каменна стена, подплатена с твърд каучук.

Дона се обърна и видя срещу себе си неговото хилещо се, брадато лице. Висока метър и седемдесет и четири, тя бе сантиметър-два над Вик, когато носеше обувки с високи токове, ала Стийв бе почти метър и деветдесет.

— Не ме ли чу? Искам да се разкараш!

— Абе какво ти става? — попита Стийв. — В момента малкият сигурно ниже мъниста, или с малкия си лък и стрели се цели в ябълки, сложени върху главите на съветници... или там каквото се прави в

такива детски лагери... а мъжлето яката се трепе в офиса. Сега е моментът за най-красивата hausfrau^[2] в Касъл Рок и местния поет, а също и тенис-атлет, за забият камбаната на сексуалната оргия в съвършена хармония.

— Видях, че си паркирал в алеята отпред — каза Дона. — Защо просто не сложиш един голям надпис отстрани на микробуса си: „АЗ ЧУКАМ ДОНА ТРЕНТЪН“ или нещо също толкова остроумно?

— Имам всички причини на света, за да паркирам отпред — рече Стийв, все още ухилен. — В багажника съм сложил една тоалетна масичка. Боята ѝ е напълно смъкната, както бих искал да са дрехите ти в момента, скъпа моя.

— Остави я на терасата. Аз ще се погрижа за нея. Докато ти свършиш с това, аз ще ти напиша чека.

Усмивката на Стийв поугасна. За първи път, откакто бе влязла, повърхностния слой от чара му се бе пропукал леко и тя видя човека под него. А този човек никак не ѝ хареса. Той я слиса, когато Дона изведнъж си помисли за това, че е свързана с него. Тя бе мамила Вик, за да не си легне зад гърба му със Стийв Кемп. Искаше ѝ се чувствата ѝ в момента да бяха така прости както, когато човек преоткрива себе си след тежък пристъп на коварна треска. Или пък да можеше да се преоткрие като партньорка на Вик. Защото когато паднеше лустрото, простата истина бе, че Стийв Кемп — успяващ поет, пътуващ реставратор и декоратор на мебели, майстор на столове от тръстика, доста посредствен играч на тенис и отличен любовник за следобеда — беше лайно.

— Не се занасяй — рече той.

— Да, де! Коя ли ще откаже на красивия, чувствителен Стийв Кемп?! — рече Дона. — Трябва да е някаква шега. Само че аз не се шегувам. И тъй, това, което трябва да направиш, ти красиви и чувствителен Стийв Кемп, е да оставиш масичката на терасата, да си вземеш чека и да се изпариш.

— Не ми говори така, Дона.

Ръката му посегна към гърдите ѝ и силно я стисна. Заболя я, обхвана я страх, а също и яд. (Но нали през цялото време се бе страхувала? Та това всъщност бе част от онази гадна, жалка и мръснишка възбуда!)

Дона отблъсна ръката му.

— Не ми лази по нервите, Дона! — рече Стийв, ала вече не се усмихваше. — Дяволски горещо е.

— Аз?! На твоите нерви?! Ами ти беше тук, когато влязох!

Това, че се страхуваше от него, я ядоса най-много. Той имаше голяма, черна брада, която покриваше лицето му чак до скулите. Изведнъж ѝ мина през ума, че макар и да бе виждала пениса му отблизо и да го бе поемала в устата си, тя никога не успя да забележи какво всъщност е лицето му.

— К'во искаш да кажеш? Значи засърбяло те е, начесала си се и хайде сега, отивай си. Така ли? Хич не ти пука как се чувствам!

— Дишаш в лицето ми — рече Дона и го блъсна, за да сложи млякото в хладилника.

Този път обаче Стийв не го очакваше. Ударът ѝ го свари неподготвен и той фактически залитна назад. Изведнъж челото му се сбърчи и над скулите му избиха тъмночервени петна. Дона го бе виждала така понякога на тенискорта зад сградата на Бриджтънската академия, когато бе отбелязал лесна точка. Беше го гледала да играе няколко пъти — включително два сета, през които Стийв с лекота направи на пух и прах нейния пълхав и тромав съпруг — а като го видя в стихията му, Дона с безпокойство започна да мисли каква ли бея си е взела на главата с него. Той бе публикувал стиховете си в петнадесетина малки списания, както и една своя книга „В преследване на залеза“. Книгата бе отпечатана от малък печатарски екип в Батън Руж, известни под името Печатницата над гаража. Стийв бе завършил Дру в Ню Джърси; имаше свое категорично мнение за съвременните изкуства, за предстоящия референдум в Мейн относно ядреното производство, за филмите на Анди Уорхол, и приемаше всеки фал така, както Тад приемаше думите на майка си и баща си, че е време за сън.

Стийв се спусна след Дона, като я сграбчи за раменете и я извърна към себе си. Пликът с прясното мляко падна, разплисквайки се по пода.

— Ето, виж какво направи — рече Дона. — Голям барутлия си.

— Слушай, на мен тя не ми минават. Ти какво...

— Изчезвай оттук! — изпищя тя в лицето му и слюнките ѝ обсипаха челото и скулите му. — Какво трябва да направя, за да ти го

обясня?! На картина ли да ти го нарисувам? Не си желан тук! Тръгвай си и дано Господ да те прати в дар на някоя друга жена!

— Ах ти, долна и жалка курвичке — каза Стийв: гласът му бе хрипкав, лицето грозно, все още я държеше за ръката.

— И си вземи масичката. Можеше да я хвърлиш на боклука.

Дона се отскубна от него и взе изтривалката окачена на полицата за чинии. Ръцете ѝ трепереха, повдигаше ѝ се, заболя я главата. Стори ѝ се, че след миг ще повърне.

Тя клекна и се опря на коленете и ръцете си, забърсвайки разлятото мляко.

— Така значи — мислиш се за много важна! — започна пак Стийв. — Откога оная ти работа е станала златна? Хубаво ти беше. И виеше за още.

— Поне използваш правилно граматическото време, шампионе — каза Дона, без да вдигне глава.

Косата покриваше лицето ѝ, но на нея така ѝ харесваше. Не искаше Стийв да забележи колко е бледа и посърнала. Чувстваше се така, сякаш някой друг я бе пъхнал в този кошмар. Смяташе, че ако се погледне в огледалото, ще види една грозна и развилняла се вещица.

— Махай се, Стийв. Не ме карай да ти го повтарям.

— Ами ако не се махна? Ще се обадиш на шерифа Банърман, ли? Да, разбира се! Кажу му: „Здрасти Джордж, обажда ти се г-жа Бизнесменшата. Мъжът, с когото се чукам тайничко, не ще да си отиде. Би ли дошъл тук, за да го изхвърлиш?“ Това ли ще му кажеш?

В този миг страхът ѝ се загнезди дълбоко. Преди да се омъжи за Вик, Дона беше библиотекарка в училищната система в Уетчестър и често се измъчваше от следния кошмар: как за трети път казва на децата (и то с най-висок глас), да млъкнат ВЕДНАГА, моля! И те винаги млъкваха — достатъчно за да може Дона да изкара до края на часа. Ами ако не млъкнеха? Това беше нейният кошмар. Ако изобщо откажеха да замълчат? Какво щеше да стане тогава? Въпросът я плашеше. Плашеше я фактът, че такъв въпрос изобщо можеше някой да си задава в тъмнината на нощта. Дона се страхуваше да използва силата на гласа си и го бе правила само тогава, когато това бе абсолютно наложително. Защото в такива мигове внезапно и със свистене човешката цивилизация удряше спирачките. Този бе мигът, в който катранът се обръщаше на тиня. Ако децата откажат да те

послушат, когато им викнеш силно, тогава единственият изход е писъкът.

Страхът, който Дона изпитваше сега, бе същият. Единственият отговор на въпроса на мъжа разбира се беше, че тя ще започне да пици, ако той я доближи. Но щеше ли наистина?

— Върви си — рече тихо Дона. — Моля те. Всичко свърши.

— Ами ако аз не мисля така? Ами ако реша да те изнася тук, в локвата от скапаното ти мляко?

Тя погледна към него през кичурите от коса. Лицето ѝ бе все още бледо, очите ѝ твърде големи и заобиколени от восъчнобяла кожа.

— Тогава ще трябва да се бориш с мене. Ще ти изскубна карантите и ако мога, ще ти издера очите. Хич няма да се замисля.

Само за миг, преди да се отдръпне от нея, Дона забеляза, че той се поколеба. Стийв знаеше, че Дона е бърза и в доста добра форма. Той можеше да я бие на тенис, но трябваше доста да се изпоти. Слабините и очите му вероятно нямаше да пострадат, но с лекота можеше да издере лицето му. Зависи той докде би стигнал. Във въздуха на кухнята Дона усети нещо тежко и заплашително, някакъв полъх от джунглата, и тя с изненада разбра, че това бе смесица от страх и гняв, която струеше от всяка пора на телата им.

— Ще върна тоалетката в магазина — рече Стийв. — Защо не изпратиш хубавото си Мъжле сам да ти я донесе, Дона? Тъкмо ще можем да си поприказваме за смъкването на горния слой.

След това Стийв си тръгна, затръшвайки вратата между всекидневната и терасата така, че за малко да се изпочупят стъклата. Миг по-късно микробусът му изрева, избумтя задавено няколко пъти и премина в постоянното буботене на работния ход, щом Стийв включи скоростите. Когато тръгна, гумите му изсвистяха.

Дона бавно довършваше работата си с изчистването на разлятото мляко, като от време на време ставаше, за да изстиска бърсалката в лъскавия умивалник. Гледаше как остатъците от пресеченото мляко се стичат в канала. Цялата трепереше, отчасти от нерви, отчасти от облекчение. Почти не обърна внимание на заплахата, че Стийв ще каже на Вик. Мислеше само за поредицата от случки, довели до тази грозна сцена.

Дона искрено вярваше, че бе започнала любов със Стийв Кемп едва ли не по невнимание. Беше също като спукване на скита отходна

тръба. Такива тръби, мислеше си тя, се намираха под грижливо поддържаната цветна градинка на всяко семейно огнище в Америка.

Дона не искаше да отива в Мейн и бе потресена, когато Вик ѝ съобщи новината. Въпреки ваканциите прекарани там (а може би тъкмо те бяха затвърдили убеждението ѝ) тя смяташе, че Мейн е просто гориста пустош, където снегът натрупваше дебела покривка от по пет-шест метра и хората буквално биваха откъснати от света. Мисълта да закарат бебето си сред такава обстановка ужасяваше Дона. Тя мислено си бе представяла, а пред Вик гласно бе обрисувала внезапни снежни виелици, които ги затрупваха — него в Портланд, а нея в Касъл Рок. Мислеше и говореше на глас за това как Тад би могъл да нагълта отровни таблетки при такава ситуация, или да се изгори върху печката, или бог знае още какво. А може би част от упоритата ѝ съпротива бе и нежеланието да се раздели с трескавата и задъхана атмосфера на Ню Йорк.

Е, трябваше да се признае, че нито един от тези кошмари не се бе сбъднал. Най-лошото бе глождещото усещане, че „Ад Уъркс“ ще се огъне и те ще се втурнат в Ню Йорк посрамени и с подвити опашки. Това не се бе сбъднало, защото Вик и Роджър се скъсваха от работа. Но то също означаваше, че Дона бе почти изоставена с малко дете на ръце и твърде много свободно време.

Тя можеше да преброи най-близките си приятели на пръстите на едната си ръка. Дона бе уверена, че приятелствата, които си бе създала, щяха да траят вечно — и в беди и в сполука. Но пък и тя не се сприятеляваше нито лесно, нито бързо. Блазнеше я мисълта да си вземе дипломата — Мейн и Ню Йорк бяха еквивалентни. Просто трябваше да попълни няколко формуляра. После щеше да отиде при завеждащия училищната дейност, за да включат името ѝ сред хоноруваните преподаватели в гимназията на Касъл Рок. Идеята ѝ беше абсурдна и Дона бързо се отказа от нея, след като направи някои пресмятания върху джобния си калкулатор. Бензинът и заплатата за бавачка щяха да изразходват почти всичките двадесет и осем долара на ден, които тя евентуално щеше да припечели.

„Превърнах се в прочутата Велика Американска Домакия“, мислеше си Дона през един бурен ден на миналата зима, загледана в суграшицата, която биеше в прозорците на терасата. Седеше си вкъщи, хранеше Тад с вечните фасул и наденички, сандвичи със сирене и супа

за обяд, получаваше своя пай от живота чрез Лайза в „Докато земята се върти“ и Майк в „Младите и неспокойните“. От време на време малко джаз и танци с „Колелото на съдбата“. Можеше и да отиде при Джоуни, която имаше дъщеричка горе-долу на възрастта на Тад, но при Джоуни не се чувстваше добре. Тя беше с три години по-голяма от Дона и с пет килограма по-тежка. Тези излишни пет килограма очевидно не тревожеха Джоуни. Казваше, че мъжът ѝ я харесвал така. Джоуни беше доволна от живота си в Касъл Рок.

И малко по малко скритата отходна тръба започна да се задръства с изпращания. Дона започна да кряска на Вик за дребни неща, които изплуваха над големите, защото последните бяха трудни за обяснение и още по-трудни за изричане. Важни неща като: чувство на загуба и страх, на това, че остаряваш, че си самотен и после ужасът от самотата. Неща като например да чуеш някоя песен по радиото, която помниш още от училище, и да избухнеш в сълзи без причина. Чувстваше ревността към Вик, защото неговият живот беше ежедневна борба да съгради нещо; той бе войнстващият рицар със семеен герб, инкрустиран на щита му, а нейният живот бе скрит тук: да се грижи за Тад през целия ден, да го развеселява, когато е кисел, да му приготвя яденето и закуските. Беше живот в окопите. Твърде голяма част от него бе просто да чакаш и да слушаш.

И през цялото време Дона бе смятала, че нещата ще се оправят, когато Тад поотрасна; откритието, че това не е вярно, я накара да почувства някакъв първичен ужас. През изминалата година Тад ходеше в детската градина „Джек и Джил“ три сутрини в седмицата; а това лято — пет следобеда в детския лагер. Когато него го нямаше, къщата изглеждаше ужасно празна. Вратите се отваряха и зейваха срещу нея без Тад, който да ги запълни; стълбите пустееха, без Тад, който да седи някъде по средата, облечен в долнището от пижамата си и глупаво вторачен в детската си книжка, малко преди да си легне.

Вратите бяха усти, стълбите — гърла, а празните стаи се превърнаха в капани.

И тъй, Дона миеше подове, които нямаше нужда да бъдат мити и наблюдаваше сапунените мехурчета. Мислеше си за Стийв Кемп, с когото флиртуваше понякога, откакто той бе дошъл в града миналата есен с микробуса си, на чиято табелка пишеше „Вирджиния“. Стийв бе започнал бизнес с поправка и обновяване на мебели. Често Дона се

улавяше да седи пред телевизора, без да знае какво става. Тя мислеше за това как белият екип за тенис ярко контрастира със загорялата от слънцето кожа на Стийв Кемп и как мускулите на задника му се издуват, когато той тича. И най-накрая Дона го направи. А днес...

Тя усети как стомахът ѝ се надигна и хукна към банята, притиснала с ръка устата си и с широко отворени, блеснали очи. Едващо влезе и повърна всичко. Погледна мръсотията, изстена и повърна отново.

Щом почувства стомаха си по-добре (краката ѝ обаче още трепереха — когато губиш нещо, нещо и печелиш), тя се погледна в огледалото на банята. На безмилостната луминесцентна светлина на лицето ѝ имаше остри и груби черти. Кожата ѝ беше твърде бледа, очите ѝ — зачервени. Косата ѝ бе залепнала по главата като грозен шлем. Дона видя как щеше да изглежда като стара, а най-ужасното нещо бе, че точно в този момент, ако Стийв Кемп беше тук, тя щеше да му позволи да я люби, само за да я целуне и да ѝ каже, че не трябва да се страхува, че времето е мит, а смъртта — сън и че всичко е наред.

От Дона се изтръгна звук — един виещ вопъл, който не би могъл да идва от нея. Беше стон на луда жена. Тя наведе глава и заплака.

* * *

Черити Кембър седеше на двойното легло, където спеше със съпруга си, Джо, и погледна надолу към това, което държеше в ръце. Току-що се беше върнала от магазина — същия, в който ходеше и Дона Трентън. Сега ръцете, краката и бузите ѝ бяха вдървени от студ, сякаш се бе возила на шейната с Джо твърде дълго. Ако утре беше първи юли; шейната беше прибрана надеждно под навеса, а брезентовият ѝ гюрук бе сгънат.

Не може да бъде. Тук има някаква грешка.

Ала нямаше грешка. Тя бе проверила десет пъти и грешка нямаше.

Все пак трябва да се случи на някого, нали?

Да, разбира се. На някого. Но защо на нея.

Черити чуваше как Джо удря с чука си в гаража — силен, кънтящ звук, който цепеше горещия следобед, подобна на чук, удрящ върху

тънък метал. Настъпи кратка пауза, а после тихо: „Мама му стара!“

Чукът удари още веднъж и настъпи по-дълга пауза, след което мъжът ѝ извика:

— Брет!

Черити винаги се свиваше, когато Джо извисяваше така гласа си, за да извика момчето им. Брет много обичаше баща си, ала Черити изобщо не бе сигурна за това как Джо гледа на сина си. Беше ужасно, че тя изпитва такива съмнения, обаче бе вярно. Преди около две години Черити бе имала ужасен кошмар, който никога нямаше да забрави. В съня си тя видя как Джо промуши с желязната вила гърдите на Брет. Острите ѝ зъби продупчиха гърдите му, повдигайки тениската му така, както прътовете поддържат палатката изпъната. „*Малкият тъпак не дойде, когато го повиках*“, бе казал мъжът в съня ѝ, а Черити стреснато се бе изправила в леглото до истинския си съпруг, който спеше, ухаещ на бира и навлякъл къси до коленете панталони. Лунната светлина струеше през прозореца и осветяваше леглото, върху което Черити седеше в момента — безшумен сноп от студена лунна светлина, и тя разбра колко уплашен може да бъде човек и как страхът се превръща в чудовище с жълти зъби, пуснато на свобода от някой разгневен бог, за да изяде непредпазливите и непригодните. Джо на няколко пъти бе използвал юмруците си срещу нея по време на съвместния им живот и Черити си бе научила урока. Не беше гениално умна, може би, ала майка ѝ не я бе родила глупачка. Сега Черити правеше това, което Джо ѝ казваше и не възразяваше. Сигурно и Брет беше като нея. Но понякога тя се боеше за момчето.

Черити отиде до прозореца — тъкмо навреме, за да види как Брет претича през двора и влезе в стобора. Куджо вървеше подире му унило и с изплезен език.

— Подръж това малко, Брет! — рече глухо баща му.

— Да, татко — отвърна Брет още по-глухо.

Ударите с чука отново започнаха — безжалостен, ледено звънтящ звук: „*пинг — пинг — пинг!*“ Черити си представи как Брет държи длетото, опряно в някой износен лагер, или може би гаечен ключ върху някакъв болт. Съпругът ѝ сигурно бе захапал голям гвоздей, който висеше в ъгъла на тънките му устни, а ръкавите на фланелката му бяха завърнати нагоре и той размахваше

десеткилограмовия си чук. Ами ако беше пиян... и не се прицелеше точно...

В съзнанието си Черити чуваше агонизиращия вой на Брет, когато чукът се стоварваше върху ръката му, превръщайки я в червена, безформена пихтия и тя бързо скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се предпази от видението.

Черити погледна това, което държеше в ръката си и се зачуди дали има някакъв начин да го използва. Повече от всичко на света тя искаше да отиде в Кънектикът, за да види сестра си, Холи. За последен път я видя преди шест години, през лятото на 1974-та година. Черити добре помнеше, защото същото това лято бе лошо за нея, като се изключи една единствена приятна седмица. През 1974-та започнаха нощните проблеми на Брет — безпокойство, лоши сънища и все по-често и по-често случаи на сомнамбулизъм. През същата година Джо започна много да пие. Неспокойните нощи на Брет и сомнамбулизмът му преминаха, обаче не и пиенето на Джо.

Брет беше на четири години тогава. Сега бе на десет и дори не помнеше леля си Холи, която бе омъжена вече от шест години. Тя имаше малко момче, кръстено на съпруга ѝ и малко момиченце. Черити не бе виждала нито едно от децата, които ѝ бяха родни племенници. Добре, че от време на време Холи изпращаше цветни снимки по пощата.

Тя бе започнала да се страхува да пита Джо. На него му бе омръзнало да я слуша и ако отново му кажеше, той сигурно щеше да я бие. Преди около година и половина за последен път го бе питала дали не може да отидат някъде в Кънектикът на почивка. Не си падаше много по пътуванията този майчин син, Джо Кембър. Беше му най-добре в Касъл Рок. Веднъж в годината той и онова старо пиянде, Гари Първиър, отиваха на север в Мусхед на лов за елени. Миналия ноември Джо бе поискал да вземе и Брет. Черити бе тропнала с крак по пода и не бе отстъпила, въпреки навъсените брътвежи на Джо и горестните очи на Брет. Тя нямаше да пусне момчето си с тази тайфа от мъжища, за да слуша цели две седмици грубиянски думи и мръсни вицове и да гледа в какви животни се превръщат мъжете, когато започнат да се наливат безспир. И щяха да бродят из гората със заредени пушки. Заредени пушки, заредени мъже — рано или късно

някой щеше да пострада, независимо от това, че носеха жилетки и шапки в сигнални цветове. Но това нямаше да бъде Брет. Не и синът ѝ.

Чукът удряше стоманата равномерно и ритмично. По едно време спря. Черити си отдъхна за миг. После пак започна.

Тя си мислеше, че все някой ден Брет щеше да отиде с тях и тогава за нея той щеше да бъде свършен. Щеше да се присъедини към тяхната тайфа и винаги след това Черити щеше да бъде за него просто една слугиня в кухнята, която поддържа свърталището чисто. Да, този ден щеше да дойде, тя го знаеше и страдаше. Все пак поне успя да го отложи за една година.

Ами тази година? Щеше ли да успее да го задържи при себе си у дома този ноември? Може би не. Както и да е, би било по-добре (не отлично, но все пак по-добре) ако успееше да заведе Брет първо в Кънектикът. Да го заведе там и да му покаже как... някой...

О, хайде кажи го! Дори само пред себе си!

(КАК НЯКОИ ПОЧТЕНИ ХОРА ЖИВЕЯТ)

Да можеше някак Джо да ги пусне да отидат сами... но нямаше смисъл да се надява. Джо можеше да си ходи сам, където иска, но тя не можеше — нито дори с Брет. Това беше едно от основните им споразумения преди брака. И все пак тя непрекъснато си мислеше колко по-хубаво би било без него. Защото иначе щеше все да кисне в кухнята на Холи, да се налива с бира и нахално да кокори кафявите си очи срещу мъжа ѝ, Джим. Щеше да нервничи и да бърза да си тръгнат, докато накрая и Джим, и Холи започваха да нервничат и да искат те да си тръгнат...

Тя и Брет.

Само двамата.

Можеха да пътуват с автобуса. „Миналия ноември той искаше да вземе Брет със себе си на лов“, помисли си Черити.

И нова мисъл: „Дали ще мога да се спазаря?“

Мраз обви сърцето ѝ и изпълни костите ѝ със стъклени кристали. Щеше ли тя да се съгласи на такава сделка? Джо можеше да вземе Брет със себе си в Мусхед наесен, ако на свой ред ги пуснеше да отидат в Стратфорд с автобуса...

Имаше достатъчно пари... сега имаше... но само с пари нямаше да стане. Джо щеше да ѝ ги вземе и край. Освен ако тя не изиграеше козове си точно както трябва. Точно... както трябва.

Мисълта ѝ стана по-бърза. Чуването навън престана. Черити видя как Брет излезе от стобора тичешком и почувства смътно облекчение. Някакъв глас в нея твърдо и неизменно я предупреждаваше, че ако нещо лошо се случи с Брет, то това ще стане в тъмното място долу, със стърготините, полепнали по греста и дъсчения под.

Имаше начин. *Сигурно* имаше начин.

Само трябваше да рискува.

В ръцете си Черити стискаше лотариен билет. Пръстите ѝ непрекъснато го докосваха докато тя стоеше до прозореца и размишляваше.

* * *

Когато Стийв Кемп влезе в магазина си, той бе изпаднал в състояние на необузdana ярост. Магазинът му беше в западните покрайнини на Касъл Рок, на шосе единадесет. Беше го взел под наем от един фермер, който имаше имоти, както в Касъл Рок, така и в съседния Бриджтън. Фермерът не беше просто лайно. Той беше Супер Лайно.

В средата на помещението се намираше огромен казан от нагънато желязо, в който Стийв сваляше боята на мебелите и който бе достатъчно голям, за да бъде сварен в него целия мисионерски съвет наведнъж. Около казана се намираха различните обекти за работа: бюра, тоалетки, бюфети, библиотечни шкафове, маси.

Въздухът ухаеше на лак, избелващи агенти и безир.

В една стара пътна чанта Стийв си бе сложил чисто бельо с цел да се преоблече, след като се изучка с любимото котенце. Сега той запрати чантата към отсрещната стена, а тя отскочи от нея и падна върху една тоалетка. Стийв отиде до тоалетката и хвърли чантата настрана. Когато падаше, той отново я ритна с крак и тя се удари в тавана, а после падна на едната си страна като простреляно животно. Чак тогава Стийв се спря, дишайки тежко и поемайки силните миризми, загледан тъпо в трите стола, чиито седалки бе обещал да преплете с нов материал до края на седмицата. Той пъкна палците си в колана на панталоните си. Пръстите му бяха свити в юмруци, долната

му устна бе издадена навън, приличаше на дете, което току-що са наругали.

— Жалка уличница! — процеди той задъхано и отиде до чантата. Понечи пак да я ритне, после промени намерението си и я вдигна. Мина през бараката и влезе в къщата, състояща се от три стаи и намираща се в съседство с магазина. Друго и да нямаше, но в къщата цареше адска жега. Влудяваща юлска жега! Направо ти пламваше главата от нея. Кухнята бе пълна с непочистени съдове. Около голямата зелена, найлонова торба, натъпкана с консервни кутии от говеждо месо и риба, бръмчаха мухи. Във всекидневната имаше огромен черно-бял телевизор „Зенит“, който Стийв бе успял да спаси от сметището на Неапол. Един голям котарак с тигрови шарки на име Бърни Карбо спеше върху телевизора, сякаш беше някаква играчка.

Спалнята бе стаята, в която Стийв пишеше. Леглото беше сгъваемо, но не беше оправено; чаршафите бяха колосани от сперма. Колкото и активен полов живот да водеше (а през последните две седмици той беше нулев), Стийв доста често мастурбираше. Мастурбацията според него беше присъща на творческите личности. Срещу леглото му се намираще неговото бюро. Отгоре му имаше голяма, старовремска пишеща машина. От двете страни на бюрото бяха струпани ръкописи. В единия от ъглите на стаята бяха натрупани още ръкописи, някои от тях в кутии, а други привързани с ластиси. Стийв пишеше много и много пътуваше. Главният му багаж бяха неговите творби — най-вече стихотворения, няколко разказа, една сюрреалистична пиеса, в която актьорите разменяха величав низ от девет думи и един роман, към който Стийв бе подходил с жар от шест различни гледни точки. Трябваше да живее на едно място поне пет години, за да разопакова напълно багажа си.

Миналия декември, докато се бръснеше, той откри в брадата си първите бели косми. Откритието го хвърли в диво отчаяние и Стийв остана така седмици наред. Оттогава до ден днешен не се бе докоснал до бръснача, сякаш самото бръснене бе станало причина да се видят белите му косми. Беше на тридесет и осем години. Не желаше да се замисля върху това, но самата мисъл пропълзяваше тайно понякога и го изненадваше. Възрастта му (по-малко от седемстотин дни, преди да стане на четиридесет) го ужасяваше. Той наистина вярваше, че четиридесет години е за другите хора.

Тази кучка! Казваше си непрекъснато Стийв. *Тази кучка!*

Той беше изоставил десетки жени, откакто за пръв път си бе легнал с една объркана, красива, покорна и безпомощна преподавателка по френски на хонорар (тогава Стийв беше първокурсник), но той самият бе изоставян от жени два или три пъти. Стийв умееше да усети кога една връзка отива към разпадане и винаги се измъкваше пръв. Беше защитна реакция — все едно да пробуташ дама пика на някого при игра на купи. Мъжът трябваше да го направи докато той владееше кучката, иначе тя щеше да го прецака. Така човек играеше на сигурно и много не мислеше за възрастта си. Той бе разбрал, че Дона задържаше леко топката, но го бе ударила. А бе жена, която той можеше лесно да манипулира поне за известно време чрез съчетаване на психологически и сексуални фактори. Дори чрез страх, ако трябваше да бъде брутален. Фактът, че не бе станало точно така, го бе обидил и ядосал така, сякаш го бяха били с камшик до кръв.

Стийв се съблече и хвърли портфейла си заедно с дребните монети върху бюрото. После отиде в банята и взе душ. Когато излезе, се чувстваше по-добре. Отново се облече, нахлузвайки дънките си и една избледняла, домашна риза от чантата. Взе дребните пари от бюрото и ги пхна в предния си джоб, застана за миг неподвижно и се загледа в кожения си портфейл. Някои от визитните картички бяха изпаднали навън. Винаги се изваждаха, защото бяха много. Стийв Кемп имаше портфейл, който бе фрашкан с боклуци. Едно от нещата, които той почти винаги взимаше и прибираще, бяха визитните картички. Те бяха отлично средство за отбелязване на страници в книги, а празното място от обратната страна можеше да се използва за записване на адреси, някои прости указания или телефонни номера. Понякога Стийв взимаше две или три картички, ако се случеше в работилницата на водопроводчика или пък някой застрахователен агент го спреше на улицата. За своята картичка той неизменно искаше размери девет на пет, разтягайки устни в широка, лайняна усмивка.

Когато с Дона бяха в разгара на любовта си, Стийв бе забелязал върху телевизора една от визитните картички на съпруга ѝ, точно в този момент Дона май се къпеше. Той бе взел картичката. Голяма работа! Просто някаква си там дреболия.

Сега Стийв отвори портфейла си и прегледа визитките — имаше от застрахователни агенти във Вирджиния, от агенти по недвижимо

имущество в Колорадо и десетина други още. За миг си помисли, че е изгубил картичката на Красивото Мъжле, но тя просто се бе изплъзнала заедно с няколко банкноти. Стийв я измъкна и я погледна. Бяла визитна картичка със сини букви в моден дребен шрифт — Господин Преуспяващ Бизнесмен.

Беше ненатрапваща се визитка, но правеше впечатление. Никаква екстравагантност.

роджър брейкстоун ад уъркс виктор трентън

конгрес стрийт № 1 6 3 3

телекс: АДУЪРКС портланд, мейн 04001, тел: /207/799-8600

Стийв издърпа един лист от купа евтина хартия и разчисти място пред себе си. За миг погледна към пишещата си машина. Не! Всяка пишеща машина бе толкова индивидуална, колкото и пръстовите отпечатъци на всеки човек. Малко кривото „а“ на дребния шрифт ще издаде кой е негодникът, нали, инспекторе? А на съдиите ще им трябват не повече от петнадесет минути — колкото за чаша чай.

Това нямаше да бъде работа за полицията — дума да не става и по кой начин. Предпазните мерки сами се налагаха, без много да се замисля дори. Евтина хартия, която можеше да се купи във всеки магазин и никаква пишеща машина.

Той взе един маркер от тенекиената кутия в ъгъла на бюрото и написа с големи, печатни букви:

ЗДРАСТИ, ВИК.

ЧУДЕСНА ЖЕНА СИ ИМАШ.

С ТАКЪВ КЕФ Я ШИБАХ.

ТА ЧАК ГОВНОТО Й СЕ ДРЪПНА.

Стийв спря за миг и започна да почуква с маркера по зъбите си. Отново започваше да се чувства добре. Господар на положението. Разбира се, тя бе хубава и винаги съществувахе възможността Трентън да не обърне внимание на тези редове. Бяха евтини, празни приказки, а и писмото по пощата струваше по-малко, отколкото чаша кафе. Но трябваше да има нещо... винаги имаше нещо. Какво ли беше то?

Изведнъж Стийв се усмихна; когато се усмихваше така, цялото му лице засияваше и лесно се разбираше защо никога не бе имал проблеми с жените от онази нощ, прекарана с обърканата и хубава учителка по френски.

Стийв написа:

*КАКВА Е ТАЗИ БЕНКА НАД
КОСМИТЕ Й ДОЛУ?
НА МЕНЕ МИ ПРИЛИЧА НА ВЪПРОСИТЕЛНА.
ИМАШ ЛИ НЯКАКВИ ВЪПРОСИ?*

Това беше достатъчно. Едно ядене може да бъде по-хубаво и от цяло пиршество, обичаше да казва майка му. Той намери плик и пъхна бележката вътре. Поколеба се малко, после сложи вътре и визитната картичка, адресирайки плика отново с печатни букви до службата на Вик. След миг размисъл Стийв реши да прояви известна милост към нещастния мухльо и под адреса написа: *ЛИЧНО*.

Закрепи плика изправен на перваза на прозореца и се облегна назад. Отново се чувстваше съвсем добре. Тази вечер щеше пак да се залови с писането — беше сигурен в това.

Отвън в алеята спря камионетка с регистрационна табела от друг щат. Беше пикап, натопен с голям шкаф отзад. Някой доста изгодно бе успял да го купи при разпродажба. Блазе им.

Стийв тръгна към изхода. На драго сърце щеше да им вземе парите и шкафа, но се съмняваше, че ще има време да свърши работата. След като пуснеше писмото, трябваше да настъпи някаква промяна. Не много голяма промяна, поне не веднага. Чувстваше, че трябва да го направи заради себе си — да остане още малко, за да направи още едно посещение при малката мис Фръцла... когато със сигурност Красивото Мъжле нямаше да е наоколо, разбира се. Стийв е играл тенис с него — той изобщо не беше силен или буен. Беше слаб, с дебели диоптрични очила, ръката му се гънеше като кашкавал при бекхенда^[3]. Но знаеше ли човек кога едно Красиво Мъжле можеше да излезе от кожата си и да извърши нещо противобществено. Доста много Красиви Мъжлета държаха пушки в къщите си. Така че Стийв трябваше първо внимателно да провери терена, преди да се отбие за малко. Щеше да си позволи единствено това последно посещение и после да дръпне завесата завинаги. Може би щеше да отиде в Охайо за малко. Или в Пенсилвания, или в Таос, Ню Мексико. Като практичен шут, който е натъпкал нечия цигара с барут, Стийв искаше да е наблизо (на благодарумно разстояние, разбира се), та да гледа как ще избухне.

Шофьорът на пикапа и жена му надничаха в магазина, за да видят дали има някой там. Стийв излезе от къщата с ръце пъхнати в джобовете на дънките. Усмихна се. Жената също веднага се усмихна.

— Здравсти, мога ли с нещо да ви бъда полезен? — попита Стийв и си помисли, че ще пусне писмото, веднага щом се освободи от тях.

* * *

Тази вечер, когато слънцето клонеше на запад — кръгло, червено и огнено, Вик Трентън надничаше в колата на жена си с риза завързана през кръста му. Дона стоеше до него. Изглеждаше млада и свежа в белите си къси панталони и червена карирана блуза без ръкави. Беше боса. Тад, само по бански, караше тротинетката си нагоре-надолу по алеята като луд, играейки на някаква своя игра, при която Понч и Джон от пиесата „Чипс“ се сражаваха срещу Доарт Вейдър.

— Сложила съм ти лед в чая. Изпий го преди да се е разтопил — каза Дона на Вик.

— Тъхъ.

Чашата бе закрепена отстрани до капака на колата. Той отпи няколко глътки, постави я обратно без да погледни и тя се хлъзна право... в ръцете на жена му.

— Ей, какъв рефлекс имаш — рече Вик.

Тя се усмихна.

— Просто те познавам, когато мисълта ти е другаде. Това е всичко. Виж — нито една капка не се разля.

Те се погледнаха и се усмихнаха един на друг. „Хубав миг“ — помисли си Вик. Навярно се дължеше на въображението му или пък на това, че му се искаше да е така, но напоследък често се случваха такива хубави мигове. По-малко бяха обидните думи. По-рядко настъпваше студено мълчание или може би безразличие (а то бе дори още по-лошо). Вик не знаеше каква е причината, но беше благодарен.

— Направо се за А-групата — каза той. — Но трябва още доста да потренираш, детето ми, преди да станеш велика.

— И тъй, какво й е на колата ми, треньоре?

Вик беше свалил вентилатора и го бе поставил на алеята. „Никога не съм виждала такава Фризби“, бе казал Тад делово само преди няколко минути, заобикаляйки покрай него с тротинетката си. Вик отново се надвеси над двигателя и разсеяно посочи с отверката към карбуратора.

— От карбуратора е. Мисля, че едно от буталата заяжда.

— Лошо ли е?

— Не много — отвърна той. — Но няма да можеш да тръгнеш, ако буталото заяде и остане затворено. Буталата контролират постъпването на гориво в карбуратора, а без гориво не можеш да караш. Важно е като самата ни Конституция, мила.

— Татко, ще ме полюлееш ли на люлката?

— Да, почакай малко.

— Добре, ще те чакам отзад!

Тад тръгна към задната част на къщата, където Вик беше направил детска площадка миналото лято, смазвайки добре стомаха си с джин-тоник. Работеше според едни чертежи всяка вечер след работа и в почивните дни, а гласовете на спортните коментатори на срещата с Бостън Ред Сокс ечаха от транзистора до него. Тад, тогава тригодишен, седеше върху козирката на прозореца на мазето или върху стъпалата на задното стълбище, подпрял с ръце брадичката си, и от време на време му подаваше разни неща, наблюдавайки го мълчаливо. Миналото лято. Хубаво лято беше, не така адски горещо, както сега. Тогава бе започнал да мисли, че Дона най-после е свикнала с Мейн, Касъл Рок и „Ад Уъркс“ и е разбрала, че те са много полезни и за тримата.

След това се бе появило онова необяснимо и лошо чувство — най-лошата му проява беше глождещото и почти налудничава усещане, че нещата бяха много по-зле отколкото той си представяше. Наредбата в къщата изведнъж започна да изглежда сякаш не на мястото си — като че ли някаква невидима ръка разместваше мебелите. Беше си втълпил побърканата мисъл (дали наистина бе ПОБЪРКАНА?), че Дона твърде често сменя чаршафите. Те винаги бяха чисти. И една нощ престарият, вечен въпрос подскочи в съзнанието му, отеквайки грозно: *Кой друг спи в моето легло?*

Сега май нещата се бяха пооправили. Ако не бяха пустите Малини-Пралини и приближаващото, скапано пътуване, това лято щеше също да бъде хубаво за Вик. Може би наистина щеше да се окаже хубаво. Понякога човек успяваше все пак. Не всички надежди бяха напразни. Искаше му се да вярва в това макар, че надеждите му никога не бяха подлагани на сериозни изпитания.

— Тад! — изкрещя Дона, а малкият закова на място така, че гумите изскърцаха. — Прибери си тротинетката в гаража.

— Мамооо!

— Веднага, моля те, господинчо!

— Господинцо! — каза Тад и се засмя в шепите си. — Ти не си си прибрала колата, мамо.

— Татко ти работи по моята кола.

— Да, но...

— Послушай майка си, Тадър — каза Вик и вдигна вентилатора.
— След малко идвам.

Тад се качи на тротинетката си, подкарвайки към гаража и издавайки някакви силни, протяжни звуци, наподобяващи сирена на линейка.

— Защо го слагаш обратно? — попита Дона. — Няма ли да го поправиш?

— Трябва техник — отвърна Вик. — Нямам такива инструменти. А дори и да имах, вероятно щях да ги повредя още повече, вместо да ги оправя.

— По дяволите! — изруга мрачно Дона и ритна гумата. — Тези неща никога не се случват по време на гаранционния период.

„Пинто“-то На Дона бе извървяло тридесет и пет хиляди километра, но все пак оставаха още шест месеца докато го изплатят, за да стане изцяло тяхно.

— И това е също като Конституцията — рече Вик, сложи вентилатора на мястото му и завинти гайката.

— Сигурно ще трябва да я закарам в Саут Перис, докато Тад е в детския лагер. Трябва обаче да наема кола, щом тебе няма да те има. Ще ме закарат ли до Саут Перис, Вик?

— Разбира се, но защо ти е? Закарай я в гаража на Джо Кембър. Само на десетина километра е, а и той работи добре. Помниш ли, когато се счупи лагерът на ягуара? Извади го с верига, оплетена от стари кабели на телефонен стълб и ми взе само десет долара. Леле, ако бях отишъл на онова място в Портланд, щяха да ме натоварят като трофеен елен.

— Онзи човек не ми харесва — каза Дона. — имам предвид, че беше доста на градус.

— Защо не ти хареса?

— Шареха му очите.

Вик се засмя.

— Мила, щом ти си наблизил, как да не му шарят очите?!

— Благодаря — отвърна Дона. — На една жена не винаги ѝ е приятно да я гледат. Неприятно е, когато усещаш, че те разсъбличат мислено. — Тя замълча и на Вик се стори, че някак особено се загледа в червеното зарево на запад. После отново погледна към него. — Някои мъже те карат да мислиш, че в главите им непрекъснато се върти един и същ филм: „Изнасилването на Сабинянките“, и че ти играеш... главната роля.

Вик изпита странното и неприятно усещане, че Дона... пак говореше за няколко неща едновременно. Но той не искаше да се рови в това, когато най-последно загърбваше един отворотен месец.

— Мила, той сигурно е безопасен. Има си и жена, и дете...

— Да, вероятно си прав — каза Дона и скръсти ръце пред гърдите си, обхващайки с длани лактите си, което беше сигурен знак, че е нервна.

— Виж — рече Вик. — Аз ще закарам твоето „Пинто“ тази събота и ако трябва, ще го оставя там. Става ли? Така Кембър ще може веднага да се залови за работа. Ще изпия няколко бири с него, ще поиграя с кучето му. Помниш ли онзи Сан Бернар?

Дона се засмя.

— Помня дори името му. Той едва не събори Тад докато го ближеше. Не си ли спомняш?

Вик кимна.

— Целия следобед Тад тичаше след него и викаше: „Кууджо... туук, Кууджо!“

И двамата се разсмяха.

— Понякога се чувствам толкова неловко — каза Дона. — Ако знаех как да превключвам ръчно, щях да използвам ягуара, докато те няма...

— Добре си е така. Ягуарът е малко ексцентричен. Трябва да му говориш.

И Вик затвори капака на „Пинто“-то.

— Ах, *глупчо* — изпъшка Дона, — чашата ти беше вътре.

Вик така глуповато се опули, че Дона избухна в буен смях. След миг и той започна да се смее. Горедолу по същото време Стийв Кемп пушна писмото си в пощата, която бе на по-малко от пет километра път.

* * *

По-късно, когато съвсем се здрачи и малко захладня, първите светулки започнаха до порят огнени шевове в задния двор, където Вик люлееше сина си.

— По-високо, татко! По-високо!

— Ако те залюлея толкова високо, ще се преобърнеш, момче.

— Тогава искам отдолу, татко! Искам отдолу!

Вик хвана люлката отдолу и силно тласна нагоре към небето, където тъкмо се появяваха първите звезди, после изтича назад заедно с нея. Тад пищеше екзалтирано — главата му отметната назад, косата му развявана от вятъра.

— Много беше хубаво, татко! Хайде пак!

Вик хвана люлката на сина си, този път отпред и Тад се стрелна нагоре в душната, знойна нощ. Леля Еви Чалмърс живееше наблизо и екзалтираните крясъци на Тад бяха последното нещо, което чу, докато умираше. Сърцето ѝ не издържа. Една от тънките му като хартия стени изведнъж (и почти безболезнено) се скъса, както леля Еви си седеше на стола в кухнята с чаша кафе до едната ръка и дълга цигара в другата. Тя се облегна назад, пред очите ѝ притъмня и някъде далеч леля Еви чу как някакво дете вика; за миг ѝ се стори, че виковете са радостни, но преди да издъхне (сякаш някой силно, но внимателно я блъсна отзад), тя си помисли, че това дете вика обхванато от агонизиращ страх. След това леля Еви издъхна и нейната племенница Аби щеше да я намери на следния ден студена като кафето в чашата до нея, цигарата ѝ — превърнала се във фина и крехка тръбичка от пепел, а долното ѝ чене излязло навън от набръчканата ѝ уста, сякаш бе дупка, пълна с човешки зъби.

[1] Тук на немско-английски: Ще отидем на дневен лагер, да? Да, моя майко! — Б.пр. ↑

[2] *Домакия* (нем.) — Б.пр. ↑

[3] *Бекхенд* — вид удар при игра на тенис на корт. — Б.пр. ↑

* * *

Малко преди Тад да си легне, той седна за малко с баща си на задната тераса. Вик пиеше бирата си, а Тад — млякото си.

— Тате?

— Какво?

— Не искам да заминаваш следващата седмица.

— Ще се върна.

— Да, но...

Тад гледаше към земята и се бореше със сълзите си. Вик сложи ръка върху вратлето му.

— Но какво, голямото ми момче?

— Кой ще каже думите, които да изгонят чудовището от килера? Мама не ги знае! Само ти ги знаеш!

В този миг сълзите бликнаха и обляха лицето на Тад.

— Само това ли е? — попита Вик.

Думите за Чудовището (отначало Вик ги бе нарекъл Катехизис за Чудовището, но Тад се затрудняваше с първата дума и тя трябваше да се съкрати) бяха измислени в края на пролетта, когато Тад започна да сънува кошмари, да изпитва страх и да се буди нощем. Той казваше, че в килера на стаята му имало нещо: понякога вратата на килера се отваряла и вътре имало някакво животно с жълти очи, което искало да го изяде. Дона мислеше, че това е последица от книгите на Морис Сендак „Къде са дивите зверове?“ Вик бе споделил с Роджър (но не и с Дона) тревогата си, чудейки се дали пък Тад не е чул някъде някой объркан разказ за масовите убийства, станали в Касъл Рок и не бе решил, че убиецът, който се бе превърнал в таласъм на града, не се крие в килера на стаята му. Роджър каза, че е напълно възможно. От децата всичко можеше да се очаква.

На самата Дона също започнаха да ѝ се привиждат разни неща слез известно време. Една сутрин тя каза на Вик, усмихвайки се малко нервно, че понякога нещата в килера на Тад сякаш се размествали. „Е, Тад ги размества“ бе отговорил Вик. „Ти не разбираш“, бе казала Дона, „той повече не влиза там, Вик... никога. Страхува се“. После Дона бе добавила следното: понякога ѝ се струвало, че килерът всъщност

миришел лошо след кошмарите и стрясканията на Тад през нощта. Все едно там е имало някакво животно преди това. Разтревожен, Вик бе отишъл в килера и бе подушил с нос. В съзнанието му цареше убеждението, че Тад ходи насън и може би уринира в килера като част от някакъв странен сън. Вик не бе усетил нищо, освен миризмата на нафталин. От едната си страна килерът имаше грундирана стена, а другите три представляваха стени, покрити с груба настилка. Дълбочината му беше около два метра. В дъното не се криеше никакъв таласъм и там съвсем не беше никаква омагьосана стена. Само където в косата на Вик се омотаха няколко паяжини. Това бе всичко.

Отначало Дона бе предложила на Тад да си мисли само за „хубави неща“ преди да заспи, за да пропъди кошмарите. После му бе казала да се моли преди сън. На първото Тад бе отвърнал, че чудовището в килера открадвало всичките му хубави мисли, а на второто — че щом бог не вярвал в чудовища, от молитвите нямало полза. Дона се бе ядосала — може би отчасти защото на самата нея ѝ се привиждаха разни неща в килера на Тад. Веднъж, когато бе вътре и закачваше някакви негови ризи, вратата зад нея внезапно тихо се затвори и в следните тридесет секунди Дона разтреперана опипваше пътя към изхода, докато най-сетне излезе навън. Тогава тя бе усетила нещо, миризмата на нещо съвсем близо, знойно и страшно. Беше мирис на нещо примитивно — напомнящо ѝ миризмата на пот, когато тя и Стийв Кемп бяха свършили да се любят. Резултатът бе нейното строго напомняне, че след като нямаше чудовище, Тад просто трябваше да изпъди от ума си всички тези мисли, да прегърне мечето си и да заспи.

Вик или виждаше нещата по-дълбоко, или по-ясно помнеше разказите за това как някоя врата на килера се отваря скрибуцайки в тъмната нощ, като устата а някой идиот — дупка, в която понякога се чувстваше странно шумолене, а дрехите на закачалките приличаха на обесени трупове. Той смътно си спомняше сенките, играещи по стените през последните четири, безкрайно дълги часове, преди да се пукне зората и скърцането, което маже да е най-обикновен домашен шум или... кой знае... може би просто някакво пълзене там...

И тъй Вик стигна до решението за Катехизис на Чудовището или просто Думите за Чудовището, защото когато си на четири години много-много не си наясно със значението на някои думи. Както и да е,

това бе ни повече (ни по-малко) едно примитивно припяване, за да бъде укротено чудовището. Един ден, докато обядваше, Вик беше измислил думите, които бяха подействали — за радост на Дона и за нейно разочарование, тъй като собствените ѝ усилия, използвайки познанията си от курсовете по психология родителски авторитет и най-накрая въвеждане на строга, безапелационна дисциплина, не бяха дали резултат. Вик ги казваше всяка вечер, изправил се до леглото на Тад, сякаш бяха някаква благословия, а малкият лежеше гол в душната нощ, покрит само с един чаршаф.

— Мислиш ли, че в крайна сметка това ще му помогне? — бе попитала Дона едновременно развеселена и раздразнена — тогава бе средата на май и напрежението между нея и Вик бе достигнало връхната си точка.

— Рекламните агенти не се интересуват от крайната сметка — бе отговорил Вик. — Интересува ги само да стане бързо, бързо, бързо. А аз съм добър в професията си.

— Да, и няма да има кой да каже Думите за Чудовището! Там е работата! Там е цялата работа! — отвърна Тад и избърса сълзите от бузите си, обиден и объркан.

— Слушай сега — каза Вик. — Аз съм ги написал и затова ги казвам по един и същ начин всяка вечер. Ще ги напиша с печатни букви на лист хартия и ще ги залепя на стената в стаята ти. И мама ще ти ги чете всяка нощ, докато мене ме няма.

— Наистина ли ще го направиш?

— Разбира се. Щом съм казал, така и ще бъде.

— И няма да забравиш?

— По никой начин, човече. Ще го направя още тази вечер.

Тад обгърна с ръце баща си и Вик силно го притисна към себе си.

Същата нощ, след като Тад заспа, Вик влезе тихо в стаята на момчето и закачи на стената с кабарче лист хартия. Постави го точно до календара с чудесата, където Тад веднага щеше да го забележи. С големи и отчетливи букви на листа бе написано:

ДУМИ ЗА ЧУДОВИЩЕТО

*Чудовища, бягайте вѐн!
Тук нямате работа вие.
Под леглото на Тад няма нищо —
там тясно е, кой ще се скрие?
В килера ли? Никой там няма!
Там също е толкова тясно.
Отвѐн зад прозореца
пак няма нищо!
Вампири, зверове,
таласѐми
вий нямате работа тук!
Никой не ще пипне Тад
и никой не ще го уплаши.
И косѐм от главата му
няма да падне.
Вий нямате работа тук!*

Дълго гледа Вик листа върху стената и си каза на ум, че поне два пъти, преди да замине, ще напомни на Дона да чете думите на детето всяка вечер. Тя трябваше да разбере колко важни за Тад са Думите за Чудовището.

Когато излизаше, Вик забеляза, че вратата на килера е отворена. Съвсем мъничко. Той плътно я затвори и излезе от стаята.

По някое време след това, същата нощ вратата отново се отвори. Огнени светкавици блеснаха в мрака и върху стените заиграха грозни сенки.

Ала Тад непробудно спеше.

* * *

На следния ден, в седем и петнадесет сутринта микробусът на Стийв Кемп излезе на шосе единадесет и се отправи към шосе триста и две. Там той трябваше да свърне наляво, да тръгне на югоизток и да

прекоси щата на път за Портланд. Имаше намерение да остане известно време в МХА^[1].

Отпред на арматурното табло на микробуса имаше спретната купчина писма, адресирани този път не с големи, печатни букви, а на пишещата му машина. Машината беше в задната част на микробуса, заедно с целия му багаж. За целта на операцията „Касъл Рок“ Стийв бе успял само за час и половина да събере багажа си, включително Бърни Карбо, който сега дремеше в една кутия до задната врата. Стийв и Бърни бяха големи пътешественици.

Написаните на пишещата машина адреси върху пликовете бяха работа на професионалист. Шестнайсет години творческа дейност бяха направили от Стийвън Кемп поне един отличен машинописец, ако не нещо друго. Той спря до същата пощенска кутия, която бе използвал предната вечер за анонимното писмо до Вик Трентън и пусна писмото вътре. Дори и да не бе платил наема за магазина и къщата, Стийв като нищо щеше да си замине, ако възнамеряваше да напусне щата завинаги, ала тъй като отиваше само до Портланд, струваше му се благоразумно да извърши всичко по законния начин. Този път той нямаше нужда да стяга колана, защото зад кутията до арматурното табло, в една малка дупка, бяха мушнати повече от шестстотин долара в брой.

В добавка към чека, който написа за наема, Стийвън Кемп върна и капарото на всички онези клиенти, наели го за по-големи поръчки. Всеки от тези чекове бе придружен с любезна бележка, изразяваща съмнение за причинените неудобства и обясняваща, че майката на Стийвън Кемп изведнъж тежко заболяла (всеки мъжествен американец захапваше въдицата, когато се споменеше болна майка). Тези, с които бе сключил договори за работа, можеха да си вземат мебелите от магазина. Ключът е върху перваза над вратата и бихте ли го оставили пак на същото място, моля, след като си вземете мебелите. Мерси, мерси... тралалалала, дрън-дрън ярина. Щеше да има известни неудобства, но нямаше да има кой знае каква суматоха.

Стийв пусна писмата в кутията и изпита особено доволство от това, че не си е лъснал задника на показ. Подкара за Портланд и запя заедно със състава „Грейтфул Дед“, които тъкмо изпълняваха песента си „Захарче“. Вдигна скоростта на осемдесет километра в час с надеждата, че по пътя няма да има много движение, за да може да

пристигне в Портланд рано и да се запази място в тенис-корта към спортния клуб „Мейнски тенис“. Общо взето, изглеждаше, че денят ще е добър. Ако Мистър Бизнесмен още не бе получил своята бомбичка в писмен вид, то той сигурно щеше да я получи днес. „Смръдльо“, помисли си Стийв, и избухна в гръмогласен смях.

* * *

В седем и половина сутринта, когато Стийв Кемп си мислеше за тенис, а Вик Трентън за това, че трябва да се обади на Джо Кембър във връзка с повредата на колата на жена си, Черити Кембър приготвяше закуската на сина си. Преди половин час Джо беше заминал за Луистън с надеждата да намери предно стъкло за „Камаро 72“ в някое от гробищата за коли или в магазините за употребявани резервни части. Това отлично съвпаднаше с плановете на Черити, които бе обмислила внимателно и без да бърза.

Тя постави пред Брет чинията с пържения бекон и яйца и седна до момчето. Малчуганът леко изненадан, вдигна очи от книгата, която четеше в момента. След като приготвеше закуската му, майка му обикновено се залавяше с домакинската работа. Ако човек я заговореше преди втората ѝ чаша кафе за деня, то той рискуваше да бъде здравата наруган.

— Може ли малко да поговорим, Брет?

Леката изненада се превърна в нещо като изумление. Като я погледна, Брет забеляза, че майка му, която иначе бе тиха и мълчалива, сега изглеждаше особена. Беше нервна. Той затвори книгата си и каза:

— Разбира се, мамо.

— Би ли искал... — тя се прокашля и започна отново. — Би ли искал да отидеш в Стратфорд, Кънектикът и да видиш леля си Холи и братовчедите си?

Брет се ухили. Той бе напускал Мейн само два пъти досега и то съвсем скоро, когато отиде с баща си до Портсмут в Ню Хемпшиър. Тогаво баща му го заведе на търга на използвани коли и купи един „Форд’58“, останал с половин двигател.

— Разбира се! — отвърна Брет. — Кога?

— Мислех да тръгнем в понеделник — отвърна Черити. — След празника на четвърти юли. Ще бъдем там една седмица. Може ли да стане?

— Предполагам, че да. Леле, май татко ще има много работа през следващата седмица. Той сигурно...

— Още не съм казала на баща ти.

Усмивката на Брет угасна. Той взе едно парче от бекона и започна да яде.

— Ами зная, че татко обеща на Ричи Симс да оправи мотора на комбайна му. А и мистър Милър от училището ще докара форда си, защото му тече резервоарът. А пък...

— Имах предвид да отидем само ние двамата — каза Черити. — С автобуса от Портланд.

Брет я изгледа със съмнение. Навън по стълбите на задната тераса бавно се изкачваше Куджо. Той се срути тежко върху дъските под навеса и глухо изръмжа. Погледна унило *МОМЧЕТО* и *ЖЕНАТА*. Очите му бяха зачервени. В момента му беше много зле. Много зле, наистина.

— Егати, мамо! Не знам...

— Стига с това „егати“. Все едно, че ругаеш.

— Извинявай.

— *Искаш ли да отидем? Ако баща ти разреши?*

— Да, наистина! Смяташ ли, че наистина можем да отидем?

— Може би.

Черити вдигна очи от умивалника и се загледа замислено навън.

— Далече ли е Стратфорд, мамо?

— На около шестстотин километра, предполагам.

— Ега... искам да кажа... леле, колко е далече! А дали...

— Брет.

Той изгледа майка си с интерес. Онази особена напрегнатост отново се появи в гласа ѝ, онова нервно безпокойство...

— Какво, мамо?

— Можеш ли да се сетиш за нещо, което баща ти много би искал да има?

Брет помисли малко, после се усмихна.

— Ами, май че винаги е искал да има нова трансмисионна машина. Може да извади скапания мотор на комбайна на Ричи Симс

като гъ... като едното нищо. — Брет се изчерви и добави: — Но ти не можеш да му купиш такова нещо, мамо. То струва много мангизи.

Много мангизи. Израза, който Джо използваше вместо „много скъп“, Черити го мразеше.

— Колко много?

— Ами, онази в каталога е хиляда и седемстотин долара, но татко може да я купи от мистър Беласко в Портланд и по цени на едро. Татко казва, че мистър Беласко се бои от него.

— Смяташ ли, че това е много умно? — попита Черити троснато.

Брет се изправи на стола си, малко уплашен от нейната строгост. Той изобщо не си спомняше някога майка му да бе реагирала така. Дори Куджо, легнал отвън при задната тераса, леко изправи ушите си.

— Е? Смяташ ли?

— Не, мамо — отвърна Брет, а Черити отчаяно почувства, че той я лъже. Ако някой можеше да изплаши някого и да купи по цени на едро, то този някой минаваше за голям умник. Тя бе усетила възхищението в гласа на момчето, дори то да не беше. *Иска да бъде точно като него. Мисли си, че баща му е много велик, щом може да изплаши някого, о, Боже!*

— В това да плашиш хората няма нищо умно. Нужно е само да имаш силен глас и зъл нрав. Но не и ум. — Тя понижи глас и го потупа по ръката. — Хайде, изяж си яйцата. Нямам намерение да ти викам. От жегата е, предполагам.

Брет започна да яде, но от време на време крадешком и с интерес поглеждаше към майка си. Наоколо сякаш всичко бе минирано тази сутрин.

— Колко ли ще струва по цени на едро? Хиляда и триста? Или хиляда?

— Не знам, мамо.

— А този Беласко ще я докара ли? При такава голяма поръчка?

— Тъхъ, мисля, че да. Ако имахме толкова пари...

Черити бръкна в джоба на домашния си халат. Лотарийният билет беше там. Зеленият номер на билета й беше седемдесет и шест, а червеният четиристотин тридесет и четири. Те съвпадаха с номерата изтеглени от Комисията по Държавната лотария преди две седмици. Тя бе проверила поне десет пъти, защото не можеше да повярва на очите си. Беше дала лептата си от петдесет цента през онази седмица, както

бе правила всяка седмица от основаването на лотарията през 1975-та година и този път Черити бе спечелила пет хиляди долара. Още не бе осребрила билета, но и не го изпускаше от очите и от ръката си, откакто бе разбрала.

— Имаме парите — каза тя, а Брет я изгледа с широко отворени очи.

* * *

В десет и четвърт Вик се измъкна от офиса и отиде в „Бентли“ за сутрешното си кафе, тъй като не можеше да понася оная гадна помия в службата, която приготвяха за служителите. Беше прекарал сутринта в писане на реклами за Яйцата Декостер. Не му вървеше нещо. Още от детството си мразеше яйца. Тогава майка му насила го тъпчеше с тях четири пъти в седмицата. Най-доброто, което до тук успя да измисли, беше: „Тези яйца казват: «Обичам те...» Без да се счупят“ не беше много сполучливо. Изразът „без да се счупят“ му бе подсказал идеята за следния фотографски трик: яйце с цип по средата. Беше добро като идея, но докъде щеше да доведе? Доникъде. Трябваше да пита Тадър, помисли си Вик, а сервитьорката постави пред него чаша кафе и кифла с боровинки. Тад обичаше яйца.

Всъщност не точно рекламата за яйцата го подтискаше, а това, че трябваше да отсъства дванадесет дни. Е, трябваше. Роджър бе успял да го убеди. Налагаше се да отидат там и да разтягат локуми като луди.

Добрият, стар бъривец Роджър, когото Вик обичаше почти като брат! С най-голямо удоволствие Роджър би дошъл с него тук в „Бентли“, за да пийнат едно кафе и да се наприказва насита. Но този единствен път Вик имаше нужда да бъде сам, да помисли. От понеделник двамата щяха да прекарат заедно почти две седмици, щеше да се лее пот, а това бе предостатъчно дори за братя по душа.

Мислите на Вик неволно се насочиха към фиаското на Червените Малини-Пралини и той се остави на това подсъзнателно течение, защото знаеше, че понякога едно спокойно и почти небрежно премисляне на нещата довеждаше до ново прозрение, нова гледна точка.

Случилото се бе доста лошо и Пралините бяха изтеглени от пазара. Доста лошо, но не и ужасно. Не беше като онзи случай с консервираните гъби. Никой не се бе разболял или умрял. Дори консуматорите разбираха, че една компания понякога може да има и неудачи. Ето например историята с чашите на „МакДоналдс“ преди няколко години. Оказа се, че оцветителят на стъклото съдържа голямо количество олово. Чашите бързо бяха извадени от употреба и дадени на вечна консигнация в онзи ужасен рекламен вертеп, населяван от такива създания като Скоростния Алказелцър^[2] и балонената дъвка Биг Дик, към която Вик питаеше особена слабост.

Чашите бяха неудача за корпорацията „МакДоналдс“, но никой не обвини Роналд МакДоналд, че е искал да отрови клиентите си от деца. Никой всъщност не беше обвинил и Професорът на „Шарп“, макар че всички комици от Боб Хоуп до Стийв Мартин си бяха направили майтап с него, а една вечер, откривайки своето предаване „Тазвечершното представление“ Джони Карсън скалъпи цял един монолог за Червените Малини-Пралини, порядъчно изпълнен с двусмислия. От само себе си се разбираше, че рекламата с Професора на „Шарп“ бе незабавно издухана от екран също от само себе си се разбираше, че актьорът, който играеше Професора беше вбесен от начина, по който събитията се бяха обърнали против него.

„Можеше да бъде и по-лошо“, бе казал Роджър след като шокът понамаля и разговорите между Портланд и Клийвланд по три пъти на ден вече не бяха така светкавични.

„Как?“, беше попитал Вик.

„Ами“, бе отвърнал Роджър, без да му мигне окото, можехме да работим само за сметка на **БОНВИВАНИТЕ ВИК И СИЕ**.

— Още кафе, сър?

Вик вдигна поглед към сервитьорката и тъкмо понечи да каже „не“, но размисли и кимна с глава.

— Още само половин чаша, моля — каза той.

Тя му наля и се отдалечи. Вик разсеяно разбърка кафето си без да го пие.

За щастие страхът относно здравето бе краткотраен и скоро на екрана и във вестниците се изказаха различни лекари, обяснявайки, че оцветителят на Пралините е безвреден. Нещо подобно се бе случило веднъж и преди: стюардесите на една търговска линия бяха поразени

от някакво странно оцветяване на кожата в оранжево, за което в крайна сметка се оказва, че не е нищо сериозно — беше оцветяване от боята на спасителните жилетки, които стюардесите бяха демонстрирали на пътниците преди излитане. Години преди това оцветителят на един вид кренвирши бе предизвикал същата реакция както при Пралините.

Адвокатите на стария Шарп заведоха дело за нанесени щети на стойност няколкостотин милиона долара срещу производителя на боята, дело, което щеше да се влочи поне три години и накрая щеше да бъде решено по несъдебен път. Нямаше значение. Делото щеше да представлява един форум, от който можеше да се обясни на публиката, че грешката — тази съвсем мимолетна грешка — не беше по вина на компанията „Шарп“.

Въпреки всичко изделията „Шарп“ се бяха спуснали стремглаво към по-крайните места в Класацията. След това обаче те успяха да покрият почти половината от първоначалния спад. Продажбите на самите зърнени храни намаляха до известна степен, ала бързо наваксаха загубите от предателския червен цвят на Пралините. Комбинирани пръчици на „Шарп“ всъщност се продаваха по-добре от всякога.

Значи, нямаше нищо нередно тук, нали така?

Нередно. Толкова нередно!

Нередното беше самият Професор по тестените изделия на „Шарп“. Този нещастник никога повече нямаше да се върне на екрана. След страха идваше присмехът, а Професорът с неговото сериозно изражение и училищна обстановка бе осмян буквално до смърт.

Първо от Джордж Карлин в неговото обичайно представяне:

— Да, този свят е луд. Луд и побъркан. — После Карлин се навежда над микрофона, премисляйки нещо и пак вдига глава — Хората на Рейгън правят шибаната си кампания по телевизията, нали? Руснаците ни изпреварват във въоръжаването. Руснаците произвеждат оръжия с хиляди, нали? И Джими^[3] се появява по телевизията в един от своите клипове: „Скъпи съотечественици, денят, в който руснаците ще ни надминат във въоръжаването, е денят, в който нашата младеж ще започне да сере червено.“

Силен смях от публиката.

— И Рони се обажда на Джими по телефона и му казва: „Господин президент, какво закуси Ейми тази сутрин?“

Гръмогласен смях от публиката. Карлин замълчава за миг. Най-зашеметяващо е следващата реклама, произнесена тихо и подигравателно:

— Червени лайна, хора! Аууу! Само се представете.

Ето, *това* бе проблемът. Джордж Карлин беше проблемът, Боб Хоуп беше проблемът, Джони Карсън беше проблемът, Стийв Мартин беше проблемът, както и всеки остроумен бръснар в Америка.

А сега помислете върху това: изделията на „Шарп“ паднаха с девет пункта и успяха да се качат едва с четири и една четвърт. Притежателите на акции щяха да вият и да искат главата на някого. Я да видим... чия глава бихме могли да им дадем? Първо, на кого му бе хрумнала гениалната идея за Професора по тестени изделия „Шарп“? Какво ще кажете за онези двамата като най-удобни? Няма значение, че Професорът се появи на екрана четири години преди гафа с Пралините. Няма значение, че преди Професорът да се появи на екрана (заедно с негова кохорта от войника-стрелец и Джордж и Грейси), изделията на „Шарп“ бяха с три и една четвърт пункта по-ниско от сега.

Всичко това няма значение. Значение има само фактът, само публичната обява в пресата, че „Ад Уъркс“ са загубили парите на „Шарп“ и че просто дяловете евентуално ще набъбнат с още един и половина или два пункта. А когато започваше новата рекламна кампания, вложителите щяха да настояват за гаранции, че всички несполуки до този момент са вече минало и изделията на „Шарп“ могат да се качат с един пункт.

Разбира се, мислеше си Вик, разбърквайки таблетка захарин в кафето си, това е само теория. Но дори и да се окажеше вярна както той, тъй и Роджър вярваха, че един бърз напредък на „Шарп“ щеше да бъде повече от успех за тях двамата, на фона на който щеше да изпъкне некомпетентността на една нова рекламна кампания, набързо организирана от хора, които не познаваха компанията „Шарп“ като Вик и Роджър, нито пък конкурентния пазар на тестени изделия.

Изведнъж една нова перспектива, една нова гледна точка подскочи в съзнанието му. Дойде неочаквано и внезапно. Вик замря така, както бе поднесъл чашата с кафето към устата си. Очите му се разшириха. В представата си той виждаше двама мъже — може би той и Роджър, или пък стария Шарп и застаряващото му синче, как хвърлят

пръст в някакъв гроб. Лопатите им святкат в тъмнината, един фенер мъждука пресекливо във ветровитата нощ. Вали дъжд. Тези енергични гробари хвърлят зад себе си по някой друг уплашен поглед. Това е погребение в тъмната нощ — тихо и скрито. Те погребват Професора „Шарп“ тайно и *точно това е нередно*.

— Нередно — измърмори на глас Вик.

Разбира се, че беше нередно. Защото, ако щяха да го погребват в тъмната нощ, той никога не би могъл да каже, че съжالياва.

Вик извади тънък флумастер от вътрешния си джоб, взе една книжна салфетка от поставените на масата и надраска отгоре ѝ:

ПРОФЕСОРЪТ „ШАРП“ ТРЯБВА ДА СЕ ИЗВИНИ.

Погледна написаното — мастилото попиваше в салфетката и буквите ставаха дебели и разлети. Отдолу Вик добави:

ПРИЛИЧНО НОГРЕБЕНИЕ

А под него:

ПОГРЕБЕНИЕ НА ДНЕВНА СВЕТЛИНА!

Все още не бе съвсем сигурен какво трябваше да означава това — беше повече метафора, отколкото нещо смислено, но точно така му идваха най-сполучливите идеи. А в това имаше хляб. Вик бе сигурен.

* * *

Куджо лежеше на пода в полумрака на гаража. Вътре бе горещо, ала навън бе още по-лошо... а дневната светлина бе толкова ярка. Както никога преди. Всъщност той дори не бе усещал каква точно е светлината. Ала сега усещаше. Главата го болеше, мускулите го боляха. И очите го боляха от ярката светлина. Беше му горещо. Болеше го и муцуната — там, където бе одраскан. Болеше го и бе забрала.

МЪЖЪТ бе отишъл някъде. Скоро след него *МОМЧЕТО* и *ЖЕНАТА* също тръгнаха на някъде и го оставиха сам. *МОМЧЕТО* бе оставило голяма купа с храна за него, но Куджо бе хапнал едва-едва. Храната го караше да се чувства по-зле, вместо по-добре и той не се докосна повече до нея.

Сега, изведнъж се чу бръмченето на камион, който завиваше по алеята. Куджо стана и отиде до вратата на стобора, знаейки вече, че това беше някой чужд човек. Той познаваше звука от камиона на

МЪЖА и бръмченето на семейния автомобил. Куджо застана така на прага, провесил глава навън, на дневната светлина, от която така го боляха очите. Камионът се приближи със задната си част по алеята нагоре и спря. Двама мъже слязоха от кабината и дойдоха отзад. Единият вдигна задната врата нагоре. Шумът болезнено проряза ушите на Куджо, който жално изквича и се върна вътре в благодатния мрак.

* * *

Камионът беше от магазина за машини в Портланд. Три часа преди това Черити Кембър и нейният все още смаян син бяха отишли в офиса на магазина на Брайтън Авеню и тя бе написала чек за една нова трансмисионна машина по цени на едро — точно хиляда двеста четиридесет и един и седемдесет и един цента, включващо данъка. Преди да отиде в магазина за машини, Черити се бе отбила в държавния магазин за алкохолни напитки на Конгрес Стрийт, за да попълни формуляр, с който да получи печалбата си от държавната лотария. Беше казала на Брет, че не бива в никакъв случай да влиза вътре и той остана да я чака на тротоара, пъхнал ръце в джобовете си.

Чиновникът ѝ каза, че тя ще получи чека си по пощата от Комисията по държавната лотария. За колко време ли? Най-много две седмици. Сумата щеше да е осемстотин долара по-малко, заради данъците и тя се базираше на декларацията ѝ, относно годишния доход на Джо.

Приспадането на данъците ни най-малко не ядоса Черити. До момента, в който чиновникът провери номера на билета ѝ в своя списък, тя бе затаила дъх, все още не вярваща, че това се случваше точно на нея. После служителят бе кимнал с глава, бе я поздравил и дори бе извикал управителя от офиса, за да му я представи. Всичко това беше без значение. Имаше значение само фактът, че сега тя отново можеше да диша спокойно и билетът вече на беше нейна грижа. Той бе върнат в лоното на Комисията по Държавната лотария и *нейният чек* щеше да бъде пуснат по пощата — чудодейна, загадъчна, пълна с благодат фраза.

И все пак Черити почувства леко свиване на стомаха, когато билетът с подгънатите краища, който подскачаше в унисон със

собствения ѝ, забързан пулс, бе взет и защипан с кламер към попълнения от нея формуляр. Лейди Фортуна бе направила своя избраница. За първи път в живота ѝ, а може би и за последен, тази тежка, муселинена завеса на ежедневието бе повдигната мъничко и за миг тя бе зърнала бляскавия, вълшебен свят отвъд. Черити бе практична жена и със сърцето си чувстваше, че мрази съпруга си и се бои от него повече отколкото признаваше пред себе си. Но и те щяха да остаряят заедно, а когато се споминеше, той щеше да ѝ остави дълговете си и... (тя не искаше да го признае дори в най-съкровеното кътче на своето сърце, ала се страхуваше) техния пропаднал син.

Ако името ѝ бе изтеглено от барабана на голямата лотария, която се теглеше два пъти в годината, ако бе спечелила десет пъти по пет хиляди долара, Черити би могла да се замисли дали да не бутне настрана тежката, муселинена завеса, да вземе сина си за ръка и да пристъпят в света, който бе отвъд шосе номер три, отвъд техния гараж, рекламиращ чуждестранните коли като своя специалност, отвъд Касъл Рок. Можеше да заведе Брет и в Кънектикът с единствената цел да пита сестра си колко ще струва един малък апартамент в Касъл Рок.

Беше обаче само едно леко повдигане на завесата. Това бе всичко. Бе видяла Лейди Фортуна за един кратък, шеметен миг като едно приказно, загадъчно и непонятно същество, като една малка фея, танцуваща под чадърчетата на морските гъби, обляна от бисерната светлина на зората... беше я зърнала за миг. Веднъж завинаги. Затова Черити почувства жегване, когато билетът изчезна от погледа ѝ, сякаш той бе ограбил мечтите ѝ. Тя разбираше, че до края на живота си щеше да купува билети от лотарията и никога нямаше да спечели повече от два долара наведнъж.

Нямаше значение. На харизан кон не се гледат зъбите. Не и ако имаш ум в главата.

Брет и Черити отидоха в магазина за машини в Портланд и тя написа чека, отбелязвайки си мислено да мине през банката на връщане и да изтегли достатъчно пари от семейните спестявания, за да покрие чека. Черити и Джо имаха малко повече от четири хиляди долара спестявания в сметката си след петнадесет години брак. Горедолу колкото да покрият с тях три четвърти от настоящите си дългове, като се изключваше ипотеката върху фермата. Разбира се, Черити нямаше право да изключва ипотеката, ала винаги го правеше. Не

можеше да мисли за нея по друг начин освен като за месечната вноска. Но сега можеха да теглят от спестяванията си, колкото си искат, а после като дойдеше чека от лотарията, щяха да внесат парите направо в спестовната им книжка. Щяха да загубят единствено лихвата за две седмици.

Човекът от магазина в Портланд, мистър Беласко, каза че ще достави машината още същия следобед и удържа на думата си.

* * *

Джо Макгрудър и Рони ДюБей сложиха машината върху пневматичния крик, който плавно я свали на земята, изпусна въздух и вдигна праха от настилката.

— Доста голяма поръчка за стария Джо Кембър — рече Рони.

Макгрудър кимна.

— Жена му каза да я сложим в стобора. Това е гаражът му. Дръж здраво, Рони. Много е тежка, мамицата й!

Джо Макгрудър хвана машината, Рони също, и пухтейки и пъшкайки двамата я дотъртриха до стобора, като ту я влачеха, ту я носеха.

— Да я оставим за малко, а? — предложи Рони задъхано. — Не виждам къде стъпвам. Дай да свикнем първо с тъмното, та да не си наденем някъде задниците.

Пуснаха машината на земята — чу се глух удар. След ярката светлина на деня Джо почти нищо не виждаше. Различаваше смътно някакви очертания — имаше сякаш една кола, вдигната на крик, някаква работна пейка, купчина греди.

— Това нещо трябва... — започна Рони и изведнъж млъкна.

Някъде в тъмното, изрод вдигнатата на крик кола, се дочу тихо, гърлено ръмжене. Изведнъж Рони усети как влажната му от пот риза, залепна на гърба му. Космите на тила му се изправиха.

— Егати, чу ли това?! — прошепна Макгрудър. Рони успя да види Джо и забеляза, че очите му са широко отворени и уплашени.

— Чух го.

Беше тих, мощен звук, идващ сякаш от някой извънбордов двигател. Рони знаеше, че така може да ръмжи само много голямо

куче. А когато едно голямо куче ръмжеше така, много често това означаваше, че ще си имаш неприятности. Не беше видял да има някъде табела: *ПАЗИ СЕ ОТ КУЧЕТО*, но пък тези ахмаци от покрайнините рядко си правеха труда да сложат. Той знаеше само едно нещо — дано кучето, което ръмжеше така, да е вързано.

— Джо? Бил ли си тук и друг път?

— Веднъж. Това е Сан Бернар. Голямо е колкото скапаната им къща. Преди не е ръмжал така. — Джо преглътна, а Рони чу как в гърлото му нещо изхриптя. — О, Боже! Само погледни, Рони!

Очите на Рони отчасти се бяха приспособили към тъмнината макар и не много ясно, взорът му различи една внушителна и почти свръхестествена гледка. Той знаеше, че не бива да показва страха си на зло куче, защото то усеща по миризмата, но все пак не можа да сдържи треперенето си. Просто нямаше как. Кучето бе чудовищно. То стоеше в дъното на стобора, зад вдигнатата на крик кола. Наистина беше Сан Бернар, нямаше грешка, козината му бе голяма и дори в тъмнината личеше, че е на петна, гърдите му бяха мощни. Беше навело глава и ги гледаше с нетрепваща студена враждебност.

Не беше вързано.

— Изтегляй се бавно — каза Джо. — И за бога, не тичай!

Започнаха да се изтеглят, а през това време кучето тръгна бавно към тях. Походката му бе някак вдървена, не бе нормалната походка на куче, мина през главата на Рони. Звярът ги *дебнеше* и хич не се шегуваше. Моторът му вече бе включен и той се готвеше за скок. Главата му бе все още ниско над земята, ръмженето не бе престанало нито за миг. За всяка тяхна стъпка назад, звярът правеше една напред.

За Джо Макгрудър най-лошото дойде, когато двамата излязоха пак на светлото. Ярката светлина го заслепи и той вече не виждаше кучето. Ако то се спуснеше към него...

Джо опипа с ръка зад себе си и усети задницата на камиона. Това бе достатъчен сигнал да зареже всичко и с все сили да хукне към кабината.

От другата страна Рони ДюБей направи същото. Той посегна за дръжката на вратата. За миг тя не подаде — стори му се цяла вечност. Той вкопчи пръсти в нея. Още чуваше онова тихо гърлено ръмжене — сякаш бумтеше огромен мотор с мощност осемдесет конски сили. Вратата не се отваряше. Рони вече се бе отказал и зачакаше кучето да

отхапе парче от задника му. Най-последно палецът му напипа бутон под дръжката, вратата се отвори и Рони се хвърли в кабината запъхтян.

Погледна в огледалото за обратно виждане и съзря кучето да стои неподвижно на прага на стобора. После хвърли поглед към Джо, който седеше зад кормилото и глуповато му се усмихваше. В отговор Рони също му се усмихна, все още разтреперан.

— Куче като куче — рече Рони.

— Да. Куче, което лае, не хапе.

— Именно. Хайде пак да отидем там и да се помотаем още малко около машината.

— Я се шибай в гъза — рече Джо.

— С машината ли?

Те избухнаха в смях едновременно. Рони подаде на Джо цигара.

— Да бяхме потеглили, а?

— Дадено — рече Джо и запали колата.

[1] *Young Men's Christian Association (YMCA)* англ. — Младежка Християнска асоциация. — Б.пр. ↑

[2] *Alka-Seltzer* — широко употребявано хапче, разтворимо във вода за бързо облекчаване на болки в стомаха и главата. — Б.пр. ↑

[3] *Джеймс Картър* — президент на САЩ непосредствено преди Роналд Рейгън. — Б.пр. ↑

* * *

На половината път за Портланд Рони каза сякаш почти на себе си:

— Онова куче нещо не беше наред.

Джо караше, подал лакътя си през прозореца. Той погледна към Рони.

— Много се уплаших и чистосърдечно си го признавам. Всички тия палета ми разтакават мамицата при положение, че няма никой в къщата. Направо бих ги ритал в ташаците, да знаеш! Така де, щом някой не си държи кучето вързано, при условие че хапе, то той си получава заслуженото. А онзи пес... видя ли го? Бас държа, че е поне сто килограма, хайванинът му с хайванин!

— Навярно трябва да се обадя на Джо Кембър — каза Рони. — Да му кажа какво се е случило. Иначе току виж, оня ми ти пес му отхапал ръката. Какво ще кажеш?

— Какво е направил на тебе Джо Кембър напоследък? Попита Джо Макгрудър и се ухили.

Рони кимна замислен.

— Вярно! Да ми го духа, ако не така готино, както ми го духаш ти.

— Последния минет, който ми направи жена ти също не беше лош.

— Я се шибай, пеперудке!

И двамата се разсмяха. Никой не се обади на Джо Кембър. Когато се върнаха в магазина в Портланд беше вече алкохолно време. А и време за измъкване от работа. За петнадесет минути Джо и Рони написаха отчета си за пътуването. Беласко излезе от стаята си, дойде при тях и ги попита дали Кембър е бил там, за да приеме поръчката. Рони ДюБей каза, „да, разбира се“. Беласко, който беше ебалник от най-висша класа, си замина. Джо Макгрудър пожела на Рони приятен уикенд и приятен, шибан празник. Рони каза, че възнамерява да се пъкне в леглото си и да остане там чак до неделя вечерта. И двамата си тръгнаха.

Никой не се сети повече за Куджо, докато не прочетоха за него във вестниците.

* * *

Вик прекара по-голямата част от следобедта преди дългия уикенд, обсъждайки подробностите около пътуването с Роджър, който беше толкова придирчив по отношение на детайлите, че направо страдаше от параноя. Беше направил резервации за билетите и хотелите посредством една пътническа агенция. Самолетът им за Бостън щеше да излети от летището в Портланд в седем и десет часа, в понеделник. Вик каза на Роджър, че ще го вземе с ягуара в пет и тридесет часа. Лично Вик смяташе, че ще е прекалено рано, но познаваше добре Роджър и нервните му тикове. Те поговориха за пътуването най-общо, като съвсем съзнателно избегнаха по-специалните му аспекти. Вик нищо не каза за идеята, която го бе осенила, докато си пиеше кафето в „Бентли“ и салфетката лежеше надлежно скътана в предния джоб на якето му. Роджър щеше да приеме идеята му по-добре, когато тръгнаха на път.

Вик възнамеряваше да си тръгне рано и затова реши да провери писмата от следобедната поща. Лиза, секретарката, си беше тръгнала вече, отдавайки се на празниците още от обяд. По дяволите! Днес човек не можеше вече да си намери секретарка, която да остава на работното си място точно до пет часа следобед, със или без празници. Колкото до Вик, той бе убеден, че това е още едно доказателство за продължаващия упадък на западните цивилизации. По всяка вероятност в този момент Лиза, която беше красива, само на двайсет и една години и почти напълно без бюст, се включваше в градския поток от коли, упътила се към Олд Орчард или към Хемптънс, облечена в прилепнали дънки и блузка едва крепящи се на невидими презрамки. „Давай, диско-Лиза!“, помисли си Вик и се усмихна.

На бюрото му имаше само едно неразпечатано писмо. Вик го взе, изпълнен с любопитство, като първо забеляза думата *лично*, написана под адреса, а след това и факта, че адресът му беше изписан с едри печатни букви.

Вик държеше плика и го оглеждаше, чувствайки смътно някаква тънка струйка на безпокойство да се влива в застоялата вода на малко мъчителното му благополучие. Някъде дълбоко в подсъзнанието му (той дори не си го признаваше) се появи внезапно желание да разкъса писмото на две, на три, на четири, на осем парчета и да ги запрати в кошчето за отпадъци.

Вместо това обаче, Вик отвори плика и извади от там лист хартия.

Още печатни букви.

Простото съобщение от шест изречения го удари право в сърцето, като че ли от упор. Той не седна, а направо се срути върху стола си, изпъшквайки така, сякаш бе загубил за миг съзнание. В главата му нещо безумно трещеше и колко време мина така, той не знаеше... не можеше да схване и да проумее. Ако Роджър влезеше в този момент, той сигурно щеше да помисли, че Вик е получил сърдечен удар. В известен смисъл това бе истина. Лицето му бе тебеширенобяло. Долната му челюст увисна. Под очите му се появиха сини кръгове.

Той отново прочете съобщението... и пак...

В началото погледът му бе привлечен от въпроса:

КАКЪВ Е ТОЗИ БЕЛЕГ НАД КОСМИТЕ Й ДОЛУ?

„Това е някаква грешка“, мислеше Вик, объркан. „Никой не знае за белега освен мене... Е, и майка й, и баща й.“ След това той почувства болката и първите пристъпи на ревност: „Дори бикините й го скриват... нейните мънички бикини...“

Вик прекара ръка през косата си. После остави писмото и прекара и двете си ръце през косата си. Това разкъсващо, гнетящо чувство още бе в гърдите му. Чувството, че сърцето му изпомпваше въздух, вместо кръв. Той почувства страх и болка, и объркване. Но от трите, доминиращото чувство, което засенчваше другите, бе чувството на ужасен страх.

Писмото му се блещеше нахално и крещеше:

С ТАКЪВ КЕФ Я ШИБАХ,

ТА ЧАК ГОВНОТО Й СЕ ДРЪПНА.

Сега погледът му се спря на това изречение и остана там като закован. Някъде навън в небето се чуваше бръмченето на самолет, който напускаше летището, устремен нагоре, нагоре към нови,

непознати висини, а Вик си мислеше: „С ТАКЪВ КЕФ Я ШИБАХ, ТА ЧАК ГОВНОТО Й СЕ ДРЪПНА“. Брутално, брутално! Да, сър, да, мадам, да точно така! Като намушкаване с тъп нож, беше това „ТА ЧАК ГОВНОТО Й СЕ ДРЪПНА“. Каква картинка само. Без много пудра. Беше като плисване в очите от пушка, заредена със сярна киселина.

Вик усилено се мъчеше да мисли свързано, но

(С ТАКЪВ КЕФ Я ШИБАХ)

просто не беше в състояние

(ТА ЧАК ГОВНОТО Й СЕ ДРЪПНА)

да го направи.

В този момент погледът му се спря на последния ред, който той прочете няколко пъти, сякаш, за да наблъска по някакъв начин смисъла му в мозъка си. Това непреодолимо усещане за страх започна да му пречи.

ИМАШ ЛИ НЯКАКВИ ВЪПРОСИ?

Да. Изведнъж в него изникнаха стотици въпроси. Обаче отговорите на тези въпроси, като че ли не го интересуваха.

Нова мисъл се появи в съзнанието му. Ами ако Роджър не си бе отишъл? Той често се отбиваше в кабинета на Вик, ако видеше, че свети. Навярно тази вечер имаше още повече причини да се отбие — нали им предстоеше пътуване? Мисълта за такава възможност ужаси Вик и един напълно нелеп спомен изплува в паметта му: всички онези мигове, в които бе онанирал в банята като юноша, неспособен да се въздържа, но ужасно изплашен, че сигурно всеки знае, какво върши той в момента. Ако Роджър влезеше, той щеше да види, че нещо не е наред. Вик не желаше това. Той стана и отиде до прозореца, който бе на седмия етаж и гледаше към паркинга за колите на служителите, работещи в сградата. Ярко жълтата „Хонда“ на Роджър я нямаше. Беше си отишъл.

Сякаш не на себе си, Вик се послуша. Във всички стаи на „Ад Уърд“ цареше пълна тишина. Тази особена, вибрираща тишина, която като че ли бе присъща само на бизнес-канцеларии след приключване на работния ден. Нямаше го дори почукването на стария Стийгмайер, пазача, който все се навърташе наоколо. Вик трябваше да се разпише в книгата за излизане. Трябваше да...

В този миг се чу някакъв звук. Отначало той не знаеше точно какъв е — чу го внезапно. Беше скимтене — звукът — който издаваше

животното с премазан крак. Все още загледан навън, Вик видя как колите на паркинга стават двойни, после тройни... през призмата на сълзите.

Защо не можеше да се разяри? Защо този гаден страх?

Една смешна и архаична дума му дойде на ум. *Изоставен*, помисли си той. „Аз съм изоставен.“

Скимтенето продължи. Вик се опита да го задуши в гърлото си, ала не успя. Наведе глава и сграбчи решетката на прозореца, която стигаше до кръста му и я стисна докато усети болка в пръстите си, а металът се огъна и проскърца.

Кога за последен път бе плакал? Беше плакал в нощта, когато се роди Тад, но тогава бе от облекчение. Беше плакал и когато баща му почина, след като с всички сили се беше борил за живота си цели три години, повален на легло от масиран сърдечен инфаркт. И онези сълзи, пролени от седемнадесет годишният Вик, бяха същите като тези — парещи, но идващи с мъка. Приличаше повече на кървене отколкото на плач. Но да плачеш на седемнадесет беше по-лесно, както и да кървиш. Когато си на седемнадесет ти все още очакваш да имаш достатъчно шанс и за едното, и за другото.

Вик спря хленча си. „Най-послед се свърши“, каза си той. Но тогава от него се изтръгна един неистов вик — рязък, вибриращ звук и Вик си помисли: „Аз ли бях това? Боже, аз ли издадох този звук?“

Сълзите започнаха да се стичат по лицето му. После се чу още един рязък вопъл и още един... Той стискаше решетката и плачеше.

* * *

Четиридесет минути по-късно Вик седеше в Диъринг Оукс Парк. Беше телефонира на Дона, за да ѝ каже, че ще закъснее. Тя понечи да го попита защо и какво му е, че гласът му е така особен. Той ѝ каза, че ще се прибере преди да се стъмни. Каза ѝ да нахрани Тад и затвори телефона преди тя да успее да каже нещо друго.

Сега Вик седеше в парка.

Сълзите бяха изконсумирали по-голямата част от страха. Това, което остана, бе грозен гняв. Той бе и следващото стъпало в тази геологическа сфера на познанието. Но гняв не бе точната дума. Вик

беше побеснял, обезумял от ярост, сякаш бе ухапан от нещо. Една част от него разбираше, че е опасно да се прибира вкъщи сега... ще бъде опасно и за тримата.

Би било така хубаво да прикрие разрухата си, като нанесе нова; би било така безумно хубаво (защо да не го признае?) да размаже предателското ѝ лице.

Вик седеше до езерото с патиците. От другата страна се вихреше темпераментната игра на фрисби. Той забеляза, че и четирите момичета, както и две от момчетата, бяха на ролкови кънки. Ролковите кънки бяха много на мода това лято. Вик видя някакво младо момиче, буташе количка с кифлички, фъстъци и газирани напитки в консервни кутии. Лицето ѝ беше с меки черти, свежо и невинно. Един от младежите ѝ подхвърли диска, тя сръчно го хвана и го метна обратно към тях. През шестдесетте години, мислеше си Вик, това момиче сигурно щеше да работи в някоя комуна, прилежно отстранявайки бръмбарите от листата на доматиите. Сега то навярно бе на някаква добра служба в Администрацията на Дребния Бизнес.

Той и Роджър идваха тук понякога, за да обядват. Това бе през първата година. После Роджър забеляза, че въпреки чудесния вид на езерото, там се чувстваше слаба, но все пак определена миризма на гнило... и малката къщичка върху камъка в средата на езерото беше боядисана с бяло не с вар, а с изпражнения на чайки. Няколко седмици по-късно Вик забеляза и един разлагащ се труп на плъх да плува отгоре, наред боклуците от използвани презервативи и обвивки от дъвки в единия край на езерото. Оттогава май не бяха идвали повече тук.

Ярочервеният диск на фрисбито се рееше в небето.

Картината, която бе предизвикала яростта на Вик, непрекъснато изплуваше в съзнанието му. Не можеше да я изтласка от ума си. Тя бе така брутална, както и думите, написани от този непознат, но Вик не можеше да се освободи от нея. Той ги виждаше как се чукат в семейната им спалня. В семейното им легло. Това, което виждаше в своя измислен филм беше досущ също толкова лесно, колкото рентгеновите снимки, окачени пред държавния театър на Конгрес Стрийт... Дона стене. Тялото ѝ е красиво, леко лъснало от потта. Всеки неин мускул — опънат. Очите ѝ потъмнели, гледат стръвно, както изглеждаха винаги, когато сексът ѝ харесваше. Вик познаваше

този израз, знаеше позата ѝ, познаваше тези стонове. Той си мислеше... *Беше си мислил...* че той е единственият. Мислеше, че дори майка ѝ и баща ѝ не знаеха тези неща.

След това си представи пениса на мъжа... пишката му... как прониква в нея. *Отзад*. Тази дума заседна идиотски в съзнанието му и не можеше да я пропъди. Вик ги виждаше как се чукат под звуците на песента на Джийн Отри:

*„Седнала съм отзад отново,
там, където всички сме приятели...“*

Усети как го полазват тръпки, усети гняв, ярост.

Дискът на Фрисбито се стрелкаше нагоре и надолу. Вик го следеше с очи.

Той бе подозирал нещо, да. Но да подозираш е едно, а да знаеш — друго. Сега, ако не друго, то поне бе сигурен. Можеше да напише цяло есе за разликата между подозрението и голата истина. А той си бе мислил, че подозренията му са неоснователни — и това караше нещата да изглеждат още по-жестоки. Но дори и да бяха основателни подозренията му, все пак когато не знаеш, не страдаш. Нали така? Когато някой прекосява тъмна стая с дупка в средата на пода, и ако той мине на няколко сантиметра покрай нея, на него не му е нужно да знае, че едва не е паднал вътре. Няма да има страх. Няма — ако светлината е угасена.

Е, той не бе паднал в дупката. Бяха го *блъснали* в нея. Сърдитата половина в него — ранената, кървящата, ревящата — не желае ни най-малко да се държи като голям човек и да признае, че съществуваха подхлъзвания и от двете страни и безброй много бракове. Майната му на „Пентхаус Форум“ или на „Варианти“, или на както там му казват в наши дни, става въпрос за *моята жена*, за това, че тя се чука с някого (където всички сме приятели)

зад гърба ми, когато Тад го няма...

Картините от неговата представа отново започнаха да го спхождат: смачкани чаршафи, обтегнати тела, тихи стенания. Грозни фрази, ужасни думи се низеха една след друга като тълпа зяпачи, наблюдаващи катастрофа: топла хралупа, космата медена питка,

вкарай го вътре, изпразних се, „Аз не се чукам за пари, не се чукам и за слава, но така, както теб те чукам, майче, е голям срам! Моята дръжка е в задния ти двор. Чукай се за тълпата, наведи се и се обърни...“

„*ВЪТРЕ В ЖЕНА МИ*“, мислеше си Вик, агонизирайки, болезнено стиснал ръцете си. *ВЪТРЕ В ЖЕНА МИ!*

Но неговата разгневена, ранена половина неохотно признаваше, че той не би могъл да си отиде вкъщи и да скъса Дона от бой. Можеше обаче да вземе Тад и да си замине. Обясненията бяха без значение. Ако желаше, тя трябваше да се опита да го спре, ако бе толкова безочлива, та да го направи. Вик смяташе, че Дона не би го сторила. Да вземе Тад и да отидат на хотел. Да си наеме адвокат. Късай веднага и не се обръщай назад!

Но ако просто грабнеше Тад и го отведеше на хотел, нямаше ли момчето да се уплаши? Нямаше ли да иска обяснение? Той бе само на четири години, ала достатъчно голям, за да разбере, когато нещо върви зле, ужасно зле. Освен това на Вик му предстоеше и пътуване — Бостън, Ню Йорк, Кливланд. Не му пукаше за пътуването обаче. Не и сега. Ако искаха, старият Шарп и синчето му можеха да отлетят за луната — хич не го бе грижа! Но Вик не беше сам в тази работа. Имаше партньор. Партньорът му имаше жена и две деца. Дори сега, когато бе така жестоко ранен, Вик прие сериозно отговорността си, поне до толкова, че да се нагърби с всички действия за спасяване на парите на „Шарп“, а това означаваше: да се опита да спаси и „Ад Уъркс“.

И макар и да не искаше да мисли за това, имаше и още един въпрос: защо всъщност Вик желаше да вземе Тад и да си замине, без дори да чуе нейното обяснение за случилото се? Защото това, че Дона си лягаше с когото ѝ падне, можеше да повлияе зле на Тад ли? Не, не беше за това, а защото съзнанието му веднага бе разбрало, че единственият начин със сигурност да нарани Дона и то дълбоко (така, както него го болеше сега), бе да ѝ вземе Тад. Но нима Вик искаше синът му да се превърне в нещо като манивела или чук? Не, не искаше.

Други въпроси?

Бележката. Да се спрем на бележката. Не това, казваше в тези шест мръсни и вонящи изречения. Помисли си за *факта*, че такава бележка ти е била изпратена! Някой току-що е убил кокошката, която

(извинете ме за сравнението) е снасяла златни яйца. Защо любовникът на Дона е изпратил тази бележка?

Защото кокошката е престанала да снася златни яйца, разбира се. И неизвестният, изпратил бележката, си е умрял от яд.

Дали Дона го е оставила?

Вик се опитваше да види нещата иначе и не можеше. Лишено от внезапната си шокираща сила, изречението „С ТАКЪВ КЕФ Я ШИБАХ, ТА ЧАК ГОВНОТО Й СЕ ДРЪПНА“ беше всъщност случая с кучето, което не дава кокала и щом не може да го изяде, се изпикава отгоре му, та да не може и друг да го вземе. Не беше много логично, но ах, колко успокояващо бе! Новата по-ведра атмосфера вкъщи също можеше да се обясни с този развой на нещата — почти осезаемото чувство на облекчение, което Дона излъчваше. Тя бе изоставила непознатия и той отвърщаше с удар срещу съпруга й, изпращайки анонимна бележка.

Последен въпрос: Имаше ли някакво значение всичко това?

Вик отново извади бележката от джоба на сакото си и започна да я прехвърля в ръцете си, без да я разгъва. Гледаше как червеният диск се стрелва към небето и се чудеше какво ще стане сега, по дяволите.

* * *

— Какво е това, мама му стара? — попита Джо. Всяка дума бе произнесена разчленена от другите и почти безизразно. Той стоеше на прага и гледаше жена си. Черити слагаше прибори на неговото място. Тя и Брет бяха яли вече. Джо се бе прибрал с камиона, пълен с разни вехтории и когато влезе в гаража, видя какво го очаква.

— Трансмисионна машина е — отвърна Черити. Тя бе изпратила Брет да поиграе с приятеля си Дейв Бъргърън за вечерта. Не искаше той да бъде тук, ако нещата се влошеха. — Брет каза, че имаш нужда. Трансмисионна машина, каза, марка „Йорген“.

Джо прекоси стаята. Той бе слаб мъж, с жилаво, мършаво тяло. Носът му бе голям и разплескан като лопата. Стъпваше тихо и леко. Сега зелената му филцова шапка бе килната силно назад върху тила му и оголваше оплешивялото му теме. Челото му бе изцапано с грес. Очите му, малки и сини, гледаха студено. Джо не обичаше изненадите.

— Говори, Черити! — рече той.

— Седни. Ще ти изстине вечерята.

Ръката му се стрелна напред като торпедо. Пръстите му се забиха право в ръката ѝ.

— Какво си намислила, твоята кожа?! Говори, ти казвам!

— Не ругай, Джо Кембър!

Причиняваше ѝ голяма болка, но тя нямаше да достави удоволствие на Джо Кембър и той нямаше да го прочете нито върху лицето ѝ, нито в очите ѝ. Беше истински звяр и макар на младини това да я възбуждаше, вече от доста време не бе така. Черити бе разбрала през годините на съвместния им живот, че тя понякога можеше да бъде господар на положението, ако просто се покажеше смела. Не винаги, но понякога.

— Казвай какво си намислила, Черити, твоята мамка?!

— Седни и се нахрани — рече тя тихо, — и ще ти кажа.

Джо седна и Черити му донесе чинията. В нея имаше говежда флейка.

— От кога започнахме да ядем като Рокфелеровци? — попита той. — Казвам ти, че голямо обяснение ще трябва да му дръпнеш.

Черити постави пред него кафето му и един печен картоф, разцепен наполовина.

— Няма ли да ти е нужна трансмисията?

— Не съм казал, че не ми е нужна. Но хич не мога да си я позволя.

Джо започна да яде, ала не сваляше очи от жена си. Тя знаеше, че сега той нямаше да я удари. Сега бе моментът, докато Джо бе все още относително трезвен. Ако щеше да я бие, щеше да стане, след като Джо се върнеше от Гари Първиър, налял се догоре с водка и изпълнен с чувството за наранено мъжко достойнство.

Черити седна от другата страна на масата и каза:

— Спечелих от лотарията.

Челюстите на Джо се вцепениха за миг, после отново се задвижиха и той пхна в устата си парче месо, забучено на вилицата.

— Да, де! А утре старият Куджо ще започне да сере златни копчета. — Джо посочи разсеяно с вилицата си към Куджо, който неспокойно сновеше нагоре-надолу по терасата. Брет не пожела да го

вземе със себе си, защото у Дейвид гледаха зайци, а зайците подлудяваха Куджо.

Черити бръкна в джоба на престилката си, извади от там копието от формуляра си, което служителят надлежно бе попълнил и го подаде през масата на Джо.

Кембър приглади листа хартия с грубите си ръце и го огледа отгоре до долу. Очите му се спряха върху цифрите.

— Пет... — започна той, ала изведнъж рязко затвори уста и зъбите му изтракаха.

Черити го наблюдаваше и мълчеше. Джо не се усмихна. Не заобиколи масата, за да дойде при нея и да я целуне. За човек с неговия манталитет неочакваното щастие означаваше, че някъде те дебнат неприятности.

Най-после той вдигна поглед към нея.

— Спечелила си пет хиляди долара?

— Без данъците, да.

— От кога играеш на лотарията?

— Купувам билети от петдесет цента всяка седмица... и не смей да ме упрекваш за това, Джо Кембър. Ти самият пиеш толкова много бира.

— Затваряй си устата, Черити — рече Джо. Сините му очи светнаха студено, гледаха я без да трепнат. — Затваряй си устата, че иначе аз така ще ти я затворя на бърза ръка, та чак ще се подуе.

Той започна бързо да яде флейката си, а зад маската, която бе наложил на лицето си, Черити леко си отдъхна. За първи път тя бе подразнила лъва и той не бе я ухапал. Поне още не.

— Тези пари. Кога ще ги получиш?

— Чекът ще пристигне до две седмици. Купих машината от спестяванията. Формулярът, който попълних е все едно злато. Така каза и служителят.

— Ти си излязла за да купиш онова нещо?

— Попитах Брет какво най-много би искал да имаш. Това е подарък.

— Благодаря.

Джо продължи да яде.

— Купих ти подарък, Джо — каза Черити. — А сега и аз искам нещо от тебе. Нали?

Джо продължаваше да яде, без да сваля поглед от нея и мълчеше. Очите му бяха напълно безизразни. Хранеше се с шапката на главата си, все още килната на тила му.

Черити му заговори бавно и отчетливо, знаейки, че ще направи грешка, ако прибърза.

— Искам да замина за една седмица. С Брет. В Кънектикът — за да видим Холи и Джим.

— Не — отвърна Джо и продължи да яде.

— Можем да отидем с автобуса. Ще отседнем у тях. Така ще е по-евтино. Повечето от парите ще ни останат. Това са все едно намерени пари. Няма да струва и една трета от това, което струва машината. Обадох се на гарата и питах за цената на билета отиване и връщане.

— Не. Ще имам нужда от Брет тук да ми помага.

Черити вкопчи ръцете си една в друга под масата, вбесена и отчаяна, но запази лицето си спокойно и хладно.

— Когато той е на училище, се оправяш без него.

— Казах не, Черити.

Оскърбена и унижена, Черити ясно виждаше, че всичко това доставя удоволствие на Джо. Той разбра колко много тя искаше да замине. Разбра, че бе кроила планове. Той се наслаждаваше на болката ѝ.

Черити стана и отиде до умивалника, не защото имаше работа там, а защото ѝ трябваше време, за да се овладее. Вечерницата надничаше през прозореца, далечна и недостижима. Черити пусна водата. Порцеланът беше станал жълтеникав. Водата им бе твърда, също като Джо.

Навярно разочарован от това, че тя се бе предала толкова бързо, Кембър добави:

— Момчето трябва да се научи на отговорност. Няма да му навреди, ако ми помага през лятото, вместо да ходи у Дейв Бъргърън всеки ден и всяка вечер.

Черити спря водата.

— Аз го изпратих там.

— Ти ли? Защо?

— Защото си помислих, че точно така ще стане — отвърна тя и се обърна към него. — Но му казах, че ти ще се съ согласиш, след като

имаме парите, а ти — машината.

— Ако беше помислила малко, щеше да разбереш, че вършиш грях спрямо момчето — рече Джо. — Следващият път се надявам да помислиш по-добре, преди да си развържеш езика.

Той ѝ се усмихна с уста пълна с месо и посегна към хляба.

— И ти би могъл да дойдеш с нас, ако искаш.

— Как не?! И просто ще кажа на Ричи Симс да забрави за жътвата това лято. Пък и за какво им е да отивам в Кънектикът и да гледам онези двамата? От това, което съм видял у тях и това, което съм чувал от тебе за тях, аз добре зная, че те са две първокласни лигни. Единствената причина, поради която ги харесваш е, че и ти искаш да бъдеш лигня като тях. — Гласът на Джо постепенно набираше сила. От устата му излетяха пръски слюнка и храна. Когато Джо изпаднаше в това състояние, той я плашеше и тя отстъпваше. В повечето случаи. Но тази вечер Черити нямаше да отстъпи. — А най-вече ти искаш и момчето да стане лигня като тях. Ето, това знам. Искаш да го настроиш срещу мене! Нали?

— Защо никога не го наричаш по име?

— Искаш ли вече да си затвориш мръсната уста, Черити? — рече Джо и я изгледа свирепо. По скулите и челото му бяха избили червени петна. — Сега аз говоря.

— Не — каза Черити. — Това не е краят.

Джо изпусна вилицата си, слисан.

— *Какво?!* Какво каза?

Черити приближи до него, давайки воля на гнева си за първи път, откакто бяха женени. Но той бушуваше вътре в нея, изгарящ и кипящ като киселина. Тя чувстваше как я разяжда отвътре, ала не посмя да се развика. Ако то беше сторила, щеше да бъде краят. И Черити тихо заговори.

— Да, ти винаги си мислил така за сестра ми и мъжа ѝ. А как иначе?! Погледни се само как ядеш с мръсните си ръце и шапка на главата. Не искаш Брет да отиде при тях, за да не вижда как живеят другите хора. Както и аз не желая Брет да вижда как живеете ти и твоите приятели, когато сте насаме. Затова и не го допуснах на лов с вас миналия ноември.

Черити замълча за миг, а Джо седеше неподвижно, с парче хляб в едната си ръка и сос, стичащ се по брадата му. За миг ѝ премина през

ума следната мисъл: Джо все още не се нахвърляше върху нея само поради пълното си слисване, че тя изобщо се осмеляваше да говори такива неща.

— И тъй, искам да се спазаря с тебе — рече тя. — Купих ти машината и ще ти дам и останалата част от парите (мнозина не биха го направили), но щом си толкова неблагодарен, имам и още едно предложение за тебе: пусни го да дойде в Кънектикът с мене, а аз ще го пусна да дойде с тебе на лов за елени в Мусхед.

Черити чувстваше кожата си студена и настръхнала, сякаш току-що се бе спазарила с дявола.

— Аз трябва да те напердаша — рече Джо учудено. Той ѝ заговори така, както се говореше на дете, което не е разбрало някакъв много лесен пример за причина и следствие. — Ще го взема с мене на лов, ако аз поискам и когато поискам. Ти май не разбираш. Той е и мой син, бога ми! Ако пожелае и когато пожелае! — Джо се усмихна, доволен от ефекта. — Сега... ясно ли ти е?

Черити го изгледа право в очите.

— Не — отвърна тя. — Няма да го вземеш.

Тогава той изведнъж се изправи. Столът му се преобърна.

— Ще сложа край на всичко това — каза Черити.

Искаше ѝ се да се дръпне от него, но това също щеше да означава край. Една грешна стъпка, един знак, че се огъва и той щеше да скочи отгоре ѝ.

Джо започна да разкопчава колана си.

— Трябва да те нашибам с камшик, Черити — рече той със съжаление.

— Ще сложа край на всичко това, както и с каквото мога. Ще отида в училището му и ще кажа, че е изчезнал. Ще отида при шерифа Банърман и ще го уведомя, че синът ми е отвлечен. Но най-вече... ще се погрижа самият той да не иска да дойде с тебе.

Джо измъкна колана от халките на панталона си и той увисна с катарамата надолу, разлюляна като махало.

— Единственият начин, по който ще можеш да го вземеш със себе си и онези пияни зверове, преди Брет да навърши петнадесет години е, ако аз го пусна — каза Черити. — Удряй ме с колана си, щом искаш, Джо Кембър, но нищо няма да промениш с това!

— Така ли?

— Да, аз ти заявявам, че е точно така.

Ала изведнъж той сякаш не беше вече в стаята, заедно с нея. Погледът му се зарея някъде, сякаш премисляше нещо. Черити го бе виждала така и друг път. Нещо току-що му беше дошло на ум — някаква нова величина, която, колкото и трудно да беше, трябваше да се вмъкне в уравнението. Черити се молеше каквато и да бе тази величина, да бъде откъм нейната страна на равенството. Никога преди тя не му се бе противопоставяла и се боеше.

Внезапно Кембър се усмихна.

— Ама и ти си една! Огън и жупел!

Черити мълчеше. Джо започна да нанизва обратно колана на панталоните си. Той продължаваше да се усмихва, а погледът му беше все така зареян някъде.

— Ще се чукаш ли с мене също тъй огнено? Като онези малки мексикански бомбички?

Тя все още мълчеше, все още нащрек.

— Ако кажа, че ти и той можете да заминете, какво тогава? Ще можем ли ти и аз да отлетим за малко на луната?

— Какво искаш да кажеш?

— Ами, че всичко е наред. Ти и той заминавате.

Джо прекоси стаята с тихата си и лека стъпка, а Черити изстина при мисълта, че той би могъл само преди минута да я прекоси много по-бързо и за нула време да я нашиба с колана си. И кой ли би могъл да го спре? Това, което един мъж правеше с или на жена си, си беше лично негова работа. Тя нямаше да направи или каже нещо. Заради Брет. Заради гордостта си.

Джо сложи ръка на рамото ѝ, после я плъзна към гърдите ѝ, стисна я.

— Хайде — каза той. — Искам те.

— Брет...

— Няма да си дойде преди девет. Хайде! Казах ти, че ще заминете. Можеш да кажеш поне едно „мерси“, нали?

Някаква пълна абсурдност се надигна в нея и се изтръгна от устните ѝ, преди Черити да може да я спре.

— Свали си шапката.

Джо захвърли шапката си нехайно, ухилен. Зъбите му бяха съвсем жълти. Предните му два зъба бяха изкуствени.

— Ако имахме пари, можехме сега да се чукаме върху килим, постлан с долари — каза той. — Видях го в един филм.

Джо я поведе нагоре към спалнята, а тя все още очакваше той изведнъж да стане пак зъл. Но не стана. Люби се с нея по обичайния си начин: бързо и грубо, ала не беше от злоба. Причиняваше ѝ болка, но не умишлено и тази нощ за десети или единадесети път, откакто бяха женени, Черити получи оргазъм. Отдаде му се със затворени очи, чувствайки как брадичката му притиска темето ѝ. Тя заглуши вика, който се надигна в нея. Ако бе извикала, Джо щеше да стане подозрителен. Не бе сигурна дали той знае, че онова, което в края винаги се случваше на мъжете, понякога се случваше и на жените.

Скоро след това (и още около час преди Брет да си дойде от Дейв Бъргърън), Джо я остави, без да ѝ каже къде отива. Тя предполагаше, че отива при Гари Първиър, където щеше да започне пиенето. Черити лежеше в леглото и си мислеше дали това, което беше направила и което бе обещала, си струваше труда. Сълзите напиреха ала тя ги задържаше. Лежеше изпъната и с пламнали очи. Малко преди да влезе Брет (влизането му бе известно от джафкането на Куджо и затръшването на задната врата на къщата), луната изгря в цялото си студено и сребристо великолепие. „Много я е грижа луната“, помисли си Черити, но това не ѝ донесе облекчение.

* * *

— Какво има? — попита Дона.

Гласът ѝ бе глух, звучеше разстроено. Двамата седяха във всекидневната. Вик не се бе прибрал преди Тад да заспи, а и той си бе легнал половин час по-късно от друг път. В тази миг Тад спеше горе в спалнята си с Думите за Чудовището, закрепени до леглото му и вратата но килера — плътно затворена.

Вик стана и отиде до прозореца — навън сега бе само тъмнина. Тя се сеца, мислеше си той, мрачен и навъсен. Може би не чак с подробности, но картината ѝ е ясна до голяма степен. През целия път на връщане Вик се бе двоумил дали да ѝ каже истината в лицето, да пробие цирея и да се опита да живее с една заслужаваща похвала хитруша... или просто да преглътне всичко мълчаливо. След като

излезе от парка, Вик накъса писмото на парчета и докато караше по шосе триста и две на път за вкъщи изхвърли парчетата през прозореца. Помиярчето Трентън, мислеше си той. Сега вече той нямаше избор. Виждаше бледото ѝ отражение в тъмните стъкла, лицето ѝ — бяло петно в жълтия кръг светлина.

Вик се обърна към нея, без изобщо да има представа какво трябва да каже.

* * *

Той знае, помисли си Дона.

Идеята не беше нова, не и в този миг, защото последните три часа, бяха най-дългите в живота ѝ. Тя бе усетила по гласа му, че той знае, когато Вик ѝ се обади по телефона, за да я предупреди за закъснението си. В първия момент я обзе паника — дивата паника на пърхащото птиче, по случайност озовало се и заклещено в някой гараж. Мисълта ѝ бе изписана в съзнанието ѝ с едри букви и последвана от огромна удивителна, каквито се срещаха в комиксите: *ТОЙ ЗНАЕ! ТОЙ ЗНАЕ! ТОЙ ЗНАЕ!!!* Дона бе приготвила вечерята на Тад обхваната от смут и страх, опитваше се да прозре по пътя на логиката какво ще се случи, ала не успяваше. После ще измисля съдовете, помисли си тя. След това ще ги подсуша... ще ги прибере... Ще прочета на Тад някоя приказка... А после ще се продъня вдън земя.

Паниката бе последвана от чувството за вина. След него дойде ужасът. А после — някакво обречено безразличие се настани в нея така, както тихо и завинаги се затварят някои емоционални вериги в човека. В тази апатия имаше дори известно облекчение. Истината бе излязла на бял свят. Дона се питаше дали Стийв го е направил или Вик сам бе разбрал. Струваше ѝ се, че сигурно е Стийв, но всъщност нямаше значение. Изпитваше облекчение и от това, че Тад беше в леглото си на сигурно място и спеше. Ала какво ли щеше да му донесе утрото, чудеше се Дона. Тази мисъл отново я върна към първоначалната ѝ паника. Прилоша ѝ, чувстваше, че е свършено с нея.

Вик се обърна с гръб към прозореца, погледна я и каза:

— Днес получих писмо. Беше анонимно.

Той не можа да довърши. Отново нервно прекоси стаята, а тя изведнъж се улови, че мислеше за това колко хубав мъж беше Вик преди и колко жалко, че бе побелял така рано. На някои млади мъже им отиваше, но не и на него — правеше го да изглежда състарен и... и защо ли мислеше за косата му? Не за косата му трябваше да се тревожи, нали?

Съвсем тихо, усещайки все още трепета в гласа си, тя изрече всичко съществено, изплювайки го така, сякаш бе някакво

отвратително лекарство — твърде горчиво, за да го преглътне.

— Стийв Кемп. Онзи, който поправи бюрото в офиса ти. Пет пъти. Никога не сме го правили в нашето легло, Вик. Никога.

Вик посегна за кутията „Уинстън“, поставена в края на масичката до канапето и я бутна на земята. Вдигна я, извади една цигара и запали. Ръцете му силно трепереха. Не сееха да се погледнат един друг. „Това е лошо“, мислеше си Дона. „Трябва да се погледнем в очите.“ Ала тя не можеше да започне първа. Беше уплашена и засрамена. Той бе само уплашен.

— Защо?

— Има ли значение?

— Има значение за мене. Голямо значение. Освен ако не искаш да си тръгнеш. В този случай, няма значение, предполагам. Бесен съм, Дона. Опитвам се да не дам воля на тази част от мене, защото дори и една сваястна дума да не си кажем занапред, сега трябва да се разберем. Искаш ли да се разделим?

— Погледни ме, Вик.

Той я погледна с голямо усилие. Може би наистина бе така бесен, както казваше, но Дона прочете в очите му само жалък страх. Внезапно, като удар с боксова ръкавица я осени прозрението, че Вик е съвсем на ръба на пропастта. Агенцията се проваляше. Само това стигаше. А като капак на всичко дойде и тази работа — като някакъв гнусен десерт, последвал някакво ужасно и вонящо основно ястие. Собственият му брак също се проваляше. Дона изпита прилив на нежност към този мъж, когото понякога мразеше и от когото се страхуваше, поне през последните три часа.

Обхвана я някакво особено чувство на благост. Тя искрено желаше Вик завинаги да мисли, че е бил бесен в този момент, както той казваше, а не както говореше лицето му.

— Не искам да се разделяме — отвърна Дона. — Обичам те. През последните няколко седмици мисля, че отново открих това.

За момент той почувства облекчение. Отиде пак до прозореца, после се върна на канапето. Отпусна се тежко върху него и я погледна.

— Тогава защо?

Благото чувство се превърна в тихо и гневно раздражение. _ЗАЩО?_ Въпроса, който задаваше всеки мъж. Произходът му се криеше някъде в представата за мъжествеността на

един интелигентен западняк в края на двадесети век. *ТРЯБВА ДА ЗНАМ ЗАЩО ГО НАПРАВИ?* Сякаш, че тя бе кола, на която някое бутало бе заяло и я караше да се дави и да пухти, или пък някой робот, чиито перфоленти бяха разбъркани и на закуска сервираше печен бут, а за вечеря — бъркани яйца. Това, което вбесяваше жените, мислеше си Дона, е не толкова разделението на половете, а този отвратителен стремеж към полезно действие.

— Не съм сигурна, че мога да го обясня. Боя се, че ще ти прозвучи глупаво, жалко и банално.

— Опитай. Беше ли... — Той се прокашля и сякаш мислено си плю на ръцете (отново тази проклетата мъжка слабост към полезното действие). После въпросът буквално се изтръгна от него. — Не те ли задоволявах? Затова ли го направи?

— Не — отвърна тя.

— Тогава кое те накара? — запита той безпомощно. — КОЕ, за бога?!

Хубаво... сам си го търсиш.

— Страхът — рече Дона. — Най-вече страхът, струва ми се.

— Страхът ли?

— Когато Тад отиваше на училище, нямаше какво да ме предпазва от страха. Тад беше нещо като... как го наричат... работен шум. Както шуми телевизорът, когато не е точно на станцията.

— Но той не ходеше на истинско училище — каза бързо Вик и Дона разбра, че той ще се ядоса и ще се опита да я обвини, че иска да изкара Тад виновен за всичко. А ядосаше ли се веднъж щяха да си кажат неща, които не биваше да изричат. Поне не още. Като знаеше каква жена е, Дона трябваше да се изправи лице срещу лице с фактите. Ситуацията щеше да става все по-напрегната. Нещо, което бе крехко и чупливо, в този миг се подхвърляше от него към нея и обратно. Лесно можеха да го изпуснат.

— Това бе част от цялата история — отвърна Дона. — Той не ходеше на истинско училище. Повечето време беше с мене, а през времето, през което беше на училище... тази ужасна разлика... — Тя погледна към Вик. — Тишината изведнъж ми се видя шумна. Тогава се уплаших. Догодина — детска градина, мислех си. По четири часа всеки ден, вместо само три дни в седмицата. А следващата година пет

пъти в седмицата по цял ден. И трябваше да запълвам всичките тези часове. Просто се уплаших.

— И ти реши да запълниш част от времето си като се чукаш с някого, така ли? — попита Вик с горчивина.

Това я нарани, ала Дона продължи мрачно да проследява случилото се, толкова колкото ѝ бе възможно и без да повишава глас. Той беше попитал, тя щеше да му даде отговор.

— Не исках да участвам в Библиотечния комитет, нито пък в Болничната управа и да помагам при разпродаването на баниците и сладкишите, или пък да отговарям за преобличането на състезателите, или да проверявам дали сосовете на кренвиршите, приготвени от домакините за тържествената вечеря в събота, не се повтарят. Не желяех непрекъснато да гледам едни и същи подтискащи лица и да слушам все същите клюки — кой с какво се занимава в този град. Не ми се искаше да точа нокти, за да очерня нечия репутация.

Сега думите ѝ се лееха от устата ѝ и Дона не би могла да ги спре, дори да искаше.

— Не исках да продавам съдове от тефлон, нито пък рекламни списания, нито да участвам в благотворителни коктейли. Нямах желание да се запиша в дружеството за борба с наднорменото тегло. Ти... — Дона замълча за част от секундата, разбрала, почувствала важността на това, което изричаше. — Ти не знаеш какво е празнотата, Вик. Така мисля. Ти си мъж, а мъжете се *борят*. Мъжете се борят, а жените бършат прах. Бършеш праха на празните стаи и понякога се заслушваш във вятъра навън. Само където от време на време, знаеш ли, струва ти се, че вятърът е вътре, при тебе. И ти пускаш някаква плоча — Боб Сийгърили Джей Джей Кейл, или някой друг и *въпреки това* пак чуваш вятъра и в главата ти идват мисли, разни идеи — лоша работа! — ама н?, идват. Тогава изчистваш и двете тоалетни, после умивалника и един ден отиваш в някой оказионен магазин и се заглеждаш в малките порцеланови статуетки. Замисляш се как рафта на майка ти е отрупан с тях, как лелите ти са имали цели лавици с такива статуетки и как *баба* ти също е имала.

Вик гледаше Дона така съсредоточено и бе толкова объркан, че тя изведнъж се чувства отчаяна.

— Говоря ти за чувства, не за факти!

— Да, но защо...

— Ами ето, казвам ти защо. Казвам ти как се случи — имах прекалено много време да се гледам в огледалото и да виждам как лицето ми се променя, как никой вече няма да ме вземе за ученичка и няма да ми поиска паспорта, когато си поръчвам питие в бара. Започнах да се страхувам, защото в края на краищата, бях пораснала вече. Тад ходеше вече в подготвително училище, а това означаваше, че ще започне да ходи и в начално училище, после в гимназия.

— Да не би да искаш да кажеш, че си си намерила любовник, защото си *стара*?

Вик я гледаше изненадан, а Дона усети как го обожава заради това, защото то бе част от магията. Стийв Кемп я бе харесал и на нея ѝ беше приятно, разбира се. Това бе в основата на радостната възбуда от флирта. Но в никакъв случай не бе най-важното нещо.

Дона взе ръцете на Вик в своите и му заговори сериозно, гледайки го право в лицето, чувствайки... *Знаейки*... че никога няма да говори така сериозно (или честно) на никой мъж в живота си.

— Не е само това. То е да знаеш, че вече няма да чакаш да пораснеш, няма да чакаш, за да се задоволиш накрая с това, което имаш. То е да знаеш, че шансовете ти за избор намаляват с всеки изминал ден. Говоря изобщо за жените — не за себе си. Да се изправиш лице в лице с тази истина, жестоко. Съпруга? Чудесно, но ти си пак в работата си, дори, когато тялом си в къщи. Майка? Чудесно, но всеки ден майчинството ти се изплъзва, защото външният свят ти взема все по-голяма и по-голяма част от него... мъжете ли... те знаят какво представляват. Имат представа за това какви са всъщност. Никога не достигат идеала и този факт ги съсипва. Може би за това толкова много мъже умират нещастни и преди да им е дошло времето, но те знаят какво значи да си голям. Имат нещо, за което да се хванат — на тридесет, на четиридесет на петдесет... Те не чуват вятъра, или ако го чуват, намират копие и го пращат по него, мислейки си, че това е вятърна мелница или друго тъпо нещо, което трябва да бъде съборено... А какво прави една жена? Какво направих аз? Избягах от порастването. Изплаших се от това как ехтеше къщата без Тад. Веднъж, знаеш ли — това е направо лудост! — бях в стаята му и сменях чаршафите: изведнъж се сетих за всичките си приятелки от училище. Питях се какво ли е станало с тях, къде ли са сега. Бях почти като в транс. Изведнъж вратата на килера се отвори и... аз изпищях и

изтичах навън. Не зная защо го направих, но... май се сецам защо. Стори ми се за един кратък миг само, че от килера на Тад ще изскочи Джоун Брейди, главата ѝ ще падне отсечена, по дрехите ще се разплиска кръв и тя ще каже: „Умрях при катастрофа, когато бях на деветнайсет и се връщах от «Пицарията на Сами», но хич не ми пука!“

— Боже мой, Дона! — тихо рече Вик.

— Страхувах се. Това е всичко. Страхувах се, когато гледах порцелановите статуетки, когато си мислех да се запиша в курс по грънчарство, йога или нещо подобно. И единственото място, където можех да избягам от бъдещето, беше миналото... Така... започнах да флиртувам с него.

Дона наведе глава и изведнъж зарови лице в ръцете си. Думите ѝ излизаха приглушени, но се разбираха.

— Беше приятно. Все едно, че пак бях ученичка. Беше като някакъв сън. Глупав сън. Сякаш Стийв беше онзи работен шум, който заглушава шума на вятъра. Флиртът беше приятен. Сексът — не струваше. Получавах оргазъм, но все пак не струваше. Не мога да обясня защо, освен че сигурно съм те обичала през всичкото това време и съм разбрала, че бягам. — Дона погледна отново към Вик този път със сълзи в очите. — Той също бяга. Направил е кариера от това. Поет е... поне така се нарича. Не разбирах всичко онова, което ми разказваше. Той е вечен скитник, който си представя, че още е студент и протестира срещу войната във Виетнам. Затова и избрах него, предполагам. А сега мисля, че знаеш всичко, което имах да ти кажа: една гадна историйка, но си е чисто моя.

— Ще ми се да го набия — каза Вик. — Ако му разкървя носа, предполагам, че ще се почувствам по-добре.

Дона тъжно се усмихна.

— Заминал е. Тад и аз отидохме да купим мляко, след като приключихме с вечерята, а тебе още те нямаше. На витрината в магазина има окачена табелка: „Дава се под наем“. Нали ти казах, че все пътува?

— В онази бележка нямаше много поезия — рече Вик, погледна я за миг, после отново наведе глава. Дона докосна лицето му, а той се дръпна леко назад. Заболя я от това — много повече отколкото ѝ се искаше да вярва. Страхът и чувството ѝ за вина отново се върнаха и я заляха като мощна, студена вълна. Но тя вече не плачеше. Няма да има

повече сълзи за много време напред, мислеше си Дона. Раната и последвалият шок бяха твърде големи.

— Вик — каза тя. — Заболяло те е, извинявай.

— Кога скъса с него?

Дона му разказа за онзи ден, когато при завръщането си бе заварила Стийв Кемп в дома им. Не му каза за страха си, че Стийв би могъл да я изнасили.

— Значи бележката му е опит да си отмъсти?

Дона бръсна кичур коса от челото си и кимна.

— Мисля, че да.

— Хайде да се качваме горе — каза Вик. — Късно е. И двамата сме уморени.

— Ще се любиш ли с мене?

Вик бавно поклати глава.

— Не тази нощ.

— Добре.

Отидоха заедно до стълбището, но там Дона спря и попита:

— Какво ще правим сега, Вик?

Той отново поклати глава.

— Просто не зная.

— Трябва ли да напиша на дъската петстотин пъти: „Повече няма да правя така.“ И да не излизам в междучасията? Или ще се разведем? Или повече няма да говорим за това? Кажи, какво?

Дона *не беше* изпаднала в истерия, а само се чувстваше уморена. Гласът ѝ обаче започна да се извисява така, както тя не желаше. Срамът беше най-лошото нещо, срамът от това, че я бяха разкрили, че това бе ударило тежко мъжа ѝ. Дона го мразеше, мразеше и себе си, за гдето трябваше да се чувства така ужасно посрамена, защото не ѝ се вярваше, че тя бе отговорна за всичко онова, което бе довело до крайното ѝ решение... ако изобщо бе имало такова решение.

— Би трябвало да можем заедно да го превъзмогнем — каза Вик, ала не успя да я заблуди — той не говореше на нея. — Онова нещо... — Вик я погледна умоляващо. — Само с него си спала, нали?

Този бе единственият непростим въпрос, който той нямаше право да задава. Дона го остави и хукна нагоре по стълбите, преди да се изплиска всичко — всички глупави обвинения и контра обвинения,

които с нищо нямаше да помогнат, а само щяха да хвърлят кал върху жалките остатъци от честност, които бяха успели да съхранят.

И двамата почти не спяха същата нощ. А фактът, че бе забравил да се обади на Джо Кембър, за да го попита дали ще може да поправи колата на жена му, бе много далече от мислите на Вик.

* * *

Колкото до самия Джо Кембър, той седеше заедно с Гари Първиър в един от разпадащите се шезлонги, които се въргаляха тук-там из буренясалия му двор. И двамата пиеха водка-мартини под звездното небе, в чаши от закусвалнята „МакДоналдс“. Светулките проблясваха в тъмното, а лианите от див жасмин, обвили оградата на Гари, изпълваха знойната нощ с тежък, лепкав аромат.

Куджо обикновено тичаше подир светулките. Ала тази вечер той лежеше между тях, заровил муцуна в лапите си. Те си мислеха, че Куджо спи, но той не спеше. Просто лежеше там, чувствайки болезнените стрели, които пронизваха костите му и звънтяха в главата му. Вече не знаеше какво ще стане по-нататък в неговия прост, кучешки живот. Нещо бе объркало обикновените му инстинкти. Когато спеше, Куджо сънуваше картини, които бяха необикновено и болезнено ярки. Веднъж той сънува, че разкъсва *МОМЧЕТО*, разпорва гърлото му и изскубва червата му навън, оплетени на кълбо, от което се издига топла пара. Куджо се събуди, стреснат и жално изквича.

Беше непрекъснато жаден, но от известно време не се приближаваше до купата с водата. А когато все пак пиеше, тя му се струваше като стоици стоманени остриета. Зъбите го боляха от водата, а в очите си усещаше мъчителни пробождания. Сега Куджо лежеше на тревата и не го интересуваха нито светулките, нито каквото и да било друго. Гласовете на мъжете бяха като някакво незначително бръмчене, което идваше някъде отгоре. В сравнение със собствената му нарастваща болка това бръмчене изобщо не беше важно.

* * *

— Бостън ли?! — рече Гари Първиър и се изкикоти. — *Бостън?* Какво, майка му стара, ще правиш в Бостън и защо си мислиш, че мога да си позволя да дойда с тебе? Не мога да отида дори до Норидж, освен ако не си осребря чека!

— Фрашкан си с мангизи, мамка ти! — отвърна Джо, който беше вече доста пиян. — Просто трябва малко да бръкнеш в дюшека. Това е всичко.

— Там няма нищо, освен дървеници — каза Гари и отново се закиска. — Тук гъмжи от тях, но време ми на оная работа. Готов ли си за още един рунд?

Джо подаде чашата си. Гари бе сложил необходимите принадлежности точно до стола си. Той смеси течностите със сигурна, опитна, но натежала ръка на хроничен алкохолик.

— Бостън! — възкликна отново Гари и подаде на Джо чашата му. После хитро добави: — Ще полудуваш малко, а Джоуи? — Гари беше единственият в Касъл Рок (а може би и в целия свят), който можеше да нарече Кембър „Джоуи“ и да му се размине. — Ще се позабавляваш значи, а? Че ти никога не си ходил по-далеч от Портсмут!

— Бил съм веднъж-дваж в Бостън — рече Джо. — И внимавай Перверзнико Първиър, да не насъскам кучето срещу тебе!

— Това куче не можеш да го насъскаш и срещу разбеснял се негър, ако ще да държи в ръцете си бръсначи — рече Гари и посегна надолу с ръка, разрошвайки козината на Куджо. — Жена ти какво ще каже?

— Тя не знае, че ще ходим там. Не трябва и да знае.

— Така ли?

— Ще води момчето в Кънектикът при сестра си и она мухльо, мъжа ѝ. Няма да ги има цяла седмица. Спечелила е пари от лотарията. По-добре веднага да ти кажа. Тъй или иначе съобщиха имената даже по радиото. Всичко е написано във формуляра, дето Черити го подписа.

— Значи е спечелила от лотарията, така ли?

— Пет хиляди долара.

Гари подсвирна. Куджо трепна нервно с уши при този звук.

Джо разказа на Гари онова, което Черити му бе съобщила, докато той вечеряше. Не му каза за караницата им, а го представи като циста сделка, която при това той бе предложил: момчето щеше да отиде с нея

в Кънектикът за една седмица и една седмица с него в Мусхед през есента.

— А ти ще отидеш в Бостън, за да похарчиш и ти малко от дивидентите, а, мръсноко? — рече Гари, потупа Джо по рамото и се засмя. — Ама и тебе си те бива!

— Че защо не? Помниш ли откога не съм взимал отпуск? Аз не. Не мога да си спомня. Тази седмица нямам много работа. Щеше да ми трябва ден и половина, за да извадя мотора на Ричи и да му оправя клапана. С тая машина обаче ще свърша работата най-много за четири часа. Ще го накарам да я докара тук утре сутринта и до следобед ще съм свършил вече. Имам да оправя и една предавка, но оня е просто учител. От прогимназията. Това може да почака. Както и някои други неща. Просто ще им се обадя и ще им кажа, че излизам в отпуск.

— И какво ще правиш в големия град?

— Ами ще отида до Фенуей да погледам малко как играят „Дед Сокс“. После ще отида до Уошингтън Стрийт...

— Точно на полесражението! Право в целта, знаех си аз! — Гари изпръхтя, наподобявайки смях и се удари по бедрото. — Ще видиш някой и друг мръсен номер и току виж са ти лепнали трипер.

— Сам да отида, не става.

— Е, добре, мога да дойда и аз, стига да ми спуснеш малко от твоите пари, докато си осребря чека.

— Ще го направя — отвърна Джо.

Гари беше пияница, но се отнасяше сериозно към дълговете си.

— Май не съм бил с жена от четиридесет години — рече той замислен. — По-голямата част от фабриката за сперма загубих в болницата във Франция. Това, което ми остана, понякога работи, а понякога не. Ще ми се да разбере дали има още шекер в шекерената ми пръчица.

— Ъхъ — рече Джо, който заваляше вече думите и ушите му бучаха. — И не забравяй за бейзбола. Знаеш ли ти кога за последно съм бил във Фенуей?

— Не.

— Хиляда деветстотин шейсет и осма — отвърна Джо, потупвайки Гари по ръката при всяка дума, за да е по-убедителен. При това по-голямата част от питието му се разплиска. — Преди да се роди

детето ми. Играха с „Тигрите“ тогава и загубиха с четири на шест. Норм Кеш удари тогава един пощенски гълъб с топката.

— Кога мислиш да тръгнеш?

— В понеделник следобед, някъде около три часа. Жената и синът тръгват сутринта. Ще ги закарам до автогарата в Портланд. През останалото време от сутринта и половината от следобеда ще наваксам каквото имам да наваксам.

— Колата ли ще вземеш или камиона?

— Колата.

Гари зарея поглед в тъмнината, разнежен и унесен.

— Пиячка, бейзбол, курви — рече той и се изправи на стола си.

— За нищо не ме е еня!

— Искаш ли да дойдеш?

— Тъхъ.

Джо нададе вик „Ухууу!“ и двамата се разсмяха. Никой от тях не забеляза как Куджо рязко вдигна глава от лапите си и тихо заръмжа.

* * *

В понеделник сутринта Касъл Рок осъмна в гъста мъгла — отънъци на перлено и тъмно сиво. Мъглата бе толкова гъста, че Брет Кембър не виждаше дори дъба в двора от прозореца си. А дъбът бе на не повече от тридесет метра.

Къщата все още спеше, но Брет бе вече напълно разсънен. Той щеше да пътува и цялото му същество вибрираше от радостната новина. Само той и майка му. Щеше да бъде хубаво пътуване, Брет чувстваше това, и дълбоко в себе си, съвсем несъзнателно, бе щастлив, че баща му нямаше да бъде с тях. Щеше да се отпусне и да бъде такъв какъвто е, а не да се мъчи да подражава на някакъв мистериозен идеал за мъжественост, който баща му със сигурност бе постигнал, но който самият Брет още не можеше дори да проумее. Чувстваше се добре. Невероятно добре и невероятно бодър. Брет изпитваше съжаление към всички, които не тръгнаха да пътуват в тази чудесна, мъглява утрин, която скоро щеше да се превърне в още един жарък ден, веднага щом се стопеше мъглата. Той си беше намислил да седне до прозореца и да наблюдава всичко по пътя от автогарата на Спринг Стрийт до

Стратфорд. Дълго време не можа да заспи снощи, а ето сега не беше още дори пет часа... но ако останеше още в леглото, щеше да се пръсне или нещо подобно.

Като се стараеше да вдига много шум, Брет обу дънките си, една тениска с надпис: „Пумите на Касъл Рок“, чифт бели, памучни чорапи и маратонките си. После слезе долу и си приготви една купа от кокосовите мечета. Мъчеше се да яде безшумно, ала шумът от хрускавите мечета в устата му сигурно се чуваше из цялата къща. Горе се чу страховитото изпръхтяване на баща му. След това се преобърна в широкото легло, което споделяше с майка му. Пружините изскърцаха. Брет спря да дъвче и замръзна на място. След миг на колебание, той си взе още една купа кокосови мечета и тръгна с нея към задната тераса, затваряйки внимателно зад себе си вратата към терасата.

Миризмите на лятото бяха силно пречистени от гъстата мъгла, а въздухът вече беше по-топъл. На изток, малко над ивицата мъглявина, очертаваща източния край на пасището, където имаше редица борове, Брет видя слънцето. Беше малко и сребърно бяло като пълната луна, когато се издигне високо в небето. Дори сега влажността на въздуха бе плътна, тежка, неподвижна. Мъглата щеше да се вдигне към осем или девет часа, но влагата щеше да остане.

Засега обаче онова, което Брет виждаше, бе един бял, потаен свят и той бе изпълнен с тайнствените му възторзи: тръпчивия мирис на сено, което след седмица щеше да е готово за косене, на тор, на рози, които майка му отглеждаше. Можеше да различи дори аромата на триумфация див жасмин, който бавно поглъщаше оградата, отбелязваща границата на имението Първиър, скивайки я под своите лепкави, неотстъпчиви лиани.

Брет остави купата встрани и тръгна нататък, където би трябвало да е стоборът. На половината път се обърна и погледна през рамо към къщата, която сега бе само едно неясно очертание. Няколко стъпки по-нататък и тя напълно изчезна. Той бе сам сред тази белота и само малкото сребърно слънце надничаше отгоре. Брет усещаше миризмата на прах, влага, див жасмин и рози.

Тогава чу ръмженето.

Сърцето му подскочи и сякаш застина в гърлото му. Брет отстъпи назад. Мускулите му се стегнаха, сякаш бяха метални жици. Първата паническа мисъл, която му дойде, беше, че наблизко има ВЪЛК, и като

дете, което изведнъж бе навлязло в някакъв приказен свят, Брет се огледа наоколо. Наоколо бе само белота и нищо не се виждаше.

Куджо се показа от мъглата.

В гърлото на Брет застина вик на ужас. Кучето, с което той бе израсъл, което търпеливо и стотици пъти бе теглило пищящия от радост и възторг петгодишен Брет, впрегнато в малкия детски самолет, който Джо бе приспособил в работилницата си, за да може да се тегли, кучето, което спокойно чакаше до пощенската кутия всеки следобед да се зададе училищния автобус и в слънце, и в дъжд... онова куче имаше съвсем слаба прилика с видението, което бавно изплуваше от мъглата със сплъстена и кална козина. Някога тъжните очи на огромния Сан Бернар сега бяха кръвясали и глупави и гледаха надолу: по-скоро очите на прасе, а не на куче. Кожухът му бе подгизнал от кафяво-зелена кал, сякаш се бе въргалиял в мочурите в долния край на ливадата. Муцуната му бе оголена в зловеща, подигравателна усмивка, която смрази Брет от ужас и той усети как сърцето замира в гърлото му.

Гъста, бяла пяна бавно се процеждаше между зъбите на Куджо.

— Куджо? — прошепна Брет. — Куджи?

* * *

Куджо погледна *МОМЧЕТО*, но вече не го познаваше. Нито по външността му, нито по нюансите на дрехите (той не можеше точно да различава цветовете — поне не като хората), нито по миризмата му. Онова, което Куджо виждаше бе чудовище на два крака. Куджо беше болен и всички живи същества му се виждаха чудовища. В главата му кухо кънтеше желанието да убива. Искаше му се да хапе, да разкъсва и разпаря. Част от съзнанието му виждаше как той скача върху *МОМЧЕТО*, поваля го, разкъсва месата му и ги отделя от костите и пие от кръвта му, излизаща все още на тласъци от умиращото вече сърце.

Тогава чудовищната фигура заговори и Куджо разпозна гласа му. Беше *МОМЧЕТО*, *МОМЧЕТО!* *МОМЧЕТО* никога не му бе сторило зло. Някога Куджо бе обичал *МОМЧЕТО* и би умрял за него, ако това бе нужно. Останалото от онова чувство, беше все още достатъчно за да спре импулса на убийството, докато той стане неясен и се изпари като

мъглата наоколо. Счупи се на парчета и се потопи в бучащото, кълтящо течение на болестта му.

— Куджо? Какво ти е, момче?

Кучето с последните отломки от онова, което някога бе, преди прилепът да го одраска по носа, се извърна настрани, болният, опасен звяр се подчини за последен път и бе принуден също да се извърне. Куджо тронаво се отдалечи, потъвайки в мъглата. Пяната се стичаше по муцуната му и падаше в калта. Изведнъж той се втурна в луд бяг с надеждата да избяга от болестта, но тя тичаше заедно с него, ехтяща и цепеща главата му, карайки го да потръпва болезнено от омраза и желание за кръв. Започна да се въргаля безспир във високата трева, съдвкваше по някой стрък от време на време и въртеше очи.

Този свят беше едно разбушувало се море от миризми. Куджо щеше да проследи всяка една от тях до източника ѝ и да я унищожи.

Той отново заръмжа. Изправи се на краката си и тръгна, потъвайки още по-надълбоко в мъглата, която започваше да редее. Беше голямо куче — почти сто килограма.

* * *

Брет стоя на прага още около двадесет минути, след като Куджо изчезна в мъглата. Не знаеше какво да прави. Куджо беше болен — може би бе ял нещо отровно или пък кой знае? Брет знаеше какво е бяс и ако беше видял мармот, лисица или таралеж със същите симптоми, той щеше да знае, че е бяс. Но никога не би му минало през ума, че неговото куче би могло да се разболее от тази ужасна болест на мозъка и нервната система. Отровната храна му се струваше много по-възможно.

Трябваше да каже на баща си, а той щеше да повика ветеринаря. А може би татко му сам щеше да измисли нещо, както онзи път преди две години, когато беше извадил таралежовите бодли от муцуната на Куджо с клещите си. Всеки бодил баща му беше натискал първо нагоре, после надолу, а след това беше измъкнал внимателно, за да не го счупи, защото иначе би останал вътре и би загноял. Да, щеше да каже на баща си — той щеше да направи нещо, както, когато Куджо пострада от Ежко Бежко.

Ами пътуването?

Брет нямаше нужда някой да му казва, че майка му бе извоювала това пътуване чрез някаква отчаяна хитрост, или късмет, или и двете. Както повечето деца, Брет усещаше вибрациите между родителите си и предварително знаеше как могат да се развият нещата в емоционално отношение, както опитния екскурзовод знае всяка извивка и криволици на познатата за него река. За малко да не заминат. И въпреки, че татко му се бе съгласил, Брет усещаше, че това съгласие не бе приятно за баща му и го ядосваше. Не можеше да каже със сигурност, че ще пътуват, докато не ги закараше на автогарата и не си заминеше. Ако Брет му кажеше, че Куджо е болен, нямаше ли баща му да се хване за това, за да може да ги задържи вкъщи?

Момчето стоеше неподвижно на прага. За първи път в живота си то бе на някакъв умствен и емоционален кръстопът. След малко започна да търси Куджо зад стобора, като тихо подвикваше името му. Родителите му още спяха, а Брет знаеше как силно се чуват звуците в мъглата. Никъде не можа да намери Куджо... и толкова по-добре.

* * *

Будилникът издрънча и събуди Вик в пет без четвърт. Той стана, натисна бутона му и препъвайки се, тръгна към банята, като проклинаше Роджър Брейкстоун, който никога не можеше да отиде на летището в Портланд просто двадесет минути преди пускането на пътниците, като нормален човек. Не и Роджър. Той бе човек поболял се на тема „непредвидени случаи“. Можеше да се спуска гума, или да има улично задръстване, или пороен дъжд, или земетресение. Извънземни същества можеха случайно да искат да се приземят на писта двадесет и две.

Вик взе душ, избърсна се, взе витамините си и се върна в спалнята, за да се облече. Голямото двойно легло беше празно и той леко въздъхна. Уикендът, който той и Дона бяха прекарали не беше много приятен... всъщност той съвсем честно си признаваше, че никога вече не би желал да има такава събота и неделя през целия си живот. Бяха запазили приятните жестове и усмивки за Тад, ала Вик се

бе чувствал като на маскарад... Не му се искаше да усеща как мускулите на лицето му се напрягат като се усмихваше.

Бяха спали в едно легло с Дона, но за първи път голямата спалня му се бе видяла толкова малка. Всеки лежеше в своята половина, а разстоянието между тях белееше недокоснато — ничия територия. Той бе останал буден през нощта, както в петък, така и в събота, болезнено усещайки всяко помръдване на Дона и лекото шумолене на нощницата ѝ, питаше се дали тя не е будна от другата страна на празнотата.

Снощи, неделя, те се опитаха да направят нещо за празното пространство в средата на леглото. Сексът беше горе-долу сполучлив, макар и малко сдържан (поне никой от тях не извика, когато свършиха. Странно, но Вик изпитваше болезнена увереност, че точно така ще стане). Ала каква ли част вземаше любовта в техния акт? Той не знаеше.

Вик облече сивия си летен костюм — сив като ранното утро отвън — и взе куфарите си. Единият бе много по-тежък от другия. По-тежкият съдържаха материали за тестените изделия „Шарп“. Роджър бе взел всички планове и скици.

Дона пържеше палачинки в кухнята. Чайникът тъкмо започваше да къкри. Тя бе облякла стария му памучен халат. Лицето ѝ бе подпухнало, сякаш че вместо да я ободри, сънят я бе извадил в нокаут.

— Дали ще летят самолетите в такова време? — попита тя.

— Мъглата ще се вдигне. Вече се вижда слънцето. — той посочи навън и леко я целуна по тила. — Не биваше да ставаш.

— Няма проблем — отвърна Дона, вдигна капака на тигана и сръчно обърна палачинката върху празната чиния. После му я подаде и каза тихо: — Ще ми се да не заминаваше. Не и сега... след снощи.

— Не беше толкова зле, нали?

— Не както преди — каза тя.

Горчива, едва доловима усмивка докосна устните ѝ и се стопи. Дона продължи да разбива сметаната за палачинките с миксера, гребна от нея една доза с черпака, изсипа я в тигана и сложи капака отгоре. Църрр! После наля гореща вода в чашите, съдържащи по едно пликче чай (върху едната чаша пишеше ВИК, а върху другата — ДОНА) и ги сложи на масата.

— Изяж си палачинките — рече Дона. — Има сладко от ягоди, ако искаш.

Вик взе сладкото и седна на масата. В единия край на палачинката си сложи малко масло и започна да го наблюдава как се разтопява и попива в малките квадратчета, както правеше винаги в детството си. Сладкото беше произведено от „Смъкърс“. Той обичаше сладката на „Смъкърс“. Намаза дебел слой сладко върху палачинката. Изглеждаше чудесно, ала Вик не беше гладен.

— Ще си намериш ли някоя в Бостън или Ню Йорк? — попита Дона и се обърна с гръб към него. — За да си го върнеш. Око за око, зъб за зъб!

Вик леко подскочи... може би дори се изчерви. Добре, че Дона беше с гръб към него, защото точно в този момент лицето му изразяваше много повече отколкото на него му се искаше. Не, не се сърдеше. Беше му минало през ума наистина да даде на портиера десетачка, вместо обичайния един долар и да го поразпита едно друго. Беше видял Роджър да постъпва така.

— Ще бъда доста зает за такива неща.

— А какво казва онази реклама? Винаги има време за малко освежаване!

— Опитваш се да ме ядосаш ли, Дона? Или какво?

— Не, хайде яж. Трябва да заредиш машината.

Дона седна и се залови със своята палачинка. Тя не си слагаше масло, а само малко шоколадов сироп. Нищо друго. „Колко добре се знаем“, помисли си Вик.

— В колко часа ще вземеш Роджър? — попита Дона.

— След като здравата поспорихме, се спряхме на шест часа.

Тя отново се усмихна, но този път усмивката ѝ беше топла и сърдечна.

— Не знам как е станало така, обаче той наистина е голям ранобудник, нали?

— Да бе! Учудвам се, че още не е позвънил, за да провери дали съм станал.

Телефонът иззвъня.

Двамата се спогледаха и след кратка и многозначителна пауза, избухнаха в смях. Беше изключително рядък миг! Много поспециален, отколкото въздържания полов акт в тъмното миналата нощ. Той виждаше колко красиви са очите ѝ, колко лъчисти! Сиви като утринна мъгла навън.

— Бързо вдигни слушалката, че Тадър ще се събуди. — каза Дона.

Вик вдигна слушалката. Беше Роджър. Вик го увери, че е станал, облечен е и е готов за борба. Каза му, че ще го вземе точно в шест — на секундата! Затвори телефона, питайки се дали някога щеше да каже на Роджър за Дона и Стийв Кемп. Навярно не. Не защото Роджър нямаше да му даде добър съвет. Съветът му щеше да е добър. Но дори и да обещаеше да не казва на Алти, той все пак щеше да ѝ каже. А Вик подозираше, че Алти не би могла да устои на изкушението да сподели тази пикантна клюка с партньорките си на бридж. Това внимателно обсъждане на въпроса го накара отново да се почувства подтиснат. Сякаш опитвайки се сами да се справят с проблемите си, той и Дона погребваха собствените си трупове на лунна светлина.

— Добрият, стар Роджър — рече Вик и се върна на масата. Опита се да се усмихне, но не се получи. Мигът на откровение бе отминал.

— Ще можете ли да съберете твоя багаж и този на Роджър в ягуара?

— Разбира се — отвърна Вик. — Ще трябва да можем. Алти има нужда от тяхната кола, а ти... О, по дяволите! Съвсем забравих да се обадя на Джо Кембър за твоята кола.

— Имаше и други неща на главата — рече Дона, а в гласа ѝ се почувства лека ирония. — Няма нищо. Днес няма да вода Тад на лагер. Хремав е. Може да си остане у дома цялото лято, ако не възразяваш. Когато него го няма, аз не мога да се оправям.

Сълзите я задавиха. Тя изхлипа и млъкна, а Вик не знаеше какво да каже или направи. Той я гледаше безпомощно, докато Дона измъкна отнякъде книжна салфетка, издуха носа си и избърса очи.

— Както кажеш — рече Вик, разстроен. — Както е най-добре. — И после бързо додаде: — Обади се на Кембър. Той винаги е там. Мисля, че няма да му отнеме повече от двадесет минути, за да я поправи. Дори да се наложи да смени карб...

— Ще помислиш ли за това, докато си на път? — попита го Дона. — За това какво трябва да направим. Ние двамата.

— Да — отвърна той.

— Добре. Аз също. Още една палачинка?

— Не, благодаря.

Целият този разговор беше абсурден. Изведнъж му се прииска да е някъде далече. Внезапно пътуването му се стори изключително необходимо и привлекателно. Да се махне от целия този хаос. Да избяга на хиляди километри от него. Изведнъж усети радостна тръпка. В представите си виждаше как реактивният самолет прорязва гъстата мъгла и се стрелва нагоре към синевата.

— И аз искам палачинка!

И двамата се обърнаха, изненадани. На прага стоеше Тад в жълтата си пижама. В ръката си държеше плюшения си койот, а върху раменете си бе наметнал червеното си одеяло. Приличаше на малък, сънен индианец.

— Мисля, че мога да ти спретна една — рече Дона учудена. Тад никога не бе ставал толкова рано.

— Телефонът ли те събуди, Тад? — попита Вик.

Тад поклати глава.

— Бях се приготвил да стана рано, за да мога да ти кажа довиждане, татко. Наистина ли трябва да заминеш?

— Ще мине съвсем бързо.

— Не. Твърде дълго е — рече мрачно Тад. — Заградил съм на календара с кръгче деня, в който се връщаш. Мама ми показва кой е. Ще отбелязвам всеки ден, а мама ми обеща да казва Думите за Чудовището всяка вечер.

— Е, значи всичко е наред, нали?

— Ще ни се обаждаш ли?

— През вечер.

— Всяка вечер! — настоя Тад, покачи се върху коленете на баща си и сложи койота си до чинията му. После започна да хрупа парче сухар. — *Всяка вечер*, татко!

— Не мога всяка вечер. — каза Вик мислейки си за убийствената програма, която бе съставил Роджър, в деня преди да получи анонимното писмо.

— Защо не?

— Защото...

— Защото чичо ти Роджър е голям терорист — каза Дона и сложи чинията с палачинката на Тад върху масата. — Хайде, ела тук и яж. Донеси си и койота. Татко ще ни се обади утре вечер от Бостън и ще ни разкаже всичко, което му се е случило.

Тад зае мястото си в края на масата. Пред него имаше голяма пластмасова поставка, върху която бе написано ТАД.

— Ще ми донесеш ли играчка?

— Може би. Ако слушаш. А може и довечера да ви се обадя, за да знаете, че съм пристигнал в Бостън жив и здрав.

— Разбрахме се, нали?

Вик гледаше захласнат как Тад изсипва цял океан от сироп върху палачинката си.

— Каква играчка?

— Ще видим — отвърна Вик.

Той наблюдаваше как синът му яде палачинката си. Изведнъж се сети, че той обича яйца. Тад поглъщаше яйца във всякакъв вид — бъркани, пържени, на очи, твърдо сварени.

— Тад?

— Какво, татко?

— Ако искаш хората да купуват яйца, какво би им казал?

Тад се замисли за миг.

— Щях да им кажа, че яйцата са много вкусни — рече той.

Вик и Дона отново се спогледаха. Беше пак същия миг — както когато позвъня телефона.

Сбогуваха се ведро. Само Тад, който още нямаше точна представа за това колко кратко е бъдещето, се разплака.

— Ще помислиш, нали? — попита отново Дона, когато Вик се качи в ягуара.

— Да.

Но докато караше към Бриджтън, за да вземе Роджър, онова, за което мислеше, бяха двата мига на почти съвършено общуване. Два за една сутрин само. Никак не беше зле. А за тях бяха нужни осем или девет години съвместен живот — приблизително една четвърт от всички години, прекарани на тази земя досега. Мислеше си колко е странна цялата представа за човешкото общуване — какво чудовищно и абсурдно премеждие бе необходимо, за да се постигне дори малко. Когато човек е вложил време и всичко е било хубаво, той трябва да действа внимателно. Да, щеше да помисли за това. Бяха живели добре с Дона и макар някои от каналите да бяха задръстени с кал (а част от тази кал все още го глождеше), много други канали бяха отворени и работеха отлично.

Трябваше много внимателно да се обмисли всичко... но може би не наведнъж. Хората имаха склонност да преувеличават.

Вик пусна радиото и започна да мисли за горкия Професор „Шарп“.

* * *

Джо Кембър спря пред автогарата в Портланд в осем без десет сутринта. Мъглата се бе вдигнала и таблото над *Каско банк и Обединение*, показваше седемдесет и три градуса по Фаренхайт^[1]. Джо караше с шапка, здраво нахлупена над очите му, готов да наругае всеки, който се изпречеше на пътя му. Мразеше градското каране. Щом отидеха с Гари в Бостън, Джо възнамеряваше да паркира колата някъде и да я остави. Щеше да я вземе, чак когато дойдеше време да си тръгват. Щяха да се возят с метрото, ако можеха да се оправят. А ако не можеха, щяха да ходят пеша.

Черити бе облечена с най-хубавите си сако и панталони и памучна бяла блуза с къдри около врата. Беше сложила и обеци, а това предизвика удивлението на Брет. Той не си спомняше майка му да бе носила някога обеци, освен на черква.

Брет я бе заварил сама горе в спалнята, когато Черити се обличаше, след като бе приготвила овесената каша за баща му. Почти през цялото време Джо мълчеше, изръмжавайки по някоя едносрична дума в отговор на откъслечните им въпроси. Най-накрая напълно изключи всякакви разговори като настрои радиото на станцията с резултатите от бейзболните мачове. Брет и Черити се страхуваха, че това затишие предвещава някакъв разрушителен ураган и внезапна промяна в мнението на Джо за тяхното пътуване.

Черити бе облякла вече панталона от костюма си и тъкмо слагаше блузата. Брет забеляза, че тя носи сутиен в прасковен цвят, което също го изненада. Той мислеше, че майка му носи само бяло бельо.

— Мамо — рече той притеснен.

Тя се обърна към него... не, по-скоро се втурна срещу него.

— Той каза ли ти нещо?

— Не... не. Става въпрос за Куджо.

— Куджо ли? Какво за Куджо?

— Болен е.

— Как така е болен?

Брет ѝ разказа как като ядъл втората си купа с кокосови мечета отвън при задното стълбище, решил да тръгне в мъглата на разходка, и как изведнъж се появил Куджо с кръвясали, безумни очи и пяна на муцуната.

— Освен това не ходеше много добре — завърши Брет. — Знаеш ли, някак странно залиташе. Мисля, че е най-добре да кажа на татко.

— *Не!* — извика строго майка му и така силно го сграбчи за раменете, че го заболя. — Нищо подобно няма да правиш!

Брет я изгледа изненадан и уплашен. Черити отпусна леко ръцете си върху раменете му и каза по-спокойно:

— Изплашил те е просто като се е появил изведнъж от мъглата. Навярно му няма нищо. Нали?

Брет мълчаливо започна да рови в съзнанието си, за да намери точните думи и да обясни колко ужасно зле е изглеждал Куджо и как за миг си бе помислил, че кучето ще се нахвърли отгоре му. Ала не можа да намери думите. Навярно не искаше да ги намери.

— Ако нещо не е наред — каза Черити, — то сигурно не е толкова важно. Вероятно е гонил някой скункс.

— Не, не миришеше на ск...

— ... или може би е тичал след някой мармот, или заек. А може да е попаднал дори на някой елен долу в онова тресавище. Или пък да е ял коприва.

— Да, може би — рече несигурно Брет.

— На баща ти му трябва точно такава нещо — каза Черити. — Представям си какво ще каже: „Болен ли? Ами, той е твое куче, Брет. Ти се погрижи за него. Аз си имам твърде много работа, за да се занимавам с твоя помияр“.

Брет нещастно поклати глава. Той си мислеше съвсем същото, уплашен от мрачното мълчание, с което баща му поглъщаше закуската си, докато гласът на спортния коментатор гърмеше по радиото в кухнята.

— Ако просто оставиш нещата така, Куджо навярно ще се увърти около баща ти и той ще се погрижи — каза Черити. — Той обича Куджо почти толкова, колкото и ти, макар да не го признава. Ако забележи нещо нередно, баща ти ще го закара на ветеринаря в Саут Перис.

— Да, сигурно.

Думите на майка му звучаха убедително, но все пак Брет бе притеснен.

Черити се наведе и го целуна по бузата.

— Ще ти кажа какво ще направим! Ще се обадим на баща ти още тази вечер, ако искаш! Какво ще кажеш? Когато говориш с него, просто му кажи, ама съвсем между другото: „Татко, храниш ли ми кучето?“ И тогава ще разбереш.

— Добре — отвърна Брет.

Той се усмихна на майка си и тя на него също, отдъхвайки си. Опасността бе предотвратена. Но по някакъв странен обрат на нещата, този случай ги накара да се тревожат за нещо друго по време на безкрайно дългия промеждутък, в който Джо паркира колата при задната тераса и мълчаливо започна да товари куфарите им. Те бяха четири на брой. В единия от тях Черити скришом бе сложила всичките си четири албума със снимки. Новата тревога беше във връзка с това че Куджо можеше внезапно да се появи преди още да са отпътували и Джо Кембър да разбере за проблема.

Ала Куджо не се появи.

В този миг Джо отвори задната врата на колата, подаде двете малки чанти на Брет, а сам той взе двете по-тежки и рече:

— Абе жена, много багаж си взела! Сякаш си тръгнала да се развеждаш с мене, а не в Кънектикът.

Черити и Брет се усмихнаха сконфузено. Звучеше като опит за шега, но можеше ли човек да вярва на Джо Кембър?

— Ще мине много бързо.

— Да, сигурно ще се наложи да идвам в Кънектикът и да ви довлека обратно с машината, дето ми я купи — рече Джо, без да се усмихне. Зелената му шапка отново бе на тила му. — Момче, ще се грижиш за майка си, нали?

Брет кимна.

— Така трябва — Джо измери с поглед сина си. — Я, какъв голям си станал. И сигурно няма дори да целунеш стария си баща?

— Напротив, татко — рече Брет.

Той прегърна здраво баща си и го целуна по бодливата буза. Усети миризмата на възкисела пот, примесена с лекия мирис на снощния запой с водка. Брет бе изненадан и смутен от огромната любов, която изпитваше към баща си, чувство, което на моменти се

появяваше, и то когато най-малко го очакваше (и все пак по-рядко през последните две или три години. Нещо, което майка му не знаеше и не би повярвала, ако ѝ кажеше). Беше любов, която нямаше нищо общо с отношението на Джо Кембър към него или към майка му: примитивно, биологично състояние, от което човек не можеше да се освободи, едно явление с много илюзорни представи, което те преследва цял живот, като например миризмата на цигари, бръсначът, отразен в огледалото на банята, панталон, праметнат върху стола, някои груби думи.

Баща му също го прегърна и се обърна към Черити. Сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ нагоре. Откъм товарната площадка зад ниската тухлена сграда се чу как някакъв автобус загрява. Дизеловият мотор бръмчеше глухо и задавено.

— Приятно прекарване — каза Джо.

Очите на Черити се изпълниха със сълзи и тя бързо ги избърса. Жестът ѝ бе почти гневен.

— Окей — отвърна тя.

Изведнъж суровото, безразлично и сурово изражение отново се изписа на лицето му — така както рицарят тракваше забралото на шлема си. Той пак беше съвършения провинциалист.

— Дай да качваме куфарите, момче. В този сякаш има олово... леле, боже!

Джо остана с тях докато всичките четири куфара бяха натоварени и проверени. Той прегледа щателно етикетите, без да обръща внимание на закачките на слушателите. Наблюдаваше как носачите товарят куфарите върху подвижната платформа, а оттам в багажника на автобуса. Тогава Джо отново се обърна към Брет.

— Ела за малко с мен отвън.

Черити ги видя как излизат. Тя седна на една от твърдите скамейки, отвори дамската си чанта, извади оттам носна кърпа и започна да я прехвърля в ръцете си. Беше съвсем в стила на Джо да ѝ пожелае приятно прекарване, а след това да отмъкне момчето навън и да се опита да го придума да се върне вкъщи.

На тротоара отвън Джо каза на сина си:

— Нека ти дам два съвета, момче. Сигур няма да ме послуша ама бащите, въпреки туй дават съветите си. Първият съвет е този: оня тип, дете ще го видиш там, оня Джим, не е нищо друго освен едно лайно. Пущам те на туй пътуване, защото си вече на десет. А на десет години

вече можеш да различиш лайното от розата. Наблюдавай го и ще видиш. Нищо друго не прави, освен да подмята разни книжа в офиса си. От хора като него тегли този свят, защото главите им нямат връзка с ръцете. — По бузите на Джо избиха бледочервени петна. — Той е лайно. Наблюдавай го и ще видиш, че съм прав.

— Добре — отвърна Брет тихо, но спокойно.

Джо Кембър леко се усмихна.

— Вторият съвет: пази си парите.

— Но аз нямам па...

— Имаш ето това — рече Кембър и му подаде смачкана петдоларова банкнота. — Не ги харчи всичките наведнъж. Само глупците не задържат пари.

— Добре. Благодаря ти!

— Сбогом — рече Кембър. Той не поиска друга целувка.

— Сбогом, татко.

Брет стоеше на тротоара и гледаше как баща му се качва в колата. После си замина и той никога повече не го видя жив.

* * *

В осем и четвърт същата сутрин Гари Първиър излезе от къщата си, клатушкайки се, само по долни гащи, изцапани отпред с петна от урина и започна да пикае в дивия жасмин. Той лелееше тайното и перверзно желание един ден урината му да стане толкова разяждаща от алкохола, че да може напълно да унищожи дивия жасмин. Този ден обаче още не бе дошъл.

— Ауууу, как ме цепи главата! — изкрещя Гари, придържайки пишката си с една ръка, докато пикаеше в жасмина, покрил оградата му. Очите му бяха прорязани от червени жилки. Сърцето му виеше и хлопаше като стара водна помпа, теглеща повече въздух отколкото вода, особено напоследък. Изведнъж ужасен спазъм сгърчи корема му, докато пикаеше — това все по-често му се случваше — и превивайки се на две, Гари изпусна дълга и зловонна пръдня от мършавия си задник.

Той се обърна и тръгна да се прибира. Тогава чу ръмженето зад гърба си. Беше глух мощен звук, идващ точно от мястото, където

буренясалия му двор се сливаше с ливадите.

Гари бързо се извърна по посока на звука, забравил за главоболието си, за хлопащото си и виещо сърце, забравил, че му се ходи по голяма нужда. Отдавна не си бе спомнял за войната във Франция. Но в този миг го споходи точно такава видение.

— Германци! Германци! Залегни!

Ала не бяха германците. От тревата изникна Куджо.

— Хей, момче, какво правиш, твоята м... — рече Гари и заекна.

Преди двадесет години бе виждал бясно куче, но човек не можеше лесно да забрави такава гледка. Беше на една бензиностанция в Амоко, на изток от Мечияс. Гари се връщаше от Ийстпорт, където бе лагерувал. Караше стария си мотоциклет, който си бе купил през хиляда деветстотин петдесет и пета година. Някакво пръхтящо и влачещо се, жълтеникаво куче се бе появило изведнъж иззад бензиностанцията като че ли беше призрак. Хълбоците му се движеха навътре и навън в унисон с честите му, задъхани вдишвания и издишвания. От устата му капеше пяна, проточила се във воднистата лига. Очите на кучето се въртяха диво. Задницата му бе клеясала от засъхнали изпражнения. Животното по-скоро се въргаляше, отколкото ходеше, сякаш някой зъл тип му бе разтворил насила устата преди час и го бе налял догоре с долнопробно уиски. „Мамицата му недна!“ извика бензаджията и остави маркуча върху помпата. Втурна се в тясната, мръсна канцелария на бензиностанцията и излезе оттам, стиснал тридесетмилиметров автомат с едрите си, омазани ръце. Бензаджията коленичи с единия си крак на асфалта и стреля. Първият изстрел откъсна левия заден крак на кучето. Кръвта бликна като облак от червени пръски. Гледайки Куджо сега, Гари си спомни, че онова куче изобщо не помръдна. Само кухо се оглеждаше наоколо, сякаш нямаше никаква представа какво става с него. С втория си изстрел бензаджията почти разкъса кучето на две. Парчета от тялото му полепнаха по единствената помпа на бензиностанцията, покривайки я с черни, кървави съсиреци. Миг по-късно дойдоха още трима младежи от полицейския участък в Уошингтън Каунти, седнали плътно, рамо до рамо в хубав пикап, модел 1940-та година. Всички бяха въоръжени. Те се изнизаха в редица и дадоха поне по осем или девет откоса във вече мъртвото куче. Около час след това, докато бензаджията слагаше нов фар върху мотоциклета на Гари, пристигна служителка на Отдела за

безпризорни кучета в хубав двуместен Студебейкър. Тя си надяна дълги гумени ръкавици и отрязва главата на жълтото куче, за да я занесе в Отдела по здравеопазването.

Куджо изглеждаше много по-жив отколкото нова жълто отдавна забравено куче, но другите симптоми бяха съвсем същите. „Болестта още не е напреднала много“, помисли си Гари. „Но е по-опасен. Мили боже, трябва да си взема пушката...“

И той започна да отстъпва назад.

— Здравсти, Куджо... добро куче, добро момче... добро кученце...

Куджо ръмжеше, застанал в края на поляната с наведена глава и потъмнели, кръвясали очи.

— Добро момче...

За Куджо думите на *МЪЖА* нищо не означаваха. Бяха безсмислени звуци, като шуменето на вятъра. Значение имаше *миризмата*, лъхаща от *МЪЖА*. Беше топла, остра и лютивата. Миришеше му на страх. Бе влудяващо и непоносимо. Изведнъж Куджо разбра: *МЪЖЪТ* бе виновен за болестта му. И той се хвърли напред, а ръмженето му се превърна в свиреп, яростен рев.

* * *

Гари видя как кучето се спусна към него. Обърна се и хукна. Едно ухапване, една драскотина означаваше смърт. Той се втурна към стълбите и убежището, което представляваше къщата зад тях. Но бе пил твърде много. Твърде много дълги зими бе прекарал до печката и твърде много дълги, летни нощи — в шезлонга си. Той чу как Куджо го настигна и тогава в този ужасен проблясък от секундата, когато Гари нищо не чу, той разбра, че Куджо бе скочил отгоре му.

В момента, в който бе вдигнал краката си върху първото стъпало, стокилограмовият Сан Бернар го повали като мощен локомотив. Гари падна по очи, останал без дъх. Звярът посегна към тила му, а Гари се опита да се изправи. Кучето отново се хвърли отгоре му и веднага го събори, като почти го задуши с гъстата козина на корема си.

Гари изпищя.

Куджо заби ноктите си в рамото му и мощните му челюсти захапаху голата плът, дърпайки и разкъсвайки сухожилията сякаш бяха конци. Той продължаваше да ръмжи. Бликна силна струя кръв. Гари я почувства как се стича надолу по мършавата му ръка. Той се преобърна и започна да удря с юмруци по посока на кучето. То отстъпи малко и Гари успя да изпълзи още три стъпала нагоре. Тогава Куджо отново скочи отгоре му.

Гари го ритна. Куджо направи ловка маневра и нападна отново — сякаш бе разкъсващ, ръмжащ свредел. От устата му изхвърчаха пръски пяна. Гари усети дъха му. Вонеше на гнило, на мърша. Гари сви дясната си ръка в юмрук и нанесе силен удар върху долната челюст на Куджо. Беше повече късмет. Усилието от удара прониза ръката му чак до рамото, което изгаряше от дълбоката рана.

Куджо отново отстъпи.

Гари погледна кучето. Мършавите му, голи гърди бързо се повдигаха. Лицето му пепеляво. От разкъсаното му рамо шуртеше кръв, която обливаше цимента на стълбището.

— Хайде, курвенско изчадие! — изкрещя Гари. — Хайде де! Не ми пука! Чуваш ли? Не ми пука!

Но Куджо отстъпи още една крачка назад.

* * *

Думите все още нямаха смисъл, но *МЪЖЪТ* вече не миришеше на страх. Куджо вече не знаеше дали иска да го разкъса или не. Болеше го, така ужасно го болеше, а светът беше такава невероятна, луда смесица от усещания и картини...

* * *

Гари търпеливо се изправи на краката си и заднешком изкачи последните две стъпала. Изправи се с гръб към вратата, опипвайки зад себе си за дръжката на бравата. Рамото му пареше така сякаш под кожата му бяха налели бензин. Съзнанието му крещеше „Бяс! Аз съм болен от бяс!“

Нямаше значение. Спокойно, не всичко наведнъж. Пушката му беше в килера. Слава на Исуса, че Брет Кембър и Черити ги нямаше у тях. Това си беше истинска божа милост.

Гари напипа дръжката и отвори вратата. Не изпусна Куджо от погледа си, докато не влезе вътре и не затвори вратата зад себе си. Тогава изведнъж го обхвана огромно облекчение. Краката му бяха сякаш от восък. За момент всичко наоколо заплува в някаква мъгла и той запази разсъдъка си, като изплезе езика си и го прехапа. Не беше време да се размеква като госпожица. Ако искаше, можеше да се разкисне, след като убиеше кучето. Господи, колко зор видя навън. За малко да пукне!

Гари се обърна и тръгна надолу по тъмния коридор към коридора. Точно тогава Куджо влетя в стаята, разбивайки на трески долната част на вратата. Кожата на муцуната му бе дръпната назад, оголвайки зъбите му в зловещо ухилена гримаса, а от гърдите му се изтръгна кух, насечен лай.

Гари изпищя отново, обръщайки се тъкмо навреме, за да хване Куджо с две ръце, а звярът отново връхлетя отгоре му, повличайки го надолу по коридора. Гари се накланяше ту наляво, ту надясно, опитвайки се да запази равновесие. За миг двамата сякаш танцуваха валс. Тогава Гари, който бе с петдесет килограма по-лек от Куджо, падна на земята. Той смътно усети как зурлата на Куджо се заби под брадичката му, смътно усети колко ужасяващо горещ и сух е носът му. Опита се да се изправи на ръцете си и си помисли, че трябва да забие палците си в очите на Куджо, когато звярът го сграбчи за гърлото и го разпори. Гари изпищя, а звярът отново го ухапа. Гари усети как топла кръв струи по лицето му и си помисли: „Мили боже, тя е моя!“ Ръцете му вяло удариха в гърдите кучето, но без никаква полза. Най-последно те утихнаха.

До него достигна слабата, лепкава и упойваща миризма на див жасмин.

* * *

— Какво виждаш от прозореца?

Брет се обърна към майка си. Но не изцяло. Не желаше да изпусне нещо от гледката, която се откриваше пред него. Автобусът пътуваше вече почти час. Бяха преминали по Моста за милион долара и бяха навлезли в Саут Портланд (в захлас и почуда Брет наблюдаваше двата товарни кораба в пристанището, с ръждясали витла и утайка полепнала по тях), бяха поели на юг по главната магистрала с таксовите бариери и сега приближаваха границата с Ню Хемпшиър.

— Всичко — отвърна Брет на майка си. — А ти, мамо, какво виждаш?

„Отражението ти върху стъклото... но много бледо“, помисли си Черити, „Ето какво виждам“.

Вместо това обаче, тя каза на глас:

— Ами, целия свят! Виждам как целият свят се открива пред нас.

— Мамо? Искат ми се да можем да отидем чак до Калифорния с този автобус. Да видя всичко, което го има в учебниците по география в училище.

Майка му се разсмя и разроши косата му.

— Ще се отегчиш да гледаш все пейзажи, Брет.

— Не, не. Няма да се отегча.

И сигурно няма, мислеше си Черити. Изведнъж тя се почувства и стара, и тъжна. Когато в събота се бе обадила на Холи, за да я попита дали биха могли да ѝ дойдат на гости, Холи бе очарована и буйната радост на сестра ѝ я бе накарала да се почувства млада. Странно, че радостта на собствения ѝ син, почти физически осезаемата еуфория, я караше да се чувства стара. Все пак...

Какво точно щеше да стане с него? Тя си задаваше този въпрос, наблюдавайки призрачното отражение на лицето му върху стъклото, наложено върху гледката отвън, сякаш че бе някакъв фотографски трик. Той бе умен. По-умен от нея и много по-умен от Джо. Трябваше да учи в колеж, но Черити знаеше, че щом Брет завършеше гимназия, Джо щеше да го накара да се запише в курсовете за автомонтъори, за да може да му помага в работилницата. Преди десет години нямаше да позволят такова нещо. Училищните настоятели нямаше да разрешат умно момче като Брет да се запише в занаятчийски курс, но в днешното време на собствен избор и „прави каквото ти е угодно“ тя ужасно се боеше, че това може да се случи.

Караше я да се страхува. Някога Черити можеше да се успокоява, че училището още е далече — толкова далече — гимназията, реалното училище. Класическото училище бе просто играчка за момче, което учеше уроците си на един дъх, като Брет. Но в гимназията вече идваше времето на неумолимия избор. Затваряха се врати — със слабо щракване на ключалката, което, може би долавяше най-ясно в мечтите и сънищата през по-късните години.

Черити обхвана здраво лактите си и потрепери, без дори да се опита да се успокои, но това е от климатичната инсталация на автобуса, която бе доста усилена.

За Брет гимназията щеше да дойде след още четири години.

Черити отново потрепери и изведнъж започна ожесточено да мисли, че би било по-добре да не бе спечелила на лотария, или да бе изгубила билета. Бяха се разделили с Джо само преди час, но за нея това се случваше за първи път откакто се бяха оженили в края на 1966-та година. Тя не се бе досетила, че перспективата ще бъде доста внезапна, замайваща и горчива. Представяше си следната картина: жена и момче биват пуснати на свобода от заточение в някакъв зандан... но има уловка. На гърбовете им са прикрепени халки, през които минават невидими гумени въжета. И преди да стигнат много далече, изведнъж... ресто, връщай се! Хоп, обратно в затвора за още четиринадесет години!

Черити издаде глухо, гърлено стенание.

— Каза ли нещо, мамо?

— Не, само се прокашлях.

Тя потрепери за трети и този път кожата на ръцете ѝ настръхна. Спомни си един стих от уроците по английски, когато бе ученичка в гимназията (Черити бе пожелала да продължи в колеж, но баща ѝ побесня, като разбра — какво си въобразяваше тя, че са богати ли! — а майка ѝ се бе присмяла на идеята ѝ, скрито съчувствайки ѝ). Стихът бе от Дилън Томас, ала Черити не можеше да си спомни цялото стихотворение. Беше нещо за преминаване през обречените владения на любовта.

Тогава този стих ѝ се бе видял смешен и нелеп, но сега го разбираше. Какво друго можеха да бъдат невидимите, гумени въжета, ако не Любов? Щеше ли да се опита да заблуди сама себе си като си каже, че сега вече не обичаше мъжа, за когото се бе омъжила? Че е

останала с него по задължение и заради детето (ето *това* бе най-горчивата ирония; ако го напуснеш, Черити щеше да го стори именно заради детето)? Че той никога не ѝ бе доставял удоволствие в леглото? Че той не беше в състояние понякога в най-неочаквани моменти (както, когато бяха на автогарата) да бъде нежен?

И все пак... все пак...

Брет гледаше през прозореца като в транс. Без да се откъсва от гледката, той каза:

— Мислиш ли, че Куджо е добре, мамо?

— Сигурна съм, че е добре — отвърна разсеяно Черити.

За първи път тя се улови, че мисли за развод и то съвсем конкретно: какво би могла да направи, за да може да издържа себе си и сина си, как биха се справяли в такава немислима (*почти* немислима) ситуация. Ако тя и Брет не се завърнеха от това пътуване, щеше ли той да ги търси, както смътно бе заплашил, че ще направи на гарата в Портланд? Щеше ли Джо да реши да пусне Черити да си „троши главата“, но да се опита да си върне Брет по легален... или нелегален начин?

Тя започна да изброява наум различните възможности претегляйки ги в съзнанието си, и внезапно я споходи мисълта, че може би една мъничка перспектива не е чак толкова лошо нещо в края на краищата. Навярно щеше да е безполезно. Но също и полезно.

Автобусът пресече границата на щата, навлезе в Ню Хемпшиър и потегли на юг.

* * *

Реактивният „Делта-727“ се стрелна стръмно нагоре, извисявайки се над Касъл Рок (Вик винаги се мъчеше да открие къщата си до Касъл Лейк и 117-то авеню, и винаги безуспешно), а после зави на сто и осемдесет градуса и се понесе към океанското крайбрежие. До летището в Логан имаше двадесет минути.

Дона беше някъде долу на шест хиляди метра от него. А също и неговият Тадър. Изведнъж се усети подтиснат и обзет от мрачни предчувствия, че нищо нямаше да може да се оправи и че те бяха луди, ако си въобразяваха такова нещо. Когато къщата ти е срината от бомба,

ти просто трябва да си построиш нова къща. Не можеш просто да залепиш парчетата с лепило „Елмър“.

Дойде стюардесата. Той и Роджър пътуваха в първа класа („Защо пък да не си направим кефа, приятелю“, беше казал Роджър миналата сряда, когато Вик бе направил резервациите. „Не всеки може да се озове в приюта за бедни по такъв безупречен начин.“) Освен тях имаше само още четири-пет други пътници, повечето от които четяха сутрешните вестници, като Роджър.

— Желаете ли нещо? — попита стюардесата Роджър с професионалната си, искряща усмивка, която сякаш казваше: „беше ми ужасно приятно да стана в пет и половина сутринта, за да се лашкам от Бангор до Ню Йорк и от Ню Йорк до Атланта“.

Роджър разсеяно поклати глава и тя насочи неземната си усмивка към Вик.

— Нещо за вас, сър? Кифла? Или портокалов сок?

— Можете ли да ми спретнете една водка с тоник? — попита Вик, а Роджър така вдигна глава от вестника си, че чак врагът му изпука.

Усмивката на стюардесата не трепна. Поръчка за концентрати преди девет сутринта не беше новост за нея.

— Ще ви спретна — отвърна тя, — но ще трябва да побързате, за да я гаврътнете цялата. До Бостън наистина няма много време.

— Ще я гаврътна — обеща мрачно Вик, а тя тръгна назад, блестяща в бледосиния си униформен панталон и усмивка.

— Какво ти става? — попита Роджър.

— Какво искаш да кажеш с това „каво ти става“?

— Знаеш какво имам предвид. И бира не съм те виждал да пиеш преди обяд. Дори не по-рано от пет часа сутринта.

— Отпразнувам напускането на кораба — рече Вик.

— Какъв кораб?

— Моторния кораб „Титаник“.

Роджър се намръщи.

— Не смяташ ли, че това е проява на лош вкус?

Всъщност Вик точно така смяташе. Роджър заслужаваше по-добро отношение, но тази сутрин, напрегнат от мрачното си настроение, което го обвиваше като някаква смрадлива пелена, Вик не

мога да измисли нещо по-добро. За сметка на това пък той успя да се усмихне, макар и малко кисело. Ала Роджър продължи да се мръщи.

— Виж — рече Вик, — имам една идея за Пралините. Може да ни се разкатаят фамилиите, за да убедим стария Шарп и синчето, обаче може и да успеем.

Роджър го изгледа с явно облекчение. Те винаги бяха работили така. Вик даваше идеите в грубия им вид, а Роджър ги дооформяше и внедряваше. Бяха работили винаги в екип, когато трябваше да се предават идеите им на масмедииите, за да се представят на публиката.

— Какво е?

— Дай ми още малко време — рече Вик. — Да кажем — до довечера. Тогава ще развеем байрака...

— ... и ще видим кой ще се нагъзи тогава — довърши Роджър и се ухили. Той отново и със замах разтвори вестника си на страницата с финансовите новини. — Окей. Щом ще я чуем довечера. Изделията на „Шарп“ се покачиха с още една осма миналата седмица. Ти знаеш ли за това?

— Фуклюо! — измърмори Вик и отново погледна през прозореца.

Вече нямаше мъгла. Денят бе ясен като звън на камбана. Плажовете при Кенибънк, Огънкуит и Йорк бяха като панорамна гледка върху пощенска картичка — кобалтовосиньо море, жълтокафяв пясък, а по-нататък — ниските хълмове, характерни за ландшафта на Мейн, както и обширните полета и ивици смърч, които се простираха на запад и се губеха в далечината. Красота! А тя още повече засилваше чувството му за подтиснатост.

„Ако трябва да плача, да ме вземат мътните, но ще отида в кенефа и там ще го направя“, помисли си Вик с горчивина. Шест изречения върху лист евтина хартия го бяха докарали до това състояние. Светът беше дяволски крехък и чуплив. Чуплив като онези великденски яйца с красиви и ярки цветове отвън, но кухи отвътре. Само миналата седмица той си мислеше да вземе Тад и да се премести някъде. А сега се чудеше дали Тад и Дона ще са още там, когато се върнеха с Роджър. Не беше ли възможно Дона просто да вземе детето и да избяга, навярно при майка си в Поконос?

Разбира се, че бе възможно. Тя можеше да реши, че десет дни раздяла са недостатъчни както за него, така и за нея. Навярно би било

по-добре да се разделят за шест месеца. При това тя имаше Тад сега. Притежанието ти даваше девет точки преднина според закона, нали?

„А може би“, говореше в него някакъв гаден и клеветнически глас, „може би знае къде е Кемп. Вероятно ще реши да отиде при него. Да опита с него известен период от време. Те двамата могат заедно след години да си спомнят щастливото минало.“ „Ето, това се нарича понеделнишки гадни мисли“, каза си Вик с безпокойство.

Но тези мисли не го напуснаха. Почти, но не съвсем.

Вик успя да пресуши питието си до последната капка преди самолета да кацне в Логан. Това доведе до стомашни киселини, които щяха да траят цялата сутрин (и също като мисълта за Дона и Стийв Кемп, прекарващи времето си заедно, те щяха да се появяват отново и отново, дори да изгълташе цяла опаковка хапчета „Тъмс“.), но чувството му за потиснатост се поутоложи и в крайна сметка може би си струваше.

Може би.

* * *

Джо Кембър изгледа петното върху пода на гаража намиращо се точно под менгемето с нещо като учудване. Той отново нахлупи зелената си филцова шапка над очите и за още няколко мига се втрени в онова, което гледаше. После пъкна пръсти между зъбите и изсвири пронизително.

— Куджо! Хей, момче! Ела тук, Куджо!

Той подсвирна отново, а след това се наведе и опря длани в коленете си. Кучето щеше да дойде, Джо не се съмняваше. То никога не отиваше надалече. Но как щеше да обясни това?

Кучето се бе изходило по голяма нужда върху пода. Куджо никога не бе вършил подобно нещо, дори като малко кутре. Беше пикал няколко пъти тук и там, бе разпорил седалките на един-два стола, но таква нещо не бе правил досега. Джо се замисли за миг дали някое друго куче не бе свършило тази работа, но после реши, че не е възможно. Куджо беше най-голямото куче в Касъл Рок, доколкото му бе известно. Големите кучета ядяха по много и лайната им бяха големи. Никой пудел, хрътка или сетер, не можеха да са виновни за

тази беля. Джо се запита дали пък кучето не бе усетило, че Брет и Черити заминават за известно време. Ако е вярно, може би така Куджо показваше точно колко му се нрави тази идея. Джо беше чувал за подобни неща.

Беше получил кучето като отплата за работа, която бе свършил през 1975-та година. Клиентът беше едноок. Казваше се Рей Кроуъл и идваше някъде от Фрайбург. Този Кроуъл прекарваше повечето време в гората, макар и всички да признаваха, че той има подход с кучетата — добре ги гледаше и умееше да ги обучава. Можеше почтено да си изкарва прехраната с това, което хората в Ню Ингленд наричаха „ферми за кучета“. Ала Кроуъл нямаше добър характер и отпъди много клиенти със своята свадливост.

— Трябва ми нов двигател за камиона — каза Кроуъл на Джо през онази пролет.

— Тъхъ — отговори Джо.

— Имам двигателя, но не мога с нищо да ти платя. Нямам пукнат долар.

Те стояха в гаража на Джо и дъвчеха стръкове трева. Брет, тогава на пет години, се мотаеше наоколо в двора пред къщата, а Черити простираше прането.

— Хм, твърде лошо, Рей — рече Джо, — но аз не работя без пари. Тук не ти е някоя благотворителна организация.

— Мисис Бийсли току-що се окучи — каза Рей. (Мисис Бийсли беше първокласна кучка Сан Бернар.) — Чистокръвни са. Ти свърши работата, а аз ще ти дам най-доброто от котилото. Какво ще кажеш? След време може и да се съгласиш, но аз не мога да сека дървета, ако нямам камион, с който да ги превозвам.

— Не ми трябва куче — отвърна Джо. — Особено пък толкова голямо. Проклетият Сан Бернар не е нищо друго, освен една огромна ядяща машина...

— ТИ нямаш нужда от куче — каза Рей и отправи поглед към Брет, който тъкмо бе седнал на тревата и наблюдаваше майка си — но момчето ти сигурно много ще се зарадва.

Джо отвори уста, после пак я затвори. Той и Черити не се пазеха, но след Брет тя повече не забременя, а пък и за самия Брет доста чакаха. Понякога, като го гледаше, в главата на Джо се оформяше неясен въпрос: Дали пък момчето не се чувстваше самотно? Може би

наистина беше самотно. И може би Рей Кроуъл беше прав. Рожденият ден на Брет приближаваше. Тогава щеше да му подари кученцето.

— Ще си помисля — рече Джо.

— Ама не мисли много дълго — каза Рей и самоуверено додаде: — Мога да отида и при Вин Калахън в Норт Конуей. Той е толкова добър колкото си и ти. А може би и по-добър.

— Може би — отвърна Джо, невъзмутим. Злият нрав на Рей Кроуъл изобщо не го смущаваше.

По-късно, същата седмица, управителят на супермаркета докара автомобила си, за да му прегледа Джо картера. Проблемът беше незначителен, но управителят, чието име беше Донован, се суетеше около колата си като млада майка около първото си бебе. Джо източи спирачната течност, напълни картера отново и подсили уплътнителите. Колата беше добра изработка — „Тъндърбърд“, модел 1960-та, в отлично състояние. Като привършваше работата си, слушайки брътвежите на Донован — как жена му искала той да продаде колата, на Джо изведнъж му хрумна нещо.

— Мисля да купя на сина си куче — рече Джо на този Донован, като спускаше колата с крика.

— Така ли? — учтиво запита Донован.

— Тъхъ. Сан Бернар. Още е малко кутре, но ще яде много, когато порасне. Мислех си дали не може да направим един малък пазарлък — ти и аз. Ако ми обещаеш намаление на кучешките храни „Гейнс Мийл“, „Ралстън Пюрина“ и там каквото друго продаваш, аз ти обещавам да работя от време на време по колата ти и нищо няма да ти взимам за труда.

Донован засия от радост и двамата си стиснаха ръцете. Джо се обади на Рей Кроуъл и му каза, че е решил да вземе кутретото, ако Кроуъл бе все пак съгласен. Кроуъл беше съгласен и когато дойде рожденият ден на Брет същата година, Джо изуми и Брет, и Черити като сложи в ръцете на сина си палавото, скимтящо кученце.

— Благодаря ти, татко! Благодаря ти! Благодаря ти! — извика тогава Брет, прегърна баща си и обсипа лицето му с целувки.

— Тъй — каза Джо. — Но отсега нататък ти ще се грижиш за него, Брет. Това е твое куче, не мое. И ако започне да пикае или сере навсякъде, закарвам го отзад и го застрелвам като най-обикновен помияр.

— Ще се грижа татко... обещавам!

Брет бе спазил обещанието си и в редките случаи, когато не бе успял, или Черити, или Джо бяха почиствали след кучето, без да коментират случилото се. Джо бе забелязал, че не е възможно да пренебрегнеш Куджо (а той растеше дяволски бързо и се превърна в точно такава машина, каквато Джо бе предсказал), кучето просто стана член на семейство Кембър. Той беше едно добро, вярно куче.

Бързо и напълно свикна с домашните порядки... а сега това. Джо се огледа наоколо, намръщен, с ръце в джобовете. Куджо никакъв не се виждаше.

Той излезе навън и отново изсвири. Проклетото куче беше сигурно при реката, за да се разхлади. Джо добре го разбираше. Сигурно беше осемдесет и пет градуса^[2] на сянка. Ала кучето скоро щеше да се върне и когато се върнеше, Джо щеше да му натрие носа в това, което бе направило. Щеше да му е мъчно, ала Куджо го бе направил за това, че неговите хора бяха заминали, но човек не може да остави едно куче да си прави...

Изведнъж нова мисъл проблясна в главата на Джо и той се удари с длан по челото. Кой може да храни Куджо, докато той и Гари нямаше да бъдат тук?

Би могъл да напълни онова старо корито за прасе, което се въргаляше зад стобора, с „Гейнс Мийлс“ (имаха близо цял тон от тази храна, складирана долу в мазето), обаче щеше да подгизне, ако завалеше дъжд. А ако поставеше храната в къщата или в гаража, кучето можеше пак да реши да пикае и сере по пода. Освен това, когато станеше дума за храна, Куджо беше огромен, жизнерадостен лакомник. Той щеше да изяде половината първия ден, другата половина на следващия ден и после щеше да ходи гладен, докато Джо се върнеше.

— Мама му стара! — измърмори Джо.

Кучето не идваше. Навярно знаеше, че Джо ще види какво е направило и се срамуваше. Куджо беше умно куче, както повечето кучета и, осъзнавайки (или усещайки) такова едно нещо, беше напълно в кръга на умствените му възможности.

Джо взе лопатата и изчисти изпражненията. После лесна чаша чист спирт, който предвидливо държеше в гаража, попи петното с

парцал, напълни една кофа с вода от крана в дъното на гаража и я изля върху пода.

Като свърши с това, взе бележника си със задачите за деня и ги прегледа. Беше се погрижил за комбайна на Ричи — тази нова машина издърпа мотора като едното нищо. Без проблеми беше отложил работата си по скоростната кутия в колата на учителя. Той се бе оказал така сговорчив, както Джо бе предположил. Имаше и още пет-шест неща, но всички те бяха незначителни.

Джо влезе в къщата (той не бе пожелал да си прокара телефон в гаража — „струва адски много мангизи“, бе казал Джо на Черити) и започна да се обажда на клиентите си, за да им каже, че ще отсъства по работа за няколко дена. Щеше да посети повечето от тях, преди да се наложи да се обърнат към услугите на друг автомонтъор. А ако толкова не можеха да почакаат да им се смени въздушен филтър или пък радиаторен маркуч, можеха да вървят на майната си.

След като приключи с разговорите, Джо се втурна в гаража. Последната неща, което трябваше да свърши, преди да е напълно свободен, беше една маслена помпа и един сегмент. Клиентът беше обещал да дойде по обяд, за да си прибере колата. Джо се залови за работа, мислейки си колко е тиха къщата без Брет и Черити... и без Куджо. Обикновено Куджо лежеше в сянката на голямата, плъзгаща се врата на гаража, изплезил език от жегата и гледаше към Джо как работи. Понякога Джо му говореше, а Куджо така го гледаше, сякаш го слушаше внимателно.

„Изооставен съм“, помисли си Джо полуядосан. „И тримата ме изоставиха“. Той отново погледна към мястото, където Куджо бе направил белята, и озадачен и отвратен, поклати глава. В ума му отново изникна въпросът кой щеше да храни кучето докато него го нямаше, но Джо отново не намери отговор. Хм, по-късно щеше да се обади на стария Перверзник Първиър. Може би той щеше да измисли нещо... някое дете например, което щеше да се съгласи да дава на Куджо хапката му за няколко дни.

Джо кимна на себе си и пусна радиото за спортните новини от Норуей, като го усили. Той всъщност не го слушаше, освен когато предаваха новините и съобщаваха резултатите от мачовете. Но все пак радиото му беше компания. Особено сега, когато нямаше никой. Джо

се залови за работа. И когато телефонът зазвъня в къщата (може би в разстояние на цяла *минута*), Джо изобщо не го чу.

[1] Около двадесет и три градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

[2] Приблизително 30 градуса по Целзий. — Б.пр. ↑

* * *

В десет часа сутринта Тад Трентън играеше с камиончетата си в своята стая. През своя четири годишен живот на тази земя Тад бе събрал цели тридесет камиончета — една внушителна колекция, като се започнеше от пластмасовите колички, струващи седемдесет и девет цента, които баща му купуваше от аптеката, където купуваше и списанието си „Таймс“ в сряда вечер (човек трябваше да играе много внимателно със седемдесет и девет центови, защото бяха *ПРОИЗВЕДЕНИ В ТАЙВАН* и имаха склонност да се разпадат на съставните си части) и се стигнеше до първенеца в категорията си — големият жълт булдозер „Тонка“, който стигаше до коленете му, когато Тад се изправеше.

Имаше и различни „Човеци“, които се побираха в кабината на камиончетата. Някои от тях бяха кръглоглави човечета, откънати от играчките му в детската градина. Други бяха войници. Доста от другите бяха „звездни бойци“. Те включваха: Люк, Хан Соло, Супергадината (разбирайте Дарт Вейдър), Боецът Беспин и абсолютния любимец на Тад — Лакомчо. Винаги на Лакомчо се падаше да кара „Тонка“-дозера.

Понякога Тад играеше на „Бароните на щастливия случай“ с камиончетата си, а друг път на „БеДжей и мечката“. В други случаи играеше на ченгета и контрабандисти (родителите му го бяха водили два пъти в увеселителния парк в Норуей, за да види „Бялата светкавица“ и „Бялата треска“ и Тад бе силно впечатлен), а понякога играеше на игра измислена от него самия. Тя се казваше: Как се бутат наведнъж десет камиона.

Ала играта, която играеше най-често (и която играеше в момента), нямаше име. Тя се състоеше в следното: Тад измъкваше камиончетата и „човеците“ от двете големи кутии за играчки и нареждаше камионите заедно с човеците в тях в диагонални успоредни редици, сякаш бяха паркирани на пряко в някоя улица, която само Тад виждаше. След това той много бавно ги предвижваше един по един до другия край на стаята и ги нареждаше плътно един до друг. Понякога

момчето повтаряше този цикъл петнадесет пъти в разстояние на час или повече, без да му омръзва.

Както Вик така и Дона бяха изумени от тази игра. Беше обезпокояващо все пак да гледаш как Тад повтаря непрекъснато този ритуал. И двамата го бяха питали какво толкова хубаво има в това, ала Тад не притежаваше нужния речник, за да обясни. „Бароните на щастливия случай“, Ченгета и контрабандисти и Как се бутат наведнъж десет камиона бяха прости, шумни игри — бум-бум! Играта без име беше тиха, спокойна, съдържана, подредена. Да беше речникът на Тад по-богат, той щеше да може да обясни на родителите си, че това е неговият начин да каже: „Край!“ и с това да откряне вратата към по-дълбоки размисли.

Сега, докато играеше, малкият си мислеше, че нещо не е наред.

Очите му по навик (неволно) се отместиха върху вратата на килера, но проблемът не беше там. Вратата беше здраво заключена и откакто Думите за Чудовището се четяха, тя нито веднъж не се отвори. Не, нещо друго не беше както трябва.

Тад не знаеше какво е това нещо, а и не бе сигурен дали изобщо иска да знае. Но, също като Брет Кембър, той умело разпознаваше подводните течения на реката, течаща в родителското корито, върху която Тад се носеше. Съвсем наскоро той бе почувствал, че някъде има водовъртежи, пясъчни прагове или капани, скрити под повърхността. Можеше да има бързеи. Или някой водопад. Всичко можеше да бъде.

Нещата между майка му и баща му не бяха наред.

Чувстваше се в начина, по който се гледаха. Начина, по който си говореха. Беше изписано върху лицата им и зад тях. В мислите им.

Тад приключи с камиончетата — нареди ги всичките, калник до калник, от другата страна на невидимата улица, стана и отиде до прозореца. Коленете го боляха малко, защото бе играл играта без да има доста време. Долу, в задния двор майка му простираше прането. Преди половин час тя се бе опитала да се обади на онзи човек за колата, но него го нямаше. Майка му доста почака на телефона с надеждата някой да се обади отсреща, но най-последно трясна слушалката, ядосана. А тя почти никога не се ядосваше от толкова дребни неща.

Докато Тад я гледаше, тя простря и последните два чаршафа. Погледна ги... после раменете ѝ някак се отпуснаха. Отиде до

ябълката зад двойното въже, застана до нея и от позата ѝ — леко разкрячена, с наведена глава и потръпващи рамене — Тад разбра, че чайка му плаче. Той я погледа още малко, после се върна при камиончетата си. Някъде долу в стомаха нещо се свиваше. Баща му вече му липсваше, и то много, но това тук беше по-лошо.

Той придвижи камиончетата си едно по едно до другия край на стаята, връщайки ги обратно на паркинга им в диагонални редици. По едно време спря за миг, когато вратата откъм терасата се затръшна. Помисли си, че майка му ще го извика, ала тя не го извика. Той я чу как прекосява кухнята, а после нейният специален стол във всекидневната изскърца, когато тя седна в него. Но телевизорът не бе включен. Тад си помисли как майка му просто седи там, само... седи... ала бързо изпъди тази мисъл от главата си.

Той довърши редицата от камиончетата. Тук беше и Лакомчо, неговият любимец, седнал в кабината на булдозера, кухо втренчил черните си, кръгли очи във вратата на килера. Очите му бяха широко отворени, сякаш беше видял нещо там, нещо толкова страшно, че чак се беше ококорил. Нещо наистина смразяващо и ужасно, което идваше...

Тад погледна към вратата, притеснен. Тя беше здраво заключена.

Все пак той се умори от играта. Започна да пуска камиончетата си в голямата кутия за играчки, като нарочно силно ги тръшкаше, за да чуеше майка му, че той се готви да слезе долу и да гледа „Пушечен дим“ по осми канал. Тръгна към вратата, но се спря за миг захласнат в Думите за Чудовището.

„Чудовища, бягайте вън!

Тук нямате работа вие.“

Тад ги знаеше наизуст. Обичаше да ги гледа, да си ги казва, да гледа буквите, напечатани от баща му.

„Никой не ще пипне Тад

и никой не ще го уплаши.

И косъм от главата му няма да падне.

Вий нямате работа тук!“

Внезапно, под напора на мощен импулс, Тад издърпа кабарчето, което придържаше листа хартия към стената. Внимателно (почти благоговейно) той свали Думите за Чудовището от стената. Сгъна листа и грижливо го пхна в задния джоб на дънките си. После,

чувствайки се много по-добре, отколкото когато и да било този ден, Тад изтърча надолу по стълбите, за да гледа Маршъл Дилън и Фестъс.

* * *

Последният клиент бе дошъл да прибере колата си в единадесет и десет. Беше му платил в брой, а Джо бе пъхнал парите в стария си, омазнен портфейл, забелязвайки си мислено да се отбие в Спестовната каса в Норуей и да изтегли още петстотин долара, преди да замине с Гари.

Мисълта за заминаването го подсети за Куджо и за това кой ще го храни. Той качи в микробуса си и подкара към дома на Гари Първиър в подножието на хълма. Паркира в алеята пред къщата. Заизкачва се по стълбището и поздравът, който се канеше да извика, замря в гърлото му. Джо се върна малко назад и се наведе над стъпалата.

По тях имаше кръв.

Джо я докосна с пръсти. Беше лепкава, но не бе изсъхнала още. Изправи се малко разтревожен, ала не и уплашен. Може Гари да е бил пиян и да се е спънал както е държал чашата. Джо не се разтревожи истински докато не видя как ръждясалата врата на терасата е разбита на трески в долната си част.

— Гари!

Никой не се обади. Джо се зачуди дали някой имаше зъб на стария Гари и не бе дошъл да го търси. Или пък някой турист бе влязъл да пита за пътя, а Гари не бе предвидил, че точно сега не му е мястото да каже на човека да върви на майната си.

Джо изкачи стъпалата. Пред вратата имаше още кръв.

— Гари? — извика отново Джо и изведнъж му се прииска пушката му да е в дясната му ръка. Но ако някой бе потупал Гари, разкървавил носа му или избил един-два от няколкото останали зъба на стария Перверзник, то този човек си бе отишъл вече, тъй като единствената друга кола освен ръждясалия форд на Джо, беше крайслера на Гари. А до шосе номер три не можеше да се отиде пеша. Имението на Гари Първиър беше на десетина километра от града и три километра от шосе Мейпъл Шугър Роуд, което водеше към магистрала стои седемдесет.

Най-вероятно Гари се беше порязал, мислеше си Джо. Но, боже господи, дано си е срязал само ръката, а не гърлото!

Джо отвори вратата. Пантите протяжно изскърцаха.

— Гари?!

Все още никой не се обаждаше. Чувстваше се някакъв тежък и сладникав мирис, който не му се понрави, но отначало Джо реши, че е от дивия жасмин. Стълбите за втория етаж бяха вляво. Право напред беше коридорът, водещ към кухнята. А вратата за всекидневната беше по средата на коридора, вдясно.

На пода в коридора имаше нещо, но бе твърде тъмно и Джо не можеше да различи какво е. Приличаше на преобърната малка маса или нещо подобно... но доколкото Джо бе запознат, в предния коридор Гари никога не бе имал мебели. Прибираше тук Шезлонгите си, когато валеше, но от две седмици не бе капнала и капка дъжд. Освен това шезлонгите бяха на обичайното си място — до Крайслера на Гари и дивия жасмин.

Само че тази миризма... тя не беше от жасмина. Миришеше на кръв. И онова не беше преобърната маса...

Джо се спусна към неясната фигура, а сърцето блъскаше в ушите му. Коленичи до нея и от гърлото му се изтръгна прегракнал, дрезгав стон. Изведнъж в коридора му се стори горещо, усети, че се задушава. Той се извърна от Гари и сложи ръка на устата си. Някой беше убил Гари. Някой беше...

Джо се обърна насила към трупа. Гари лежеше сред локва от собствената си кръв. Очите му гледаха изцъклени към тавана на коридора, гърлото му бе разпорено. Но не просто разпорено, мили боже! А сякаш разкъсано със зъби!

Този път Джо не сдържа вика в гърлото си, а му даде пълна воля и той се изтръгна от него като накъсан, жален стон. Сякаш по някаква нелепа случайност, мислите му се насочиха към Черити с детинско раздражение. Тя си бе взела *нейното* пътуване, а той нямаше да си вземе своето. Нямаше да може, защото някакъв налудничав тип като Джек Изкормвача бе заклал бедния Гари Първиър и...

... и Джо трябваше да се обади в полицията. Всичко това нямаше значение. Нямаха значение очите на стария Първиър, които в тъмното безжизнено гледаха тавана, нямаше значение и миризмата на

раздраното му гърло, което се смесваше с тежкия сладникав аромат на див жасмин.

Джо се изправи и залитайки, тръгна към кухнята. Трябваше да се обади в Щатската полиция, на шерифа Банърман, или на някого...

На прага в кухнята Джо спря. Очите му се разшириха така, сякаш щяха да изскочат от орбитите си. На прага в кухнята имаше цял куп кучешки изпражнения... и по големината им Джо разбра чии са.

— Куджо! — прошепна той. — О, боже мой! Куджо е болен от бяс!

Изведнъж му се стори, че чу шум зад гърба си и Джо мигновено се обърна, а косата на тила му щръкна. Коридорът беше празен, освен тялото на Гари. Гари, който снощи му бе казал, че Джо не може да насъска Куджо дори срещу крещящ негър. Този Гари лежеше сега с гърло разпрано чак до гръбнака му.

Нямаше смисъл излишно да рискува. Той се втурна обратно по коридора и почти веднага се подхлъзна в кръвта на Гари, оставяйки след себе си дълга, кървава следа. Изстена повторно, но щом затвори солидната вътрешна врата, се почувства по-добре.

Тръгна обратно към кухнята, като заобиколи трупа на Гари и надникна вътре, готов да затръшне кухненската врата, ако Куджо беше вътре. Отново му се мярна в съзнанието колко добре би било да усети приятната тежест на пушката си.

Кухнята беше празна. Нищо не се помръдваше, освен пердетата, които леко се диплеха от тежкия, душен бриз, полъхващ и тихо шушнец през отворените прозорци. Носеше се мирис на празни бутилки водка — мъртви! Беше възкисела миризма, но по-добре от онази... другата миризма. Слънчеви петна изпъстряха избелелия и неравен под, покрит с линолеум. Телефонът, който винаги висеше на стената — някога бялата му пластмасова кутия сега бе загубила цвета си от мазнината и безброй ергенски ястия и бе пропукана по средата, когато много отдавна Гари се бе напил и спъвайки се, бе съборил телефона.

Джо влезе в кухнята и плътно затвори вратата зад себе си. Той отиде до двата отворени прозореца и не забеляза нищо в буренясалия двор, с изключение на двете ръждясали и изтърбушени коли, предшествали Крайслера на Гари. Въпреки това Джо затвори прозореца.

Той отиде до телефонния указател, после отново го пусна. Тежката книга се удари в стената. Чу се тъп, глух звук. Ръцете на Джо трепереха. В устата си усети противен вкус — догади му се. Той отново взе указателя и с рязко движение го отвори, като едва не откъсна кориците му. Можеше да набере нула или 555–1212, но бе така зашеметен, че не се сети за това.

Звукът от собственото му учестено и трескаво дишане, лудият пулс на сърцето му и шумоленето на страниците на указателя заглуши слабия шум зад гърба му: вратата на мазето тихо изскърца, когато Куджо я бутна с муцуната си и тя се отвори.

След като уби Гари Първиър, той слезе долу в мазето. Светлината в кухнята беше твърде ярка, твърде заслепяваща. Тя изпращаше бели остри, разкъсващи стрели на агония в неговия разпадащ се мозък. Вратата на мазето беше леко открената и, клатушкайки се, Куджо слезе долу в благодатния и прохладен мрак. После легна и заспа до шкафа, в който Гари държеше обувките си от войната. Бризът, полъхващ от прозореца, притвори вратата на мазето, но тъй като не беше силен, не можа да я затвори напълно.

Стоновете, звуците, които издаваше Джо, когато му се повдигаше, стъпките му, затръшването на предната врата, когато отиде да я затвори... всички тези шумове събудиха Куджо и го върнаха към болките му. Болката и неговата безспирна тъпа ярост. Сега той стоеше зад Джо в тъмния коридор. Главата на Куджо бе ниско над земята. Очите му бяха почти алени. Гъстата му пъстра козина беше сплъстена от съсирена кръв и засъхнала кал. Муцуната му бе покрита с пяна и лиги, а зъбите му бяха непрекъснато оголени, тъй като езикът му вече започваше да се подува.

Джо бе намерил абонатите на Касъл Рок в указателя. Като стигна до „К“, той обходи с треперещия си пръст колоните до средата и спря на надпис „Касъл Рок — градска служба“, оградена в бял правоъгълник. Там беше и номерът на шерифа. Джо посегна с пръста си към шайбата, за да го набере и точно в този миг чу ниското гърлено ръмжене на Куджо.

Всички сетива сякаш напуснаха тялото на Джо Кембър. Указателят се изплъзна от ръцете му и отново се удари в стената. Той бавно се извърна натам, откъдето идваше ръмженето и видя Куджо застанал на вратата, водеща към мазето.

— Добро кученце — прошепна дрезгаво Джо, а по брадичката му се стичаше слюнка.

Той се изпусна в гащите си и острата миризма на амоняк удари Куджо право в носа, сякаш някой бе забил юмрук в муцуната му. Той се хвърли, а Джо отскочи встрани чувствайки краката си като кокили. Кучето удари тънката стена така силно, че я разкърти и разкъса тапета. Наоколо се посипа бял прах и парчета от мазилката. Сега Куджо не ръмжеше. От гърдите му се изтръгнаха мощни, дрезгави звуци, които бяха много по-свирепи от какъвто и да било лай.

Джо отстъпи към вратата зад гърба си. Краката му се заплетоха в един от кухненските столове. Той лудо замаха с ръце, за да запази равновесие и сигурно щеше да успее, ако преди да се случи това, Куджо се спусна стремливо отгоре му като жадна за кръв, смъртоносна машина.

Струящата пяна се размаза по озъбената му паст. От него се носеше воня на зеления сала, блатна вода.

— О, мили боже! Смили се над мене! — изпищя Джо Кембър.

Той си спомни за Гари. Покри гърлото си с едната си ръка, а с другата се опита да отблъсне Куджо. Той светкавично се дръпна назад, като тракна с челюстите си. Кожата върху зурлата му бе сгърчена и дръпната назад в зловеща, студена гримаса, оголвайки два реда жълтеникави зъби като остриета на стоманена ограда. В този миг Куджо отново се хвърли отгоре му.

Този път той посегна към тестисите на Джо Кембър.

* * *

— Хей, дете, искаш ли да отидем заедно на пазар? А после да обядваме в „Марио“, а?

Тад се изправи.

— Да! Искам!

— Хайде, тогава!

Майка му бе преметнала чантата си през рамо, облечена в дънки и избеляла дънкова риза. Тад си помисли, че тя е много хубава. С облекчение забеляза, че няма и следа от сълзите ѝ, защото когато майка

му плачеше, плачеше и той. Знаеше, че така правят само бебетата, но не можеше да се въздържи.

Тад бе на половината път до колата, а майка му вече седнаше зад волана, когато изведнъж се сети, че колата е напълно „скепана“.

— Мамо?

— Какво? Качвай се!

Тад обаче се дръпна назад, леко уплашен.

— Ами ако колата се „скепи“?

— Ск...?

Майка му го погледна, озадачена и по досадата, изписана на лицето ѝ, той разбра, че тя бе забравила напълно за повредата. Тад ѝ бе напомнил и сега тя отново бе нещастна. Чия ли беше вината — на „Пинто“-то или негова? Той не знаеше, ала чувството му за вина отвътре му подсказваше, че е негова. После лицето ѝ се разведри и тя му подари една от своите милички усмивчици, които бяха специално за него, запазени само за него — Тад бе сигурен в това. И той се почувства по-добре.

— Отиваме само до града, Тадър. И ако старото, синьо „Пинто“ на мама засече, ще трябва да се изтърсим с два долара за единственото такси в Касъл Рок, което ще ни докара у дома. Нали така?

— О, окей!

Тад се качи в колата и успя сам да затвори вратата. Тя го наблюдаваше загрижено, готова веднага да му помогне, а Тад си помисли, че майка му сигурно се сецаше за миналата Коледа, когато той си бе притиснал крака с вратата и трябваше да носи бинт почти цял месец. Но тогава Тад беше просто едно бебе. А сега бе вече голямо момче. Той знаеше, че е така, защото татко му го бе казал. Тад се усмихна на майка си, за да ѝ покаже, че вратата не го бе затруднила ни най-малко и тя също се усмихна.

— Плътено ли я затвори?

— Плътено — увери я Тад.

Обаче майка му отвори вратата и пак я затвори, защото майките никога не вярват. Вярват само ако кажеш, че си направил нещо лошо, като например, че си разсипал захарта, когато си искал да достигнеш фъстъченото масло или че си счупил прозореца с камъка, който си искал просто да го хвърлиш върху покрива на гаража.

— Сложи си предпазния колан — каза тя, като пак стана предишната майка. — Когато онова бутало, или каквото е там, заяде, колата доста друсва.

С лека тревога Тад закопча предпазния си колан. Той от сърце се надяваше да не катастрофират. Поне не както се случваше на десетте камиончета. Дори нещо повече — Тад се надяваше, че майка му няма да плаче.

— Затвори шлема! — извика майка му, като уж нагласи върху лицето си невидими очила.

— Тъй вярно! — извика в отговор Тад и се ухили. Това си беше тяхна игра.

— Пистата чиста ли е?

— Чиста!

— Тогава, тръгваме!

Дона запали мотора и потегли на заден ход надолу по алеята. Миг по-късно те се отправиха към града.

След около километър и половина двамата се поуспокоиха. До този момент Дона седеше като на тръни зад волана, както и Тад на седалката до нея. Обаче „Пинто“-то вървеше така гладко, сякаш че вчера бе излязло от завода.

Отидоха в Егуей Маркет и Дона напазарува за четиридесет долара. Достатъчно, за да им стигне за десетте дни, през Които Вик немаше да е вкъщи. Тад настоя за нова кутия „Туинкъл“ и щеше да вземе кутия с кокосови мечета, ако майка му не го бе оставила. Те получаваха редовно доставки от храните на „Шарп“, но много често ги свършваха. Пътуването беше доста напрегнато, но все пак Дона намери време за горчиви размисли, докато чакаше на опашката, застанала зад количката с продуктите и Тад, седнал отдолу под продуктите, и нехайно провесил крака. Мислеше за това колко много струваха три торби продукти. Беше не само подтискащо. Беше странно. Тази мисъл я насочи към ужасяващата вероятност (*ВЪЗМОЖНОСТ* — шепнеше вътрешния ѝ глас), Вик и Роджър всъщност да загубят парите на „Шарп“, а с тях и самата агенция. Тогава с какво щеше да купува продукти?

Дона видя пред себе си как дебелината жена с огромен задник, намъкнат в панталони с цвят на авокадо, изважда от чантичката си книжка с талони за продукти, които даваха на бедните. Видя как

продавачката с досада вдигна очи нагоре, поглеждайки към другата служителка, която отбелязваше всички такива клиенти в специална книга. Силен, панически страх, сякаш плъх с остри зъби, загриза стомаха ѝ. Нима щеше да се стигне до там?! *Щеше ли?* Не, разбира се, че не! Разбира се, че не! Преди всичко щяха да се върнат в Ню Йорк, щяха да...

Никак не ѝ харесваше този развой на мисли и Дона бързо ги отпъди преди да са се превърнали в лавина, която да я хвърли в нова, дълбока депресия. Следващия път нямаше да купува кафе и така щеше да спести три долара.

Дона забута количката с продуктите и Тад към колата. Сложи чантата отзад, а Тад на предната седалка и изчака докато чуе щракването на колата. Искаше ѝ се тя да я затвори, но разбираше, че това е нещо, което Тад трябваше да направи сам. Нали уж беше голямо момче? Едва не получи сърдечен удар миналия декември, когато той си затисна крака с вратата. Как само *изпищя!* А тя почти припадна... после Вик си беше вкъщи. Изскочи от къщата по халат, а босите му крака вдигнаха настилката от пътеката. Разхвърчаха се дребни камъчета. И тя го остави да се погрижи, да бъде компетентен, каквато тя никога не беше в случай на беда. Дона обикновено се размекваше. Вик провери дали не е счупен крака и когато установи, че не е, преоблече се и ги закара в спешното отделение на болницата в Бриджтън.

След като намести продуктите, а също и Тад, Дона седна зад волана на „Пинто“-то си и запали двигателя. „Сега сигурно ще се скапе“, помисли си Дона, но колата послушно ги закара до пицарията „Марио“, която приготвяше вкусни пици, натъпкани с достатъчно калории, та да могат да ти стигнат, ако ти се наложи да сменяш гума или да вдигаш колата на крик. Тя успя сносно да паркира успоредно на другите коли и само на около петдесет сантиметра на бордюра. Взе Тад за ръка и влезе в малкия ресторант, чувствайки се по-добре от всякога. Може би Вик се бе заблудил. Навярно беше от горивото или пък задръстване с нечистотии, които бяха изгорени вече. Не умираше от желание да посети гаража на Джо Кембър. Беше твърде далече и извън града (както Вик наричаше тези места — предградия „Източни галоши“, пускайки в ход най-доброто си чувство за хумор. Но той разбира се можеше да си го позволи, защото беше МЪЖ), а тя

изпитваше лек страх от Кембър, макар че го бе виждала само веднъж. Той беше типичният янки от дълбоката провинция, който имаше навъсено лице и ръмжеше, вместо да говори. А и кучето... как му беше името? Нещо което ѝ звучеше като на испански. Куджо. Да, така беше. Името, което използваше и Уилям Уулф от Симбионската Освободителна Армия, макар на Дона да ѝ се струваше невъзможно Джо Кембър да кръсти големия Сан Бернар на един закоравял обирджия на банки и престъпник, отвличащ млади, богати наследнички. Тя дори се съмняваше дали Джо Кембър бе чувал изобщо за Симбионската Освободителна Армия. Кучето изглеждаше приятелски настроено, ала тя се притесни, когато Тад започна да играе с това чудовище... също както когато трябваше да стои отстрани и да гледа как Тад затваря сам вратата на колата. Куджо беше толкова голям, че такива като Тад, можеше да схруска на две хапки.

Дона поръча на Тад топъл сандвич с пастърма, тъй като той не обичаше много пица (със сигурност момчето не прилича в това на мене, смяташе Дона) и пица с чушки и лук и двойна порция сирене за себе си. Седнаха на маса до прозорците, гледащи към пътя. Така ще мириша на лук, че ще мога да осмъртя и кон, мислеше си Дона, но после се сети, че нямаше значение. Тя бе успяла да отблъсне както съпруга си, така и мъжът, който я посещаваше през последните шест седмици.

Това отново я накара да се почувства смътно подтисната, но Дона пак успя да се овладее... ръцете ѝ обаче започнаха леко да я болят от умора.

Почти се бяха прибрали вкъщи и Спрингстийн пееше с пълна сила по радиото, когато „Пинто“-то отново заяде.

Отначало колата леко се затресе. После последва по-силно разтърсване. Дона натисна леко педала на газта. Понякога това помагаше.

— Мамо? — обади се Тад, уплашен.

— Всичко е наред, Тад — рече тя, обаче не беше наред.

„Пинто“-то силно се затресе и така ги лашна в предпазните им колани, че едва не ги откачи. Моторът се давеше и виеше. Някаква чанта отзад падна. Разпиляха се консерви и шишета. Дона чу как нещо изпука и се счупи.

— *Ти, скапана дрисло!* — изкрещя тя вбесена. Дона почти виждаше тяхната къща — току зад хълма: смехотворно близо, но все пак колата нямаше да може да ги закара до там.

Изплашен колкото от вика на майка си, толкова и от спазмите на колата, Тад се разплака, което още повече обърка, разстрои и ядоса Дона.

— *Млъкни!* — изкрещя му тя. — О, Боже мой, Тад! Само престани!

Той заплака по-силно и посегна с ръка към задния си джоб, където беше листът с Думите за Чудовището, сгънат и надеждно скрит. Тад ги докосна и се почувства малко по-добре. Не много, но все пак мъничко.

Дона реши, че ще трябва да спре. Нищо друго не можеше да се направи. Тя започна да върти волана, насочвайки колата встрани от пътя и използвайки последния инерционен момент, за да се придвижи напред. После можеха да използват количката на Тад, за да превозят продуктите до къщата и тогава щяха да решат какво да правят с „Пинто“-то. Може би...

Тъкмо когато гумите на автомобила докоснаха песъчливата алея встрани от пътя, моторът избуртя два пъти силно и друсането намаля, както се бе случвало и преди. Миг по-късно Дона бързо подкара нагоре към алеята пред къщата и зави по нея. Изкачи хълма, паркира, дръпна ръчната спирачка, изключи мотора, облегна се на волана и заплака.

— Мамо? — каза Тад, нещастен. Опита се да прибави: „Недей да плачеш вече повече, мамо“, но не издаде звук, а само с устни, безмълвно оформяше думите, сякаш бе останал без глас от силна простуда. Гледаше майка си и единственото, което искаше, бе да я успокои, само че не знаеше как. Да я успокоява, беше работа на татко му, а не негова. Изведнъж изпита омраза към него, загдето го нямаше. Дълбочината на това чувство го шокира и изплаши и без всякаква причина внезапно Тад видя как вратата на килера му се отваря и разлива навън тъмнина, която вонеше на нещо лошо и горчиво.

Най-после Дона вдигна поглед. Лицето ѝ беше подпухнало. Намери кърпичка в чантата си и избърса очите си.

— Извинявай, скъпи. Всъщност аз виках не на тебе. Виках на това... на това тук! — каза Дона и силно удари с ръка по волана. — Оууу!

Тя захапа дланта си и се засмя, ала смехът ѝ бе горчив.

— Да, сигурно колата пак е „скапана“ — рече Тад мрачно.

— Да, сигурно — съгласи се Дона, изпитвайки болезнен копнеж за Вик. — Е, хайде да приберем нещата. Все пак донесохме провизиите, Сиско.

— Точно така, Панчо — отвърна Тад. — Ей сега ще взема колата.

Той докара червената си детска кола и Дона сложи в нея трите чанти, като събра продуктите и чантата, които бяха паднали на пода на „Пинто“-то. Едно шише кетчуп се бе счупило и разляло. По закона на всемирната подлост! Половин бутилка кетчуп от серията „Хайнц“ се бе разсипала върху бледосинята тапицерия отзад. Изглеждаше така, сякаш някой си беше направил харакири. Дона щеше да го попие с гъба, но все пак петното щеше да личи. Дори да използваше специалния мокетин, пак щеше да личи!

Дона задърпа детската кола към вратата за кухнята, отстрани на къщата, а Тад я буташе отзад. Тя вкара продуктите и тъкмо се чудеше дали първо да ги разтовари и подреди или първо да изчисти петното, преди да е засъхнало, когато телефонът иззвъня. Тад се спусна към него като спринтьор при сигнал за старт. Той се бе усъвършенствал във вдигането на телефона.

— Да, кой се обажда, моля?

Постоя така за миг, ухили се и подаде слушалката на майка си.

„Кой ли пък е сега?“, помисли си Дона. Сигурно някой, който щеше да ѝ говори с часове за глупости. На Тад обаче тя каза:

— Кой се обажда, миличък? Знаеш ли?

— Разбира се — отвърна Тад. — Татко е.

Пулсът ѝ се учести. Тя взе слушалката от Тад и каза:

— Ало? Вик?

— Здравей, Дона.

Неговият глас беше, да, но толкова резервиран... толкова предпазлив. Сърцето ѝ хлътна. Само това ѝ липсваше, като капак на всичко!

— Добре ли си? — попита тя.

— Разбира се.

— Просто си мислех, че ще се обадиш по-късно... Ако изобщо се обадиш.

— Ами, отидохме право в „Имидж Ай“. Те са направили всички клипове с Професор „Шарп“ и знаеш ли какво? Не могат да намерят скапаните си ленти. Роджър си скубе косите.

— Да — рече Дона и кимна. — Никак не обича да изостава с програмата, си нали?

— Слабо казано! — Вик дълбоко въздъхна. — И си помислих, че докато те търсят...

Той не довърши, не изясни мисълта си. А чувството за безизходица у Дона, усещането ѝ за „хлътване“ на сърцето — толкова неприятни и все пак толкова по детински пасивни, се превърнаха в напълно осезателно и силно чувство на страх. Вик *никога* не замълчаваше така, дори и да бе разсеян от нещо в този момент от другия край на линията. Тя си спомни как бе изглеждал той в четвъртък вечерта — така съсипан и толкова близо до ръба на пропастта.

— Вик, добре ли си?

Тя усети паниката в гласа си. Знаеше, че и той я усеща. Дори Тад вдигна поглед от рисуващото си блокче, което бе разположил на пода — очите му блестяха, а на челото му се появи малка бръчица.

— Да — отвърна Вик. — Тъкмо исках да ти кажа, че реших да ти се обадя сега, докато те се ровят тук и там. Сигурно по-късно няма да имам възможност. Как е Тад?

— Тад е добре.

Тя се усмихна на малкия и му намигна. Тад също ѝ отвърна с усмивка, бръчицата на челото му изчезна и той пак се залови с оцветяването. „Сигурно е уморин“, помисли си Дона за Вик. „Няма да му казвам за колата. Само ще го натоваря с глупости“. И все пак тя точно това направи.

Усети в гласа си познатия хленч на самосъжаление и се опита да го отпъди. Защо, за бога, му говореше тези неща?! Гласът на Вик звучеше така, сякаш е напълно съсипан, а тя му бърбореше за някакъв си карбуратор и разсипано шише с кетчуп.

— Да, със сигурност е буталото — каза Вик. Изведнъж той се почувства по-добре. По-малко съсипан. Може би защото проблемът с карбуратора бе толкова незначителен на фона на това, което двамата трябваше да преодолеят. — Джо Кембър не може ли да те приеме днес?

— Опитвах се да се свържа по телефона, но го нямаше.

— Вероятно си е бил вкъщи — каза Вик. — В гаража му няма телефон. Жена му и синът му приемат поръчките и му ги предават. Може да са заминали някъде.

— Е, значи и него го няма...

— Може — отвърна Вик, — но не ми се вярва, мила. Ако е възможно човешко същество да пусне корени, то Джо Кембър е това същество.

— Значи направо да отида, без да се обаждам, така ли? — попита Дона със съмнение в гласа. Тя мислеше за дългия безлюден път до 117-то авеню и после до Мейпъл Шугър Роуд... и всичко това преди да стигне до шосето, водещо към къщата на Кембър. Тя бе толкова далече, че шосето дори нямаше име. А ако буталото избереше точно този пуст участък от пътя, за да се задръсти завинаги, тогава щеше здраво да загази.

— Не, вероятно не трябва — рече Вик. — Той сигурно е там... би могла, но само ако много ти е нужно. В който случай него естествено няма да го има. Параграф — 22.

Гласът на Вик звучеше мрачно.

— Тогава какво да правя?

— Обади се във „Форд“ и им кажи, че искаш някой да те тегли.

— Но...

— Трябва да се обадиш. Ако се опиташ да караш цели тридесет километра до Саут Перис, буталото със сигурност ще заяде. А ако им обясниш положението предварително, те може би ще намерят кола да те тегли. Ако ли не, ще ти дадат кола под наем.

— Под наем ли?... Вик, не е ли много скъпо?

— Да, скъпо е.

Отново Дона си помисли, че не е хубаво да стоварва всичко върху него. Навярно Вик смяташе, че нея за нищо не я бива... освен може би да се чука с местния декоратор на мебели. За това доста я биваше. Парещи сълзи, отчасти от яд, отчасти от самосъжаление, отново изпълниха очите ѝ.

— Аз ще се погрижа за това — рече Дона, като отчаяно се бореше да запази гласа си нормален и ведър. — Не се безпокой.

— Е, аз... о, по дяволите! Роджър дойде. Потънал е в прах до уши, но са намерили лентите. Дай ми Тад за малко, моля те!

Трескави въпроси се трупаха в ума ѝ: Наред ли бе всичко? Смяташе ли той, че всичко е наред? Можеха ли отново да бъдат заедно и да започнат всичко отначало? Твърде късно бе. Нямаше време. Тя бе изразходвала времето като му бе бърборила за колата. Тъпа кучка, глупава слугиня!

— Разбира се — отвърна Дона. — Той ще ти каже довиждане и от мене. И... Вик?

— Какво? — попита Вик леко раздражен, защото нямаше време.

— Обичам те — и преди той да отговори, тя добави: — Давам ти Тад.

Дона подаде на Тад слушалката толкова бързо, че едва не го удари по главата с нея. Мина през къщата, за да излезе отпред на входа. Спъна се в някаква възглавница на пода, която полетя встрани. Всичко се размазваше пред очите ѝ от сълзите в тях.

Тя застана на предното стълбище, загледана в улицата, обхванала здраво лактите си с длани, мъчейки се да се овладее — да възвърне самообладанието си, по дяволите! *САМООБЛАДАНИЕ!* Не беше ли странно, че човек можеше да усеща толкова силно болка, когато физически е напълно здрав?!

Зад себе си Дона смътно чуваше думите на Тад, който казваше на баща си, че са яли в „Марио“ и мама си купила тлъста пица и „Пинто“-то било наред до малко преди да се приберат у дома. После Тад каза на Вик, че го обича. А после вилката тихо изщрака — телефонът беше затворен. Връзката бе прекъсната.

САМООБЛАДАНИЕ!

Най-после Дона почувства известни сили и се овладя. Върна се в кухнята и започна да прибира продуктите.

* * *

Черити Кембъл слезе от автобуса в три и четвърт същия следобед. Брет вървеше непосредствено след нея. Тя стискаше нервно дръжката на дамската си чанта. Изведнъж, без всякаква връзка, Черити се уплаши, че няма да може да познае Холи. Образът на сестра ѝ беше в съзнанието ѝ през всичките тези години като скътана снимка (помладата сестра, която бе сключила хубав брак), но сега изведнъж и по

някакъв необясним начин се бе изличил от паметта ѝ, оставяйки неясна празнота в съзнанието ѝ на мястото, където трябваше да е снимката.

— Виждаш ли я? — попита я Брет, щом слязоха. Той гледаше гарата на Стратфорд с жив интерес, но нищо повече. По лицето му не се четеше никакъв страх.

— Чакай да се огледам малко, де! — тросна му се Черити. — Може да е сладкарницата, или...

— Черити!

Черити се обърна и пред нея се изправи Холи. Образът, кътан в съзнанието ѝ, нахлу отново, но вече беше като наложена снимка върху лицето на истинската жена, която стоеше на перона за посрещачи. Първата мисъл на Черити беше, че Холи носи очила — колко странно! Втората мисъл, която дойде като шок — Холи има бръчки. Не бяха много, но не можеше да има съмнение, че са бръчки. Третата ѝ мисъл — всъщност не беше точно мисъл. Беше представа — ярка, истинска и трогателна — като боядисана в розово фотография: Холи, която скача по долни гащи в езерото на стария Зелцър, където той пасеше кравите си. Опашлетата ѝ, щръкнали нагоре, и стиснала ноздрите си с палеца и показалеца на лявата си ръка за по-смешно. „Тогава нямаше очила“, помисли си Черити и болка сви сърцето ѝ.

Застанали до Холи и поглеждащи срамежливо към Черити и Брет, бяха децата ѝ — момченце на пет години и момиченце на около две и половина. Дъното на малката беше доста издуто, което говореше, че тя още носи пелени. Количката ѝ беше малко встрани.

— Здравей, Холи — каза Черити, а гласът ѝ беше толкова слаб, че тя едва успя да го чуе.

Бръчиците бяха малки и бяха извити нагоре, каквито, според майка им, биваха бръчките от щастие. Роклята ѝ беше тъмносиня и средно скъпа. Колието, което носеше, беше или много добре подбрано бижу, специално за такъв тип рокля, или беше много малък смарагд.

Тогава настъпи кратък миг. Малък промеждутък... в който Черити почувства как сърцето ѝ се изпълва с радост — толкова могъща и цялостна, че тя разбра: не можеше изобщо да става дума за това какво бе загубила или не бе загубила с това пътуване. Защото сега тя бе *свободна*, синът ѝ бе свободен. Тук бе сестра ѝ и нейните деца, които ѝ бяха кръв. И не на снимка, а истински!

Усмехнати и с малко сълзи в очите, двете жени пристъпиха една към друга — отначало колебливо, после бързо. Прегърнаха се. Брет остана неподвижен. Малкото момиченце, може би уплашено, отиде при майка си и здраво се хвана за подгъва на роклята ѝ, може би, за да я задържи да не отлети нанякъде с тази непозната жена.

Малкото момче изглежда втрещено Брет, после се приближи. Беше облечен в кожени панталони и тениска, на която отпред пишеше: „Сега го загази!“

— Ти ли си братовчед ми, Брет?

— Да.

— Казвам се Джим. Също като татко.

— Да.

— Ти си от Мейн. — каза Джим.

Зад тях Черити и Холи говореха бързо-бързо, като се прекъсваха една друга и се смееха, нетърпеливи да си разкажат всичко точно тук на тази мрачна автогара на юг от Милфорд и на север от Бриджпорт.

— Да, от Мейн съм — каза Брет.

— И си на десет години.

— Точно така.

— Аз съм на пет.

— Така ли?

— Да. Но мога да те набия. Ка-ууд!

Джим удари Брет в стомаха и той се сви на две.

— *Джим!* — извика Холи с примирение и ужас в гласа.

Брет нададе вик на изненада: „Уууф“, а двете жени ахнаха.

Брет се изправи бавно и видя как майка му го гледа напрегнато.

— Да, можеш да ме набиеш, когато си поискаш — рече той и се усмихна.

Всичко беше наред. Брет го прочете по лицето на майка си и му стана драго.

* * *

В три и половина Дона реши да остави Тад с бавачка за няколко часа, за да закара колата си в гаража на Джо Кембър. Беше опитала отново да му позвъни, но все още никой не отговаряше. Тя обаче си мислеше, че дори Кембър да не е в гаража, той скоро щеше да се прибере — навярно докато тя стигнеше до там, той щеше да си е вече вкъщи... АКО изобщо стигнеше. Вик й беше казал миналата седмица, че Кембър сигурно ще може да й даде някоя стара кола под наем, ако се наложеше „Пинто“-то да остане за през нощта в гаража му. Това бе решаващият фактор. Дона обаче смяташе, че няма да е добре да вземе Тад със себе си. Ако „Пинто“-то заядеше по онези пътища, тя можеше спокойно да се прибере на стоп. Ала не и с Тад.

Само че Тад имаше други планове.

Малко след разговора с баща си той се качи в стаята си и се изтегна на леглото с няколко от своите „Златни книжки“. Петнадесет минути по-късно той вече спеше. Присъни му се странен сън — уж беше съвсем обикновен, а притежаваше някаква особена, ужасяваща сила. В съня му някакво голямо момче хвърляше нагоре топка, облепена със скоч-лента и се опитваше да я удари. Все не успяваше — един, два, три, четири пъти... На петия път уцели топката... но бухалката, която също беше облепена със скоч-лента, се счупи при дръжката. Тя остана в ръката на момчето и от нея увисна черната лента. После то се наведе и вдигна широката част на бухалката, изгледа я за миг с отвращение и я хвърли във високата трева в страни от алеята. Тогава момчето се обърна и Тад се сепна — полууплашен, полурадостен. Това момче беше той, самият. На десет или единадесет години. Да беше той. Съвсем сигурно!

После момчето изчезна и всичко стана сиво. В тази сивота Тад чуваше само два звука: скърцането на люлка и крякането на патици. Заедно с тези звуци и сивотата, дойде внезапното ужасяващо усещане, че той не може да диша и се задушава. От мъглата се показва някакъв мъж... мъж, който бе облечен в лъскава, черна мушама и в едната си ръка държеше сигнал „СТОП“. Той се ухили и очите му светнаха — бяха две лъскави, сребърни монети. Мъжът вдигна ръка и посочи към

Тад и Тад с ужас видя, че това не беше ръка, а кокал и че лицето под лъскавата, мушамена качулка изобщо не беше лице. Беше череп. Беше...

Тад се стресна и се събуди. Целият бе плувнал в пот, което само отчасти се дължеше на убийствената горещина в стаята. Той се изправи запъхтян, опирайки лакти във възглавницата си.

Щрак!

Вратата на килера започна полека да се открехва. А докато се отваряше, Тад видя вътре нещо, само за част от секундата, и се втурна през глава навън към коридора. Видя го само за миг, но бе достатъчно, за да разбере, че това не беше мъжът в черната, лъскава мушама. Не беше Франк Дод, който беше убивал жени. Беше нещо друго. Нещо с червени очи като кървави залези.

Ала Тад не можеше да каже всичко това на майка си. Ето защо той насочи усилията си към бавачката Деби.

Не искаше да остава с Деби. Тя винаги му се караше, пускаше силно грамофона и тъй нататък, и тъй нататък. Когато нищо не можа да впечатли майка му, Тад с омраза заговори, че Деби би могла и да го застреля. Когато Дона направи грешката да се засмее при мисълта за петнадесетгодишната, късогледа Деби Гъринджър, разстрелваща някого, Тад избухна в горчиви сълзи и хукна към всекидневната. Той искаше да ѝ каже, че Деби Гъринджър може би не беше достатъчно силна, за да се справи с чудовището. Искаше да ѝ каже, че ако се стъмнеше, преди тя да си дойде, чудовището можеше да излезе от килера. Можеше да е мъжът в черната, лъскава мушама, а можеше и да е звярът.

Дона го последва, съжалявайки, че се бе разсмяла и чудейки се как е могла да бъде толкова нечувствителна. Татко му го нямаше, а това бе достатъчно, за да го разстрои. Тад не желаше да остава без майка си дори за час. И...

„И не е ли възможно Тад да усеща какво става между Вик и мене? Може би дори е чул...?“

Не, едва ли! Не би могло да е вярно. Просто ежедневието му бе малко нарушено.

Вратата на всекидневната беше затворена. Дона посегна към дръжката на бравата, но се поколеба, а след това тихо почука. Никакъв отговор. Тя отново почука и когато отново не получи отговор, тихо

влезе. Тад лежеше по очи върху канапето, а една от възглавниците, които служеха за облегалки, беше сложил върху главата си. Така се държеше само когато беше много разстроен.

— Тад?

Никакъв отговор.

— Извинявай, че се смях.

Тад погледна изпод пухестата сивосиня възглавница. По лицето му имаше следи от сълзи.

— Моля ти се, не може ли и аз да дойда? — попита той. — Не ме оставяй с Деби, мамо!

„Страхотен артист“, мислеше си Дона. „Страхотен артист и невъзмутим изнудвач“. Тя схващаше всичко това (или поне си мислеше, че е така) и все пак ѝ беше трудно да прояви строгост... отчасти защото нейните собствени сълзи отново напиреха в очите ѝ. Напоследък май почти винаги имаше по някой облак на хоризонта.

— Миличък, нали знаеш какво стана с „Пинто“-то, когато се връщаме от града? Може да се случи точно когато сме в квартал „Източни галоши“ и тогава ще трябва да ходим пеша до някоя къща, за да се обадим по телефона. Сигурно ще се наложи да ходим много...

— И какво от това? Аз ходя много добре!

— Зная, но можеш да се уплашиш.

Като се сити за онова нещо в килера, Тад извика с всичка сила:

— Няма да се уплаша!

Ръката му механично посегна към задния джоб на дънките му, където бяха Думите за Чудовището.

— Не викай така, моля те. Толкова е грозно!

Тад сниши гласа си.

— Няма да се уплаша. Просто искам да дойда с тебе.

Дона го изгледа безпомощно, знаейки, че това, което би трябвало да направи, е да повика Деби Гъринджър и усещайки, че всъщност четиригодишният ѝ син по най-безобразен начин я върти на малкия си пръст. И ако отстъпеше, тя нямаше да може да намери подходящите извинения. „Като омагьосан кръг е“, мислеше си тя, от който не можеш да се пуснеш. „А аз дори не знаех за неговото съществуване. О, боже, искам ми се да съм в Таити!“

Дона отвори уста да му каже категорично и веднъж завинаги, че ще повика Деби и че двамата могат да си опекаат пуканки, ако той е

послушен и че трябва да си легне веднага след вечеря, без повече приказки! Вместо това обаче, тя каза:

— Добре, ще дойдеш. Но нашето „Пинто“ може да не е в състояние да ни закара до там, а ако не е, ще трябва да ходим пеша до някоя къща, за да повикаме градското такси да ни вземе. Наложил ли се да ходим пеша, Тад Трентън, не искам да слушам да ми мрънкаш.

— Не, няма...

— Не съм свършила. Не искам да ми мрънкаш да те нося, защото няма да стане! Разбрахме ли се?

— Да! Разбира се! — Тад скочи от канапето, забравил напълно сълзите си. — Тръгваме ли?

— Да, ще тръгваме. Но... знаеш ли какво? Защо да не си направим сандвичи. Сандвичи, а и ще налеем мляко в термоса.

— Ако се наложи да останем някъде през нощта ли? — попита Тад и изведнъж помръкна.

— Не, миличък. — рече Дона с усмивка и го прегърна. — Но до този момент още не съм се свързала с мистър Кембър. Татко ти каза, че е така, защото той няма телефон в гаража си, така че няма как да разбере за моите обаждания. А жена му и момчето му може да са заминали някъде. Така че...

— Трябва да си сложи телефон в гаража — каза Тад. — Иначе е тъпо.

— Да не си посмял да му кажеш това! — извика Дона, а Тад поклати глава, за да я успокои, че няма да го каже. — Както и да е, ако няма никой, мисля си, че няма да е зле да хапнем в колата или пред къщата, докато го чакаме.

Тад запляска с ръце.

— Ура! Ура! Може ли да си взема кутията за сандвичи?

— Разбира се — отвърна Дона, капитулирайки напълно.

Тя намери кутия сушени смокини и няколко пакетчета вафли „Слим Джим“ (за Дона това бяха отвратителни неща, но за Тад бяха неизменната, любима закуска). После уви в станиол няколко краставички и зелени маслини. Напълни целия термос на Тад с мляко и половината от термоса на Вик, с който той ходеше на екскурзия.

Неизвестно защо, както гледеше храната, Дона се притисни.

После погледна към телефона и си спомни дали да не опита отново да се свърже с Джо Кембър. Но реши, че няма смисъл, тъй като

без друго щяха да отидат там. След това ѝ хрумна дали да не попита Тад да се обади ли все пак на Деби Гъринджър или не. А после се запита какво всъщност ѝ ставаше — Тад достатъчно ясно се бе изказал по въпроса.

Някак си изведнъж Дона се почувства зле. Съвсем зле. Не можеше да си го обясни. Огледа всичко в кухнята, сякаш очакваше да намери по този начин обяснението, обаче не го намери.

— Тръгваме ли мамо?

— Да — отвърна разсеяно тя.

До хладилника имаше окачен тефтер за оставяне на бележки. Върху него Дона написа: Тад и аз излизаме. Отиваме до Джо Кембър за „Пинто“-то. Ще се върнем скоро.

— Готов ли си Тад?

— Разбира се — отвърна Тад и се ухили. — На кого оставяш бележка, мамо?

— Ами, Джоуни може да се отбие, за да ми остави малко малини — отвърна уклончиво Дона. — Или пък Алисън Макензи. Щеше да ми показва някакви рецепти за баница.

— О!

Дона разроши косата му и те излязоха навън. Горещината ги блъсна в лицето като чук, увит в пух. „Тъпата кола сигурно изобщо няма да тръгне“, помисли си Дона.

Обаче тръгна.

Беше три часа и четиридесет и пет минути, следобед.

* * *

Те поеха на югоизток по шосе сто и седемнадесет към Мейпъл Шугър Роуд, което беше на осем-девет километра от града. Поведението на „Пинто“-то беше безупречно и ако не бяха тези няколко раздрусвания на връщане от пазар, Дона истински би се зачудила какво толкова се е паникьосала. Обаче задавянията на мотора бяха факт и по този начин тя седеше изправена и нащрек зад волана, караше с шестдесет километра в час и веднага щом видеше кола зад себе си, отбиваше плътно вдясно. А по шосето имаше доста коли. Беше започнал летния поток от туристи и отпускари. „Пинто“-то

нямаше климатична инсталация и затова Дона караше с отворени прозорци.

Един „Континентал“ с инициалите на Ню Йорк върху табелката, влачещ огромно ремарке отзад, ги задмина на една отбивка. Шофьорът продължително изсвири с клаксона. Жена му беше дебела, носеше огледални слънчеви очила и погледна Дона с израз на кралско презрение.

— Я се шибай! — изкрещя Дона и размаха средния си пръст към дебеланата, която веднага се извърна встрани. Тад погледна към майка си леко притеснен, а Дона му се усмихна. — Няма страшно, мой човек. Всичко е наред. Просто двама глупаци — пришълци.

— О?! — рече Тад предпазливо.

„Чуйте ме само“, помисли си Дона. „Аз съм великата американка. Вик би се гордял с мене“.

Тя се усмихна на себе си, защото всеки в Мейн разбираше, че ако си дошъл от другаде, ще си останеш пришълец чак до гроба. И върху надгробната ти плоча ще напишат:

„Хари Джоунс. Касъл Корнърс
Мейн

(дошъл от Омаха, Небраска)“

Повечето от туристите пътуваха към шосе триста и две, където завиваха, или на изток към Нейпълс, или на запад към Бриджтън, Фрайбург или Норт Конуей, Ню Хемпшиър с неговите стръмни пързалки, евтини увеселителни паркове и достъпни ресторанти. Дона и Тад не отиваха към шосе триста и две.

Въпреки че къщата им гледаше към центъра на Касъл Рок и към красивата като картина общинска мера, гората започваше да се вижда от двете страни на пътя още на десетина километра, преди да стигнат дома си. Дърветата отстъпваха малко от време на време, само за да изникне по някоя къща или каравана. И колкото по-нататък отиваше, толкова повече къщите ставаха от типа, който баща ѝ наричаше „Ирландска барака“. Слънцето все още ярко светеше и до мръкване оставаха поне още четири часа, но пустотата отново я притесни. Тук на главното шосе 117 не беше чак толкова лошо, но щом свърнеха встрани от него...

Разклонението, където трябваше да завият, бе отбелязано с табела, на която с избелели, почти нечетливи букви беше написано:

МЕЙПЪЛ ШУГЪР РОУД. Табелката беше порядъчно надупчена от малчуганите, които гърмяха с бомбички и сачми. Пътят беше двупосочен, покрит с черна настилка, неравен и напукан. Той се виеше покрай две-три хубави къщи, две-три не толкова хубави и една стара, разнебитена каравана, възкачена върху ронеща се бетонна основа. Дворът пред караваната беше здраво буренясал. Сред храсталаците Дона видя няколко евтени, пластмасови играчки. В началото на пътеката, водеща към караваната имаше закачена накриво табела, която гласеше: „Даваме котенца безплатно“. На пътеката стоеше момченце на около две години с изпъкнало коремче и биберон-зальгалка, провесил се до под малкото му пишле. Устата му беше отворена и с едната си ръка бъркаше в носа си, а с другата човъркаше пъпа си. Гледайки го, Дона почувства внезапен студ и кожата ѝ настръхна.

„Престани! За бога, какво ти става?!“

Гората отново се разстла от двете страни на пътя. Един стар „Форд-Феъллейн“ — 68-ма с проядена от ръжда боя на покрива и отпред при фаровете, мина покрай тях в отсрещното платно. Някакво младо момче развяваше буйна грива, безгрижно облегло на волана. Беше голо до кръста. Фордът караше може би с над сто и двадесет километра в час. Дона потръпна конвулсивно. Това бе единствената друга кола, която видяха по пътя.

Мейпъл Шугър Роуд се изкачваше постепенно нагоре и след още няколко полета и градини Дона и Тад се изправиха пред зашеметяващата гледка на западен Мейн по посока на Бриджтън и Фрайбург. Езерото Лонг Лейк блестеше в далечината като сапфирена огърлица на приказно богата жена.

Пътят се заизкачва по склона на някакъв прояден от ерозията хълм (както съобщаваха по радиото и телевизията, поради което от двете страни на пътя се нижеха прашни и оклюмали от жегата кленове) и „Пинто“-то отново започна да подскача и да хвърля къч. Дъхът на Дона заседна в гърлото ѝ и тя си помисли: „О, хайде, моля те! Хайде, мила количке!“

Тад се размърда притеснено на седалката до нея и още по-здраво стисна кутията със сандвичите си.

Дона започна леко да натиска педала за газта, повтаряйки наум едни и същи думи сякаш бяха някакво неясно заклинание: „Хайде,

хайде, хайде...“

— Мамо? Пак ли...

— Тихо, Тад.

Друсането стана още по-силно. Отчаяна, Дона натисна педала за газта още повече и... „Пинто“-то подскочи напред, като още веднъж моторът се успокои.

— Ехааа! — внезапно извика Тад, но така силно, че Дона подскочи.

— Още не сме стигнали, Тадър.

На километър и половина по-надолу те стигнаха до някакво разклонение, на което също имаше дървена табела с надпис: „ШОСЕ № 3“. Дона зави по него, обзета от чувство за победа. Доколкото си спомняше, къщата на Кембър беше на по-малко от три километра път. Ако „Пинто“-то предадеше богу дух точно тук, тя и Тад можеха да отидат пеша.

Минаха покрай една паянтова къща с вагон и някаква ръждясала бяла кола в двора. В огледалото си за обратно виждане Дона забеляза, че дивият жасмин беше покрил голяма част от къщата и я засенчваше. От лявата страна на пътя, след като отминаха къщата, се откри поле и колата започна да се изкачва по стръмния хълм. На половината от пътя тя отново започна да се дави като този път се тресеше по-силно от всякога.

— Ще се оправи ли, мамо?

— Да — отвърна Дона мрачно.

Стрелките за скоростта паднаха на четиридесет и пет. Тя превключи на първа, смътно надявайки се, че това ще помогне нещо на налягането в горивото. Вместо да се оправи обаче, „Пинто“-то започна да буйства много по-силно отколкото друг път. От ауспуха се изтръгна цяла канонада от залпове, която накара Тад да извика. Сега колата се движеше с около двадесет и пет километра в час, но Дона виждаше вече къщата на Кембър и червения стобор, който служеше за гараж.

Натискането на педала за газта до долу беше помогнало преди. Дона опита отново и за миг моторът пак заработи нормално. Стрелката за скоростта бавно се покачи на тридесет километра в час. Ала след това моторът отново започна да се тресе. Дона пак опита с натискане на педала за газта до долу, обаче този път вместо да заработи нормално, двигателят взе да гасне. Червената идиотска лампа на

арматурното табло започна да присветва, показвайки, че колата е пред пълно спиране.

Но нямаше значение, защото „Пинто“-то правеше последните си напъни пред пощенската кутия на Кембърви. Бяха си вкъщи. На пощенската кутия беше закрепен някакъв пакет и ясно се виждаше адреса на подателя — Джи Си Уитни и Ко.

Подсъзнателно Дона веднага отбеляза този факт, но непосредственото ѝ внимание бе насочено към това да завие с колата по пътеката, водеща към къщата. „Тогава, ако иска, да спира“, помисли си Дона. „Кембър ще трябва да я оправи както намери за добре.“ Пътеката започваше на около двадесет метра от къщата. Ако беше стръмна до края, както беше пътеката на Трентънови „Пинто“-то щеше да се справи. Ала пътеката на Кембърви беше първо стръмна, а след това ставаше равна, или по-скоро се спускаше надолу към големия, превърнат в гараж стобор.

Дона изключи скоростите и остави колата да се движи по инерция докато най-накрая стигнаха пред вратите на гаража, които бяха полуотворени. Веднага щом пушна педала за газта и натисна спирачката, моторът отново закашля... но този път много слабо. Индикаторът на таблото започна да присветва като слаб сърдечен пулс и накрая засвети непрекъснато. „Пинто“-то спря напълно.

Тад погледна Дона.

Тя му се усмихна.

— Тад, приятелче — каза тя. — Пристигнахме.

— Да — отвърна той. — Но има ли някой вътре?

До гаража имаше паркирана тъмнозелена камионетка. Нямаше съмнение, че е на Кембър, а не на някой негов клиент. Дона я помнеше от миналия път. Ала в гаража не светеше. Тя отправи поглед наляво към къщата — там също бе тъмно. А в пощенската кутия имаше закрепен пакет.

Адресът на подателя беше „Джи Си Уитни и Ко“. Дона знаеше каква бе тази компания. Като момче, брат ѝ взимаше каталога на компанията от пощенската им кутия. Продаваха авточасти, автопринадлежности и машини. Пакет за Кембър от „Джи Си Уитни и Ко“ беше най-естественото нещо на света. Но ако си бе вкъщи, той със сигурност щеше да си прибере пакета.

„Няма никой“, помисли унило Дона и почувства смътен гняв по адрес на Вик. „Винаги си е вкъщи. Ами да — човекът е пуснал корени в гаража си! Как не?! И сигурно само мене чака.“

— Е, хайде все пак да видим — каза тя и отвори вратата.

— Не мога да си махна предпазния колан — оплака се Тад, борейки се безпомощно със закопчалката.

— Добре, де. Гледай да не си счупиш ръцете, Тад. Ей сега ще ти помогна.

Дона слезе от колата, затръшна вратата откъм своята страна с намерение да заобиколи отпред и да отиде при Тад, за да го освободи от колана. Тъкмо щеше да даде на Кембър възможност да излезе и да види кой е дошъл, ако си бе вкъщи. Някак си не ѝ се нравеше идеята да надникне сама в гаража му без предизвестие. Навярно беше глупаво от нейна страна, но след онази грозна и ужасна сцена със Стийв Кемп в кухнята, Дона вече много добре разбираше какво значи да бъдеш сама жена, откакто за първи път като шестнадесетгодишно момиче, родителите ѝ ѝ разрешиха да излиза с момчета.

Изведнъж тишината наоколо я порази. Беше горещо и така тихо, та чак я полазиха тръпки. Разбира се сигурно имаше някакви шумове, но след няколко години, прекарани в Касъл Рок, онова, което най-много можеше да каже, бе, че от шума на големия град, слухът на Дона бе привикнал към шума на малкия град, но не и към този на селото... а тук си беше село.

Тя различи чуруликането на птици, както и по-грубото грачене на някакъв гарван, отатък в обширното поле, простиращо се отстрани на хълмовете, които току-що бяха изкачили. Долавяше се полъха на лек бриз и дъбовете от двете страни на пътеката с шумолящите си листа изпъстриха земята около краката ѝ с тъмни и светли петна. Но Дона не можа да чуе бръмченето на нито една кола, нито дори бумтенето на някой трактор далече в полето или пък някой комбайн. Слухът, привикнал към шумовете на големия и малкия град е наистина повече за звуците, които произвежда човека. Звуците на майката природа са извън диапазона на неговата селективност. Пълното отстъпление на изкуствени шумове за такива хора е смущаващо.

„Щях да го чуя, ако работеше в гаража“, помисли си Дона. Единствения шум, който чуваше, бе този от собствените ѝ стъпки по застланата с чакъл пътека и някакво тихо, едва доловимо бучене, което

несъзнателно тя сметна за бученето на електротрансформатора долу на пътя.

Тъкмо стигна предната част на колата и реши да заобиколи, когато изведнъж чу някакъв нов звук: ниско, плътно ръмжене.

Дона спря, веднага вдигна глава, опитвайки се да определи точно откъде идваше този звук. За миг тя се обърка и това изведнъж я ужаси. Не от самия звук, а от това, че той сякаш от никъде не идваше. Беше навсякъде. И тогава някакъв вътрешен радар. Някакво устройство за оцеляване навярно заработи вътре в нея и тя разбра — ръмженето идваше от вътрешността на гаража.

— Мамо? — извика Тад, подавайки глава през отворения прозорец, доколкото позволяваше колана му. — Не мога да сваля този проклет...

— Шшшшт!

(ръмжене)

Тя направи стъпка назад — съвсем тихо — с ръка върху бронята на колата. Нервите ѝ бяха опънати тънки нишки. Не беше паникьосана, а по-скоро нащрек, мислейки си: „Преди не ръмжеше така“.

Куджо излезе от гаража на Кембър. Дона го изгледа втренчена, чувствайки как дъхът ѝ безболезнено и все пак изцяло замира в гърлото ѝ. Същото куче беше — Куджо. Но...

НО, О, МИЛИ...

(О, мили боже!)

Кучето срещна погледа ѝ. Очите му бяха кръвясали и сълзяха. От тях се отделяше някаква отвратителна слуз — сякаш, че бяха от гума. Петнистата му козина беше сплъстена и клеясала от кал и...

КРЪВ. ДАЛИ ТОВА Е...

(Кръв е! Кръв! Исусе, боже!)

Дона като че ли не можеше да помръдне. Нямаше въздух. В гърдите ѝ нещо мощно се надигна. Беше чувала, че човек може да се парализира от страх, но никога не бе очаквала да е толкова цялостно. Между краката ѝ и мозъка ѝ нямаше никаква връзка. Това нагънато сиво вещество, което изпълваше гръбначния ѝ стълб, бе прекъснало всички сигнали. Дланите ѝ бяха безчувствени чукани, намиращи се под китките ѝ. Тя се изпусна несъзнателно. Смътно усети нещо — топло по краката си.

И кучето сякаш усети. Неговият ужасен, кух поглед не изпускаше нито за миг широко отворените, сини очи на Дона Трентън. Куджо напредваше бавно, почти с безразличие. Сега той вече стоеше при дъските пред гаража. След миг стигна чакълестата пътека — само на седем-осем метра от нея! Ръмжеше без да спира. Беше ниско, гърлено мъркане, успокояващо в своята неумолимост. От зурлата на кучето капеше пана. А тя не можеше да помръдне — ни най-малко!

Тогава Тад видя Куджо, разбра, че козината му е сплъстена от кръв и изпищя... силен, пронизителен вик, който накара животното да отмести поглед. Точно това извади Дона от вцепенението ѝ.

Тя се извърна кръгом, политайки, сякаш беше пияна, и удари крака си в калника на колата. Усети пронизваща болка чак в хълбока си. Дона хукна обратно към вратата. Ръмженето на Куджо се извиси и се превърна в свиреп, яростен рев. Той се спусна към нея. Краката ѝ се хлъзнаха върху чакъла. Тя едва успя да запази равновесие, кота удари лакътя си в капака на колата и тихо извика от болка.

Вратата на колата беше затворена. Дона сама я беше затворила, по навик, след като бе слязла. Хромираното копче под дръжката изведнъж ѝ се стори ослепително ярко, пращащо слънчеви зайчета в очите ѝ. „Никога няма да успея да отворя вратата, да вляза вътре и пак да я затворя“, помисли си тя и предчувствието, че навярно ще умре, стисна гърлото ѝ. „Няма време! Няма начин!“

Дона с трясък отвори вратата. Чуваше собственото си хриптящо и накъсано дишане. Тад отново изкрещя — силен, пронизителен писък.

Тя седна, почти падна върху седалката зад волана. С периферното си зрение видя как Куджо се кани да скочи отгоре ѝ, снишавайки задницата си, за да се хвърли напред и с всичките си сто килограма да се стовари направо в скута ѝ.

Дона затръшна вратата на „Пинто“-то с две ръце, пресягайки се през кормилото и натискайки клаксона с рамото си. Беше тъкмо навреме. Миг само, след като вратата бе затръшната, се чу тежко и кухо тупване, сякаш някой бе ударил колата отстрани с тежка цепеница. Дивият рев на кучето изведнъж секна и настъпи тишина.

„Падна в несвоят“, мислеше си истерично Дона. „Слава на бога! Слава на бога за това...“

Секунда по-късно покритата с пяна, озъбена муцуна на Куджо се появи на прозореца само на няколко сантиметра от нея, като чудовище от някой филм на ужаса, което бе решило да достави на публиката последното и най-силно преживяване като се материализира и слезе от екрана. Дона виждаше огромните му, масивни зъби. И отново в нея се надигна ужасното, умопомрачаващо чувство. Гледаше не просто жената, хваната на тясно със сина си в тази кола, а *Дона Трентън*, която звярът специално чакаше да се появи.

Куджо започна отново да лае. Въпреки стъклото на прозореца, лаят му се чуваше невероятно силно. Изведнъж ѝ хрумна, че ако не бе затворила по навик прозореца, когато спря (нещо, което баща ѝ непрекъснато повтаряше: спираш колата, вдигаш прозорците, дърпаш ръчната спирачка, взимаш ключовете и заключваш), сега Дона щеше да бъде без гръклян. Кръвта ѝ щеше да бъде разплискана върху кормилото, арматурното табло и предното стъкло. Едно-единствено действие, толкова механично, че тя дори не си спомняше, кога го е направила.

Дона изпищя.

Ужасяващата кучешка зурла изчезна от прозореца.

Тя си спомни за Тад и го погледна. Когато го видя, един нов страх я обзе, дълбаещ в нея като горещ свредел. Той не бе припаднал, но и не беше напълно в съзнание. Беше се отпуснал назад върху облегалката, а очите му гледаха кухо и безжизнено. Лицето му бе бяло, устните — посинели в краищата.

— Тад! — извика Дона и щракна с пръсти пред лицето му. Той леко мигна при звука. — Тад!

— Мамо? — рече замаяно той. — Как е излязло чудовището от килера ми? Това съм ли е? Аз сънувам ли?

— Всичко ще се оправи — отвърна Дона, изтръпнала от това, което току-що ѝ бе казал за килера без всякаква връзка. — Ще се...

Дона видя опашката и гърба на кучето през предното стъкло. То отиваше откъм страната на Тад...

А прозорецът на Тад не бе затворен.

Дона се хвърли през Тад, мускулите ѝ така се свиха, че за малко не счупи пръстите си в дръжката на прозореца. Започна да го вдига толкова бързо, колкото можеше, задъхана, чувстваща как Тад скимти зад нея.

Три четвърти от прозореца вече беше затворен, когато Куджо се хвърли към него. Зурлата му се вмъкна в процепа и бе притисната нагоре от непрекъснатото издигащо се стъкло. Свирепият му лай изпълни малкото пространство на колата. Тад изписка отново, покри главата си с ръце, а с дланите затисна очите си. Опита се да се сгуши в скута на Дона, като в слепия си импулс да се дръпне по-далеч, попречи на Дона да затвори докрай прозореца.

— Мамо, мамо, мамо! Накарай го да спре! Накарай го да си отиде!

Нещо топло се стичаше по опакото на ръцете ѝ. Беше слуз примесена с кръв от устата на кучето. Използвайки всичката си сила, Дона успя да направи още четвърт оборот с дръжката на прозореца... и тогава Куджо се дръпна назад. В тази частица от секундата тя видя чертите му — разкривена, грозна, безумна карикатура на някога дружелюбния Сан Бернар. Тогава кучето стъпи на четирите си лапи и Дона видя само задницата му.

Сега дръжката на прозореца се въртеше лесно. Тя го затвори догоре и изтри ръце в дънките си, като стенеше и хлипаше от погнуса.

(О, Исусе! О, дева Марийо, майко божия!)

Тад отново изпадна в замаяното състояние на полусъзнание. Този път, когато Дона щракна с пръсти пред лицето му, нямаше никаква реакция.

„Той ще получи комплекс от това! О, боже, да! О, миличък Тад, да бях те оставила с Деби!“

Тя го хвана за раменете и леко го раздруса.

— Сънувам ли? — попита той отново.

— Не — отвърна Дона. Тад простена — тих, болезнен звук, който прониза сърцето ѝ. — Не, но всичко е наред. Тад? Всичко е наред. Кучето не може да влезе. Прозорците са затворени. Не може да влезе. Нищо не може да ни направи.

Това стигна до съзнанието му и очите на Тад се проясниха.

— Тогава да си тръгваме, мамо. Не искам да оставаме повече тук.

— Да. Да, ще си...

Като огромен, жълтеникав снаряд Куджо скочи върху капака на колата и посегна към предното стъкло, лаейки пронизително. Тад

нададе нов писък, очите му почти изхвъркнаха от орбитите си, а ръчичките му се забиха в бузите му, където оставиха червени следи.

— Не може нищо да ни направи! — крещеше Дона. — Чуваш ли, Тад? Не може да влезе.

Куджо удари предното стъкло. Чу се тъп, кух звук. Отскочи назад и задраска да се качи върху капака на колата, оставяйки нови драскотини.

— Искан вкъщи! — пищеше Тад.

— Прегърни ме здраво, Тад, и не се бой.

Каква безумна мисъл... но какво ли друго можеше да каже?

Тад зарови лице в гърдите ѝ, тъкмо когато Куджо отново удари предното стъкло. Прозорецът се обля в пяна, докато кучето се опитваше да пробие стъклото с челюстите си. Тези мътни слузести очи гледаха втренчено Дона. Ще ви разкъсам на парчета, казваха те. И тебе, и момчето. Само да се вмъкна в тази тенекиена кутия. Ще ви изям живи. Ще ви гълтам парче по парче, докато вие все още пискате.

„Побесняло е“, мислеше си Дона. „Това куче е бясно“.

С непрекъснато нарастващ страх, тя хвърли поглед към паркираната на двора камионетка на Джо Кембър. Дали кучето не го бе ухапало?

Тя напипа бутона на клаксона и го натисна. Клаксонът изсвири, а кучето се търкулна назад и почти загуби равновесие.

— Не ти се нрави много, а?! — изкрещя победоносно Дона. — Болят те ушите, нали?

И отново натисна клаксона.

Куджо скочи от капака.

— Мамо, моля теее! Нека да си тръгваме!

Дона завъртя стартера. Моторът изпуктя веднъж, два пъти, три пъти... ала „Пинто“-то не тръгваше. Най-после тя угаси мотора.

— Миличък, не можем още да си тръгнем. Колата...

— Можем! Можем! Сега! Искан сега!

Главата ѝ започна да пулсира. Силна, цепеща болка в синхрон с ритъма на сърцето ѝ.

— Тад, чуй ме. Колата не иска да тръгне. Онази клапа пак е заяла. Трябва да почакаме да изстине моторът. Тогава ще тръгне и ние ще си заминем оттук.

„Трябва само да се измъкнем от пътеката и да се спуснем надолу по хълма. Тогава няма да има значение, дори да угасне, защото ще можем да спрем. Ако не се уплаша и не натисна спирачката, ще можем да изминем повечето път до Мейпъл Шугър Роуд, дори моторът да не работи... или...“

Тя се сети за къщата в подножието на хълма, онази с дивия жасмин, обвил цялата източна стена. Там имаше хора. Дона беше видяла колата.

ХОРА!

Тя отново натисна клаксона. Три къси изсвирвания, три дълги. Три къси, три дълги. И така няколко пъти — единствените сигнали по морзовата азбука, които помнеше от годините в девическото скаутско училище. Щяха да чуят. Дори да не разбираха значението на сигнала SOS, щяха да дойдат, за да видят кой вдига тази врява у Джо Кембър... и защо.

Къде беше кучето? Дона не го виждаше вече. Но нямаше значение. То не можеше да влезе в колата, а помощ скоро щеше да пристигне.

— Всичко ще бъде наред — каза тя на Тад. — Само почакай и ще видиш.

* * *

Канцелариите на „Имидж-Ай Студиоус“ се помещаваха в една мръсна, тухлена сграда в Кеймбридж. Бизнес-офисите бяха на четвъртия етаж, един апартамент с две студия се намираше на петия етаж, а прожекционната зала, която имаше много лоша вентилация и бе толкова голяма, че побираше само шестнадесет реда по четири стола всеки, беше на шестия, последен етаж.

В тази ранна понеделнишка вечер Вик Трентън и Роджър Брейкстоун седяха на третия ред в прожекционната зала, свалили саката си и разхлабили вратовръзките си. Бяха гледали рекламните клипове с Професор „Шарп“ по пет пъти всеки един. А те бяха точно двадесет. От двадесетте, три бяха с позорните „Червени Малини-Пралини“.

Извъртането на последните шест клипа бе приключило преди половин час, операторът им беше пожелал лека нощ и бе тръгнал да изпълнява вечерната си служба, която беше да прожектира филми в кино „Орсън Уелс“. Петнадесет минути по-късно президента на фирмата „Имидж-Ай“, Роб Мартин, им бе пожелал мрачно лека нощ, добавяйки, че вратата на кабинета му ще бъде отворена за тях през целия ден и в сряда, ако те имаха нужда от него. И тримата отбягваха това, което се въртеше в главите им — вратата ще бъде отворена, ако има за какво да говорим.

Роб имаше всички причини на света да изглежда мрачен. Той бе ветеран от войната във Виетнам и бе загубил единия си крак в офанзивата при Тет. Беше отворил „Имидж-Ай Студиоус“ в края на 70-те години с парите от инвалидната пенсия с доста помощ от роднините си. Студиото се бе задъхвало, измъквало и оцелявало до този момент главно с помощта на трохите, които прибираше от банкетните пиршества на много по-големите Бостънски студия. Вик и Роджър заработиха за него, защото той по някакъв начин приличаше на тях самите — борец се да накара работите си да потръгнат, да стигне онзи дълго мечтан ъгъл, където най-после да завие и го остави зад гърба си. И естествено в Бостън беше добре, защото градският транспорт беше много по уреден, отколкото в Ню Йорк.

През последната година и половина „Имидж-Ай“ се бяха въздигнали малко. Роб бе успял да се възползва от това, че те правеха клиповете за „Шарп“ и бе подхванал и друг бизнес. За първи път всичко изглеждаше солидно. През май, малко преди провала на Пралините, той бе изпратил на Вик и Роджър пощенска картичка, показваща един Бостънски градски автобус. На обратната страна на картичката имаше три жени, наведени така, че да им се виждат дупетата, облечени в плътно прилепнали дънки. Под тях с печатни букви, беше написано: *ИМИДЖ-АЙ СКЛЮЧВА ДОГОВОРИ ЗА ОФОРМЯНЕ НА ЗАДНИЦИТЕ НА БОСТЪНСКИТЕ АВТОБУСИ. ПРАВИМ РЕКЛАМА НА ТЛЪСТИ... ПАЧКИ.*

Тогава им се видя забавно. Но не и после. Откакто се провалиха Пралините, двама от клиентите (включително дънките „Кан Лук Джийнс“) анулираха договорите си с „Имидж-Ай“ и ако „Ад Уъркс“ загубеха парите на „Шарп“, Роб щеше да загуби и други пари в

добавка на тези от „Шарп“. Това го ядосваше и плашеше... чувства, които Вик отлично разбираше.

Седяха, пушеха и мълчаха вече почти пет минути. Най-после Роджър каза тихо:

— Направо ми се Драйфа, Вик. Гледам го онзи тип как седи зад катедрата, гледа ме, сякаш е света вода ненапита, напълва си устата с онези ми ти Пралини и скапаната им боя и казва: „Не, бе... тук няма нищо нередно“. Направо ме заболя стомаха. Усетих истинска физическа болка. Добре, че операторът си замина. Ако ги бях гледал още един път, сигурно щях да хукна да търся някой найлонов плик, та да повърна.

Роджър загаси цигарата си в пепелника, монтиран върху дръжката на стола. Наистина изглеждаше болен. Лицето му имаше жълтеникав тен, който никак не се хареса на Вик. Наречете го, ако искате, фронтова умора, но това състояние означаваше, и че си изплашен до смърт, и че си наврял в миша дупка. То означаваше да гледаш в тъмното и да виждаш, че там има нещо, което се кани да те изяде.

— Казвах си — продължи Роджър, посягайки за нова цигара, — че ще видя нещо. Нали разбираш? *Нещо!* Не можех да повярвам, че ще е толкова лошо, колкото на нас ни се струваше. Но от всички тези клипове... ефектът беше дори по-силен. Все едно да гледаш Джими Картър да казва: „Аз никога няма да ви излъжа“. — Роджър дръпна от новата си цигара, направи гримаса и я изгаси в пепелника. — Нищо чудно, че Джордж Карлийн и Стийв Мартин и гаднярското им „Съботно предаване на живо“ счупиха рекорда. Този Професор сега направо ми изглежда *лицемерен...*

Внезапно гласът на Роджър сълзливо потрепери и той изведнъж млъкна така, че чак зъбите му изтракаха.

— Имам една идея — тихо каза Вик.

— Да, ти спомена нещо в самолета — рече Роджър и погледна към него, ала без особена надежда. — Ако имаш, дай да я чуем.

— Смятам, че Професорът „Шарп“ трябва да се появи в още един, последен клип — каза Вик. — Мисля, че трябва да убедим за това стария Шарп. Не синчето, а стария.

— И какво ще рекламира този път познатият ви Профански Професор? — попита Роджър, разкопчавайки още едно копче на ризата

си. — Отрова за плъхове, или боя за оранжада?

— Хайде, Роджър! Никой не е отровен.

— По-добре да беше — отвърна Роджър и се изсмя пронизително. — Понякога се чудя дали разбираш какво точно е правенето на реклама. То е да дърпаш лъва за опашката. Е, този лъв го изпуснахме и той се кани да скочи върху нас и да ни глътне наведнъж.

— Роджър!

— Живеем в страна, където, щом някоя контролираща група от клиенти измери чашите на „МакДоналдс“ и открие, че са с един милиграм по-малки, тази новина се появява веднага на всички първи страници в печата. Някое си мърляво списание в Калифорния помества бележката, че при заден сблъсък резервоарът на „Пинто“ има склонност да се възпламени и компанията „Форд“ потъва на секундата.

— Не захващай това — рече Вик и се усмихна. — Жена ми кара „Пинто“. Имам си достатъчно проблеми.

— Просто се опитвам да ти обясня, че да накараш Професора на „Шарп“ да се появи в още един клип, е толкова нагло, колкото да накараш Ричард Никсън да изкара още един президентски мандат. Той е КОМПРОМЕТИРАН, Вик! Напълно е сдал багажа.

Роджър замълча и погледна Към Вик, който отвърна на погледа му, оставайки сериозен.

— Какво още искаш да каже Професорът? — попита Роджър.

— Че съжالياва.

За миг Роджър премига, слисан. После отметна глава и се закиска.

— Че съжالياва?! *Съжالياва?!* О, господи, какъв разкош! Това ли беше идеята ти?

— Чакай малко, Родж. Не ми даваш никаква възможност да обясня. Друг път не си бил такъв.

— Така е — отвърна Роджър. — Навярно си прав. Кажи какво имаш предвид. Обаче не мога да повярвам, че говориш...

— Сериозно ли? Говоря съвсем сериозно. Ти си завършил курсовете. Каква е тайната на успешната реклама? Защо изобщо се правят реклами?

— Тайната на всички успешни реклами е, че хората искат да вярват. Хората продават себе си.

— Именно. Когато механикът от ремонтната работилница на кафеварките „Мейтег“ казват, че е най-смотаният човек в този град, хората искат да вярват, че някъде наистина има такъв човек, няма никаква работа и само слуша радио и от време на време проверява по някоя и друга кафеварка. Хората искат да вярват, че техните „Мейтег“ *никога* няма да имат нужда от поправка. Когато Джо ДиМаджио идва и ти казва: „Мистър Кафе пести кафе, пести и пари“, хората искат да вярват и това. Ако...

— Но нали точно за това си навряхме задниците в тази каша?! Хората искат да вярват на Професора по тестени изделия „Шарп“, а той ги подведе. Точно както искаха да вярват и на Никсън, а той...

— Никсън, Никсън, Никсън! — извика ядосано Вик, изненадан от силата на собствения си гняв. — Ти започваш да не виждаш, защото си заслепен точно от това сравнение. Чувал съм те да го повтаряш поне двеста пъти откакто Пралините се провалиха, но *така не става!*

Роджър го изгледа смаян.

— Никсън беше мошеник. Той знаеше, че е мошеник, а каза, че не е. Професорът на „Шарп“ каза, че няма нищо нередно в Червените Малини-Пралини, а имаше. Но той не знаеше това. — Вик се наведе и с пръста си започна да потупва Роджър по ръката, за да е убедителен. — Той не е измамил вярата на хората, Родж. И трябва да им го каже. Трябва да се изправи пред целия народ на Америка и да им каже, че не е измамил вярата им. Случилото се е грешка от страна на компанията, произвеждаща оцветителя. Грешката *НЕ Е* на „Шарп“. Той трябва да го каже. А най-важното от всичко е, да каже, че съжالياва, загдето изобщо е допусната и че макар и никой да не е пострадал, той съжالياва и се извинява на хората заради тяхната уплаха.

Роджър кимна, а после сви рамене.

— Да, виждам интригата. Но нито старецът, нито синчето ще я харесат, Вик. Те просто искат да погребат този ск...

— Да, да, да! — извика Вик силно, че Роджър подскочи, стреснат. После енергично се изправи и започна трескаво да обхожда късия коридор между столовете в прожекторната зала. — Разбира се, че искат. И са прави. Той е мъртъв и трябва да бъде погребан. Професорът на „Шарп“ трябва да бъде погребан. Пралините са вече погребани. Но онова, което трябва да ги накараме да разберат е, че

погребението няма да бъде тайно и на лунна светлина. Точно в това е цялата работа! Всички несъзнателно искат набързо да се отърват от неудобния вече мафиот... или както например се погребва някой роднина, починал от холера.

Вик се наведе толкова близо до Роджър, че носовете им почти се допряха.

— Нашата задача е — продължи той, — да ги накараме да разбират, че Професорът по тестени изделия няма да има покой, освен ако не бъде погребан явно, при ярка дневна светлина. И бих искал цялата страна да присъства на неговото погребение.

— Ти си се побър... — започна Роджър, ала изведнъж млъкна.

Най-после Вик видя как изражението на напрегнатост и страх изчезна от погледа му. Лицето му внезапно се изостри и уплахата бе заменена от известна налудничавост. Роджър се захили. Вик изпита такова облекчение при тази усмивка, че за първи път, откакто бе получил бележката на Стийв Кемп, забрави за Дона и онова, което се бе случило с нея. Работата напълно го завладя и едва по-късно той се запита, леко изненадан, кога за последен път бе усетил това чисто, опияняващо и прелестно чувство да бъдеш изцяло отдаден на нещо, в което си наистина добър.

— Повърхностно погледнато, ние искаме той да повтори същите неща, които Шарп говори, откакто стана гафът с Червените Малини-Пралини — продължи Вик. — Но когато Професорът по тестените изделия *сам* казва тези неща...

— Кръгът се затваря — измърмори Роджър и запали нова цигара.

— Именно, точно така! Можем дори да оставим стария Шарп да се появи в последните сцени от фарса с Пралините. Да сме на чисто. Всичко да е зад гърба ни...

— Да преглътнем горчивия хап. Естествено това ще се хареса на стария козел. Публично покаяние... самобичуване с камшик...

— И вместо да си излезе като някой горделивец, който тъкмо е цопнал в кална локва и всички му се смеят, той си отива като Дъглас МакАртър и неговите думи: „старите войни не умират, те просто залязват.“ Това е на повърхността. Но отдолу ние търсим верния *тон... чувството...*

Вик вече навлизаше в периметъра на Роджър. Ако Вик съумееше да очертае ясно идеята си, която го бе спходила, докато пиеше кафето

си в „Бентли“, Роджър щеше да я поеме оттук нататък.

— МакАртър — рече тихо Роджър. — Ами точно така е, нали? Тонът е сбогуване. Чувството — жалост. Създай в хората убеждението, че към теб са се отнесли несправедливо... но вече е късно. Пък и... — Роджър погледна към Вик почти стреснато.

— Какво?

— Най-гледаните часове! — възкликна Роджър.

— Тъбъ?! —

— Клиповете! Ще ги пуснем в най-гледаното време. Рекламата е предназначена за роднините, не за децата, нали?

— Да, да!

— Само да бъдат направени веднъж.

Вик се усмихна.

— Ще ги убедим да ги направят — каза той и използвайки една от любимите фрази на Роджър за добрата реклама, добави: — Това си е танк, Роджър. И ние ще го яхнем и ще прегазим всички гадняри, ако трябва. Стига да постигнем нещо конкретно, преди да сме отишли в Клийвланд...

Те седяха и обсъждаха идеята си в малката прожекционна зала още около час. Когато излязоха, за да се приберат в хотела, и двамата бяха потни и изтощени, а навън беше вече съвсем тъмно.

* * *

— Можем ли вече да си тръгваме, мамо? — апатично попита Тад.

— Още съвсем мъничко, мили.

Дона погледна към стартера. На ключалката висяха още три ключа: ключът от къщата, от гаража и от багажника на „Пинто“-то. Към халката на ключодържателя бе прикрепено парче кожа, върху което бе нарисувана гъба. Беше го купила от щанда на фирмата „Суонсън“ в универсалния магазина в Бриджтън през април. През април, когато бе нещастна и изплашена, без да подозира изобщо какво означаваше истинския страх — страхът, който те кара да затваряш прозореца откъм детето си, докато бясно куче се лигави върху ръцете ти.

Дона посегна към ключовете. Докосна кожената емблема, но отдръпна ръката си.

Истината беше, че тя се страхуваше да опита.

Беше седем и четвърт. Денят бе все още светъл, макар сянката на „Пинто“-то да се удължи и да стигаше чак до вратите на гаража. И въпреки че Дона не знаеше, съпругът ѝ и неговият партньор гледаха клиповете на Професора по тестени изделия „Шарп“ в „Имидж-Ай“ в Кеймбридж. Тя не знаеше защо никой не се отзовава на сигналите ѝ SOS, които надаваше чрез клаксона на колата. Ако беше в роман, някой все щеше да дойде — като награда за това, че на героинята ѝ бе хрумнало такова умно нещо. Но в този случай никой не дойде.

Би трябвало сигналите за помощ да са стигнали до онази — паянтова къща в подножието на хълма. Може би всички бяха пияни там. Или може би собствениците на две коли в алеята (на *пътеката*, поправи я механично подсъзнанието ѝ — *тук алеята се нарича пътека*) бяха заминали някъде с трета кола. Искаше ѝ се да може да види къщата отгук, но тя беше зад склона на онзи хълм.

Най-накрая тя се отказа от сигналите SOS. Боеше се, че като непрекъснато натиска клаксона, ще изтощи акумулатора, който не бе сменян откакто имаха колата. Дона все още вярваше, че щом моторът изстине, колата ще тръгне. Преди винаги тръгваше.

„Но ти се страхуваш да опиташ, защото ако не тръгне... тогава какво?“

Дона посягаше към стартера, когато кучето отново се появи, клатушкайки се тромаво. То бе лежало скрито пред „Пинто“-то. Сега Куджо бавно тръгна към стобора с наведена глава и увиснала опашка. Залиташе и влачеше задницата си на една страна като пияница след продължителен и мощен запой. Без да се обръща назад, Куджо потъна в сенките на сградата и изчезна.

Дона отново отдръпна ръката си от стартера.

— Мамо, няма ли да тръгваме?

— Чакай да помисля, мили — рече тя.

Погледна наляво през прозореца откъм своята страна. С осем скока можеше да стигне до задния вход на къщата на Кембърови. В гимназията тя бе първа сред момичетата и все още редовно излизаше навън да потичва. Щеше да надбяга кучето, беше сигурна в това, да стигне до вратата и да влезе вътре. Там имаше телефон. Едно обаждане на шерифа Банърман и този ад щеше да свърши. От друга страна, ако опиташе отново да запали мотора, можеше да не успее... но това щеше на часа да доведе кучето. Дона не знаеше много за бесните кучета, но някъде по някое време бе прочела, че животните болни от бяс са свръхчувствителни към звуци. Силните шумове ги подлудяват.

— Мамо?

— Шшшт, Тад! Тихо.

Осем скока. Помисли си!

Дори Куджо да надничаше и да я наблюдаваше от вътрешността на гаража, скрит в тъмното, тя бе сигурна — *знаеше* — че ще стигне първа до задната врата. Телефонът, да. И... мъж като Джо Кембър сигурно имаше пушка. Навярно цяла дузина. С какво удоволствие само би пръснала черепа на това мръсно куче, та да стане мозъка му само на овесена каша и ягодово сладко!!!

Осем скока.

Разбира се! Помисли си!

Ами ако въпросната врата откъм задното стълбище беше заключена?

СТРУВА ЛИ СИ РИСКА?

Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите, докато Дона преглеждаше шансовете си. Ако беше сама, би било друг о нещо. Но ако вратата беше заключена? Тя щеше да изпревари кучето и да стигне първа до задната врата на къщата, но не и ако трябваше да се върне след това до колата. Не и ако Куджо излезеше тичешком и я нападнеше, както вече беше направил веднъж. А какво щеше да стане с Тад? Какво щеше да стане с него, ако виждаше как едно стокилограмово, побесняло куче разкъсва майка му — разпаря я, хапе я, изважда вътрешностите ѝ...

Не, тук бяха в безопасност.

Опитай мотора!

Дона посегна към стартера, а част от съзнанието ѝ крещеше, че е по-безопасно да изчака още малко, докато моторът изстине напълно...

Да изстине напълно ли? Тук са вече повече от три часа!

Тя сграбчи стартера и го завъртя.

Моторът се задруса леко — веднъж, два пъти, три пъти... и тогава запали с рев.

— О, слава богу! — извика Дона.

— Мамо! — извиси глас Тад. — Тръгваме ли? Тръгваме ли?

— Тръгваме — каза тържествено Дона и включи на заден ход. Куджо излезе от гаража... и просто застана на прага като ги гледаше.

— Ходи да се шибаш, гадно куче! — изкрещя възторжено Дона.

Тя натисна педала за газта. „Пинто“-то се премести назад половин метър и... спря.

— Не! — извика Дона, когато идиотската червена лампа отново светна на таблото. Куджо направи две крачки към тях, когато моторът угасна, но сега стоеше кротко на едно място с наведена глава. „Наблюдава ме“, помисли си пак Дона. Сянката на кучето се проточваше след него, удължена и ясно очертана, сякаш бе изрязана от черна хартия.

Дона нервно опипа стартера и го превъртя от *включено* на *старт*. Моторът започна отново да бумти, ала този път не можа да запали. В ушите си Дона усещаше силно, задъхано дишане и няколко секунди не успя да разбере, че този звук идваше от нея — по някакъв начин тя си бе въобразила, че е от кучето. Дона превъртя стартера и направи ужасна гримаса, ругаейки, забравила за Тад и използвала думи, за които дори не подозираше, че знае. А през цялото това време

Куджо стоеше там, сянката му, проточила се след него като някакъв фантастичен, погребален креп и ги наблюдаваше.

Най-накрая той легна на пътеката, сякаш реши, че те няма как да избягат. Сега Дона го мразеше повече отколкото, когато искаше да влезе през прозореца на Тад.

— Мамо... мамо... мамо...!

Това бе някъде далече. Маловажно. Важното сега беше тази малка, проклета, курвенска кола! Трябваше да запали! Тя щеше да я *накара* да запали просто чрез... *силата... на волята си!*

Дона нямаше представа колко дълго, фактически колко време бе стояла наведена над волана, с коса паднала върху очите ѝ, непрекъснато и безполезно превъртайки стартера. Това, което най-накрая достигна до съзнанието ѝ, бяха не виковете на Тад, преминали вече в хленч, а шумът на самия двигател. Той забръмчаваше отчетливо в разстояние на пет секунди, после спираше. Пак бръмчене пет секунди, пак спиране. И всеки път като че ли спирането беше за по-дълго време.

Дона изтощаваше акумулатора.

Тя изведнъж престана.

Излизаше от това състояние постепенно — като жена, която се съвземаше след припадък. Спомни си как като ученичка в колежа бе получила пристъп на гастроентерит. Всичко в нея излизаше или от горния, или от долния отвор. В края на този пристъп Дона трябваше да изчака в тоалетната на пансиона с лице сиво като пепел. Свестяването тогава беше като това сега. Уж всичко беше едно и също, но като че ли някакъв невидим художник нанасяше цветовете: Първо до естествения им нюанс, а после в повече. Цветовете бяха крещящи. Всичко изглеждаше като от пластмаса, изкуствено — като витрина в универсалния магазин: *ГОТОВИ ЗА ПРОЛЕТТА*, или може би *ГОТОВИ ЗА ПЪРВИЯ РИТНИК*.

Тад се дърпаше от нея, стиснал силно очи и пъхнал палец в устата си. С другата си ръка притискаше задния джоб на дънките си, където бяха Думите за Чудовището. Дишането му бе слабо и учестено.

— Тад — каза Дона. — Мили, не се тревожи!

— Мамо, добре ли си?

Гласът на Тад бе нещо като хрипкав шепот.

— Да, а и ти също си добре. Поне сме в безопасност. Тази бричка ще тръгне. Само почакай и ще видиш.

— Мислих си, че много ми се сърдиш.

Тя го взе в прегръдките си и го притисна. Долови мирис на пот в косата му и слаб аромат на детски, нелютив шампоан „Джонсън“. Дона се сети за това шише, застанало на сигурно и разумно място върху старата лавица на шкафчето в банята на втория етаж. Как ѝ се искаше да може поне да го докосне! Вместо него, усещаше само този слаб, избледнял аромат.

— Не, мили, не на тебе се сърдех — отвърна Дона. — Никога на тебе.

Тад също се притисна към нея.

— Тук нищо не може да ни помогне, нали?

— Не.

— Той не може... да пробие дупка със зъбите си и да влезе, нали?

— Не.

— Мразя го — рече Тад, замислено. — Искам той да умре.

— Да. Аз също.

Дона погледна навън и видя, че слънцето се готвеше да залезе. Тази мисъл я накара да потръпне от суеверен страх. Тя си спомни за игрите на сляпа баба от детството си, които винаги приключваха, щом сенките наоколо се слееха в едно и образуваха мастилено море. Спомни си онзи тайнствен зов, носещ се из градските улици на нейното детство — вълшебен и далечен: детски глас, обявяващ високо, че вечерята е готова и че вратите се затварят:

— Всички вътре! Всеиички вътре!

Кучето я дебнеше. Беше налудничаво, но тя бе убедена. Неговите кухи, нетрепващи очи бяха втречени в нейните.

„Не, въобразяваш си. Това е само едно куче. И то болно. Без друго положението е достатъчно тежко. Не е нужно да ти се привиждат разни неща в кучето, които не съществуват“.

Дона сама си казваше всичко това. Няколко минути по-късно тя си каза, че очите на Куджо са като очите в някои портрети, които, където и да са закачени в стаята, непрекъснато те следят.

Но кучето я гледаше. И... това ѝ се струваше някак странно познато.

„Не“, каза си Дона и се помъчи да отпъди тази мисъл, ала бе твърде късно.

„Виждала си го и преди, нали?“ На сутринта, след като Тад бе сънувал първите си кошмари, сутринта, в която одеялата и чаршафите бяха отново на стола, а плюшеното му мече най-отгоре. Тогава ти видя за част от секундата една сгърбена фигура с червени очи, нещо в килера на Тад, готово да скочи. Това беше той — Куджо. Тад беше прав през цялото време, само че чудовището не беше в килера му... то е било тук. То просто...

(престани)

е чакало да...

(ДОНА, ПРЕСТАНИ ВЕДНАГА)

Тя се втрени в кучето и си представи, че може да прочете мислите му. Обикновени, прости мисли. Една и съща проста схема, която се повтаря безспир, въпреки изгарящия вулкан на болестта и лудостта му.

Убий ЖЕНАТА. Убий МОМЧЕТО. Убий ЖЕНАТА. Убий...

„Престани“, рязко и със заповеднически тон си каза тя. „То не може да мисли. И не е никакъв проклет таласъм, излязъл от килера на Тад. Това е едно болно куче и нищо повече.

След малко ще започнеш да си въобразяваш, че кучето е божие наказание, изпратено ти, заедно с извършила...“

Куджо внезапно се изправи, сякаш че тя го бе повикала, и отново изчезна в гаража.

(като че ли аз го извиках)

Дона избухна в истеричен, нервен смях.

Тад вдигна поглед към нея.

— Мамо!

— Няма нищо, миличък.

Тя погледна черната паст на гаража, след това задната врата на къщата. „Заклучена? Отключена? Заклучена? Отключена?“ Изведнъж се сети за монета, която, подхвърлена високо нагоре, се преобръща и преобръща във въздуха... Помисли си за револвер, на който завърташ барабана, с пет празни гнезда и само едно пълно. „Отключена? Заклучена?“

* * *

Слънцето се скри и от деня остана само бялата ивица, изписана на западния хоризонт. Не беше по-широка от бялата осова линия, която разделя на две шосето. Я и тя скоро щеше да изчезне. Във високата трева отдясно на пътеката запяха щурци, които изпълниха въздуха с глупаво, весело църкане.

Куджо все още беше в гаража. „Спи ли?“, питаше се Дона. „Или яде?“

Това я подсети за храната, която беше увила. Пропълзя между двете седалки и взе кутията със сандвичи и кафявата си чанта. Термосът се бе търкулнал далече назад вероятно, когато колата бе започнала силно да се тресе, изкачвайки хълма. Тя се протегна така, че блузата ѝ излезе от панталона. Чак тогава успя с два пръста да придърпа термоса. Тад, който бе изпаднал в полудрямка, се размърда и се събуди. В гласа му незабелязано се почувства силен страх, което накара Дона да мрази кучето още повече.

— Мамо! Мамо! Какво...

— Просто взимам храната — успокой го тя. — И термоса ми... ето, виж!

— Добре.

Тад отново се облегна назад и засмука палеца си.

Дона леко разклати големия термос до ухото си, слушайки внимателно дали няма да долови вътре шум от счупено стъкло. Чуваше се само тих плисък. Все пак това беше нещо.

— Тад, искаш ли да хапнеш?

— Искам да поспя — отвърна той, без да изважда палеца от устата си.

— Трябва да заредиш машината, мой човек.

Тад дори не се усмихна.

— Не съм гладен. Спи ми се.

Дона го изгледа с тревога, ала реши, че ще бъде грешка да насилва нещата. Сънят беше единственото защитно средство на Тад — може би единственото — а вече беше минал половин час след времето, в което обикновено си лягаше. Разбира се, ако си бяха вкъщи, той щеше да изпие чашата с мляко и да хапне бисквити, преди да си измие

зъбите... и навярно една приказка от книжката му „Мистър Мейър“... и...

Тя почувства парещи сълзи в очите си и се опита да пропъди всички тези мисли. Отвори термоса си с треперещи ръце и си наля половин чаша мляко. Постави я на арматурното табло и взе един от сладкишите със смокинов пълнеж. След първата хапка Дона осъзна, че изпитва вълчи глад. Изяде още три сладкиша, пийна малко мляко, изгълта четири-пет маслини и изпи докрай млякото в чашата си. Оригна се леко... и тогава се вторачи в гаража.

Сега пред него имаше някаква по-тъмна сянка. Беше кучето — Куджо.

„Той стои на стража и ни дебне“.

Не, не ѝ се вярваше. Нито пък вярваше, че е имала привидение и е оприличила на Куджо одеялата в килера на сина ѝ. Не беше вярно... освен... освен, ако нещо скрито в нея, не го бе направило. Ала това скрито нещо сега го нямаше в мислите ѝ.

Дона погледна в огледалото за обратно виждане, което отразяваше пътя. Беше твърде тъмно, за да го различи, но тя знаеше, че е там, както и че никой няма да мине по него. Когато бяха идвали тук миналия път тримата с ягуара на Вик („тогава кучето беше добро“, нашепваше съзнанието ѝ, „и Тадър го дърпаше и се смееше, помниш ли?“) и прекараха много добре, като се кикотеха през цялото време. Вик ѝ каза, че преди пет години в края на шосе номер три се намирало буницето на Касъл Рок. После в другия край на града заработи новият завод за обработка на отпадъци и днес на четиристотин метра от къщата на Кембър пътят просто свършваше. Там бяха опънали дебела верига, на която висеше табела с надпис: „Влизането забранено! Буницето е закрито.“ Зад Кембърови просто нямаше нищо.

Дона се питаше дали някои младежи няма да минат от тук, търсейки по-усамотено местенце за паркиране, но дори и най-мераклиите не биха дошли да се целуват тук при някогашното градско бунище. Във всеки случай, никой не беше минал още.

Бялата линия на западния хоризонт вече бе избледняла в меко, сребърно сияние... но тя се боеше, че дори то е нереално, защото на нея просто така ѝ се искаше. Нямаше луна.

Макар и да бе трудно за вярване, Дона усети, че ѝ се приспива. Навярно сънят беше и нейното защитно средство. А и какво друго

можеше да прави? Кучето все още беше навън (поне тя си мислеше така: бе станало тъмно, но трудно можеше да се каже дали онова нещо там е кучето или само някаква сянка). Акумулаторът имаше нужда от почивка. После можеше пак да опита. Така че, защо да не поспи?

Онзи пакет в пощенската кутия. Пакетът от „Джей Си Уитни“. Дона се поизправи малко на седалката и свъси чело, озадачена. Извърна глава, но оттук предната част на къщата скриваше пощенската кутия. Тя обаче беше видяла пакета, закрепен върху кутията. Защо ли се беше сетила за това? Имаше ли някакво особено значение?

Дона все още държеше в ръце пластмасовата кутия с маслините и парчетата краставички, увити в алуминиево фолио. Вместо да продължи да яде, тя внимателно постави белия пластмасов капак и сложи целия съд обратно в кутията за сандвичи на Тад. Не си позволи да мисли защо постъпва така внимателно с храната. Настани се пак на седалката и напипа лоста, с който се смъкваше облегалката. Искаше ѝ се да поразмисли малко за пакета, закрепен върху кутията... имаше нещо, Дона бе сигурна... но скоро мислите ѝ се насочиха към друга идея, която бе по-близка до ярката действителност. Тя се унесе в дрямка.

Кембърови бяха отишли при свои роднини. Те се намираха в някой град на два или може би три часа път оттук. Навярно Кенибънк. Или Холис... или Огъста. Беше семейно тържество.

Потъващото в дрямка съзнание на Дона видя повече от петдесет човека, събрани на зелена поляна — голяма и красива като тези, които ги показват по телевизионните реклами. По средата имаше яма, в която се печеше месо, а над нея въздухът трептеше от маранята. Около дълга и тясна дървена маса бяха насядали поне петдесет човека, подаващи си чинии с варена царевица и домашно приготвени бобени ястия — грах яхния, боб по войнишки, бакла яхния. Имаше и чинии с печени наденички (коремът на Дона изкъркори при тази гледка). Масата бе покрита с домашна, карирана покривка. Начело на всичко това седеше една прекрасна жена със снежнобяла коса, събрана на тила ѝ в малък кок. Вече напълно потънала в съня си, Дона, без да се изненада, разбра, че тази жена беше майка ѝ.

Кембърови също бяха там, но всъщност, изобщо не бяха те. Джо Кембър изглеждаше като Вик, облечен в чист работен комбинезон, а

мисис Кембър носеше нейната зелена рокля от копринено моаре. Момчето им изглеждаше така, както би изглеждал Тад в пети клас...

— Мамо!

Картината се огъва, започна да се пропуква. Дона се опита да я задържи, защото беше спокойна и чудесна картина: прототип на семеен живот, какъвто тя никога не беше имала, нито пък щяха да имат заедно с Вик с тяхното единствено, планирано дете и внимателно програмиран живот. Изведнъж я обхвана тъга — защо никога не беше мислила така преди?

— Мамо!

Картината отново трепна и започна да тъмнее. Някакъв глас отвън пробуждаше видението ѝ, както игла можеше да пробие черупката на яйце. Нямаше значение. Кембъррови бяха на семейно тържество и по-късно, към десет часа, щяха да си дойдат с колата — щастливи и преяли с печеното. Всичко щеше да е наред. Джо Кембър, с лицето на Вик, щеше да се погрижи за всичко. И всичко пак щеше да е наред. Имаше неща, които бог не би позволил. Би било...

— Мамо!

Дона се изтръгна от дрямката и се изправи. Беше изненадана, че се намира седнала зад волана на „Пинто“-то, вместо в леглото си вкъщи... но това бе само за миг. Прекрасната, вълшебна представа за роднините, събрани на гощавка около дългата трапеза вече започваше да се разсейва и след петнадесет минути тя нямаше да помни, че е сънувала.

— Хъ? Какво?

Изведнъж, като гръм от ясно небе, телефонът в къщата на Кембъррови иззвъня. Кучето се изправи на крака — пробягаха сенки, които потъмняха в черните очертания на огромната му и грозна фигура.

— Мамо, ходи ми се по нужда.

При звъна на телефона Куджо нададе грозен рев. Не беше лай, а рев. Внезапно той се спусна към къщата. Удари достатъчно силно задната врата, рамката се разтърси.

„НЕ“, ужасена помисли Дона. „О, не! Престани, моля те, престани...“

— Мамо, ходи ми се...

Кучето се зъбеше и хапеше дървото на вратата. Тя чуваше вледеняващите звуци издавани от зъбите му, които чупеха дъските.

— ... пишка ми се.

Телефонът иззвъня шест пъти... осем пъти... десет. После престана.

Дона осъзна, че задържа дъха си, най-сетне изпусна гореща въздишка.

Куджо стоеше при вратата: задните му крака опрени на земята, а предните — върху последното стъпало. Продължаваше глухо да ръмжи — звукът сякаш идваше направо от гърдите му — омразен кошмарен звук. Дона виждаше засъхналата пяна по муцуната и предната част на торса му. После Куджо тръгна обратно към сенките и изчезна в тъмнината. Беше невъзможно да се разбере къде точно бе отишъл. Може би в гаража или някъде отвън до стената.

Тад отчаяно я дърпаше за ръкава.

— Мамо, много ми се пишка!

Дона безпомощно го изгледа.

* * *

Брет Кембър бавно затвори телефона.

— Никой не отговоря. Сигурно го няма.

Черити кимна, ала не беше кой знае колко изненадана. Тя се зарадва, когато Джим им предложи да се обадят от кабинета му, който беше на долния етаж, далече от „семејната обител“. Семејната обител беше звукоизолирана. Имаше лавици, целите отрупани с детски игри, широкоекранен телевизор „Панасоник“ с видео и апарат за видеоигри „Атари“, свързан към видеото. А в един от ъглите ѝ се намираще чудесен Джубокс „Уурлицър“, който наистина работеше.

— Навярно е у Гари — добави Брет печално.

— Да, предполагам, че е с Гари — съгласи се майка му, което не бе съвсем същото, като да кажеше, че баща му и Гари бяха заедно в къщата на Гари. Тя бе видяла блуждаещия, разсеян поглед на Джо, когато най-послед се бе споразумяла с него — споразумение, което бе довело нея и сина ѝ дотук. Черити се надяваше, че Брет няма да се обажда на телефонни услуги, за да пита за номера на Гари Първиър,

защото тя подозираше, че и там няма никой да се обади. Черити бе почти сигурна, че тази нощ двамата вълци-единаци щяха да се разхождат някъде на воля и щяха да вият срещу луната...

— Мислиш ли, че Куджи е добре, мамо?

— Е, не мисля, че баща ти би тръгнал някъде, ако Куджо не беше добре — отвърна майка му и това бе самата истина. Тя наистина мислеше така. — Защо да не оставим всичко за тази вечер и да му се обадиш утре сутринта? И без друго вече трябва да си лягаш, минава десет. Днес беше доста дълъг ден.

— Не съм уморен.

— Хм, не е много хубаво да се натоварваш с толкова впечатления. Извадила съм ти четката за зъби, а леля ти Холи ти е сложила кърпа и една хавлия. Нали знаеш коя спалня...

— Да, разбира се. И ти ли ще си лягаш, мамо?

— Скоро. Малко ще поседя с Холи. Имаме да си кажем много неща — тя и аз.

— Тя прилича на тебе, знаеш ли? — рече свенливо Брет.

Черити изненадано го погледна.

— Така ли? Ами да, сигурно. Малко прилича.

— А това момченце, Джими. Има страхотно дясно кроше! Ух!

Брет се засмя.

— Заболя ли те стомахът?

— Ами, хич!

Брет внимателно разглеждаше кабинета на Джим, забелязвайки голямата пишеща машина, папките и класьорите, подредени в спретнатата редица, имената подредени по азбучен ред. По очите му личеше, че той внимателно разглежда и преценява — нещо, което Черити не можеше да разбере или да осмисли. След миг с блуждаещ поглед, сякаш идващ от много далече, той добави:

— Не, не ме нарани. Той е много малък. — Брет наклони глава към майка си и попита. — Братовчед ми е, нали?

— Да.

— Кръвен роднина — рече Брет, сякаш разсъждаваше върху това.

— Брет, харесваш ли чичо си Джим и леля си Холи?

— Нея я харесвам, но за него не мога още да кажа. Онзи джубокс. Наистина много си го бива. Но...

Брет поклати глава сякаш разочарован от нещо.

— Толкова много се перчи с него! — каза той. — Джубоксът беше първото нещо, което ми показва: също като малко дете, което си показва играчката — виж колко е готин! — нали разбираш...

— Е, отскоро го има — каза Черити с неясен ужас, надигащ се вътре в нея и свързан по някакъв начин с Джо — какво беше наговорил той на момчето отвън на тротоара? — Всеки се вълнува, когато има нещо ново. Холи ми писа, когато го купиха. Писа ми, че това е едно от нещата, които Джим искал да има още като млад. Хората... мили, различни хора купуват различни неща... за да покажат, че са успели в живота, предполагам. В това няма никакво правило. Но обикновено купуват нещо, което не са могли да имат, когато са били бедни.

— Чичо Джим бил ли е беден?

— Наистина не зная — отвърна Черити. — Но сега вече не са бедни.

— Всичко, което искам да кажа, е, че той дори не го е *пипнал*. Разбираш ли ме? — Брет изгледа майка си съсредоточено. — Той е купил джубокса с пари и е наел хора да му го монтират, после е наел други хора да му го донесат тук. А след това казва, че джубокса е негов, когато... той не е ...о, не знам!

— Не го е направил със собствените си ръце ли?

Макар че страхът на Черити сега беше по-голям и вече осмислен, гласът ѝ бе тих и нежен.

— Да! Точно тъй! Купил го е с парите си, но не е направил нещо по него...

— Не „нещо“, а *нищо*!

— Добре де — не е направил *нищо* по него, а пък се гордее...

— Но той казва, че джубоксът е деликатна и сложна машина...

— Татко би могъл да я пусне — рече безизразно Брет, а на Черити ѝ се стори, че някъде изведнъж се затръшва врата — оглушителен, студен трясък. Но не беше някъде в къщата. Беше в сърцето ѝ. — Татко щеше сам да си го монтира и той щеше да е *негов*.

— Брет — рече Черити едва чуто, а думите ѝ прозвучаха убедително поне за нея, — не всички могат да бъдат добри в монтирането и поправянето като баща ти.

— Знам това — отвърна Брет, все още оглеждайки кабинета. — Да. Обаче чичо Джим не бива да се гордее само за това, че има пари.

Разбираш ли? Това, че се перчи, никак не ми хар... ме притеснява.

Изведнъж Черити почувства силен гняв насочен към него. Досягай се да го сграбчи за раменете и здраво да го раздруса, да закрепчи така, че да набие в главата му простата истина — парите не падат от небето. Те почти винаги идват в резултат на постоянство и воля, а волята е същината на характера. Искаше й се да му каже, че докато баща му е усъвършенствал уменията си на тенекеджия, наливащ се с уиски с другите момчета в задния двор на „Емерсънс Съноко“, седнал върху някоя стара, износена гума и разказващ мръсни вицове, Джим Брукс е следвал право, напъвайки мозъка си да завърши. Защото когато завършиш, получаваш диплома, а дипломата е твоят билет, с който да се качиш на голямата, весела въртележка. Като се качиш, не значи, че ще станеш приказно богат, но поне ти се гарантира правото да *опиташ*.

— Хайде, отивай горе и се приготвяй да си лягаш — каза тихо Черити. — Това какво мислиш за чичо си Джим, си е твоя работа. Но... дай му възможност, Брет. Недей да го преценяваш само по това — добави Черити и тъй като минаваха през семейната обител, тя поклати пръста си по посока на джубокса.

— Не, няма — отвърна Брет.

Черити последва сина си нагоре до кухнята, където Холи приготвяше какао за четирима. Джим младши и Гретхен отдавна си бяха легнали.

— Свърза ли се с твоя човек? — попита Холи.

— Не. Сигурно е на чашка с онзи негов приятел — отвърна Черити. — Ще опитаме утре.

— Искаш ли какао, Брет? — попита Холи.

— Да, моля те.

Черити го видя как сяда, облягайки лактите си на масата, а после изведнъж ги дръпва, сещайки се, че това не е учтиво. Сърцето й бе пълно с толкова любов, надежда и страх, че за момент сякаш спря да бие в гърдите й.

„Време“, мислеше си тя, „Време и възможност. Трябва да му ги дадеш. Насилиш ли го, ще го изгубиш със сигурност.“

Но колко време имаше? Само една седмица, а после отново щеше да бъде под влиянието на Джо. И макар че седна до сина си и

благодари на Холи за чашата горещо какао, в мислите си Черити отново обсъждаше възможността за развод.

* * *

В съня ѝ бе дошъл Вик.

Той просто вървеше по пътеката към „Пинто“-то и като стигна до колата, отвори вратата откъм нейната страна. Беше облечен в най-хубавия си тъмносив костюм с жилетка. (Винаги когато го слагаше, Дона го занасяше, казвайки му, че прилича на Джери Форд, само че с коза). „Хайде, влизайте, вие двамата“, каза той с обичайната си закачлива усмивка. *„Време е да се прибирате вкъщи, преди да са излезли вампирите“*.

Дона се опита да го предупреди, че кучето е бясно, но от устните ѝ не излезе нито звук. Изведнъж Куджо изскочи от тъмното и тръгна към тях с наведена глава и непрекъснато ниско, гърлено ръмжене. „Внимавай!“ искаше да извика Дона. „Едно ухапване значи смърт!“. Но отново не издаде нито звук.

Преди обаче Куджо да се хвърли върху Вик, Вик се обърна и посочи с пръст кучето. Козината на Куджо в миг се вкамени и побеля. Червените му, слезести очи паднаха навътре в главата му като стъклени топчета в купа. Муцуната му се откъсна и падна върху чакъла на пътеката, където се разби на парчета, сякаш че беше от черно стъкло. Миг по-късно пред гаража остана само една развяна кожа.

„Не се безпокой“, казваше Вик в съня. „Не се страхувай от това старо куче. То е просто един кожен търбух. Получи ли пощата? Не обръщай внимание на кучето, пощата пристигна. Пощата е важна! Нали? Пощата...“

Гласът му глъхнеше в някакъв тунел като ставаше все по-далечен и ехтящ. И изведнъж това вече не бе гласът на Вик, а само спомен за сън. Дона бе будна, а страните ѝ бяха мокри от сълзи. Тя бе плакала в съня си. Погледна часовника си и едва успя да разбере колко е часът: беше един и четвърт. Дона погледна към Тад, който дълбоко спеше, засмукал палеца си.

„Не обръщай внимание на кучето, пощата пристигна. Пощата е важна!“

И изведнъж значението на пакета, закрепен върху пощенската кутия, проблясна в мислите ѝ, като светкавица изпратена от подсъзнанието ѝ — идея, която преди тя не можеше напълно да осъзнае. Може би защото беше толкова значимо, толкова лесно и „толкова елементарно, драги ми Уотсън“. Вчера беше понеделник и пощата беше дошла. Пакетът на „Джей Си Уитни“ беше достатъчно доказателство за това.

Днес беше вторник и пощата пак щеше да дойде.

От очите ѝ бликнаха сълзи на облекчение и отново овлажниха още неизсъхналите ѝ страни. Всъщност Дона едва се въздържа да не раздруса Тад, да го събуди и да му каже, че всичко ще бъде наред най-късно до два часа. През този следобед и най-вероятно към един или единадесет часа сутринта. Ако разнасянето на писмата станеше точно навреме, както на повечето места в града, този кошмар щеше да свърши.

Пощальонът щеше да дойде, дори да нямаше пощата Кембърви, а това беше най-хубавото от всичко. Едно от задълженията му бе да види дали знаменцето е вдигнато, тоест дали Кембърви имаха писма за изпращане. И той трябваше да дойде до тук — последната спирка на шосе номер три, за да провери. Но днес щеше да бъде посрещнат от полуистерична от радост и облекчение жена.

Дона хвърли поглед към кутията на Тад с храната. Тя си помисли как предвидливо бе запазила част от нея в случай, че... е, за всеки случай. Сега вече не беше толкова важно, макар че Тад сигурно сутринта щеше да бъде гладен. Дона изяде остатъците от краставичките, Тад без друго не ги обичаше. „Закуската му ще бъде доста особена“, помисли си тя и се усмихна. „Сладкиши със смокинов пълнеж, маслини и една-две бисквити «Слим Джим».“

Докато дъвчеше последните парчета краставички, Дона осъзна, че от всичко най-много я бяха уплашили съвпаденията. Цяла поредица от съвпадения — напълно случайни, но наподобяващи една неумолима фаталност, бяха направили кучето толкова ужасяващо многозначително, толкова... толкова решено да я унищожи — нея, лично!

Вик да го няма вкъщи десет дни — това бе съвпадение номер едно. Вик се обажда по телефона по-рано — съвпадение номер две. Ако тогава не ги беше намерил, щеше да опита по-късно отново, щеше

да звъни непрекъснато и да започне да се чуди къде са. Фактът, че и тримата Кембъррови отсъстваха, поне за едно денонощие, както сега изглеждаше, беше съвпадение номер три. Майката, бащата и синът. И тримата отсъстваха. Обаче бяха оставили кучето си. О, да! Бяха оставили...

Внезапно една ужасяваща мисъл ѝ мина през ума и я вцепени — устата ѝ замръзна върху последното парченце краставица. Дона се опита да я пропъди, но тя просто не я напускате, защото си имаше своя собствена, фантастична логика.

Ами ако и тримата в гаража бяха мъртви?

Представата веднага изникна в ума ѝ, с онази нездрава яркост и отчетливост на виденията, спохождащи ни понякога в малките часове на нощта. Трите трупа там се въргаляха на пода като разхвърляни играчки, дървените стърготини наоколо са аленочервени, напоени с кръв, прашните им очи са втренчени в тъмното, там, където лястовиците чирикат и пърхат, дрехите им са раздрани, разкъсани, части от тях...

„О, това е лудост! Това е...“

Може би звярът първо е нападнал момчето. Другите двама са някъде в кухнята и набързо се „оправят“. После чуват писъци, тичат навън...

(престани, няма ли да престанеш)

... втурват се навън, но момчето вече е мъртво. Кучето е разпрало гърлото му. И докато те все още са зашеметени от смъртта на сина си, огромният Сан Бернар изскача от сенките — една стара и ужасна машина за убиване!!! Да, старото чудовище излиза от сенките, бясно и озъбено. То първо се хвърля към жената, а мъжът се опитва да я спаси...

(не, той би взел пушката, или би го цапнал по главата с някое желязо, но къде е колата? Преди тук имаше кола — преди да заминат на семейно пътешествие. Чуваш ли? *Семейно пътешествие*. Взели са колата, оставили са камиона!)

Тогава защо никой не идва да храни кучето?

Логиката на нещата беше част от това, което я плашеше.

Защо никой не бе дошъл да нахрани кучето? Защото ако човек заминава за ден-два или за повече, то той се споразумява с някого. Този някой идва да ти храни кучето, а пък ти му храниш котката, рибата,

папагала или каквото и да е там, когато той замине за някъде. Така че къде...

А и кучето все се връщаше в гаража?

Там ли ядеше?

„Това е отговорът“, казваше съзнанието ѝ с облекчение. „Не е могъл да се споразумее с някого да му храни кучето и затова е напълнил с храна цяло корито: «Гейнс Мийл» или нещо подобно...“

Но тогава Дона се натъкна на нещо, което по-рано бе притеснило и самия Джо Кембър през този безкраен ден. Едно голямо куче ще излапа храната наведнъж, а след това ще ходи гладно. Естествено, че ако заминаваш, би било по-добре да уредиш някой приятел да ти храни кучето. От друга страна пък, те може би са били задържани. Наистина е възможно да е имало семейно тържество, Кембър да се е напил и да е припаднал. Може да е това, може да е онова, всичко може да е.

„Кучето яде ли в гаража?“

(какво яде? „Гейнс Мийл“? или хора?)

Дона изплю последното парче краставица в шепата си и усети как стомахът ѝ се обърна, опитвайки се да изхвърли всичко, което беше яла до този момент. Тя съсредоточи цялата си воля за да задържи храната в стомаха си и тъй като, когато пожелаеше, можеше да бъде много решителна, Дона успя да се удържи да не повърне. Бяха оставили храната на кучето и бяха заминали с колата. Не беше нужно да си Шерлок Холмс, за да стигнеш до такова заключение. Останалото беше тежък случай на внушение.

Но представата за смъртта непрекъснато ѝ се явяваше. Доминиращата картина беше тази с дървесните стърготини, които вече бяха потъмнели и добили естествения цвят на надениците.

„Престани! Мисли за пощата, щом трябва да мислиш за нещо. Мисли за утре. Мисли, че ще бъдеш спасена.“

Откъм нейната страна на колата се чу леко стържене и драскане.

Не желаше да погледне и все пак не бе способна да се възпре. Започна да извързва глава, сякаш задвижвана от невидими и все пак мощни ръце. Дона усети тихо скърцане на сухожилията на врата си. Куджо беше там и я гледаше, лицето му беше на около петнадесет сантиметра от нейното. Разделяше ги само стъклото на прозореца. Тези кръвясали, замъглени очи се втрениха в нейните. Зурлата му

изглеждаше така, сякаш беше обилно насапунисана и после оставена да изсъхне.

Куджо ѝ се хилеше.

Дона усети как в гърдите ѝ се надига вик и се качва към гърлото ѝ като желязна стрела, защото тя усети мислите на кучето, което ѝ казваше: „Ще те пипна, миличка. Ще те пипна и теб, детенце. Мисли си за пощальона, колкото искаш. И него ще убия, щом трябва, както убих тримата Кембъррови, както ще убия и тебе, и сина ти. По-добре свикни с тази мисъл. По-добре...“

Викът напираше в гърлото ѝ, бореше се, сякаш беше диво животно и изведнъж всичко нахлу в съзнанието ѝ: Тад, който иска да се изпишка, а тя отваря прозореца десетина сантиметра и го изправя, за да може да се изпикае навън, като през цялото време се оглежда за кучето; Тад дълго време не може да се изпикае, ръцете я заболяват; после сънят, после представите за смъртта, а сега това...

Кучето ѝ се хилеше, надничайки вътре; то ѝ се хилеше. Името му беше Куджо, а ухапването му бе смърт.

Викът трябваше да се изтръгне,

(но Тад)

иначе щеше да полудее.

(спеше)

Дона стисна устни, за да удави вика си, така както бе стиснала гърлото си преди няколко минути, за да не повърне. Тя се бореше. Бореше се с всички сили. Най-последно сърцето ѝ забави ритъма си и тя разбра — беше го победила.

Усмихна се на кучето, стисна ръцете си в юмруци и вдигна двата си средни пръста. Допря ги до стъклото, което сега бе замъглено от външната страна от дъха на Куджо.

— Върви на майната си! — прошепна Дона.

След може би цяла вечност Куджо смъкна двете си предни лапи на земята — и се върна в гаража. Мислите на Дона отново поеха своя мрачен път,

(какво яде там?)

Докато най-накрая тя затръшна една врата в съзнанието си.

Но вече нямаше да има сън, още дълги, дълги часове. А до зората имаше толкова много време. Тя седеше изправена зад волана, цялата разтреперана и повтаряща непрекъснато сама на себе си, че е смешно,

направо смешно да мисли за кучето като за някакъв отвратителен кръволок, излязъл от килера на Тад и знаещ за ситуацията много повече, отколкото тя.

* * *

Вик се събуди, стреснат. Наоколо тъмнината бе плътна. Дъхът му бе накъсан и сух, сякаш гърлото му бе посипано със сол. Сърцето му блъскаше като чук в гърдите и той нямаше никаква представа къде се намира. Загубата на чувството му за ориентация бе толкова цялостна, че за миг му се стори да пада и трябваше с две ръце да се хване за леглото си.

Вик затвори очи за секунда, после с усилие на волята подтисна паниката и се овладя.

(ти си в)

Отвори очи и видя прозорец, легло, лампа.

(хотел Риц-Карлтън в Бостън, Масачузетс)

отпусна се. С тази опорна точка всичко — щрак! — си дойде на мястото и той се зачуди как е могъл макар и само за миг да бъде толкова дезориентиран и безпомощен. Сигурно поради смяната в обстановката, мислеше си Вик. А пък и кошмарът.

Какъв кошмар само! От времето на ранния си пубертет не можеше да си спомни да е имал такъв лош сън — тогава от време на време сънуваше, че пропада. Пресегна се за пътническият будилник, взе го в ръце и го поднесе към очите си. Беше един часа и двадесет минути. Роджър леко похъркваше в другото легло и сега, след като вече бе свикнал с тъмнината, Вик видя, че той спи, легнал по гръб. Беше изритал чаршафа от леглото. Бе облечен в смешна пижама, цялата в някакви малки колежански емблеми.

Вик провеси крака от леглото, стана тихо и отиде в банята, затваряйки вратата след себе си. Цигарите на Роджър бяха върху полицата и той си взе една, имаше нужда. Седна върху клозетната чиния и запуши, тръскайки пепелта в умивалника.

Кошмар от нерви, както би казала Дона. А и сам господ знаеше, че Вик имаше за какво да е нервен. Все пак си беше легнал в десет и половина, в много по-добро настроение, отколкото бе имал през цялата

изминала седмица. След като се върнаха в хотела, той и Роджър прекараха около половин час в бара „Риц-Карлтън“ и поговориха още много за извинението на Професора. Тогава от вътрешността на огромния си, стар портфейл Роджър извади листче с телефонния номер на Янси Харингтъм. Харингтъм беше актьорът, който играеше Професора по тестени изделия „Шарп“.

— Нека първо да видим дали ще може да го направи — каза Роджър, вдигна слушалката и набра номера на Харингтъм, който живееше в Уеспорт, Кънектикът.

Вик не знаеше какво точно да очаква. Ако трябваше да даде все пак мнението си, той би казал, че Харингтъм сигурно ще иска да го поухажват, тъй като направо беше съсипан от аферата с Пралините и щетите, които те бяха нанесли върху неговия имидж.

Обаче и Вик, и Роджър бяха доста приятно изненадани. Харингтъм се съгласи на секундата. Той възприемаше ситуацията такава, каквата е, и знаеше, че с Професора е свършено („Горкото професорче е бита карта“, беше казал Харингтъм мрачно). Но мислеше, че последната реклама би помогнала реабилитирането на компанията, да стъпи отново на краката си, така да се каже.

— Дрън-дрън — рече Роджър, след като затвори телефона. — Просто му харесва идеята за още един „бис“. В рекламния бизнес актьорите, на които се пада такъв шанс, не са много. Ако бяхме поискали, сигурно щеше и сам да си плати билета до Бостън.

И тъй Вик си бе легнал щастлив и беше заспал веднага. После — сънят. Той стои пред килера, казва на Тад, че вътре няма нищо, абсолютно нищо. „Ще ти покажа веднъж завинаги“, казва Вик. Отваря вратата на килера и вижда, че дрехите и играчките на Тад са изчезнали. В килера расте гора от стари борове, смърч и вековни широколистни дървета. Подът е покрит с ароматни борови игли и шума. Вик разравя с крак, за да види дали отдолу има дъсчен под, ала вместо това се показва богата и черна горска почва.

Вик влиза в килера и вратата зад него се затваря. Но няма значение. Достатъчно светло е и се вижда. Открива пътека и тръгва по нея. Изведнъж усеща раница на гърба си и манерка, праметната през рамо. Сред боровите се чува тайнственото нашепване на вятъра и далечни птичи гласове. Преди седем години, много преди „Ад Уъркс“, през една от отпуските си веднъж четиримата бяха отишли на

екскурзия до Апалачиън Трейл^[1]. Онази земя тогава приличаше много на тази от съня му сега. Бяха отишли там само веднъж, а след това ходеха все на море. Вик, Дона и Роджър бяха прекарвали чудесно, но Алти Брейкстоун мразеше екскурзиите и се върна на всичкото отгоре със силен обрив подир алергия от дъбова шума.

Първата част на съня бе доста приятна. Мисълта, че всичко това е в килера на Тад, бе прекрасна, по свой собствен, странен начин. После Вик стигна до една поляна и вижда... но вече сънят се разпада, както изобщо става със сънищата преди събуждане.

Другият край на поляната е само сива стена, издигаща се на четиридесет метра нагоре в небето. На шест метра от земята има пещера... не, всъщност не е толкова дълбока, че да е пещера. По-скоро е нещо като ниша, или вдлъбнатина в скалата. Вдлъбнатината има равен под. Дона и Тад са се сгушили вътре. Крият се от някакво чудовище, което се опитва да ги достигне. Да се добере до тях! Да ги изяде!

Както е онази сцена от истинския „Кинг Конг“, в която гигантската маймуна събаря от дървото евентуалните спасители на Фей Рей и се опитва да пипне единствения оцелял. Ала човекът се е свил в една дупка и Конг няма как да се добере до него.

Чудовището в неговия сън не е гигантска маймуна. То е... какво? Дракон ли? Не, нищо подобно. Не е дракон, не е динозавър, не е трол^[2]. Не може да разбере какво е. Каквото и да е, то не може да влезе в дупката и да вземе Дона и Тад, а само чака отвън, както котка чака с ужасяващо търпение да хване мишката.

Вик започва да тича, но въпреки че тича много бързо, все не може да стигне до другия край на поляната. Чува как Дона вика за помощ, но когато отвърща на вика ѝ, думите му заглъхват на метър от него. Най-после Тад го чува.

„*Не действат!*“ — крещи Тад отчаяно и жално, което вледенява сърцето на Вик от ужас. „*Татко, Думите за Чудовището не действат! О, татко, те не действат и никога не са действали! Ти излъга, татко! Ти излъга!*“

Вик продължава да тича, но не напредва — като че ли е в някаква огромна въртележка, която задвижва с краката си. Той поглежда надолу и в основата на високата, сива стена вижда огромна купчина от

стари кости и хилещи се черепи, някои от които са покрити със зелен мъх.

В този миг се събуди.

Какво беше това чудовище, все пак?

Вик не можеше да си спомни. А и самият сън вече изглеждаше като сцена, наблюдавана през обратната страна на телескоп. Той хвърли цигарата в тоалетната чиния, дръпна водата, лисна вода в умивалника и изми пепелта. Уринира, загаси лампата и се върна в леглото. Като лягаше погледна към телефона и изведнъж почувства силно и неразумно желание да позвъни вкъщи. Неразумно ли?! Меко казано! Беше два без десет сутринта. Не само щеше да я събуди, но щеше навярно да я изплаши до смърт. Сънищата не се тълкуваха буквално: всеки го знаеше. Когато и бракът, и работата ти заплашват да излязат от релсите, не е никак изненадващо, че мозъкът ти е сглобил в едно няколко мрачни главоблъсканици, нали?

„Все пак, само да чуя гласа ѝ, да зная, че е добре...“

Вик се извърна от телефона, тупна два-три пъти възглавницата си и решително затвори очи.

„Обади ѝ се сутринта, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре. Обади ѝ се веднага след закуска.“

Това го успокои и много скоро Вик отново заспа. Този път не сънува... или дори да беше сънувал, сънищата не оставиха никаква следа в съзнанието му. И когато сутринта, във вторник, будилникът иззвъня, той напълно бе забравил за съня си и за чудовището на поляната. Имаше съвсем смътен спомен, че беше ставал през нощта. Вик не се обади вкъщи през този ден.

* * *

Онзи вторник Черити Кембър се събуди точно в пет сутринта и също не можа да разбере къде се намира — жълти тапети, вместо дървена ламперия, цветни зелени пердета от басма, вместо бели, тясно, единично легло, вместо голямо двойно, леко хлътнало в средата.

Тогава изведнъж разбра къде е — Стратфорд, Кънектикът! — и почувства радостна възбуда. Имаше на разположение целия ден да говори със сестра си за едно време, за това какво е правила Холи през

последните няколко години. А Холи ѝ беше споменала, че ще ходи в Бриджпорт на пазар.

Черити се бе събудила час и половина по-рано от обичайното си време и навярно два-три часа преди времето, когато хората в къщата се разшетваха насам-натам. Но човек трудно спеше в чуждо легло и свикваше в него едва на третата вечер — поне така твърдеше майка ѝ. Оказа се вярно.

Докато Черити лежеше и се заслушваше, тишината отстъпи пред тихите и едва забележими шумове. Тя гледаше бледата светлина, струяща между полудръпнатите пердета... първата светлина на зората — винаги толкова бяла, чиста и нежна. Черити чу проскърцването на дъска... Някаква сойка, запърхала рано-рано... Първият влак за деня тръгваше за Уестпорт, Грийнич и Ню Йорк Сити.

Дъската пак изскърца.

И пак.

Не беше просто домашен шум. Бяха стъпки.

Черити се изправи и седна в леглото. Одеялото и чаршафът се смъкнаха до кръста ѝ и откриха горната част на благопристойната ѝ розова нощница. Сега стъпките слизаха бавно надолу. Чуваше се лек шум от нечий стъпки — боси или обути в чорапи. Беше Брет. Когато човек живееше с хора, то той разпознаваше стъпките им. Просто бе едно от онези тайнства, които се извършваха с течение на годините — както падналият от дървото лист оставя отпечатъка си в скалата.

Черити отхвърли завивката си, стана и отиде до вратата. Стаята ѝ беше на втория етаж, точно срещу площадката на стълбището и тя зърна как Брет слиза надолу.

Черити тръгна леко след него.

Когато тя стигна най-горното стъпало, Брет вече завиваше по коридора, който минаваше през цялата къща — от входната врата до кухнята. Черити отвори уста да го извика... но после пак я затвори. Плашеше я спящата къща, която не беше нейна. Нещо в походката на Брет... в стойката му... но имаше години откакто...

Бързо и безшумно Черити слезе по стълбите. Беше боса. Тя последва Брет в кухнята. Той бе само по долнището от синята си пижама. Бялата връв, с която се стягаха панталоните, стигаше чак до добре оформения му чатал. Макар че бе едва средата на лятото, Брет бе

вече доста загрял. Беше естествено мургав, като баща си, и леко червенееше.

Застанала на прага, Черити го видя в профил. Същата чиста и нежна утринна светлина струеше върху тялото му, докато той търсеше нещо върху полицата с чашите над печката, кухненския плот и умивалника. Сърцето на Черити се изпълни с удивление и боязън. „Красив е“, помисли си тя. „Всичко, което е красиво в нас, или някога е било, е в него сега“. Беше миг, който Черити никога не забрави — виждаше сина си, облечен само в долнището на пижамата му и в този момент тя бе проникната от неясното вълшебство на момчешките му години, които скоро щяха да бъдат минало. Майчиният ѝ взор с любов оглеждаше леката извивка на още неукрепналите му мускули, линията на стройните му хълбоци и чистите му меки стъпала. Виждаше ѝ се... напълно съвършен.

Тя го гледаше спокойно, защото Брет не беше буден. Като дете понякога ходеше насън: най-много двадесетина пъти в периода между четири — и осемгодишната му възраст. Накрая Черити толкова се обезпокои... толкова се уплаши... че най-после се консултира с доктор Грешъм (без да знае Джо). Тя не се боеше, че Брет ще се побърка (всеки, който го познаваше, виждаше, че е умно и нормално момче), ала се боеше, че докато е в това състояние, може да се нарани. Доктор Грешъм ѝ каза, че това е твърде малко вероятно и че повечето от представите на хората за сомнамбулизма идвали от евтините и грубо скалпени филми.

— Съвсем малко знаем за ходенето насън — рече той, — но знаем че е по-често срещано при децата, отколкото сред възрастните. Взаимодействието между мозъка и тялото, мисис Кембър непрекъснато нараства и се усъвършенства и мнозина, които са изследвали явлението, вярват, че ходенето насън е навярно симптом на временно и не особено важно несъответствие между двете.

— Като болки на растежа ли? — попита Черити със съмнение.

— Да, нещо такова — отвърна доктор Грешъм и нарисова върху лист хартия диаграма, показваща, че сомнамбулизмът на Брет ще достигне известен връх на развитие, ще се задържи така известно време, после ще започне да изчезва, докато накрая изчезне напълно.

Черити си отиде малко поуспокоена от сигурността, с която докторът ѝ каза, че Брет не би паднал от прозореца по време на

нощните си разходки, нито пък би излязъл по средата на някоя магистрала, ала не можа да научи много за сомнамбулизма. Седмица по-късно тя заведе Брет при доктор Грешъм. Преди месец-два момчето тъкмо бе навършило шест години. Грешъм го прегледа цялостно и заяви, че момчето е нормално във всяко отношение. И наистина той се бе оказал прав. За последен път, доколкото си спомняше Черити, Брет бе ходил насън преди две години.

За последен път преди този.

Брет отваряше шкафовете един след друг, като прилежно ги затваряше, прехвърляйки се на всеки следващ. Показаха се тиганите и тенджерите на Холи, резервните ѝ части за готварската ѝ печка, сгънати хавлиени кърпи за бърсане на съдове, сметана за кафе и чай, все още непълният ѝ комплект от дуралексови съдове. Очите на Брет бяха широко отворени, но невиждащи и Черити бе обхваната от хладната увереност, че синът ѝ вижда други шкафове на друго място.

Тя почувства предишния безпомощен страх, почти напълно забравен, който родителите изпитват от безпокойствата и болките на своите деца, когато те са още малки: никненето на зъби, ваксината, довела до изключително висока температура като някакъв допълнителен акцент, силната кашлица круп, възпаление на ухото, или пък ръка, или крак, подул се без причина от вътрешен кръвоизлив. „Какво си мисли?“, рече си Черити. „Къде ли е? И защо сега, след две спокойни години?“ Дали защото бе на непознато място? Ала Брет не изглеждаше прекалено възбуден от това... поне не до този момент.

Той отвори последния шкаф, взе една голяма розова купа за сос и я постави върху кухненския плот. Като някой мим, Брет започна да загребва въздуха с ръце и да го изсипва в купата. Кожата по ръцете на Черити изведнъж настръхна, когато разбра къде бе синът ѝ и какво означаваше тази пантомима. Беше обичайното действие, което той извършваше у дома всеки ден. Брет хранеше Куджо.

Тя неволно пристъпи напред и спря. Не вярваше на бабешките приказки, че нещо лошо може да се случи, ако човек събуди някого, като ходи в съня си: че душата щяла завинаги да остане откъсната от тялото, че това можело да доведе до лудост или внезапна смърт. На Черити не ѝ беше нужно доктор Грешъм да я убеждава в това. Тя бе взела под наем една книга от градската библиотека в Портланд... но дори тя не ѝ бе необходима. Нейният собствен здрав разум ѝ казваше,

че когато събудиш някого, който ходи в съня си, то той просто се събужда и нищо друго. Можеше да има сълзи, дори лека истерия, но такава реакция би била резултат от най-обикновена липса на ориентация.

Все пак Черити никога не бе събудила Брет по време на нощните му разходки. Не се осмели да го направи и сега. Добрият здрав разум беше едно нещо, а нейният собствен необясним страх — съвсем друго. Внезапно тя изпита ужас, без да знае защо. Какво бе толкова ужасно в съня на Брет, представящ си, че храни кучето? Беше съвсем естествено, след като така се безпокоеше за Куджо.

Брет се наведе с купата в ръка, а бялата връв на панталона му образува прав ъгъл с равната повърхност на пода, покрит с червено-черен линолеум. Лицето му, като в забавена пантомима, изразяваше скръб. В този миг той проговори, измърморвайки думите гърлено, бързо, почти неразбираемо, както често правеха лунатиците. В тях нямаше чувство — то бе вътре, в паяжината на този сън, който бе достатъчно ярък, за да го накара да тръгне след цели две спокойни години. В словата, изговорени сънено, бързо и сякаш на един дъх, нямаше нищо особено драматично, но Черити притисна гърлото си с ръка. Кожата ѝ бе студена, студена.

— Куджо не е гладен вече — каза Брет, а думите сякаш излизаха с въздишка. Той отново се изправи, този път придържайки купата към гърдите си. — Никога няма да е гладен. Никога.

За миг Брет застана неподвижен до кухненския плот, а Черити спря на вратата. По лицето на Брет се стичаше една единствена сълза. Той сложи купата до умивалника и тръгна към вратата. Очите му бяха отворени, ала невиждащи и погледът му с безразличие се плъзна покрай майка му. Брет спря и се обърна.

— Погледни в тревата — каза той на някого, който не беше в стаята.

После Брет отново тръгна към майка си. Тя отстъпи, с ръка все още върху гърдите. Той мина покрай нея, стъпващ безшумно с босите си ходила и изчезна в коридора, водещ към стълбището.

Черити се обърна с намерение да го последва, ала си спомни за купата, която стоеше в средата на готовия за деня кухненски плот, като фокусна точка в някаква странна картина. Тя я взе, но купата се изплъзна от пръстите ѝ — Черити не бе усетила, че дланите ѝ са

хлъзгави от пот. Ловко я прихвана представяйки си трясъкът, който щеше да се чуе в спящата, притихнала къща. В миг тя улови съда здраво с двете си ръце, после го постави обратно на полицата, затвори вратата на шкафа и застана неподвижно, усетила тежките удари на сърцето си.

Стигна на прага на стаята му тъкмо навреме, за да види как Брет си ляга. Той се покри с чаршафа и се обърна на лявата си страна, както обикновено спеше. Макар и да знаеше, че нощната разходка е приключила, тя постоя там още малко.

Някой, някъде долу се изкашля, напомняйки ѝ отново, че тази къща не беше нейната. Черити бе обхваната от силен копнеж по дома си: за няколко секунди тя усети стомаха си така, сякаш бе пълен с обезболяващ газ, какъвто използваха зъболекарите. На фона на нежната и спокойна светлина на утрото мислите ѝ за развод ѝ се видяха така назрели и така нецелесъобразни с действителността, както мислите на дете. Лесно беше да разсъждаваш по този начин тук. Това не беше нейната къща, не беше нейният дом.

Защо пантомимата, представляваща храненето на Куджо и тези забързани думи, произнесени сякаш като въздишка я изплашиха толкова много? „Куджо вече не е гладен. Никога няма да е гладен.“

Черити се върна в своето легло и лежа така, докато слънцето се издигна високо и ярка светлина изпълни стаята. На закуска Брет не изглеждаше по-различно от друг път. Той не спомена за Куджо и очевидно бе забравил да позвъни отново вкъщи. Поне засега. След известна вътрешна борба Черити реши да остави нещата така.

* * *

Беше горещо.

Дона смъкна прозореца си още малко — едно съвсем леко завъртане на дръжката, една четвърт от онова, на което би се решила. После тя се пресегна през Тад, за да смъкне и неговия прозорец. Точно тогава забеляза в скута му измачкан и жълтеникав лист хартия.

— Какво е това, Тад?

Той вдигна поглед към нея. Под очите му имаше мръснокафяви кръгове.

— Думите за Чудовището — отвърна той.

— Може ли да видя?

Тад сграбчи листа за момент, но после ѝ го подаде. Върху лицето му се изписа напрежение, някакво дебнещо собственическо чувство, и Дона почувства мигновена ревност. Беше само за миг, но беше много силно. До тук тя бе успяла да го запази жив и здрав, а той се интересуваше единствено от фокусите на Вик. После това чувство изчезна, преминавайки последователно през объркване, тъга и себеотвращение. Нали тъкмо тя го бе поставила в това положение? Ако не беше отстъпила пред молбите му за бавачката...

— Сложих ги в джоба си вчера — рече Тад. — Преди да излезем на пазар. Мамо, ще ни изяде ли чудовището?

— Това не е чудовище, Тад, а просто куче и няма да ни изяде! — рече майка му по-рязко, отколкото възнамеряваше. — Казах ти, че като дойде пощальонът, ще можем да си отидем у дома.

„Казах му също, че колата ще тръгне след малко, казах му, че някой ще дойде и че Кембърви скоро ще се приберат...“

Но каква полза имаше от тези мисли?

— Може ли да ми върнеш Думите за Чудовището? — помоли Тад.

За миг Дона бе обзета от напълно безумното желание да накъса на парчета овлажнелия от пот, жълтеникав и измачкан лист хартия и да ги изхвърли през прозореца си — просто малки, пърхащи конфети! После му подаде обратно листа и прокара и двете си ръце през косата му, засрамена и изплашена. Какво ѝ ставаше за бога?! Такава садистична мисъл! Защо да влошава положението му?! Заради Вик ли? Или заради себе си? За какво?

Беше твърде горещо. Твърде горещо, за да може да мисли. Потта се стичаше по лицето ѝ, а също и по бузите на Тад. Косата бе залепнала за главата му на грозни кичури и изглеждаше два пъти по-тъмна от обикновения ѝ тъмно-рус цвят. „Трябва да му измия главата“, помисли си Дона съвсем неочаквано, представяйки си шишето нелютив, детски шампоан „Джонсън“ („Край на сълзите!“), застанало на разумно и сигурно място, върху полицата в банята и очакващо някой да го вземе и да изсипе една-две дози в шепата си.

(не губи самообладание)

Не, разбира се, че не. Нямахте *никакви причини* да губи контрол над себе си. Всичко щеше да се нареди, нали така? Непременно! Кучето дори не се виждаше — нямаше го повече от час. А и пощальонът. Беше вече почти десет часа. Почтальонът скоро щеше да дойде, а после изобщо нямаше да има значение, че в колата е толкова горещо. Наричаха го „парников ефект“. Някъде, в някакво указание Дона беше чела защо човек не трябва да затваря кучето си в колата за по-дълго, когато е така горещо. Парниковият ефект. В брошурата се казваше, че температурата в колата, паркирана на слънце, може да достигне до сто и четиридесет градуса по Фаренхайт^[3], ако прозорците са вдигнати. Така че би било жестоко и опасно да затворите своя любимец в колата си, докато пазарувате, или сте на кино. От Дона се изтръгна кратък и хрипкав кикот тук със сигурност нещата бяха тъкмо наопаки, нали? Не друг, а кучето държеше хората, затворени в колата.

Е, пощальонът щеше да дойде. Почтальонът щеше да дойде и всичко щеше да свърши. Нямахте да има значение вече, че сега имаха само четвърт термос мляко или пък че рано тази сутрин Дона искаше да отиде до тоалетната и използва за тази цел малкия термос на Тад. По-точно — опита се да го използва. Той бе прелял и сега в „Пинто“-то миришеше на урина — неприятна миризма, която все повече се усилваше от жегата. Дона бе затворила термоса и го бе изхвърлила през прозореца. После чу как той се разби на парчета върху чакъла и заплака.

Но всичко това беше без значение. Беше унижително и жалко да се опитваш да пикаеш в термос. Да, разбира се, че беше. Но нямаше значение, защото пощальонът щеше да дойде... той дори вече товареше синьо-бялата си камионетка до обвитата с бръшлян, тухлена сграда на пощата на Карбайн Стрийт... или може би вече бе започнал ежедневната си обиколка и караше по шосе № 117 на път за Мейпъл Шугър Роуд. Скоро щеше да свърши. Дона щеше да прибере Тад у дома и двамата щяха да се качат горе. Щяха да се съблекат и да се пъхнат под душа, но преди да влезеше във ваната с него, а после под душа, Дона щеше да вземе онова шише шампоан от полицата, да постави внимателно капачето му на ръба на умивалника и да измие първо косата на Тад, а после своята.

Тад отново зачете думите от пожълтелите лист, движейки беззвучно устни. Не както се четеше истински, или както щеше да чете след няколко години („ако някога се измъкнем оттук“, безсмислено, но веднага добави коварното ѝ съзнание), а както се казва нещо, научено наизуст. Както в курсовете за шофьори подготвяха неграмотните за писмения изпит. Това също бе чела някъде, или видяла навярно по телевизията в някакво предаване. И не беше ли изумително колко много глупости побираше човешкия мозък? Не беше ли изумителен начинът, по който той веднага избълваше всичко това, щом нямаше с какво друго да бъде ангажиран? Като изхвърляне на боклуци от подсъзнанието в обратна посока.

Това ѝ припомни нещо, което се бе случило в къщата на родителите ѝ по времето, когато тази къща бе и неин дом. Около два часа преди започването на един от *прочутите коктейли* на майка ѝ (както обичаше да ги нарича бащата на Дона със злостна ирония — същата тази ирония, която понякога влудяваше Саманта), отходният канал на кухненския умивалник се запуши и всички нечистотии се насочиха някак си към умивалника на бара. Когато майка ѝ въртна кранчето в желанието си да се освободи от отпадъците, проклетият канал запрати силна струя помия право към тавана. По онова време Дона беше горе-долу на четиринадесет години и добре помнеше как до смърт я изплаши невероятната, истерична ярост на майка ѝ. Изплаши се така, че чак ѝ прилоша, защото Саманта разиграваше този панаир пред хората, които толкова я обичаха и се нуждаеха от нея, заради мнението на няколко случайни познати, идващи тук, за да се наливат безплатно с алкохол и да се тъпчат с безплатни сандвичи. Дона бе изплашена, защото тя не виждаше *логика* в цирка, който Саманта разиграваше... и заради израза в очите на баща ѝ. Беше нещо като примирена погнуса. Тогава за пръв път Дона повярва... повярва и някак вътрешно усети, че тя щеше да порасне, да стане жена: жена, която щеше поне да има шанса да се бори да стане ПО-ДОБРА от майка си, изпадаща в такива ужасяващи състояния, заради такава дреболия...

Дона затвори очи и се опита да подтисне целия този порядък на мисли, притеснена от силните чувства, които предизвикваше споменът. Брошури, парников ефект, отходен канал, после какво? Как загубих

Девствеността си? Шест Чудесни Ваканции? *Пощальонът* — ето за какво трябваше да мисли: проклетият *пощальон*.

— Мамо, колата може би ще тръгне сега.

— Миличък, страхувам се да опитам, защото акумулаторът е почти изтощен.

— Но ние просто *седим* тук — рече Тад раздразнен, уморен и сърдит. — Какво значение има дали акумулаторът е изтощен или не, щом само *седим* тук? Опитай!

— Я не ми нареждай, дете, за да не те напердаша по задника!

Тад се сви от страх при грубия й и сърдит глас и тя отново се изруга наум. Той беше намусен и сърдит... кой можеше да го вини за това? Най-после беше прав. Ето кое я бе разгневило всъщност. Ала Тад не разбираше. Истинската причина, поради която Дона не смееше да опита да пали мотора, бе, че кучето отново ще дойде и това я плашеше. Боеше се, че Куджо ще дойде, а това тя не желаше за нищо на света.

Със сурово изражение Дона завъртя ключа на стартера. Този път моторът избухтя много забавено, издавайки протяжен и сърдит звук. Изкашля се два пъти, но не запали. Дона изключи и натисна клаксона. Чу се неясен и измъчен сигнал, който едва ли стигаше на повече от петдесет метра, да не говорим за къщата в подножието на хълма.

— Ето! — каза тя троснато и с жестокост в гласа. — Доволен си, нали? Добре!

Тад започна да плаче. Заплака така, както го помнеше още от бебе: устата му се превърна в трептяща дъгичка, а сълзите се търкулнаха по бузите му още преди да изхлипа. Тогава Дона го придърпа към себе си и му каза, че съжалява, каза му, че всичко ще свърши, щом дойде *пощальонът*, че тя ще го отведе вкъщи и ще му измие косата. После си помисли: „Шанс да се бориш да бъдеш по-добра от майка си. Разбира се. Разбира се, детето ми. Ти си точно като нея. Тя щеше да каже същите думи в ситуация като тази. Когато се чувстваш зле, какво правиш ти? Прехвърляш лошото си настроение върху другите, споделяш богатството. Е, като майка, като дъщеря, нали? А може би като порасне, Тад ще мисли също като тебе, което ти мислиш за...“

— Защо е толкова горещо, мамо? — попита безизразно Тад.

— Парников ефект — отвърна Дона, без дори да мисли. Тя не беше дорасла за това и го знаеше. Ако тази ситуация бе в известен

смисъл последен изпит по майчинство... или по зрялост... то тя нямаше да го издържи. От колко време бяха заседнали тук? Най-много петнадесет часа. И тя вече не издържаше, сриваше се.

— Мамо, може ли да изпия една чаша зеленчуков сок, когато се приберем у дома?

Листът с Думите за Чудовището, овлажнен от пот и измачкан лежеше унило в скута на Тад.

— Колкото искаш — отвърна Дона и силно го притисна към себе си, но усети с уплаха, че тялото му не се поддава на прегръдката ѝ. Не трябваше да му викам, помисли разсеяно Дона. Как ми се иска да не бях му викала.

„Ще се държа по-добре“, обеща си Дона. Защото скоро щеше да дойде пощальонът.

— Мисля, че чуд... че кученцето ще ни изяде — рече Тад.

Дона понечи да му отговори, ала се сепна и замълча. Куджо още го нямаше. Включването на стартера не бе успяло да го привлече. Навярно бе заспал. Или пък бе получил гърч и бе умрял. Би било чудесно... особена ако бе *бавен* гърч. И болезнен! Тя отново погледна към задната врата. Беше толкова изкусително близо. Бе заключена. Дона бе вече сигурна в това. Когато някой заминаваше, то той заключваше. Щеше да е велика глупост да се опита да влиза през задната врата, когато съвсем скоро щеше да дойде пощальонът. „Действай така, сякаш всичко е наистина“, казваше понякога Вик. Така и щеше да направи, защото всичко си беше истина. По-добре да приеме, че кучето е още живо и лежи зад полуотворените врати на гаража. Лежи на сянка.

Мисълта за сянка докара слюнка в устата ѝ.

В този миг бе почти единадесет часа. А около четиридесет и пет минути по-късно Дона забеляза нещо в тревата отвъд пътеката, откъм страната на Тад. След още петнадесет минути оглед на мястото тя бе убедена, че там лежи стара бейзболна бухалка облепена със скоч-лента и полускрита сред стеблата на омайничето и овчарската торбичка.

Няколко минути след това, малко преди да пладне, Куджо се измъкна от гаража и премигна глупаво с кръвясалите си, слузести очи на светлината на жаркото слънце.

*„Когато дойдат да те вземат,
те карат черната кола.
Когато дойдат да те викат,
те ще те спуснат във земята...“*

Думите на Джери Гарсия, леещи се с лекота и все пак някак унило, се дочуваха от коридора, усиления и леко размазани от нечий транзистор, докато накрая прозвучаха така, сякаш гласът излизаше от дълга, стоманена фуния. Наблизо някой стенеше.

* * *

Онази сутрин, когато той отиде в миризливата обща баня, за да се избърсне и да вземе душ, в една от тоалетните чинии някой беше повърнал, а в един от умивалниците имаше огромно количество засъхнала кръв.

„Давай, давай, захарче“ пееше Джери Гарсия „само не им казвай, че ме познаваш“.

Стийв Кемп стоеше до прозореца в стаята си на петия етаж в МХА, гледаше към Спринг Стрийт и се чувстваше зле, без да знае защо. Болеше го глава. Мислеше си за Дона Трентън и как я беше прекарал... прекарал я беше, а сега се навърташе наоколо. Навърташе се за какво? Какво, майната му, беше станало?

Искаше му се да е в Айдахо сега. Все Айдахо му се въртеше в главата напоследък. Защо ли просто не си вдигнеш чуковете и не си тръгнеш отук? Стийв не знаеше. Пък не обичаше да не знае. Не обичаше всички тия въпроси, които му разкатаваха майката на главата. Въпросите бяха контрапункт на ведростта и спокойствието, а ведростта и спокойствието бяха необходимост за развитието на един човек на изкуството. Тази сутрин той се погледна в едно от изпръсканите с паста за зъби огледала и си помисли, че изглежда стар. Наистина стар. Когато се върна в стаята, видя как една хлебарка чевръсто прибяга на зигзаг по пода. Лоши поличби!

„Тя не ми даде четката си, защото съм стар“, мислеше си Стийв Кемп. „Не съм стар. Направи го, защото ѝ бях начесал сърбежа вече,

защото тя е кучка и защото ѝ дадох пълна лъжица от лекарството, което ѝ бе нужно. Как се хареса на Красивото ти Мъжле моята любовна бележчица, Дона? Дали му се понрави?“

А дали Мъжлето бе получило любовната бележчица?

Стийв смачка аса си в капачката на буркана, който служеше за пепелник на цялата стая. Това всъщност бе главният въпрос, нали така? Ако на него се знаеше отговорът, останалите отговори си идваха на мястото. Преди всичко... преди *абсолютно* всичко изчезваше омразната власт, която Дона имаше над него, казвайки му да изчезва, преди още той да бе готов за сложи край на връзката (тя го бе унижила, мамка ѝ!).

Внезапно той се сити какво да направи и сърцето му силно заби от радостна възбуда. Бръкна с ръка в джоба си и подрънка дребните монети в него. После излезе навън. Тъкмо минаваше пладне и пощальонът, за който Дона се надяваше, бе започнал вече обиколката си по Мейпъл Шугър Роуд и шосе № 3.

[1] *Appalachian Trail* — пътеката на Апалачите (англ.) — Б.пр. ↑

[2] *Трол* — митическо същество (сканд.) — Б.пр. ↑

[3] 60 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

* * *

Вик, Роджър и Роб Мартин прекараха вторник сутринта в „Имидж-Ай“, а после влязоха за по някой сандвич с бира. Няколко сандвича и доста повече бира по-късно. Вик внезапно осъзна, че е много по-пиян отколкото, след който и да било служебен обяд в живота си. Той обикновено пиеше по един коктейл, или чаша бяло вино. Беше видял не един кадърен рекламен агент в Ню Йорк да се налива с алкохол в онези тъмни бардаци отатък Медисън Авеню и да говори с приятелите си за рекламни кампании, които той никога нямаше да оглави... или ако се напиеше доста, да говори с бармана на някой от бардаците за романа, който той със сигурност никога нямаше да напише.

Поводът беше особен. Празнуваха полупобеда и полуотрезвяване. Роб ги бе поздравил за идеята им относно последния рекламен клип на Професора по тестените изделия „Шарп“ с умерен ентузиазъм. Каза им, че би могъл да опита... при условие, естествено, че му се даде шанс. Това бе и отрезвяването. Без одобрението на стария Шарп и легендарното синче и най-великият клип на света не би им донесъл никаква полза. Щяха да се озоват на улицата.

При дадените обстоятелства Вик сметна, че си струваше човек да се натряска.

В този момент, тримата седяха само по ризи в едно ъглово сепаре пред маса, отрупана със сандвичи върху непромокаема хартия, цял куп тенекиени кутии от бира и препълнен пепелник. Вик си спомни деня, в който той и Роджър бяха обядвали в „Жълтата Подводница“ в Портланд и бяха обсъждали това малко сафари. Там в Портланд... когато всичко нередно беше само в бизнеса. Невероятно, но той бе обхванат от носталгия по онзи ден и се запита какво ли правеха Тад и Дона в момента. „Ще им се обадя довечера“, помисли си Вик. „Тоест, ако съм достатъчно трезвен, за да не забравя.“

— Е, и какво сега? — попита Роб. — Ще поостанете ли в Бостън или заминавате за Ню Йорк? Момчета, мога да ви взема билети за мача между Бостън и Канзас Сити, ако искате. Може да ви подейства

ободрително да погледате как Джордж Брет прави пробив в лявото крило.

Вик погледна Роджър, който сви рамене и каза:

— Заминаваме за Ню Йорк. Благодарни сме ти, Роб, но никой от нас не е настроен за бейзбол.

— Няма какво повече да правим тук — съгласи се Вик. — В програмата си бяхме предвидили повече време за обсъждане, но мисля, че се споразумяхме относно идеята за последен клип с Професора.

— Има още да се дооглежда — рече Роб. — Не се възгордявайте толкова.

— Ще огладим грапавините — каза Роджър. — Трябва да го направим някой ден с хората от маркетинга, предполагам. Съгласен ли си, Вик?

— Може да ни отнеме два дни — рече Вик. — Все пак, не виждам защо да не сглобим нещата много по-рано, отколкото предвиждахме.

— А после какво?

Вик мрачно се ухили.

— После ще се обадим на стария Шарп и ще си определим среща. Предполагам, че най-късно от Ню Йорк ще отидем направо в Клийвланд. Магическият, мистериозен тур^[1].

— Виж Клийвланд и умри — каза Роджър мрачно и изля остатъка от бирата в чашата си. — Направо умирам да се срещна с онзи дърт пръч.

— Не забравяй младия пръч — рече Вик и леко се усмихна.

— Как мога да забравя малкия пикльо? — отвърна Роджър. — Господи, предлагам още един рунд!

Роб погледна часовника си.

— Наистина трябва да...

— Още един, последен рунд! — настоя Роджър. — „За доброто старо време“, ако искате.

Роб сви рамене.

— Добре. Но все пак работа ме чака. Не забравяйте. Макар че без тестените изделия на „Шарп“ ще имам достатъчно свободно време за многобройни и дълги обеда.

Роб вдигна чашата си, размаха я, докато един сервитьор го видя и му кимна.

— Кажи ми какво е действителното ти мнение — каза Вик на Роб. — Ама без глупости. Мислиш ли, че ще успеем с това?

Роб го изгледа сякаш се канеше да заговори, но изведнъж поклати глава.

— Не, не! Давай! — рече Роджър. — Всички сме в една и съща пробита лодка. Или клипът с Червените Малини-Пралини, или нищо. Мислиш, че няма да успеем, нали?

— Мисля, че няма никакъв шанс, майка му стара! — отвърна Роб. — Вие ще направите добро представяне... както винаги. Основната работа ще я свършите в Ню Йорк и имам чувството, че всичко, което могат да ви кажат момчетата от маркетинговия отдел за толкова кратко време, ще е във ваша полза. А Янси Харингтъм... мисля, че направо ще му се пръсне сърцето, неговата кожа! Неговата велика предсмъртна сцена. Той ще бъде толкова добър — би могъл да накара Бет Дейвис от „Мрачна победа“ да изглежда като Али МакГро от „Любовна история“.

— О, но изобщо не става въпрос... — започна Роджър.

Роб сви рамене.

— Да, може да е малко несправедливо. Добре. Наречете го тогава още един бис. Както искате го наречете. Достатъчно време съм вече в този бизнес, за да зная, че всички ще се просълзят след едно три или четириседмично представяне на рекламата. Всички ще изпаднат в захлас. Но...

Дойдоха бирите им. Сервитьорът каза на Роб:

— Мистър Джонсън ме помоли да ви кажа, че очаква да дойдат няколко тройки, мистър Мартин.

— Хм, изтичай и кажи на мистър Джонсън, че момчетата пият последните си бири и да внимава да не си подмокри гащите. Разбра ли, Роки?

Сервитьорът се усмихна, изпразни пепелника, кимна и ги остави.

Роб се обърна отново към Вик и Роджър.

— Та, докъде бях стигнал? Да, вие сте умни момчета. И не ви е нужен някой куц оператор, налян до козирката с бира, за да ви каже, че работата е осрана.

— Шарп просто няма да се извини — каза Вик. — Това мислиш, нали?

Роб вдигна бирата си в знак на поздрав.

— Ти си отличник!

— Не става въпрос за извинение — плачливо рече Роджър, — а за едно скапано *обяснение*.

— Ти го виждаш така — отвърна Роб. — А той? Запитай се. Виждал съм дядката няколко пъти. Той ще погледне на нещата така все едно, че е капитан, напускащ кораба преди жените и децата, или отказващ се от ролята на спасител, или друго подобно нещо. Не, ще ви кажа какво смятам, че ще се случи, приятели. — Роб вдигна чашата си и бавно отпи от нея. — Мисля, че една ценна, но и доста краткотрайна връзка ще бъде прекъсната и то много скоро. Старият Шарп ще изслуша предложението ви, ще поклати глава и ще ви покаже вратата. Завинаги. И следващата рекламна фирма ще бъде избрана от неговия син, който ще направи избора си въз основа на това коя фирма според него ще му даде най-голяма свобода да осъществи смахнатите си идеи.

— Може би — рече Роджър — Но може би той ще...

— Няма никакво „може би“, мама му стара! — избухна Вик. — Единствената разлика между добрия рекламен агент и добрия охлюв-продавач е, че добрият рекламен агент прави най-доброто, което може, с подръчни материали... без да пристъпва границата на честността. За това става въпрос в тази реклама. Ако той я отхвърли, то той отхвърля най-хубавото от нашата работа. И това е краят. Ту фини.

Вик смачка цигарата си и едва не бутна почти пълното шише бира на Роджър. Ръцете му трепереха.

Роб кимна.

— Ще пия за това — каза той и вдигна чашата си. — Тост, господа!

Вик и Роджър също вдигнаха чашите си.

Роб помисли малко, после рече:

— Нека нещата да се наредят добре, дори възможността да е едно на хиляда.

— Амин — рече Роджър.

Те се чукнаха и пиха. Като глътна докрай бирата си, Вик осъзна, че отново мисли за Дона и Тад.

* * *

Джордж Миара, пощальонът, повдигна единия си крак, стегнат в униформения сиво-син панталон, и... пръдна. Съвсем скоро той доста усилено пърдеше и това леко го тревожеше. Като че ли храната нямаше значение. Снощи той и жена му ядоха шаран със сметана върху препечен хляб и той бе пърдял. Тази сутрин изяде едно от рулата на „Келог“ (продукт № 19) с бананов резен вътре... и пак пърдя. Днес на обяд в „Мелой Тайгър“ в града — два хамбургера с майонеза... също пърдене.

Джордж бе прочел за симптомите в „Домашна медицинска енциклопедия“ — една безценна книга в дванадесет тома, които жена му купуваше един по един, спестявайки талончетата си от магазина „Шоп-ън-Сейв“^[2] в Саут Перис. Това, което Джордж Миара бе открил под заглавието *УВЕЛИЧЕНО ИЗПУСКАНЕ НА ГАЗОВЕ* не бе особен окуражаващо. Би могло да е симптом на стомашно неразположение. Можеше да означава, че вътре му се оформя една прекрасна язвичка. Може да е и заболяване на червата. Можеше дори да е голямо Р^[3]. Ако продължаваше така, той трябваше да отиде при стария доктор Куентин, а доктор Куентин щеше да му каже, че пърди много, защото остарява и толкова.

Смъртта на леля Еви Чалмърс през изминалата пролет доста разстрои Джордж — много повече, отколкото той би помислил. И съвсем отскоро Джордж просто не искаше да мисли за това, че остарява. Предпочиташе да мисли за Златните години на пенсионерството, които той и Кейти щяха да прекарат заедно. Никога повече нямаше да става в шест и половина. Нямаше да мъкне торби с писма и да слуша онзи задник Майкъл Фурние, който беше началник на пощата в Касъл Рок. И нямаше вече да му мръзнат яйцата през зимата и да става луд с отпускарите, които искаха да им носят писмата в палатките или във вилите им, когато дойдеха горещините. Вместо това щеше да ползва услугите на „Уинибаго“, фирма за „живописни пътувания през Ню Ингленд“, щеше да има „Излежаване в Градината“, „Някое Ново Хоби“, но най-много щеше да има „Почивка и Спокойствие“. И някак си мисълта да пропъди в края на своите шестдесет и началото на седемдесетте си години, като някоя дефектирала ракета, ни най-малко не се покриваше с романтичната му представа за Златните Години на Пенсионерството.

Джордж сви бяло-синята си камионетка по шосе № 3, премижавайки с очи срещу светлината, блеснала за миг в предното стъкло. Лятото се бе оказало твърде горещо, както леля Еви бе предсказала... и дори нещо повече. Той чуваше как щурците свирят сънливо сред високата, лятна трева и в съзнанието му за миг изникна картина със следното заглавие: „Джордж си почива в хамака в задния двор.“

Джордж спря пред къщата на Маликънови и пъкна една рекламна брошура в кухнята им, заедно със сметката за електричеството. Днес трябваше да раздаде всички сметки за консумацията на енергия, ала той хранеше надеждата, че хората от електроснабдяването нямаше да си губят времето да чакат Маликънови да им пратят чека. Те бяха бедняци, бяла измет, като онзи Гари Първиър в горния край на пътя. Беше направо срамота да гледа какво ставаше с Първиър, човекът, който някога бе спечелил специално отличие за храброст. Ами Джо Кембър? И той бе същата мърда. И двамата отиваха по дяволите. Джон Мъликън беше навън, седнал отстрани на къщата и поправяше нещо, което приличаше на брана. Джордж му махна с ръка, а Мъликън вдигна палец в отговор, преди отново да се залови с работата си.

„Ето ти една и на тебе, работни ми господинчо“, помисли си Джордж Миара, повдигна единия си крак и наду тромбата. Ужасна работа беше това пърдене! Човек трябваше много да внимава, когато е в компания.

Той подкара нагоре по пътя към къщата на Гари Първиър, извади още една брошура, още една сметка за консумирана енергия, някакво писмо и ги пъкна в пощенската кутия. После даде на заден ход в алеята на Гари и потегли обратно. Нямаше нужда да продължава до Кембър днес. Джо се беше обадил в пощата вчера сутринта някъде към десет часа и ги бе помолил да задържат писмата му няколко дни. Майк Фурние, голямото плямпало, който отговаряше за работата в Пощата на Касъл Рок по навик извади картичка, върху която бе написано: „Пощата да се задържи до поискване“, и я закрепил над мястото, обозначаващо района на Джордж.

Фурние каза на Джо Кембър, че да беше се обадил само петнадесетина минути по-рано, щяха да задържат и понеделнишката му кореспонденция, ако това е било намерението му.

— А, бе нищо — отвърна Джо. — За днес ще мога да си прибера пощата.

Когато Джордж сложи пратките за Гари в пощенската му кутия, той забеляза, че списанието от понеделник — „Механика за всеки“, и едно писмо, просещо средства за отпускане на провинциални стипендии, не бяха взети. Като се върна, Джордж видя през вратата големия, стар Крайслер на Гари и проядения тук-там от ръжда автомобил на Джо Кембър, паркиран точно зад него.

— Запилели са се заедно — измърмори високо Джордж. — Двамата глупаци вилнеят някъде.

Той повдигна крака и отново пръдна.

Заклучението на Джордж беше, че двамата вероятно пиянстват и мърсuvat, използвайки пикапа на Джо Кембър. Не му дойде наум да се запита защо ще вземат камионетката на Джо, когато под ръка имаше две много по-удобни превозни средства, а и той не забеляза кръвта по стълбите, нито пък голямата дупка в долната част на вратата.

— Двамата глупаци вилнеят някъде — повтори Джордж. — Добре, че поне Джо Кембър се сети да предупреди да не му се носи пощата.

И той подкара обратно по пътя, по който беше дошъл, обратно към Касъл Рок, като от време на време повдигаше крака си, за да пусне малко газ.

* * *

Стийв Кемп отиде с колата до „Деъри Куийн“ в съседство със супермаркета „Уестбрук шопинг мол“, за да си купи няколко хамбургера и един шоколадов десерт. Сега той седеше в пикапа си, ядеше и гледеше Брайтън Авеню, без всъщност да вижда пътя, или да усеща вкуса на храната.

Беше звънял по телефона на Красивото Мъжле в офиса му и се беше представил за Адам Суолоу, когато секретарката бе поискала да узнае името му. Каза, че е директорът на отдела по маркетинг в „Хаусън-Лайтс“ Инкорпурейтед и че иска да говори с мистър Трентън. Устата на Стийв бе пресъхнала от вълнение. А барнеше ли веднъж Трентън слушалката, те двамата можеха да намерят по-интересна тема

за разговор от маркетинга: като например, какъв беше онзи белег по рождение на малката госпожичка отдолу и на какво можеше да се оприличи, и как го беше ухапала тя веднъж, когато беше получила толкова силен оргазъм, та щеше и кръвта му да изсмуче чак, и как се бяха развили нещата за Принцесата Кучка, откакто Красивото Мъжле бе разбрало, че тя не си пада много по това, което предлага брачното ложе.

Но не стана така, както очакваше. Секретарката каза:

— Съжалявам, но мистър Трентън и мистър Брейкстоун няма да бъдат тук тази седмица. Вероятно няма да се върнат и през следващата. Мога ли с нещо да ви помогна...?

Гласът ѝ се извиси нагоре в очакване и надежда. Тя наистина искаше да помогне. Беше големият ѝ шанс да свали богато гадже, докато босовете се грижеха за работата в Бостън или може би Ню Йорк (не можеше и въпрос да става за такова екзотично място като Лос Анджелис! Не и такава лайняна фирма като „Ад Уъркс“!) така че, танцувай малка госпожичке — сега ти е паднало!

Стийв ѝ благодари и каза, че ще позвъни отново към края на месеца. Затвори, преди секретарката да го попита за телефона му, защото офисът на „Хаус-ъв-Лейт“ Инкорпорейтед се намираше в една телефонна кабина на Конгрес Стрийт срещу магазина за цигари на Джо.

Сега Стийв Кемп ядеше хамбургери и се чудеше какво да направи. „*Като че ли не знаеш*“, шепнеше вътрешният му глас.

Той тръгна с пикапа нагоре по шосето, в посока Касъл Рок. Като приключи с обедата си (шоколадовият десерт се бе разтопил и втечил от жегата), Стийв беше вече в Норт Уиндъм. Хвърли отпадъците върху пода на пикапа, където се въргаляха и други подобни неща — пластмасови шишета от бира и газирана вода, празни цигарени опаковки. Замърсяването с отпадъци беше антисоциално и природонесъобразно действие и Стийв Кемп нямаше да го допусне.

* * *

Той спря пред къщата на Трентънови точно в три и половина на онзи горещ и ярък следобед. Действайки свръхпредпазливо, Стийв

мина покрай къщата, без да намали и паркира зад ъгъла, в една странична улица на около четиристотин метра от къщата. После се върна до нея пеша.

В алеята не се виждаше кола и той почувства остро жегване на мъжа и разочарование. Стийв не бе признал дори пред себе си (особено сега, когато, както изглеждаше, тя не си бе вкъщи), че беше възнамерявал да ѝ даде малко от онова, което тя така много искаше през пролетта. Въпреки всичко, той бе карал от Уестбрук до Касъл Рок с полуизправен пенис, който едва сега бе спаднал окончателно.

Нямаше я.

Не — *колата* я нямаше. Едното не предполагаше непременно и другото, нали?

Стийв се огледа.

Това, което виждаше тук, дами и гос'да, е една тиха улица от предградията в един летен ден, когато повечето хлапета спят, женичките или правят същото, или са залепнали пред телевизорите си и следят „Жажда за живот“ или „В търсене на утрешния ден“. Всички Красиви Мъжлета се трудят да се издигнат на по-високо стъпало, където ще плащат и по-високи данъци и откъдето вероятно ще се озоват в някое легло на Спешно Отделение в Медицинския център на източен Мейн. Две деца играеха на дама, разчертана с тебешир и вече замазана върху паважа. Те бяха само по бански гащета и обилно се потяха. Една възрастна и оплешивяваща жена влачеше голяма телена, пазарска кошница, връщайки се от града. И жената, и кошницата бяха сякаш от най-фин, костен порцелан. Жената мина на разстояние от децата, играещи на дама.

Накратко казано: животът бе замрял. Улицата дремеше в горещината.

Стийв тръгна нагоре по стръмната алея, като че ли беше съвсем естествено да е тук. Първо погледна в малкия гараж. Той знаеше, че Дона не го използва. Тя му бе казала, че се страхува да вкарва колата си в него, защото входът бе толкова тесен. Ако ожулеше колата, Красивото Мъжле щеше да ѝ разгони фамилията... никакви „ама, моля ти се извинявай“! Щеше да я *разкатае*!!!

Гаражът беше празен. Нямаше го „Пинто“-то, нямаше го и старият ягуар. Красивото Мъжле на Дона беше стигнало климактериума и нямаше слабост към спортните коли. Не ѝ беше

приятно, когато Стийв го споменаваше, но той не бе виждал по-очебиещ случай.

Стийв остави гаража и изкачи трите стъпала на задния вход. Натисна дръжката на вратата. Тя се оказа отворена. Той влезе вътре, без да почука, хвърляйки нехаен поглед наоколо, за да се убеди, че наблизо нямаше никой.

Стийв затвори вратата и бе обгърнат от тишината в къщата. Сърцето му още веднъж лудо заблъска, сякаш се канеше да изхвъркне от гръдния му кош. И още веднъж той не признаваше нещата пред себе си. Не беше *нужно* дори да ги признава. Те просто си бяха факт.

— Хей! Има ли някой тук?

Гласът му бе силен, честен, приятен, питащ.

— Хей!

Вече беше по средата на коридора.

Очевидно нямаше никой. В къщата цареше атмосфера на тихо, знойно очакване. Една чужда, безлюдна къща, пълна с мебели, винаги бе в състояние да го притесни. Струваше му се, че го дебнат.

Стийв опита за последен път:

— *АЛО! ИМА ЛИ НЯКОЙ ТУК?*

„Тогава направи нещо такова, че да те запомни. И скъсай.“

Той влезе във всекидневната и се огледа. Ръкавите му бяха навити, а ръцете му леко лъщяха от потта. Сега вече можеше да признае пред себе си: как му се искаше да я убие, когато тя го нарече копеле и изпръска лицето му със слюнката си, как му се искаше да я убие за това, че го бе накарала да се почувства стар и уплашен и вече неспособен да командва положението. Писмото беше нещо, да, ала не бе достатъчно.

Вдясно от него се върху стъклени полици бяха наредени порцеланови статуетки. Стийв се извърна, силно ритна с крак най-долната полица и тя се срути. Рамката се заклати и после падна върху разбитото стъкло както и малките, порцеланови котки и овчарчета и всичкият този бълвоч на дребнобуржоазния разкош. В средата челото му пулсираше. Лицето му бе сгърчено в гримаса, но той не го усещаше. Стийв съсредоточено стъпка на прах всички оцелели фигурки. Свали от стената един семеен портрет, изгледа за миг с любопитство усмихнатото лице на Вик Трентън (Тад седеше в скута му,

обгърнал с ръка майка си през кръста), а после го пусна върху пода и силно стъпка с крак стъклото.

Стийв се огледа — дишаше тежко, като след състезание. Изведнъж той се нахвърли върху стаята, сякаш тя беше нещо живо, нещо, което жестоко го бе наранило и трябваше да бъде наказано. Сякаш самата стая бе причина за болката му. Стийв дръпна падащото легло на Вик. Прихвана горния край и за миг кушетката се задържа изправена, клатушкайки се несигурно, а после се сгромоляса с трясък, разбивайки на пух и прах малката, стъклена маса, изпречила се на пътя ѝ. Той извади всички книги от рафтовете като при това полугласно ругаеше лайнния вкус на хората, които ги бяха купували. Вдигна поставката за списания и я хвърли по посока на огледалото над камината. То също се разби на парчета. Големи огледални отломъци с тъмно покритие от едната страна се посипаха по пода като парчета от картинна главоблъсканица. Стийв се бе разпенявил и пръхтеше като побеснял бик. Слабите му скули бяха станали почти виолетови.

Влезе в кухнята през малката трапезария. Като мина покрай кухненската маса, купена от родителите на Дона като сватбен подарък, Стийв протегна ръка и с един замах смъкна всичко на пода: голямата кутия с подправките (наречена „Мързеливата Сюзън“), стъклената, инкрустирана ваза, която Дона беше купила миналото лято за долар и четвърт в големия магазин за порцелан в Бриджтън, бирената халба на Вик от абсолвентския му бал. Керамичните солнички се пръснаха като малки бомби. Стийв отново получи ерекция, поради възбудата от гнева. Всяка мисъл да бъде предпазлив, за да не го открият, напусна съзнанието му. Той бе някъде вътре в нещото. Беше притиснат в миша дупка.

В кухнята Стийв отвори докрай най-долната камера на печката и разхвърля тигани и канчета навсякъде. Вдигна се ужасен шум, но само ужасният шум не му стигаше. Трите стени на кухнята бяха заети с шкафове от край до край. Той ги отваряше един по един, загребвайки с две ръце чинии и стоварвайки ги на пода. Порцеланът мелодично звънтеше. Помете и чашите, а когато те се разбиваха на парчета, Стийв изръмжаваше. Между тях имаше и сервиз от осем крехки и елегантни, високи винени чаши, които бяха притежание на Дона откакто беше навършила дванадесет години. В някакво списание беше прочела за „скриновете с чеиз“ и бе решила твърдо и тя да има такъв скрин. Обаче

се оказа, че в него тя успя да сложи само винените чаши, защото скоро той ѝ омръзна (първоначалното ѝ намерение беше да отдели достатъчно, за да може да обзаведе цялата си младоженска къща или апартамент). Повече от половината си живот Дона бе притежавала тези чаши и ги кѳташе като много ценни.

Сосиерата отиде на кино. Също и големият поднос. Радиокасетофонът се стовари с трясък на пода. Стийв Кемп се качи отгоре му и започна бясно да танцува буги-вуги. Пенисът му, корав като камък, пулсираше в гащите му. По същия начин и съответно пулсираше и вената в средата на челото му. Откри няколко бутилки алкохол под малкия, хромиран умивалник в ѳгъла. Той награби няколко наведнѳж с двете си ръце (някои бутилки бяха три четвърти пълни, други наполовина) и започна да ги праща една по една с все сила към вратата на затворения кухненски шкаф. На следващия ден дясната му ръка сигурно щеше да бѳде схваната и оболяла, та едва ли щеше да може да я повдигне. Не след дълго вратата на синия кухненски шкаф плувна в скѳп джин, коняк, уиски, сладка зелена ментовка и кампари, която бе коледен подарѳк от Роджър и Алти Брейкстоун. Стѳклото приятно звънтеше в горещия следобед на ярката светлина, струяща през прозореца над умивалника.

Стийв се втурна в пералното помещение, където намери кутии с избелващи препарати, синка, омекотител на твърда вода (в голяма синя, пластмасова бутилка), препарат за почистване на петна, течен препарат за пране на фини и вълнени дрехи и три вида обикновен прах за пране. Стийв сновеше напред-назад, профучавайки през кухнята от време на време като някакѳв трескав лунатик в навечерието, преди да настѳпи новата години, рѳсейки навсякъде с ѳпросните препарати.

Тѳкмо беше изпразнил и последната кутия (огромна кутия от праха за пране „Тайд“, която бе почти пълна), когато Стийв забеляза изреченията върху дѳската за съобщения с неясния почерк на Дона, който не можеше да бѳде сбъркан: „Тад и аз отиваме до гаража на Джо Кембър за «Пинто»-то. Ще се върнем скоро“.

Това изведнѳж го свести, сякаш действителността се стовари право върху главата му. Той беше вече тук от половин час, а може би и повече. Времето бе минало незабелязано зад червената завеса, спуснала се над очите му, и му беше трудно да определи с точност. Колко време преди неговото идване бе заминала Дона? За кого бе

оставено съобщението? За всеки, който би могъл да се отбие, или за определен човек? Стийв трябваше да се маха оттук... но имаше още едно нещо, което се налагаше да свърши преди това.

С едно бръсване на ръкава си той изтри съобщението и написа с големи печатни букви:

Оставих горе нещо за тебе, миличко.

Стийв се втурна нагоре по стълбите, вземайки по две стъпала наведнъж и влезе в спалнята им, която беше на втория етаж. Сега вече той се чувстваше ужасно притеснен, беше почти сигурен, че някой ще позвъни (най-вероятно някоя щастлива женичка), щеше да надникне през задната врата и да извика (както бе направил и той самия): „Хей! Има ли някой тук?“

Но по някакъв странен начин, точно това придаде допълнителна пикантност на случилото се. Стийв разкопча колана си, смъкна ципа си и остави дънките му да се смъкнат до коленете. Не носеше гащета, всъщност почти никога не носеше. Изведнъж пишката му щръкна напред гора от жълтеникаворижи косми. Не му трябваше много време, защото беше твърде възбуден. Две-три бързи движения напред-назад със свита длан и оргазмът му дойде — внезапен и неистов. Гърчейки се, Стийв изхвърли спермата си върху покривката на леглото.

Той дръпна нагоре дънките си, дръпна и ципа си (като едва не захапа главата на пениса си и едно от малките жълти зъбчета — голям смях щеше да бъде!) и се втурна към вратата, закопчавайки отново колана си. Щеше да се сблъска с някого на излизане — беше сигурен в това. Като че ли всичко бе предначертано. Някоя щастлива съпруга щеше само за част от секундата да зърне зачервеното му лице, ококорени очи и издути отпред дънки и да записка като луда.

Стийв се опита да се приготви за такава среща, като отвори задната врата и излезе навън. Обръщайки мислено поглед назад, му се струваше, че бе вдигнал такъв шум, та и мъртвите биха го чули... ония ми ти чинии! И защо му беше да хвърля тия скапани чинии! Какво, по дяволите, си мислеше?! сигурно всички наоколо бяха чули.

Но нито в двора, нито в алеята имаше някой. Покоят на следобеда бе свършен. Оттатък улицата, в средата на поляната една пръскачка невъзмутимо цвъртеше. Мина и едно дете на ролкови кънки. Право напред се виждаше висок жив плет, който отделяше къщата на Трентънови от съседната. Наляво от задния вход в далечината се

виждаше градът, сгушен в подножието на планината. Стийв дори различи съвсем ясно пресечката на шосе № 117 и Хай Стрийт и градската мера, сгушена в една от ъглите, образувани от пресичането на двата пътя. Той стоеше на задното стълбище, опитвайки се да се съвземе. Дишането му се поуспокои и Стийв започна да вдишва и издишва все по-нормално. Успя да скалъпи най-после някаква приятна физиономия за следобед и я надяна върху лицето си. Всичко това не му отне много време — толкова колкото светофарът да мине от червено през жълто и зелено и отново да светне червено.

„Ами ако тя точно в този момент завие с колата по алеята?“

Това отново го подсети, че трябва да бяга оттук. Беше оставил визитната си картичка. Не искаше да си има никакви неприятности с нея сега, като капак на всичко. Но пък и тя нищо не можеше да направи, освен ако извикаше ченгетата. Стийв обаче не вярваше тя да го направи. Твърде много неща искаше да каже той: „Сексуалния живот на Великата Американска Щастлива Съпруга в Естествено Обсъждане“. Но онова, което беше направил горе, бе лудост. По-добре да се измита и да увеличи разстоянието между себе си и Касъл Рок. Можеше по-късно да ѝ се обади. Да я попита как ѝ се бе харесало творението му. Щеше горе-долу да се позабавлява.

Стийв тръгна надолу по алеята, зави наляво и се върна при пикапа си. Никой не го спря. Никой не му обърна особено внимание. Едно дете на ролкови кънки избръмча покрай него и му извика „Здрасти!“. Мигновено Стийв му отвърна със същото.

Качи се в пикапа си и потегли. Подкара нагоре по шосе № 117 на път за № 308, а когато стигна, подкара по него и кара дотогава, докато се озова на вътрешнощатския път № 95 в Портланд. Съзнанието му бе започнало да го гложди за това, което бе направил: кървавочервеният гняв на разтухата, който го бе обзел, когато бе видял, че няма никой в къщата. Беше ли наказанието твърде тежко за постъпката? Тя не искаше да го прави повече с него — добре, и какво от това? Беше направил на пух и прах почти цялата къща. Не доказваше ли това, че той навярно не беше с всичкия си?

Стийв започна да работи по малко върху всеки от тези въпроси, както правят повечето хора, прекарвайки цяла поредица от обективни факти през баня от различни химикали, които когато се вземат заедно, представляват сложния човешки механизъм на възприятията, известен

като субективизъм. Като първокласник, който внимателно действа с молива, а после — с гумата и след това пак с молива, той срива всичко, което се бе случило, а после внимателно го изгради отново (нарисува го повторно в съзнанието си), докато най-накрая и фактите, и неговите възприятия за тях се съчетаха в едно цяло така, че Стийв вече можеше да се чувства спокоен.

Когато стигна шосе № 495, той сви на запад — посока Ню Йорк и местността, простираща се наоколо, чак до тихите кътчета на в Айдахо, където навремето се бе оттеглил Папа Хемингуей, стар и смъртно ранен. В сърцето си Стийв почувства онази особена приповдигнатост, която обикновено идва с прекратяването на стари връзки и поемането към нещо ново — онова чудно нещо, което приятелчето Хък бе нарекло „разчистване на нови завоевания“. В такива моменти Стийв се чувстваше почти като новороден, чувстваше, че притежава най-голямата свобода — свободата да се самовъзстановява. Той не би бил в състояние да разбере значението на този факт, ако някой друг му бе казал, че дали ще е в Мейн или в Айдахо, Стийв винаги щеше да захвърля ракетата си отчаян и бесен от това, че е загубил игра на тенис. И винаги щеше да отказва да се здрависа с противника си над мрежата, когато губеше. Здрависваше се, само когато печелеше.

Спря да пренощува в малкия градец Туикънхам. Спа спокойно. Беше успял да убеди себе си, че опустошаването на къщата на Трентънови не бе акт на дива ревност, а просто революционен анархизъм — заклеимяване на две буржоазни свини, и то от онези, които даваха възможност на богатите-фашисти да останат на власт, защото свините безропотно и сляпо си плащаха данъците и сметките. По този начин Стийв казваше: „Цялата власт на народа!“ — идея, която той се мъчеше да вложи във всичките си стихотворения.

Въпреки това, Стийв все още размишляваше, малко преди да заспи. Обръщайки се на една страна в тясното хотелско легло, той се питаше какво ли си е казала Дона, когато се е прибрала с детето вкъщи. С тази мисъл той веднага заспа и върху устните му се появи блажена усмивка.

* * *

В три и половина следобед на онзи вторник Дона се беше отказала вече от идеята за пощальона.

Тя седеше, леко обгърнала с една ръка Тад, който бе изпаднал в полудрямка, устните му бяха жестоко напукани от горещината, а лицето му бе трескаво и зачервено. От млякото бе останало съвсем малко и скоро тя щеше да му го даде. През последните три часа и половина (което въкъщи бе обедно време) слънцето бе жестоко и неумолимо. Въпреки че нейния прозорец и този на Тад бяха дръпнати надолу на около десет сантиметра, температурата в колата бе сигурно сто градуса^[4], а може би и повече. Просто така ставаше с колите, когато биваха оставяни на слънце. Освен че при нормални обстоятелства, когато колата ти е на слънце, ти просто отваряш докрай и четирите прозореца, пускаш духалките и се разхлаждаш. *Хайде да се разхладим!* Колко омайно звучаха само тези думи!

Дона облиза устните си.

От време на време тя отваряше за малко прозорците докрай, за да направи течение, но се боеше да ги остави така. Можеше да задреме. Дона се плашеше от горещината — плашеше се за себе си и дори повече за Тад, за това как би му подействала тя. Обаче най-много я плашеше лицето на кучето — с пяна по муцуната и втренчени в нея кръвясали, зловни очи.

За последен път беше отворила прозорците до долу, когато Куджо се бе скрил на сянка в гаража. Но сега Куджо бе отново тук.

Той седеше в сянката на големия гараж, която все повече се удължаваше, с глава ниско над земята и поглед, вперен в синьото „Пинто“. Земята между двете му предни лапи се бе разкаляла от непрекъснато течащите му лиги. От време на време Куджо изръмжаваше и се зъбеше на въздуха, сякаш имаше халюцинации.

„Колко още? Колко още ще живее?“

Дона беше разумна жена. Тя не вярваше в неща, които не можеше да види или пипне. Нямахте нищо свръхестествено в един олигавен и грохнал Сан Бернар, клекнал в сянката на гаража. Той беше просто едно болно животно, което е било ухапано от заражена с бяс лисица, скункс или нещо подобно. Куджо не я преследваше лично. Не беше Преподобният Димсдейл, нито пък Моби Дог^[5]. Той не беше Злата Съдба на четири крака.

Но... Дона тъкмо се бе решила да хукне към задната врата на Кембърови, когато Куджо, залитайки тронаво, се показа от тъмната паст на гаража.

Тад! Тад беше важното нещо. Тя трябваше да го измъкне оттук. И без да го усуква повече. Той вече не отговаряше много свързано — сякаш действителността стигаше до него съвсем откъслечно. Очите му занесено се извърщаха към нея, когато му говореше, като очите на боксьор, който е бил удрян, удрян и пак удрян и който е загубил връзка със света, заедно с гарда си, чакащ само последния залп от удари да го повали безчувствен на земята. Тези неща ужасиха Дона и събудиха цялото ѝ майчино чувство. Тад беше важното нещо! Да беше сама, отдавна да бе хукнала към вратата. Не друг, а именно Тад я бе задържал, съзнанието ѝ непрекъснато се връщаше към мисълта, че Куджо ще я повали на земята, а Тад ще остане сам в колата.

Все пак, преди да се появи Куджо, Дона се бе подготвяла психически да се втурне към вратата. Тя непрекъснато прехвърляше в ума си тази представа, като домашен видеофилм, и си го представяше непрекъснато, толкова дълго време, та най-накрая ѝ се стори, че вече се бе случило наистина. Тя трябваше да раздруса Тад и напълно да го събуди (да го събуди с плесници, ако трябваше), да му каже, че не трябва да излиза от колата и да тръгва след нея *при никакви обстоятелства и без значение какво щеше да се случи*. Тя щеше да изтича от колата до задната врата и да натисне дръжката на бравата. Ако беше отключена, всичко щеше да се подреди добре. Но Дона бе подготвена и за съвсем реалната възможност вратата да е заключена. Тя бе съблякла блузата си и сега седеше зад кормилото само по белия си памучен сутиен — блузата бе в скута ѝ. Когато тръгнеш, Дона щеше да увие блузата около ръката си. Нямахше да е кой знае каква защита, но все пак бе по-добре от нищо. Щеше да счупи стъклото, което бе непосредствено до бравата и да се промъкне в задното антре. А ако и вътрешната врата беше заключена, то тя щеше да се справи с това. Някак си.

Ала Куджо се бе появил отново и стръвта ѝ се бе изпарила.

„Няма значение. Той пак ще влезе. Така направи и преди“.

„Дали?“, шепнеша подсъзнанието ѝ. „Не е ли всичко прекалено нагласено?“ Кембърови заминават и като дори граждани се сещат да предупредят в пощата да им задържат там пратките. Вик го няма и

почти е сигурно, че няма да се обади преди утре вечер, просто защото ще струва много скъпо, ако се обажда всяка вечер. А пък обади ли се, то той ще го стори рано. Когато никой не му отговори, ще предположи, че сме отишли да похапнем в пицарията на Марио, или да изядем по някой сладолед в „Тейсти Фрийз“. А по-късно няма да се обади, защото ще си мисли, че сме заспали. Ще реши, че е по-добре да се обади утре. Тактичният, внимателен Вик. Да, всичко е прекалено хубаво. Нямаше ли куче в онзи разказ за лодкаря, плаващ по река Чарън — то беше най-отпред на лодката? Кучето на боцмана. Наричайте ме просто Куджо. Всички сте за Долината на Смъртта. „Влизай вътре“, мислено му внушаваше Дона. „Влизай, обратно в гаража, твоята кожа!“

Куджо не помръдна.

Тя облиза устните си, които ѝ се струваха точно толкова напукани, колкото изглеждаха устните на сина ѝ.

Дона бръсна един кичур от челото на Тад и каза тихо:

— Как се чувстваш, Тадър?

— Шшшт — промърмори Тад разсеяно. — Патиците...

Тя го раздруса.

— Тад, мили! Добре ли си? Кажй нещо?

Клепачите на Тад се повдигнаха малко един след друг и той се огледа наоколо — едно учудено, плувнало в пот дата, което бе ужасно изморено.

— Мамо, няма ли да си тръгваме вече? Толкова ми е горещо...

— Ще си тръгнем — успокои го Дона.

— Кога, мамо? *Кога?*

Тад жално заплака.

„О, Тад, запази тази влага“, помисли си тя. „Може да ти потрябва“. Какви глупости си мислеше само?! Но не беше ли цялата ситуация толкова абсурдна, та чак идиотска? Мисълта, че едно малко момче може да умре поради обезводняване,

(престани, той *не* умира)

на не повече от десетина километра от най-близкия достатъчно голям град, бе лудост.

Но положението е такова, каквото е, припомни си грубо тя. И не си мисли разни други работи, миличка. Сега е като на война, само че в по-малък мащаб, и всичко, което е изглеждало малко преди, в този миг изглежда голямо. Най-лекото помръдване на въздуха през

полуотворените прозорци е като зефирът. Разстоянието до задната врата е цял километър през ничия територия и ако ти се иска да вярваш, че кучето е самата Съдба, или някой Призрак на Вечния грях, или дори превъплъщение на Елвис Пресли, то вярвай си го. В тази странно умалена обстановка, в това положение на живот и смърт, ходенето по нужда беше истинска схватка.

„Ние ще се измъкнем! Никое куче на света не може да причини такова нещо на сина ми!“

— Кога, мамо?

Тад вдигна поглед към нея с овлажнели очи и лице, бяло като сирене.

— Скоро — рече тържествено Дона. — Много скоро.

Тя махна косата от челото му и го притисна към себе си. Погледна през прозореца на Тад и отново онова нещо във високата трева, омотано със скоч-лента, прикова погледа ѝ.

„Как ми се иска да ти смажа главата с това!“

Вътре в къщата телефонът иззвъня.

Дона рязко извърна глава, изпълнена с безумна надежда.

— За нас ли е, мамо? За нас ли се обаждат?

Тя не му отговори. Не знаеше за кого е. Но ако имаха късмет (а късметът им най-сетне трябваше да се прояви, нали?) позвъняването беше от някой, който имаше причина да се запита защо толкова време никой не вдига телефона у Кембърови. Някой, който щеше да дойде и да провери.

Куджо вдигна глава и я наклони на една страна. За миг той безумно заприлича на Нипър, кучето на Асоциацията на червения кръст, наклонило ухо към грамофонната фуния. Куджо несигурно се изправи и тежко се затътри към къщата и звънящия телефон.

— Може би кученцето ще вдигне телефона — рече Тад. — Може би...

С бързина и сръчност, които бяха ужасяващи, огромното куче смени посоката на движението си и се хвърли към колата. Тромавата походка изведнъж изчезна, сякаш не бе нищо друго, освен една коварна преструвка. Звярът не лаеше — той просто ревеше и виеше! Червените му очи горяха! Куджо удари силно колата и отскочи. Чу се тъп звук. Вцепенена, Дона видя, че откъм нейната страна вратата на колата всъщност е леко огъната. „Той трябва да е умрял вече“, мислеше

си тя изпаднала в истерия, „сигурно главата и гръбнакът му са сплескани, дълбокото мозъчно сътресение трябва да е *ТРЯБВА ДА Е...*“

Куджо отново се изправи. Муцуната му бе обляна с кръв. Очите му отново бяха кухи и блуждаеха. Телефонът в къщата звънеше ли звънеше. Кучето понечи да тръгне по посока на звъненето, ала изведнъж стръвно захапа хълбока си, сякаш ухапано от нещо, извъртя се и скочи върху прозореца на Дона. Чу се нов мощен и кух удар право пред лицето ѝ. По стъклото писна кръв, появи се тънка сребърна пукнатина. Тад изпищя и покри с длани лицето си. Започна да дърпа бузите си и да ги дере с нокти.

Звярът отново скочи. Тънки струи от пяна и лиги се проточиха от кървавата му муцуна. Дона виждаше зъбите му — масивни и тежки като от стара и пожълтяла слонова кост. Ноктите му тракаха върху стъклото. Беше се срязал между очите и мястото кървеше. Очите на Куджо не изпускаха нейните. Неговите бяха кухи, празни, но все пак... Дона би могла да се закълне в това... все пак в тях имаше нещо — някакво познание. Той знаеше нещо за нея и злобно го таеше.

— *Махай се оттук!* — изкрещя тя.

Куджо отново се хвърли върху вратата на колата под прозореца ѝ. И пак... и пак. Сега вече вратата хлътна силно навътре. Всеки път, когато стокилограмовият звяр се мяташе върху колата, тя се заклащаше заплашително на ресорите си. Всеки път, когато Дона чуеше този тежък и кух звук, тя бе сигурна, че животното се е убило или поне е изпаднало в несвяст. И всеки път то изтичваше до къщата, обръщаше се и отново се нахвърляше. Лицето на Куджо бе маска от кръв и сплъстена козина, през която с тъпа ярост надничаха някога благите му, кафяви очи.

Дона погледна към Тад и видя, че той е изпаднал в шок — беше се свил на седалката, подобно на ембрион, с ръце кръстосани върху тила му и свит гръден кош.

„Може би така е по-добре. Може би...“

Вътре в къщата телефонът престана да звъни. Куджо, който тъкмо се канеше да се извърне и отново да се втурне към колата изведнъж спря. Отново наклони главата си по същия странен, многозначителен начин. Дона затаи дъх. Тишината ѝ се струваше огромна. Куджо клекна на задните си крака, вдигна към небето ужасно

обезобразената си муцуна и нададе един-единствен вой, така мрачен и самотен, че Дона потрепери. Не чувстваше вече горещината. Беше студено като в гробница. В този миг тя разбра (не просто усети или помисли), *разбра*, че животното бе нещо повече от едно обикновено куче.

Мигът отмина. Уморено и едва-едва Куджо се изправи на краката си и отиде до предницата на колата. Сигурно легна на земята, защото Дона не виждаше вече гърба и опашката му. Въпреки това обаче, тя постоя още малко в напрежение, психически готова за ново нападение, в случай че кучето скочеше върху капака, както беше правило вече. Обаче нищо такова не стана. Цареше единствено тишината.

Дона взе Тад в прегръдките си и започна тихичко да му припява.

[1] *Magical Mystery Tour* — дългосвиреща плоча на популярния английски състав „Бийтълс“ — Б.пр. ↑

[2] *Shop'n Save* (англ.) — пазарувай и пести — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид болестта рак. — Б.пр. ↑

[4] Приблизително 38 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

[5] Преиначено от „Моби Дик“, психологически роман от Х. Мелвил — Б.пр. ↑

* * *

Когато най-сетне Бре се отказа и излезе от телефонната кабина, Черити го хвана за ръката и го заведе в кафене „Калдор“. Бяха дошли в „Калдор“, за да потърсят подходящи покривки за маса и пердета.

Холи ги чакаше, допивайки остатъка от сладоледения си коктейл.

— Няма нищо лошо, нали? — попита тя.

— Нищо сериозно — отвърна Черити, разрошвайки косата на сина си. — Тревожи се за кучето си, нали Брет?

Брет сви рамене... после мрачно кимна.

— Ти продължавай сама — каза Черити на сестра си. — Ние ще си настигнем.

— Добре. Ще бъда долу.

Холи допи газираната си вода и рече:

— Обзалагам се, че кучето ти е добре, Брет.

Брет ѝ се усмихна, доколкото може, ала не отговори. Те гледаха как Холи се отдалечава — елегантна в тъмновинената си рокля и сандали с коркови подметки, елегантна по начин, който Черити не би могла да имитира и го знаеше добре. Може би на времето би могла, но не сега. Холи бе оставила децата си при детегледачка и бяха пристигнали в Бриджпорт по обяд. Бе ги поканила на чудесен обяд, плащайки с кредитната си карта на „Дайнърс Клъб“. От тогава до сега обикаляха по магазините. Ала Брет бе тъжен и омърлушен — тревожеше се за Куджо. На Черити също не ѝ се ходеше много по магазините. Беше горещо, а и тя бе все още притеснена от нощната разходка на Брет. Най-накрая тя му бе предложила да се обади вкъщи от телефонните кабинки, намиращи се в съседната на закусвалнята пряка... обаче резултатът беше точно този, от който Черити се боеше.

Сервитърката дойде. Черити поръча кафе, мляко и две банички.

— Брет — рече тя, — когато казах на баща ти, че искаме да заминем на това пътуване, той беше против...

— Да, предполагам го.

— ... а после промени решението си. Промени го съвсем внезапно. Сигурно защото в това съзря възможност и той да си даде

малко почивка. Понякога мъжете обичат да отиват някъде сами, нали разбираш, и да правят разни неща...

— Като ловуването ли?

— Да, нещо такова.

— И да ходят на кино — добави Брет.

Поръчката им дойде и Брет започна да дъвче баничката си. (Да, забранената зона на Уошингтън Стрийн, която наричат „Полесражението“)

— Вероятно. Както и да е, навярно баща ти си е взел няколко дни отпуска, за да отиде до Бостън...

— О, не вярвам — отвърна Брет, искрено учуден. — Той имаше много работа. Много работа! Той сам ми каза.

— Може пък да не е имало чак толкова много, колкото си е мислил — рече Черити с надеждата, че цинизмът, който усещаше, не се бе прокраднал и в гласа ѝ. — Както и да е, аз поне така мисля, че е направил и по тази причина никой не вдига телефона нито вчера, нито днес. Изпий си млякото, Брет. Помага за изграждането на костите.

Той изпи половината от млякото си и по устните му остана следа, подобна на побелял, старчески мустак. Брет сложи чашата си на масата.

— Може би наистина така е направил. Навярно е накарал Гари да тръгне с него. Татко много харесва Гари.

— Да, сигурно е накарал Гари да тръгне с него — рече Черити така, сякаш тази мисъл току-що ѝ бе хрумнала. Всъщност обаче тя бе позвънила у Гари тази сутрин, докато Брет играеше с Джим младши. Никой не бе отговорил на позвъняването ѝ. Тя не се съмняваше ни най-малко, че двамата бяха отишли някъде заедно. — Нищо не хапна от баничката.

Брет я взе в ръка, отхапа символичен залък и пак я остави на масата.

— Мамо, мисля, че Куджо беше болен. Изглеждаше болен, когато го видях вчера сутринта. Кълна ти се!

— Брет...

— Наистина, мамо! Ти не го видя. Той изглеждаше... ами, отвратително!

— Ако разбереш, че Куджо е добре, ще се успокоиш ли?

Брет кимна.

— Тогава ще се обадим на Алва Торнтън от „Мейпъл Шугър“ тази вечер — рече Черити. — Ще го помолим да отиде и да провери. Става, нали? Предполагам, че баща ти вече му се е обаждал и го е помолил да храни Куджо, докато го няма.

— Така ли мислиш наистина?

— Да.

Алва или някой друг като него. Той не беше точно приятел на Джо, защото, доколкото Черити знаеше, Гари беше единственият му истински приятел, ала вероятно някой мъж, който бе извършил услуга в замяна на услуга от страна на Джо в бъдеще.

Лицето на Брет се проясни, сякаш докоснато от магическа пръчка. Още веднъж тя, възрастната бе дала правилния отговор, както фокусникът измъква заека от шапката. Ала вместо да я развесели, този факт мигновено я натъжи. Какво щеше да му отговори, ако Алва им кажеше по телефона, че не е виждал Джо от дъждовете. Е, щеше да се справи някак с това препятствие, ако се наложеше, но тя продължаваше да вярва, че Джо не би оставил Куджо сам да се оправя. Не беше в стила му.

— Искаш ли да отидем при леля ти сега?

— Разбира се. Чакай само да свърша с това.

Черити наблюдаваше полуразвеселена, полуужасена как синът ѝ поглъща останалата част от баничката на три хапки и ги промива надолу с млякото. После той бутна стола си назад.

Черити плати сметката и двамата тръгнаха към ескалатора за слизане.

— Леле, туй наистина е голям магазин! — рече Брет в захлас. — Голям глад е, нали, мамо?

— В сравнение с Ню Йорк, ще изглежда ката Касъл Рок — отвърна тя. — И не казвай „леле“. То е все едно да ругаеш.

— Добре.

Брет се хвана за гумената лента на движещия се ескалатор и се огледа наоколо. На дясно се откриваше цял лабиринт от църкащи и чуруликащи папагалчета. Наляво бяха щандовете за домакински потреби — навсякъде блестеше хром, имаше и една миялна машина за съдове с прозрачен капак отпред, през който се виждаше сапунената пяна. Брет вдигна поглед към майка си, когато двамата слязоха от ескалатора.

— Заедно сте израснали, а?

— Надявам се да ти разкажа някога — отвърна Черити, усмихната.

— Много е мила — каза Брет.

— Е, радвам се, че мислиш така. И аз самата бях доста привързана към нея.

— Как е станала толкова богата?

Черити спря неподвижна.

— Така ли мислиш за Холи и Джим? Че са богати?

— Онази тяхна къща не е от евтините — отвърна Брет и Черити отново видя как зад неоформените още детски черти я гледа лицето на Джо Кембър с безформената си зелена шапка, килната на тила. Умните, момчешки очи се отклониха встрани. — А и онзи джубокс. И той струва доста мангизи. Тя има цял портфейл, пълен с кредитни карти. Пък ние имаме само за Тексако...

— Да не си мислиш за много умен — нахвърли се върху него Черити, — като надничаш в портфейлите на хората, докато те черпят с хубав обяд?

По лицето на Брет пробяга обида и изненада, но бързо се овладя и изразът му отново бе спокоен. Този също бе от триковете на Джо.

— Просто забелязах това. Нямахме как да не ги видя — тя така се фукаше с тях...

— *Не се е фукала!* — възкликна Черити, шокирана.

Тя отново се спря. Бяха стигнали щанда за пердета.

— Да-да! Фукаше се! — рече Брет. — Ако картите ѝ бяха акордеон, сигурно щеше да свири „Испанката“ с тях.

Изведнъж Черити се вбеси от него... отчасти защото ѝ се струваше, че може и да е прав.

— Искаше и ти да ги видиш, всичките — каза Брет. Поне аз мисля така.

— Не ме интересува много какво мислиш ти по този въпрос, Брет Кембър!

Лицето ѝ пламтеше, ръцете я сърбяха да го удари. Малко преди това, в кафенето тя го бе обичала... и също толкова важно — бе се чувствала като негова приятелка. Къде отидоха всички тези топли чувства?!

— Просто се чудех откъде има толкова мангизи.

— Не мислиш ли, че използваш доста груба дума?

Брет сви рамене, вече явно настроен да противоречи и нарочно да я предизвиква, както предполагаше Черити. Дължеше се на възприятията му за това, което се бе случило на обяд, а също и на нещо друго. Той съпоставяше своя собствен живот както и този на баща си с един друг. Нима тя си бе мислила, че синът ѝ автоматически ще приеме радушно начина, по който живееха сестра ѝ и съпругът ѝ, само защото Черити искаше това — един начин на живот, който ѝ бе отказан или поради лош късмет, или поради собствената ѝ глупост, а може би и заради двете? Нима той нямаше право да критикува... да анализира?

Да, тя признаваше това негово право, но не бе очаквала наблюденията му (макар и интуитивни) да бъдат толкова обезпокояващо изтънчени, толкова точни и толкова отчайващо отрицателни.

— Предполагам, че Джим е направил парите — рече Черити. — Знаеш с какво се занимава...

— Да, писарушка е.

Този път обаче Черити не се поддаде на предизвикателството.

— Е, щом искаш, мисли си така... Холи се омъжи за него, когато той учеше в Мейнския университет в Портланд в подготвителните курсове за студенти по право. Докато Джим учеше право в Денвър, тя работеше много и непривлекателни работи, за да може той да завърши. Често се прави така. Съпругите работят, за да могат съпрузите им да се изучат и да добият някои специални умения...

Черити търсеше Холи с поглед и най-накрая ѝ се стори, че вижда тила на по-малката си сестра няколко щанда по-наляво.

— Тъй или иначе — продължи тя, Джим най-после завърши, той и Холи заминаха на изток и той започна работа в една голяма адвокатска фирма в Бриджтън. Тогава не печелеше много. Живееха в един малък апартамент на третия етаж без климатична инсталация през лятото и слабо отопление през зимата. Но се издигна и сега е, както се казва, младши партньор. И предполагам, че по нашите стандарти печели добри пари.

— Може би тя показва кредитните си карти, защото понякога все още се чувства бедна вътрешно — каза Брет.

Черити бе отново поразена от почти свръхестествената пронизателност на сина си. Тя разроши нежно косата му, но вече не му

се сърдеше.

— Но нали каза, че я харесваш?

— Да, харесвам я. Ето я, ей там!

— Виждам.

Те отидоха при Холи, която бе понесла цял куп пердета в едната си ръка и вече се отправяше в търсенето на покривки.

* * *

Най-сетне слънцето залезе зад къщата.

Малко по малко пещта в колата на Трентънови започна да изстива. От някъде се появи сравнително постоянен лек ветреца и Тад с благодарност обърна лицето си към него. Поне засега се чувстваше по-добре, отколкото през целия ден. Всъщност целият ден до сега му се бе сторил като ужасен лош сън, какъвто човек би запомнил само отчасти. На момента Тад просто витаеше. Напускаше колата и витаеше някъде. Това си го спомняше. Беше яхнал някакъв кон. Двамата с коня бяха препускали през някакво дълго поле, в което играеха зайци, също както в онзи анимационен филм, на който майка му и татко му го заведоха в театър „Вълшебната лампа“ в Бриджтън. В края на полето имаше малко езерце, а в езерцето — патици. Патиците бяха дружелюбни. Тад си поигра с тях. Там беше много по-добре, отколкото с Мама, защото Чудовището беше там, където беше Мама... Чудовището, което бе излязло от килера. При патиците нямаше чудовище. На Тад много му харесваше при тях, макар и смътно да съзираше, че ако остане по-дълго, може да забрави как да се върне в колата.

Тогава слънцето залезе зад къщата. Плъзнаха хладни сенки, плътни и меки като копринено кадифе. Чудовището вече не ги нападеше. Пощальонът не беше дошъл, но сега поне Тад можеше спокойно да си почине. Най-лошото беше, че чувстваше ужасна жажда. Никога не бе му се искало толкова много да пие. Ето защо езерото с патиците беше толкова хубаво — там бе мокро, свежо и зелено.

— Какво каза, миличък?

Лицето на мама се наведе към него.

— Жаден — промълви Тад с прегракнал глас. — Толкова съм жаден, Мамо.

Той си спомни как преди казваше „заден“ вместо „жаден“. Обаче някои от децата в летния лагер му се бяха присмели и го бяха нарекли бебе, както се присмиваха и на Ренди Хофнагер, задето казваше „загъска“ вместо „закуска“. Така че Тад започна да изговаря думата правилно, ругаейки се жестоко вътрешно, когато забравеше и се изпуснеше.

— Да, зная. Мама също е жадна.

— Сигурно в къщата има вода.

— Миличък, не можем да влезем в къщата. Още не. Лошото куче е точно пред колата.

— Къде? — Тад се изправи на колене и се учуди, когато усети някаква лекота, бавно нахлуваща в главата му, като плавно разбиваща се вълна. Той се подпря с ръка на арматурното табло, ала дланта му бе сякаш закрепена върху някаква километрична ръка. — Не го виждам. — Дори гласът му бе далечен, като ехо.

— Сядай долу Тад. Ти си...

Тя продължаваше да му говори и той усети как го настанява обратно на седалката, но всичко бе така далечно. Думите достигаха до него сякаш през някаква огромна, сива бездна. Между него и майка му имаше мъгла, каквато имаше тази сутрин... или вчера сутринта... или която сутрин беше там, когато татко му замина. Но далече напред имаше едно светло място и той остави майка си да отиде там. Това беше езерото с патиците. Патици, езеро и лилии. Гласът на мама беше далечно бръмчене. Красивото ѝ лице — толкова голямо и винаги до него, толкова спокойно, като луната, която понякога надничаше в прозореца му, когато се будеше късно нощем, за да отиде да се изпишка... това лице стана сиво и загуби очертанията си. Разтопи се в сивата мъгла. Гласът ѝ се превърна в лениво жужене на пчели, които бяха много добри и не жилеха... в плискане на вода...

Тад си играеше с патиците.

Дона задряма. Когато пак се събуди, всички сенки се бяха слели в едно и единствената светлина в алеята на Кембърови беше като отблясъците на жарава. Здрачаваше се. По някакъв начин отново бе паднал здрач и те (невероятно, но факт!) все още бяха тук. Слънцето заседна на хоризонта, близо до аленото зарево. Приличаше ѝ на

бейзболна топка, потопена в кръв. Тя облиза отвътре пресъхналата си уста. Слюнката, която се бе сгъстила като желе се разтопи неохотно и отново се превърна в горе-долу нормална телесна течност. Гърлото ѝ бе сухо и сякаш затиснато с вълнен тампон. Помисли си колко хубаво би било да легне под чешмата в градината, да я пусне докрай, да отвори уста и просто да остави ледената вода да струи отгоре ѝ. Представата бе така ярка, че Дона потрепери и кожата ѝ настръхна, толкова мощна, та чак главата я заболя.

Дали кучето беше още пред колата?

Тя погледна, но не можеше да каже със сигурност. Единственото сигурно нещо беше, че Куджо не е пред гаража.

Дона натисна клаксона, но се чу само слаб и немощен звук — всичко си остана както преди. Той можеше да е навсякъде. Тя прокара ръка по сребърната пукнатина в прозореца и се запита какво ли би станало, ако кучето удареше стъклото още няколко пъти. Щеше ли да успее да се вмъкне вътре? Вчера изобщо не би допуснала такова нещо, но сега не бе толкова сигурна.

Дона отново погледна задната врата на Кембърови. Сега изглеждаше много по-далечна, отколкото преди. Това я накара да си спомни за една концепция, която бяха разисквали в колежа в курса по психология. Преподавателят, наконтено мъжле, с мустачки като четка за зъби, беше я нарекъл *Идея-фикс*. *Ако стъпите върху спрял ескалатор, ще откриете, че ви е много трудно да ходите*. Това ѝ се бе видяло толкова забавно, че в крайна сметка бе открила един ескалатор в „Блумингдейл“, на който бе окачена табела „Не работи“ и бе тръгнала по него надолу. Дона бе открила за свое най-голямо учудване, че наконтеното доцентче бе право — краката ѝ просто отказваха да се движат. Този факт я бе накарал да се замисли какво ли би станало в съзнанието ѝ, ако стъпалата пред къщата ѝ изведнъж се задвижеха под краката ѝ, както слизаше по тях. Мисълта я бе накарала високо да се разсмее.

Сега обаче не ѝ се виждаше толкова смешно. Всъщност изобщо не беше смешно.

Тази задна врата определено изглеждаше по-далече сега.

„Кучето ме обезкуражава.“

Дона се помъчи веднага да отпъди тази мисъл, но после се отказа. Положението беше доста критично, за да си позволява лукса

сама себе си да лъже. Съзнателно или не, Куджо я обезкуражаваше. Използвайки навярно нейната собствена идея-фикс за това какъв трябва да е светът. Ала нещата се бяха променили. Безпрепятственото возене на ескалатора бе свършило. Тя просто не можеше повече да стои със сина си върху неподвижните стъпала и да чака някой да пусне мотора. Истината беше, че тя и Тад бяха обсадени от едно куче.

Тад спеше. Ако кучето беше в гаража, Дона щеше да успее сега.

„Ами ако все още е пред колата? Или под нея?“

Тя си спомни какво обичаше да казва баща ѝ, когато гледаше професионалните футболни мачове по телевизията. Той почти винаги се зареждаше за тези случаи и обикновено изяждаше голяма паница с боб, останал от съботната вечеря. В резултат на това телевизионната „зала“ ставаше необитаема за обикновените земни живи същества някъде към десетата стограмка. Дори кучето се изнизваше с виновна пораженческа физиономия върху муцуната си.

Думите на баща ѝ се отнасяха за някои особено заплетени положения и пасове: „Ааа, ще му скъсат задника в храстите за тоя пас!“, крещеше той. Майка ѝ се вбесяваше... а когато Дона навлезе в пубертета, почти всичко, свързано с баща ѝ, вбесяваше майка ѝ.

В този миг Дона си представи как Куджо лежи пред „Пинто“-то, но не заспал, а просто клекнал върху чакъла, задните му черни лапи подвити под него, кръвясалите му очи неподвижно втренчени във вратата, откъдето тя би излязла от колата. Той я чакаше, надяваше се, че ще бъде достатъчно глупава, за да излезе. Той лежеше и я дебнеше в храстите.

Дона прекара длани по лицето си трескаво и нервно, сякаш се миеше. Отгоре вечерницата надничаше сред мастиленосиньото небе. Слънцето бе слязло от сцената, оставяйки след себе си неподвижна и някак странно жълта светлина над полята. Някъде запя птица, смълча се, после пак запя.

Мина ѝ през ума, че за първи път през този следобед тя нямаше особено голямо желание да излезе от колата и да хукне към вратата на къщата. Отчасти това се дължеше на дрямката ѝ и на незнанието ѝ за местоположението на кучето. Отчасти липсата ѝ на желание да хукне към вратата се дължеше на простия факт, че горещината намаляваше... мъчителната жега и влиянието ѝ върху Тад беше главният ѝ подтик да действа. Сега обаче в колата беше съвсем приятно и полусънното,

полусъзнателно състояние на сина ѝ се бе превърнало в истински сън. Той си почиваше, необезпокояван. Поне засега.

Но Дона смяташе, че тези неща са вторични спрямо основната причина, поради която все още беше тук. А тя беше, че малко по малко един психологически момент на готовност бе достигнал и отминал. Спомни си от уроците по скачане във вода в лагера „Тапауинго“, че идваше миг, когато за първи път стъпваш на дъската, в който или трябва да скочиш, или да се оттеглиш позорно, за да дадеш възможност на момичето зад тебе да опита. Идваше ден в ранните шофьорски години, когато трябваше да изоставиш пустите провинциални пътища и да се опиташ да караш в големия град. Идваше време. Винаги идваше такова време. Време да скочиш, време да караш, време да хукнеш към задната врата.

Рано или късно кучето щеше да се покаже. Положението беше лошо — ясно! Ала не беше отчайващо. Подходящото време идваше на периоди — на това не я бяха учили в курса по психология. Беше нещо, което Дона усещаше по инстинкт. Ако те хванеше шубето на дъската за скокове в понеделник, нямаше правило, според което да не можеш да опиташ веднага във вторник. Би могъл...

Неохотно разумът ѝ подсказваше, че това са опасно неверни разсъждения.

Дона не бе така силна тази вечер, както бе миналата. Щеше да бъде по-слаба и по-обезводнена утре сутринта. А и това не бе най-лошото. Седеше вече почти непрекъснато от (колко ли време беше?)... Изглеждаше невъзможно, но все пак... двадесет и осем часа. Ами ако бе вече прекалено схваната, за да успее? Можеше изведнъж на половината път до вратата да се превие на две и да падне като посечена на земята от схващане на големите мускули на бедрата.

„Когато положението е на живот и смърт“ говореше ѝ неумолимо нейният разум, „подходящият миг идва само веднъж... веднъж и след това вече го няма.“

Пулсът и дишането ѝ се учестиха. Тялото ѝ усещаше, че то ще направи опита преди съзнанието да е готово. Тогава Дона омота по-здраво блузата си около дясната си ръка, обхвана с лявата дръжката на вратата и разбра: не бе взела никакво съзнателно решение, а просто излизаше от колата. Сега тя тръгваше, докато Тад спеше дълбоко и нямаше никаква опасност да се втурне след нея.

Дона дръпна дръжката на вратата нагоре — ръката ѝ бе мокра от пот. Затаи дъх и се послуша дали нещо в света не се е променило.

Птицата отново запя. Това бе всичко. „Ако прекалено силно е ударило вратата и тя се е огънала много навътре, сигурно няма да мога да я отворя“, помисли си Дона. Каква горчива утеха! Тогава можеше да си седи тук, да обмисля отново какви са шансовете ѝ, да види дали не е пропуснала нещо в сметките си... и да става още мъничко по-жадна... по-слаба... по-бавна...

Дона трябваше здраво да натисне вратата и да я подпре с лявото си рамо, като постепенно прехвърли цялата си тежест върху нея. Дясната ѝ ръка, увита в памучната блуза, се обливаше в пот. Юмрукът ѝ бе така силно свит, че пръстите я боляха. Усещаше смътно как ноктите ѝ се забиват в дланта. Непрекъснато в съзнанието си тя виждаше как разбива стъклото до бравата на задната врата, чуваше звъна на парчетата стъкло, които падаха върху дъските, виждаше как посяга към бравата...

Обаче вратата на колата не се отваряше. Дона се напъгна с всички сили — жилите на врата ѝ се издуха. Не се поддаваше. Тя...

И изведнъж поддаде. Вратата отлетя встрани с грозно скърцане и Дона едва не се простря на земята по очи — посегна към дръжката, не успя да я хване и пак посегна. Когато я улови, една ужасяваща увереност внезапно се прокрадна в съзнанието ѝ. Беше студена и вцепеняваща като лекарска присъда за рак в напреднала фаза. Дона бе отворила вратата, но тя нямаше да може вече да я затвори. Кучето щеше да скочи вътре и да убие и двамата. Тад навярно щеше да има един кратък миг на недоумение, когато се събудеше — един последен миг на пощада, в който щеше да помисли, че това е само сън, преди Куджо да забие зъбите си и да разпори гърлото му.

Дъхът ѝ излизаше на пресекулки — бързо-бързо. Беше като на пожар. Можеше да види и най-дребното камъче от чакъла върху алеята, ала ѝ бе трудно да мисли. Мислите ѝ се въртяха вихрено. Картини от миналото ѝ прорязваха съзнанието ѝ като забързан филм на някакъв военен парад, в който минаващите оркестри и офицери на кон, както и маршоретките сякаш на бегом напускаха сцената на някакво зловещо престъпление.

Отходният канал избива през умивалника в бара и изпраща гнусна, зелена помия към кухненския таван.

Петгодишната Дона пада от стълбите и си чупи китката на ръката.

Поглежда се в часа по алгебра (беше вторият час... по това време тя бе първокурсничка в гимназията) и за голям свой срам и ужас открива, че на светлосинята ѝ ленена пола има петна от кръв. Беше ѝ дошъл мензисът. И как щеше да стане от чина си, когато удареше звънецът, без всички да забележат, че ѝ е дошъл мензисът?

Първото момче, с което се целува с отворена уста — Дуайт Сампсън.

В ръцете си държи новородения Тад. После сестрата го взима. Тогава искаше да ѝ извика да не прави това — „Върнете ми го! Аз още не съм свършила с него!“. Тези бяха първите думи, които ѝ дойдоха наум, но Дона бе твърде слаба, за да говори. А после онова ужасно „пляс“, излизащо от вътрешностите ѝ — изхвърлянето на плацентата. Спомняше си, че ѝ мина мисълта: „Изхвърлям животоподдържащите му системи“, след което припадна.

Баща ѝ, плачещ при подписването, а след това пиан по време на сватбата.

Лица. Гласове. Стаи. Сцени. Книги. Ужасът на настоящия момент и мисълта: „Аз ще умра всеки момент...“

С огромно усилие Дона криво-ляво се овладя. Сграбчи дръжката на вратата на „Пинто“-то и силно я дръпна. Тя светкавично се затвори. Отново се чу възмутеното изскърцване на пантата, която Куджо бе огънал. Вратата се затръшна с такъв трясък, че Тад леко подскочи и измърмори нещо в съня си.

Дона се отпусна назад върху седалката, цялата разтреперана и безпомощна. Горещи сълзи се търкулнаха изпод клепките ѝ и образуваха коси вадички към ушите ѝ. Никога през живота си тя не бе изпитвала такъв голям страх от нещо. Нито дори когато беше малка и лежеше нощем в тъмната си стая, където навсякъде ѝ се привиждаха паяци. Сега не можеше да тръгне, убеждаваше се тя сама. Беше немислимо. Бе напълно съсипана. Нервите ѝ бяха разбити. По-добре да изчака... да изчака по-подходящ момент...

Но Дона не смееше да остави тази своя идея да стане *идея-фикс*.

Нямаше да има друг по-подходящ момент. Тад не участваше в него. Кучето също. Значи, истина беше. Всичката ѝ логика ѝ подсказваше, че е точно така. Първото силно изскърцване, после

второто, когато дръпна вратата и тя се затвори с трясък. Куджо щеше веднага да дотича ако беше под колата. Може би бе в гаража, но Дона вярваше, че дори там, той би чул шума. Никога нямаше да има по-сгоден случай от сега и, ако тя беше твърде уплашена, да го направи заради себе си, то тя не трябваше да се страхува да го направи заради Тад.

Всичко бе подходящо и благородно. Ала това, което в крайна сметка я убеди, беше представата ѝ как влиза в сенчестата къща на Кембъррови и взима в ръка заветната телефонна слушалка. После се чува как говори с един от заместниците на шериф Банърман съвсем спокойно и разумно, а след това затваря телефона. И накрая отива в кухнята за една чаша леденостудена вода.

Дона отвори отново вратата, вече подготвена за изскърцването на пантата. И все пак трепна, когато чу звука. В сърцето си тя прокле кучето с надеждата, че то вече лежи някъде, умряло в последния си гърч, изцяло накацано с мухи.

Дона измъкна краката си навън и по лицето ѝ пробяга гримаса от болката, която изпита — беше се схванала. Тя спря маратонките си в чакълестата настилка. Изправи се бавно и полека. Небето над нея тъмнееше. Птицата запя някъде наблизо — изчурулика два-три пъти и после замлъкна.

* * *

Куджо чу, че вратата отново се отвори, както му подсказваше инстинкта. Първият път, когато се отвори, почти напусна мястото си пред колата, където лежеше в полусънно състояние. Понечи да заобиколи, да се хвърли върху *ЖЕНАТА*, която бе причината за ужасната болка в главата и тялото му. Почти бе излязъл от прикритието си, но инстинктът му бе заповядал да остане неподвижен. *ЖЕНАТА* само се опитваше да го изкара от там (така говореше инстинктът) и отново се оказа вярно.

С напредването на болестта му и все по-дълбокото ѝ проникване в нервната му система (като някакъв опустошителен пожар в полето — сивкав пушек и ален пламък) и с все по-пълното разрушаване на мисловните му връзки и начин на поведение, хитростта и коварството

на Куджо сякаш се засилваха. Той бе сигурен, че ще спипа *ЖЕНАТА* и *МОМЧЕТО*. Те бяха причина за болката му — както болката в тялото, така и ужасната болка в главата, която се бе появила след няколкократното му блъскане в колата.

Два пъти вече през този ден той бе забравил за *ЖЕНАТА* и *МОМЧЕТО*, излизайки от гаража през дупката, която Джо Кембър беше изрязал във вратата на стаята в дъното, където държеше счетоводните си документи. Два пъти Куджо бе ходил до блатото зад имението на Кембъррови, минавайки и двата пъти съвсем близо до обраслата с трева дупка във варовиковата скала, в която прилепите спяха. В блатото имаше вода, а той бе ужасно жаден, но гледката на самата вода го беше влудила и двата пъти. Куджо искаше да пие водата, да убие водата, да се къпе във водата, да пикае и сере във водата, да я покрие с изпражнения, да я разкъсва, да я разкървави. И двата пъти тази ужасна смесица от усещания го бе пропъдила и той си беше отишъл разтреперан и с жален вой. *ЖЕНАТА* и *МОМЧЕТО* бяха виновни, за да се случи всичко това. Куджо повече нямаше да ги остави. Някое живо човешко същество не би срещнало друго куче, по-предано и по-отдадено на целта си. Куджо щеше да чака, докато се добере до тях. Ако потрябваше, щеше да чака до края на света. Щеше да бди.

Най-виновната бе *ЖЕНАТА*! Как само го гледаше, сякаш му казваше: „Да, да! Аз го направих, аз те разболях, аз направих така, че да те боли, аз измислих тази агония специално за тебе и сега тя ще те следва навсякъде!“

О, убий я! Убий я!

Чу се шум. Беше едва забележим, ала не убягна от слуха на Куджо. Ушите му бяха свръхчувствителни и настроени за всякакви звуци. Целият спектър на въздушния свят беше негов сега. Той чуваше нежния камбанен звън на небесния рай и грубите крясъци, носещи се от преизподнята. В своята лудост той чуваше реалното и нереалното.

Беше тих звук от малки плъзгачи се камъчета, триещи се едно в друго.

Куджо притисна задницата си към земята в очакване. Усети болка и топлина — собствената му урина свободно изтече от него. Той чакаше *ЖЕНАТА* да се покаже. Когато се покажеше, щеше да я убие.

* * *

На долния етаж в опустошената Трентънова къща телефонът зазвъня... шест, осем, десет пъти. После настъпи тишина. Малко след това един брой от „Касъл Рок Кол“ бе опрян в предната врата на къщата, а Били Фрийман пришпори велосипеда си нагоре по улицата, праметнал брезентовата си торба през рамо и подсвирквайки си безгрижно.

В стаята на Тад вратата на килера беше отворена. Някаква отвратително остра и знойна миризма на див и свиреп звяр се носеше из въздуха.

В Бостън телефонистката попита Вик Трентън дали би искал тя да продължи опитите си да го свърже.

— Не, благодаря ви — отвърна той и затвори телефона.

Роджър беше намерил мача между „Ред Сокс“ и „Канзас Сити“ на тридесет и осми канал и седеше на канапето само по бели памучни шорти, наблюдавайки с интерес подготовката преди старта. В едната си ръка държеше сандвич, поръчан в хотела, а в другата — чаша мляко.

— От всичките ти навици — каза Вик, — повечето от които варират между силно оскърбителни и леко отвратителни, най-лошият, смятам, е да ядеш по долни гащи.

— Я го чуйте този — рече дружелюбно Роджър, обръщайки се към празното пространство наоколо. — На тридесет и две години е и все още нарича долните мъжки шорти „долни гащи“.

— Че какво лошо има в това?

— Нищо... ако живееш на палатка в някой скаутски летен лагер.

— Тази нощ ще ти прережа гръкляна, Родж — отвърна Вик, щастливо усмихнат. — Ще се събудиш, задушавайки се, потънал в собствената си кръв. И ще се разкайваш, но... ще бъде вече твърде късно!

Вик грабна половината от препечения сандвич на Роджър и отхапа от пастърмата с тържествено изражение.

— Мама му стара, адски нехигиенично е — възмути се Роджър и изтръска трохите нападали върху голите му, космати гърди. — Дона не беше вкъщи, а?

— Тцъ. Тя е Тад сигурно са отишли в „Гейсти Фрийз“, да си вземат сандвич или нещо друго. Така ми се иска и аз да съм там, а не в Бостън!

— О, представете си само! — каза Роджър като се усмихна язвително. — Утре ще бъдем на коктейл в „Епъл“ под часовника на Балтимор...

— Да се шибат и Балтимор, и часовникът му! — отвърна Вик. — Всеки, който напуска Мейн, за да пътува до Бостън или Ню Йорк, при това през лятото, трябва да е полудял.

— Да, тъй си е — съгласи се Роджър. На екрана Боб Стенли прехвърли топката високо над чертата за започване на играта. — Адски шибана работа е.

— Сандвичът е доста вкусен, Роджър — рече Вик на партньора си с подкупваща усмивка.

Роджър грабна чинията си и я притисна към гърдите си.

— Стига аванта! Обади се и си поръчай!

— На кой номер?

— Май че беше шестстотин осемдесет и едно. Написано е на шайбата.

— Не искаш ли бира със сандвич? — попита Вик, канейки се отново да телефонира.

Роджър поклати глава.

— Пих много на обяд. Главата ме боли, стомахът ме боли и по всяка вероятност утре сутринта ще ме тресе кански махмурлук. Бързо се ориентирам, приятелче. Отдавна вече не съм дете.

Вик поръча по телефона един печен сандвич от ръжен хляб и пастърма и две бутилки „Губорг“. Когато остави слушалката, погледна отново към Роджър, който седеше, вперил очи в телевизора. Чинията със сандвича бе закрепена върху изпъкналото му шкембенце и той плачеше. Отначало Вик помисли, че не е видял както трябва. Беше сигурно някаква оптическа измама. Ала не! Това бяха сълзи. Светлината от телевизора се пречупваше през тях като през призма и искреше в различни цветове.

За миг Вик остана неподвижен, неспособен да реши дали да отиде при Роджър или да отиде в другия край на стаята, да вземе вестник и да се преструва, че нищо не е видял. Тогава Роджър се обърна към него — лицето му бе разстроено, без никаква маска, така

безпомощно и уязвимо като лицето на Тад, когато паднеше от люлката и си ожулеше коленете, или когато се спънеше в бордюра.

— Какво да правя, Вик? — попита той прегракнало.

— Роджър, за какво го...

— Знаеш за какво говоря — прекъсна го Роджър.

Тълпата от екрана поздравяваше с възгласите си отбора на Бостън, който бе спечелил точка в края на първото полувреме.

— Успокой се, Роджър. Ти...

— Нашето начинание ще пропадне — и двамата го знаем. — каза Роджър. — Вони сякаш е цял картон с яйца, престояли една седмица на слънце. Хубава играчка играем. Роб Мартин е на наша страна. С нас е и онзи нещастник, избягал от старческият приют за актьори. Без съмнение на наша страна ще бъдат и „Съмърс-Маркетинг и Проучвания“, след като те ни плащат. Какъв разкош. На наша страна са всички освен тези, които имат значение.

— Нищо не е решено, Родж. Още не.

— Алти няма и понятие колко много сме заложили — рече Роджър. — Вината е моя. Е, да! Аз съм една пъзлива кокошка — кудкудяк-кудкудяк... Но тя обожава Бриджтън, Вик. *Обожава* го! А и момичетата — имат си приятели в училище... езерото през лятото... и майка му стара, те *изобщо* нямат представа какво ще стане!

— Дааа, страшно е. Не се опитвам да те разубеждавам, Родж.

— Дона знае ли колко сме загазили?

— Смятам, че отначало помисли всичко за една адски сполучлива шега. Сега обаче доби известна представа.

— Но тя не може да свикне с Мейн както ние.

— Отначало навярно не. Ала сега сигурно ще вдигне ужасено ръце при мисълта да се върне с Тад в Ню Йорк.

— Какво да правя? — попита отново Роджър. — Вече не съм младеж. Ти си на тридесет и две, но Вик, следващия месец, аз навършвам четиридесет и една. Какво трябва да направя? Да започна да разнасям автобиографията си тук и там ли? Или Джей Уолтър Томпсън ще ме приеме с отворени обятия? „Здрасти Родж, момчето ми, запазил съм ти мястото. Започваш с тридесет и пет и петдесет.“ Това ли ще ми кажеш?

Вик само поклати глава, ала част от него се ядосваше на Роджър.

— Преди просто се вбесях. Все още се вбесявам, но сега съм изплашен повече от всичко друго. Лежа нощем в леглото си и си представям как ще бъде... после. Какво ще бъде. Не мога да си го представя. Гледаш ме и си мислиш: „Роджър драматизира.“ Ти...

— Не съм си помислял нищо подобно! — възрази Вик, надявайки се, че гласът му не звучи виновно.

— Няма да ти кажа, че лъжеш — рече Роджър, — но работя с тебе достатъчно дълго, за да зная много добре какво мислиш. Доста по-добре, отколкото ти си представяш. Както и да е, не те виня за това, Вик... но разликата между тридесет и две и четиридесет и една е голяма. В периода от тридесет и две до четиридесет и една години голяма част от куража ти бива смазан.

— Виж, аз все пак мисля, че с нашето предложение, имаме шанс да се преборим...

— Искам да направя следното: да взема две дузини кутии с Червени Малини-Пралини и да ги занеса в Клийвланд. А после ще накарам онези, след като са ни вързали вече едно тенеке. Така ще има място, където да навра всичките Пралини и ти знаеш кое е то.

Вик потупа Роджър по рамото.

— Дааа, разбирам те.

— Какво ще правиш, ако си оттеглят парите? — попита Роджър.

Вик беше мислил за това. Беше разгледал положението от всички възможни страни. Трябваше честно да си признае, че той се бе заел с проблема доста преди Роджър да се реши да го погледне направо.

— Оттеглят ли си парите, ще работя така усилено както никога досега — отвърна Вик. — Тридесет часа на ден, щом трябва. Ако се наложи ще навържа шейсет малки фирми в Ню Ингланд, за да наваксам загубата на „Шарп“, тогава ще го направя.

— Ще се претрепем за нищо.

— Може би — отвърна Вик, — но няма да се предадем без бой. Нали така?

— Предполагам — рече Роджър несигурно, — че ако Алти започне някаква работа, ще успеем да задържим къщата още около година. Горедолу след това време ще можем да я продадем като се има предвид как се движи процентът на лихвите.

Внезапно Вик почувства как на устните му напират цялата гадна и черна помия, която Дона забърка, само защото ѝ се искало да минава за

деветнайсет-двайсет годишна. Усети някаква тъпа ярост и спрямо Роджър. Роджър, който бе щастливо и неоспоримо женен от петнайсет години. Роджър, чието легло стопляше красивата и нищо неподозираща Алти (ако през ума на Алти някога бе минавала мисъл за съпругеска изневяра, Вик силно би се изненадал). Роджър, който нямаше никаква представа колко много неща можеха да се скапят наведнъж.

— Слушай — рече Вик, — в четвъртък получих съобщение с вечерната поща...

На вратата някой силно почука.

— Това е румсервизът — рече Роджър.

Той взе ризата си и избърса с нея лицето си... нямаше вече сълзи, а без тях Вик бе немислимо да каже на Роджър. Може би защото Роджър бе прав в крайна сметка — голямата разлика се криеше в тези девет години между тридесет и две и четиридесет и една.

Вик отиде до вратата и взе бирите и сандвича си. Той не довърши онова, което бе започнал да казва преди почукването на вратата, но и Роджър не го попита. Бе се върнал на мача и на своите собствени проблеми.

Вик седна, за да изяде сандвича си, не особено изненадан от липсата на апетит. Погледът му попадна на телефона и все още дъвчейки, той отново набра домашния си телефонен номер. Изчака да чуе сигнала поне десет пъти, преди да затвори. Намръщи се леко. Беше осем часа и пет минути. Пет минути след времето, в което Тад обикновено си лягаше. Може би Дона бе срещнала някого, или пък се бяха почувствали подтиснати от празната къща и бяха отишли на гости. В края на краищата не беше закон Тад да си ляга точно в осем, особено сега, когато бе светло до късно и толкова адски горещо. Разбира се, че така е станало — отишли са до общинските ливади да се разхождат малко, докато захлади, та да могат да спят. Точно така.

(или може би е с Кемп)

Това бе лудост! Тя каза, че е скъсала с него и Вик ѝ повярва. Той наистина повярва. Дона не лъжеше.

(но тя и не го усуква много, нали шампионе?)

Вик се опита да отпъди тази мисъл, ала не успя. Плъхът в него се бе развилнял и известно време щеше здраво да го гризе отвътре. Какво ли е направила с Тад, ако изведнъж ѝ е хрумнало да замине с Кемп?

Дали тримата бяха в някой мотел сега — в някой мотел между Касъл Рок и Балтимор? Не ставай будала, Трентън! Те може да са...

Концертът на оркестъра, разбира се! Всяка вечер във вторник върху подиума на общинската мера имаше концерт. Понякога свиреше училищният оркестър, понякога — камерният ансамбъл, а друг път — местната рагтайм група — наречени „Нащърбеният Бръснач“. Ето къде бяха Дона и Тад, разбира се! Наслаждаваха се на прохладата и слушаха как „Нащърбеният Бръснач“ се вихрят на подиума, изпълнявайки „Захарно момче“ на Джон Хърт или „Бюла Ленд“.

(освен ако не е с Кемп)

Вик пресуши бирата си и се залови за другата.

* * *

Дона просто застана до колата и стоя така половин минута движейки бавно краката си върху чакъла, за да изчезнат леките „иглички“, които усещаше поради изтръпването. Продължаваше да гледа фасадата на гаража, чувствайки, че ако Куджо се появеше, той щеше да дойде или от зейналата пас на гаража, или някъде отстрани, или пък откъм големия камион, който сам приличаше на куче на лунната светлина — огромен, прашен, черен мелез, потънал в дълбок сън.

Тя стоеше там, все още нерешена да тръгне. До нея достигна дъхът на нощта — едва доловими аромати, напомнящи й какво значи да си дете и да усещаш всички тези миризми с пълна сила и почти всеки ден. Детелината и сеното от къщата в подножието на хълма, сладникавият мирис на див жасмин...

И тогава Дона чу нещо — музика! Беше съвсем слаба, почти неуловима, ала слухът й сякаш свръхестествено настроен към шумовете на нощта, я долови. „Нечие радио е“, помисли си тя отначало, а после с нарастващо удивление и разбиране осъзна, че това бе концертът на общинската мера. Чуваше се Диксиленд джаз. Дона дори разпозна мелодията — „Метни се на един бизон“. „Десет километра“, мина през ума й. „Никога не бих повярвала! Колко тиха е нощта! Колко спокойна!“

Тя се чувстваше извънредно жива.

Сърцето й беше малка, мощна машина, пулсираща в гърдите й. Кръвта й вреше. Очите й се движеха без никакво усилие в своите влажни орбити. Усещаше бъбреците си тежки, но не бе неприятно. Ето това беше! Това бе инстинктът за самосъхранение. Мисълта, че залагаше *живота* си, нейния собствен *истински живот*, имаше огромна и неумолима, притегателна сила, като че ли бе някаква свръхтежест, наклонена до крайна точка на равновесието си. Дона затвори вратата със замах — скръц! Постоя така неподвижна, душейки въздуха като животно. Нямахше нищо. Зейналата паст на Кембъровия стобор-гараж бе черна и безмълвна. Хромираната броня на „Пинто“-то мъждукаше в тъмнината. В далечината се чуваше музиката на

Диксиленд, която се носеше енергично, живо, весело. Дона се наведе, очаквайки коленете ѝ да изпукат, ала нищо такова не стана. Напълни шепата си с малки камъчета от настилката и започна едно по едно да ги хвърля над капака на колата на мястото, което не виждаше.

* * *

Първото малко камъче падна току пред носа на Куджо, разбута няколко други камъчета от настилката и застана неподвижно. Куджо леко трепна. Беше изплезил език. Изглеждаше така, като че ли се усмихваше. Второто камъче прелетя далеч над него. Третото камъче уцели рамото му. Той не помръдна. *ЖЕНАТА* все още се опитваше да го изкара оттам.

* * *

Застанала до колата, Дона се намръщи. Тя чу как първото камъче изчатка върху чакъла. Второто също. Обаче третото... то сякаш не падна на земята. Не се чу никакъв шум. Какво означаваше това?

Изведнъж на нея вече не ѝ се искаше да тича до задната врата на къщата, докато не се убедеше, че пред колата няма нищо. Но после... да, добре! Просто... за всеки случай.

Тя направи стъпка напред. След това две, три.

* * *

Куджо се приготви. Очите му светеха в мрака.

* * *

Четири стъпки от вратата на колата. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите.

Сега Куджо виждаше хълбоците на ЖЕНАТА. След миг щеше да го забележи. Той искаше тя да го види.

* * *

Пет стъпки от вратата на колата.

* * *

Дона извърна глава. Вратът ѝ изпука като пружините на стара, паянтова врата. Тя имаше предчувствие — някаква примитивна увереност. Извърна глава, търсейки Куджо. Куджо беше там. Той бе стоял там през цялото време — клекнал ниско, скрит от нея, чакайки я, легнал в храстите.

За миг очите им се срещнаха — нейните сини и широко отворени, а неговите замъглени и кръвясали. За секунди само Дона погледна през неговите очи и видя, видя ЖЕНАТА... дали той се виждаше през нейните очи?

Тогава Куджо се хвърли към нея.

Ала този път Дона не се вцепени. Тя бързо отскочи назад, опипвайки зад себе си дръжката на вратата. Куджо се зъбеше и се хилеше. Между зъбите му на конци се стичаше гъста лига. Той се приземи точно на мястото, където преди миг стоеше Дона, подхлъзвайки се върху чакъла, здраво запънал крака. Това ѝ даде още една скъпоценна секунда.

С палеца си напипа бутона под дръжката и го натисна. Дръпна назад. Вратата бе заяла и не се отвори! Куджо скочи върху нея!

Сякаш някой запрати гуле в меката, лесно уязвима плът на гърдите ѝ. Тя усети силен натиск към ребрата си — заболя я! А после Дона хвана кучето за гърлото, забивайки дълбоко пръстите си в гъстата му и груба козина, мъчейки се да го държи на разстояние от себе си. Дишайки забързано и накъсано, сякаш хлипаше. Светлината от звездното небе се отрази в безумните очи на Куджо, очертавайки бледи полукръгове. Челюстите му щракаха само на няколко сантиметра от лицето ѝ и Дона усети дъха му, миришещ на трупове,

смъртоносна болест и безсмислени убийства. Изведнъж ѝ мина абсурдната мисъл за задръстената отходна тръба, която избива точно преди коктейла, даван от майка ѝ, опръсквайки целия таван със зелена помия.

Куджо се изстреля напред с помощта на задните си крака и отново връхлетя върху Дона. Като напрегна всички сили, тя успя някак да го отхвърли от себе си, удряйки безпомощно с ръка зад себе си в търсене на бутон за вратата. Тя го ритна и с подметката на сандала си удари муцуната му, която бе вече доста разкъсана от предишните му самоубийствени удари във вратата. Куджо падна на задницата си и зави от болка и ярост.

Дона отново усети бутона с пръста си, прекрасно осъзнавайки, че това бе последният ѝ шанс. Последният шанс и на Тад. Дона натисна бутона и дръпна вратата с всичка сила, когато кучето отново налетя отгоре ѝ — пъклено изчадие, което щеше да напада отново и отново, докато умреше или тя или пък то. Не беше удобно за ръката ѝ и мускулите извънредно се напържаха. Дона почувства остра, пронизваща болка в гърба, малко над дясната плешка, когато нещо изпука. Ала вратата се отвори. Тя успя само да се тръшне върху седалката и кучето отново връхлетя върху нея.

Тад се събуди. Той видя как майка му е притисната назад и нещо ужасно и космато, с червени очи мърдаше в скута ѝ. Тад разбра какво бе то. О, да! Беше онова нещо от килера, което бе обещало да идва все по-близо и по-близо, докато най-накрая „*СТИГНЕ ДО ЛЕГЛОТО ТИ, ТАД*“ Да, да! То беше, то беше! Думите за Чудовището не бяха помогнали. Чудовището бе тук сега и убиваше мамичка. Тад започна да пици, закривайки с длан очите си.

Щракащите челюсти на Куджо бяха на сантиметри от голия корем на Дона. Тя го задържаше на разстояние както можеше и съвсем бегло долавяше писъците на сина си отзад. Куджо не я изпускаше от очи. Изглеждаше невероятно, но той дружелюбно помахваше с опашка. Мъчеше се да забие задните си крака в чакъла, за по-стабилна опора, та да може да скочи право в колата. Но чакълът се изплъзваше изпод риешците му задни лапи.

Куджо се хвърли напред, ръцете на Дона се плъзнаха покрай него и изведнъж той я захапа. Заби зъбите си в голия ѝ стомах точно под белите чашки на памучния сутиен, дълбаещ за вътрешностите ѝ.

Дона нададе грозен и пронизителен рев от болка. Заудря с все сила и с двете си ръце. Тя отново седеше изправена, а кръвта се стичаше към колана на панталона ѝ. Държеше Куджо с лявата си ръка, а с дясната опипваше за дръжката на вратата отвътре. Откри я и започна да блъска вратата в кучето. Всеки път когато я удряше в ребрата на Куджо, се чуваше силен, но кух и тъп звук, какъвто издава тупалката, бърхтеща килима, метнат на въжето. Всеки път, когато вратата го удряше, Куджо изръмжаваше и с хъркане изпускаше дъха си срещу нея.

Той се отдръпна малко, за да скочи. Дона се премери добре и с цялата си сила, която ѝ бе останала, дръпна вратата към себе си. Този път тя срещна врата и главата на Куджо. Чу се пукот от счупено. Куджо зави от болка, а Дона си помисли: „Той трябва да се оттегли, трябва! ТРЯБВА!“ Ала вместо да се оттегли, Куджо се стрелна напред и събра челюстите си върху долната част на бедрото ѝ, малко над коляното. С рязко дръпване на главата той отскубна парче месо от нея. Дона изпищя.

Тя заблъска вратата в главата на Куджо, отново и отново, а писъците ѝ се сляха с тези на Тад... сляха се в един сив свят на безсъзнанието. Куджо не изпускаше крака ѝ, докато най-накрая го превърна в нещо друго, нещо червено, пихтиесто и раздрано. Главата му бе покрита с гъста, лепкава кръв, толкова черна на оскъдната светлина, колкото кръвта на някое насекомо. Малко по малко Куджо отново започна да се предвижва навътре. Силите на Дона я напускаха.

Тя дръпна вратата навътре още един, последен път с отметната назад глава, отворена в крива гримаса уста и сивосинкаво лице, движещо се като неясно петно в тъмнината. Беше наистина за последен път. Просто нямаше повече сила.

Ала изведнъж Куджо се отказа.

Той се оттегли като квичеше жално и залиташе. Внезапно се строполи на чакъла, треперейки и махайки вяло с крака във въздуха. С дясната си предна лапа започна да посяга към окървавената си глава.

Дона затръшна вратата и се отпусна назад, хлипайки тихо.

— Мамо... мамо... мамо...

— Тад... добре...

— МАМО!

— ... добре...

Ръце: Неговите ръце върху нея — пърхащи като криле на птица; нейните върху лицето на Тад — докосващи, успокояващи, отдръпващи се.

— Мамо... у дома... моля... Татко и у дома...

— Да, добре, Тад. Ще бъдем... ще си отидем, кълна се в бога! Ще те заведе в къщи. Ще...

Нямаше смисъл от думи. Всичко беше наред. Тя усети как отмалява и потъва в онзи синкав свят на безсъзнанието, в онези мъгли, стелещи се в нея, за които тя не бе подозирала до сега. Думите на Тад зазвучаха по-дълбоко, сякаш говореше в кънтяща зала! Ала всичко беше наред. Да...

„Не, не беше наред.“

Защото кучето я бе ухапало...

„... а кучето бе бясно.“

* * *

Холи каза на сестра си да не изглупява и да набере директно номера, но Черити настоя да се свърже чрез телефонистката, за да таксуват разговора за нейна сметка. Приемането на подаяния, дори на толкова дребно нещо, каквото бе междуградски телефонен разговор по ненатоварената тарифа, не бе в стила ѝ.

Телефонистката я свърза с „телефонни услуги“ на Мейн и Черити попита за номера на Алва Торнтън в Касъл Рок. Няколко минути по-късно телефонът на Алва зазвъня.

— Ало, тук птицеферма „Торнтън“.

— Здравсти, Беси!

— Кой там?

— Черити Кембър. Обаждам ти се от Кънектикът. Алва наблизо ли е?

— Божичко, Черити, не е! Тази вечер отборът по боулинг има мач. Всички са в „Пондичъри Лейнс“ в Бриджтън. Случило ли се е нещо?

Внимателно и съвсем съзнателно Черити бе обмислила точно какво да каже. Ситуацията беше малко деликатна. Като всяка втора

омъжена жена в Касъл Рок (това не значеше непременно, че неомъжените правят изключения), Беси обичаше да клюкарства.

Ако разбереше, че Джо Кембър е тръгнал да мърсува някъде без знанието на жена си, веднага щом Черити и Брет бяха заминали за Кънектикът... е, ами това би било една много пикантна тема за разговор сред приятелки, нали?

— Не, освен че аз и Брет сме на гости у сестра ми, а Джо е по работа в Портсмут.

Това бе опашата лъжа, но безопасна. От време на време Джо наистина ходеше в Портсмут да купува части (при разпродажбите не се плащаше данък) и да участва в търгове на коли втора употреба.

— Просто исках да се уверя, че се е погрижил някой да храни кучето. Знаеш ги какви са мъжете — додаде Черити.

— Ами че Джо беше тук вчера... или оня ден, май беше — рече Беси колебливо.

Всъщност беше предишният четвъртък. Беси Торнтън не пращеше от ум (нейната пралеля, покойната Еби Чалмърс обичаше да крещи на всеки, който би спрял да послуша, че Беси „не би изкарала нито един тест за интелигентност, ала има добро сърце“.). Животът на Беси в птицефермата на Алва бе труден и тя го издържаше главно чрез нейните „историйки“. „Докато земята се върти“, „Докторите“, „Всичките ми деца“ (беше опитала „Младите и неспокойните“, но историята ѝ се бе видяла прекалено пикантна.). Тя бе доста непроницателна в онези области от реалността, които нямаха нищо общо с храненето и поенето на пилетата, нагласяването на хранилките и поилките им, събирането и сортирането на яйцата, миенето на плодовете, прането, миенето на съдове, продаването на яйца, поддържането на градината. А през зимата, разбира се, тя би могла да каже на всеки, желаещ да научи, точната дата на следващото събрание на „Снежните дракони“ от Касъл Рок — Клубът, в който тя и Алва членуваха.

Джо беше ходил у Алва Торнтън онзи четвъртък, за да върне залепената гума от трактора на Торнтън. Джо бе извършил работата безплатно, защото Кембърви купуваха яйца от фермата на Торнтънови на половин цена. Освен това всеки април Алва почистваше с греблото малката градина на Джо и той бе щастлив за

залепи гумата. Така общуваха помежду си хората, живеещи в провинцията.

Черити отлично знаеше, че Джо бе отишъл у Торнтънови със залепената гума миналия четвъртък. Знаеше също, че Беси бе склонна да обърква дните. Всичко това я постави пред разрешаването на сложната дилема. Тя можеше да попита Беси, дали Джо е носил със себе си гумата, когато е идвал у тях „вчера или оня ден“. И ако Беси отговореше: „Да, бе! Сега, като ми каза се сетих, че носеше“, това щеше да означава, че Джо не е помолил Алва да храни Куджо, а това пък означаваше също, че Алва нямаше никаква информация за здравето и благосъстоянието на Куджо.

Но пък Черити можеше сама да измисли нещо, с което да успокои Брет. И те щяха да се радват на останалите дни до заминаването си без непрекъснато да се тревожат за вкъщи. И... е, тя ревнуваше малко от Куджо точно сега. Защо да не каже истината, та да пропъди злото? Куджо отвлечаше вниманието на Брет от онова, което можеше да се окаже най-важното пътуване в живота му. Черити искаше момчето да види един съвсем друг начин на живот, съвсем различен кръг от *възможности*, така че, когато дойдеше времето няколко години по-късно и Брет трябваше да реши през кои врати иска да мине и кои ще остави да се затворят, да можеше да вземе решенията си с оглед на по-добра перспектива. Навярно тя грешеше като си мислеше, че ще може да го направлява, но нека поне той да има достатъчно представа, че да съумее сам да вземе решението си.

Нима беше честно тревогите му за онова проклето куче да му попречат?

— Черити, чуваш ли ме? Казах, че тъй ми се струва...

— Да, чувам, Беси. Е, тогава той навярно е помолил Алва да храни Куджо.

— Ами, ще го попитам, когато се върне, Черити. И после ще ти кажа.

— Ще го направиш ли? Много ти благодаря, Беси!

— Моля ти се, за нищо!

— Добре. Е, довиждане — каза Черити и затвори телефона, осъзнавайки, че Беси бе забравила да попита за телефонния номер на Джим и Холи, което всъщност бе хубаво. Тя се обърна към Брет,

овладявайки изражението си. Нямахше намерение да говори лъжи. Никога не би излъгала сина си.

— Беси каза, че баща ти е ходил у Алва в неделя вечерта. Сигурно го е помолил да се грижи за Куджо.

— О! — Брет я изгледа, разсъждавайки върху нещо, което накара Черити да се почувства неловко. — Но ти не говори със самия Алва.

— Не. Той беше излязъл за мача по боулинг. Но Беси каза, че ще се обади, за да ни съобщи...

— Тя не знае телефонния номер тук.

Обвиняваше ли я Брет, или просто гузната ѝ съвест се обаждаше?

— Е, тогава утре сутринта пак ще ѝ се обади — отвърна Черити, надявайки се да приключи разговора с това и в същото време да уталожил малко гузната си съвест.

— Татко занесе там една гума от трактор миналата седмица — рече Брет, замислен. — Може би мисис Торнтън е объркала дните.

— Мисля, че Беси Торнтън може да брои дните малко по-точно отколкото ти предполагаш — отвърна Черити, като изобщо не мислеше така. — Освен това тя изобщо не спомена пред мене за гуми от трактор.

— Да, но ти не я попита.

— Какво чакаш тогава?! Обади ѝ се ти.

Черити го изгледа гневно. Обзе я внезапен и безсилен гняв — същото грозно чувство, което се бе появило след като Брет бе съобщил противно-точната си преценка за дебелия куп кредитни карти на Холи. Когато го изричаше, той бе имитирал интонацията на баща си и дори бе използвал фрази, които се срещаха в речта на Джо. Тогава изведнъж ѝ хрумна, че единствената полза от това пътуване бе да ѝ покаже на кого принадлежи Брет изцяло.

„Ето, на“, помисли си Черити с тъжна и горчива самоирония, „само преди пет минути уж нямаше да го лъжа“.

Онзи следобед нейният гняв беше запалил и неговия. Но тази вечер Брет само тихо каза:

— Не, няма нищо.

— Ако искаш, ще се обадим на някой друг и ще го накараме да отиде и да провери — рече тя, вече разкайвайки се за избухването си.

— На кого можем да се обадим?

— Ами, какво ще кажеш за някой от братята Миликън?

Брет само я погледна.

— Е, навярно идеята ми не е много добра — съгласи се Черити.

Малко преди края на миналата зима Джо Кембър и Джон Миликън се скараха жестоко за един ремонт на шевролета на „Миликън Брадърс“, който Джо бе извършил. От тогава Кембърови и Миликънови не си говореха много. Последният път, когато Черити отиде да играе „Бино“ в земеделския клуб, тя се опита да размени по някоя дума с Ким Миликън, дъщерята на Фреди, но Ким изобщо не ѝ проговори. Просто вървеше до нея, вирнала глава, сякаш не беше преспала с половината момчета от гимназията в Касъл Рок.

Мина ѝ през ума, че те наистина бяха изолирани там, на края на шосе № 3. Беше толкова самотна. Усети хлад. Не се сещаше на кого би могла да се обади и да го помоли да отиде до тях с фенерчето си, да потърси Куджо и да се увери, че той е добре.

— Няма значение — рече Брет унило. — Както и да е, сигурно съм глупав, та да се тревожа. Навярно той просто е ял репей или нещо подобно.

— Слушай — каза Черити и го обгърна с ръка. — Може да си всичко друго, Брет, но не си глупав. Сутринта ще се обадя лично на Алва и ще го помоля да отиде. Ще го направя веднага щом станем от сън. Става ли?

— Ще го направиш ли, мамо?

— Да.

— Страхотно! Извинявай, че те притеснявам, но май не ми излиза от ума.

Джим подаде глава от вратата.

— Взел съм клечките и дъската! Някой иска ли да играем?

— Аз — каза Брет и стана. — Ако ми покажеш как се играе.

— А ти, Черити?

Черити се усмихна.

— Мисля, че точно сега, не. Ще дойда за пуканките.

Брет излезе с чичо си. Тя остана на канапето, загледана в телефона и мислейки си за това как Брет беше ходил през нощта, как беше хранил някакво въображаемо куче с някаква въображаема храна в модерната кухня на сестра ѝ.

„Куджо никога няма да бъде гладен вече. Никога.“

Внезапно Черити притисна ръце към гърдите си и потрепери. „Утре сутрин ще се погрижа за тази работа“, обеща тя на себе си, „по един или друг начин. Или ще се обадя, или ще се върнем и сами ще се погрижим. Обещавам ти, Брет!“

* * *

В десет часа Вик отново опита да се свърже с дома си. Никой не се обади. В единадесет часа опита пак. Все още нямаше никой, макар че остави телефона да звъни повече от двадесет пъти. Към десет часа той вече започна да се тревожи, а в единадесет бе съвсем изплашен... от какво ли? Не знаеше точно.

Роджър спеше. Вик набра номера в тъмното, чу сигнала в тъмното и затвори в тъмното. Чувстваше се самотен, като изгубено дете. Не знаеше какво да прави, или да мисли. Съзнанието му припяваше непрекъснато едно и също: „Отишла е с Кемп, отишла е с Кемп, отишла е с Кемп.“

Разумът и логиката бяха против. Вик пресъздаде в ума си всичко, което той и Дона си бяха казали — преповтори го отново и отново, заслушвайки се мислено в думите, интонацията и нюансите. Тя и Кемп бяха скъсали. Дона му бе казала да ходи да си разнася хартиите на друго място. Това го бе накарало да отмъсти и да напише онази „любовна бележчица“. Изобщо не ставаше въпрос за розови мечти и двама лудо влюбени един в друг, които се готвят да забегнат някъде.

„Скъсването не изключва сдобряване по-късно“, възразяваше съзнанието му някак тържествено, спокойно и неумолимо.

Ами Тад? Тя не би взела Тад със себе си, нали? От думите на Дона Вик съдеше, че Кемп е някакъв грубиянин и макар тя да не бе споменала нищо специално, Вик доби усещането, че онзи ден, когато Дона бе казала на Кемп да върви на майната си, бе имало и доста грубости.

„Влюбените вършат странни неща“.

Тази непозната и ревнива част от неговото съзнание (той дори и не подозираше за съществуването ѝ до онзи следобед в парка „Диъринг Оукс“) изглежда имаше отговор за всичко, а в тъмното сякаш нямаше значение, че повечето отговори бяха ирационални.

Вик се люшкеше бавно напред-назад между две горещи точки: Кемп от една страна (*ДА ИМАШ НЯКАКВИ ВЪПРОСИ?*), а от друга — представата за тяхната празна къща в Касъл Рок и телефона, който звъни ли, звъни. Може да е катастрофирала. Тя и Тад може да са в болницата. Може някой да е влязъл в къщата с взлом и те да лежат сега мъртви в спалните си на втория етаж. Разбира се, ако Дона бе катастрофирала, някой служител щеше да се обади. В офиса на фирмата, както и самата Дона, знаеха в кой Бостънски хотел бяха отседнали с Роджър. Ала в тъмнината тази вероятност, която би трябвало да го успокои, след като никой не се бе обадил, го наведе повече на мисълта за убийство.

КРАЖБА С ВЗЛОМ И УБИЙСТВО, шепнеше вътрешният му глас, докато Вик лежеше буден в тъмното. После съзнанието му се понесе към другата гореща точка и вътрешният му глас подхвана първоначалната песен: „Отишла е с Кемп“.

Между тези два полюса съзнанието му съзираше и едно по-разумно обяснение, което обаче го накара да почувства безсилен гняв. Навярно Дона и Тад бяха решили да отидат някъде на гости и да останат да спят там, като просто тя бе забравила да му се обади. Сега вече беше твърде късно да се обажда тук и там да разпитва, без да стресне хората. Би могъл да се обади на шерифа и да го помоли да изпрати някой да провери. Но не беше ли това прекалено?

„Не“, отвърна съзнанието му.

„Да, определено“, каза съзнанието му.

„Тя и Тад са мъртви и лежат със забити в гърлата ножове“, шепнеше съзнанието му. „Вестниците непрекъснато пишат за това. Беше се случвало и преди и то тъкмо в Касъл Рок — малко преди да дойдат и да се заселят в него. Онова побъркано ченге. Онзи Франк Дот.“

„Отишла е с Кемп“, говореше съзнанието му.

В полунощ Вик отново набра номера и този път настойчивото звънене на телефона, оставено без отговор, го накара да почувства ужасната, вледеняваща увереност, че се бе случила беда. Кемп, крадци, убийци, нещо! Беда! Беда вкъщи!

Вик пусна слушалката върху вилката на телефона и светна нощната лампа.

— Роджър — каза той. — Събуди се!

— А? Хъ! Уффф...

Роджър закри с ръка очите си, за да ги предпази от светлината. Беше облечен в пижамата си с малките жълти емблеми.

— Роджър! Роджър!

Роджър отвори очи, примигна и погледна малкия будилник.

— Хей, Вик, кое време е?!

— Роджър... — Вик преглътна и сякаш в гърлото му нещо се счупи. — Роджър, полунощ е, а Дона и Тад още не са се прибрали вкъщи! Много съм притеснен!

Роджър седна в леглото си и приближи будилника до очите си, за да се увери, че Вик бе казал истината. Часът беше четири минути след полунощ.

— Е, може да им е омръзнало да стоят сами вкъщи, Вик. Понякога Алти взема дъщерите и отива у Сали Патри, когато ме няма. Става извънредно нервна и раздражителна, щом вятърът задуха откъм езерото. Така казва тя.

— Щеше да ми се обади.

Сега, когато бе светло и Роджър говореше с него, седнал в леглото си, идеята, че Дона може да е забягнала със Стийвън Кемп, му се видя абсурдна. Не можеше да повярва дори, че му е хрумнало такова нещо. По дяволите логиката! Тя му бе казала, че е скъсала и той ѝ бе повярвал. И сега ѝ вярваше.

— Да ти се обади ли? — попита Роджър — той още не можеше да свърже фактите.

— Тя знае, че аз се обаждам почти всяка вечер вкъщи, когато съм на път. Щеше да се обади в хотела и да остави съобщение, че няма да спи у дома. И Алти би направила така, нали?

Роджър кимна.

— Да. И тя би се обадила.

— Би се обадила и би оставила съобщение, та да не се тревожиш като мене сега.

— Да, но тя може просто да е забравило, Вик.

Все пак кафявите очи на Роджър гледаха тревожно.

— Разбира се — каза Вик. — Обаче може и нещо да се е случило.

— Дона носи документите си за самоличност, нали? Ако тя и Тад са катастрофирали, да пази господ, ченгетата ще се обадят първо в

дома ти, а после — в офиса. Автоматичният секретар ще...

— Нямах предвид катастрофа — прекъсна го Вик. — Мислех си как... — гласът му затрепери. — Мислех си как тя и Тад са сами къщи и... майка му стара, не зная... просто се уплаших и толкова!

— Обади се на шерифа — бързо каза Роджър.

— Да, но...

— Какво но?! Със сигурност Дона няма да се уплаши, защото не е там. По дяволите! Успокой съвестта си и се отпусни. Не значи, че ще отидат там със сирени и святкащи лампи. Просто го попитай не могат ли да изпратят някой полицаи у вас, за да провери дали всичко е наред. Има хиляди места, където би могла да бъде. Дявол да го вземе, може да е на някой наистина хубав купон!

— Дона мрази купоните.

— Тогава може момичетата да са се събрали да играят на карти, загубили представа за времето и Тад спи в нечия гостна стая.

Вик си помисли как Дона му бе казала веднъж, че не желае да се сближава с никое то „момичетата“ — „не искам да ме свързват с онези, които непрекъснато висят по разни сергии с домашно приготвени сладки.“ Но той не го каза на Роджър. Беше твърде близо до темата „Стийвън Кемп“.

— Да, може да е нещо такова — рече Вик.

— Имаш ли резервен ключ за къщата си, скрит някъде отвън?

— Има един, закачен на кука под покрива, отпред при главния вход.

— Кажу на ченгетата. Някой ще влезе вътре и хубаво ще огледа... освен ако не държиш някъде хашиш или кокаин и се боиш полицията да не се натъкне на тях.

— Няма нищо такова!

— Тогава, направи го! — каза сериозно Роджър. — Тя може би ще позвъни тук, докато ченгетата проверяват у вас и ти ще се почувстваш като глупак, но понякога е *добре* да се чувстваш като глупак. Знаеш какво имам предвид.

— Да, де — рече Вик и леко се усмихна. — Зная.

Той пак взе в ръка слушалката, поколеба се, после отново набра домашния си номер. Никой не се обади. Част от успокоението, което получи от Роджър, се изпари. Свърза се с „телефонни услуги“ в Мейн

и си записа телефонният номер на шерифа в Касъл Рок. Беше дванадесет часа и петнадесет минути в сряда сутринта.

* * *

Дона Трентън седеше с ръце леко опрени във волана на „Пинто“-то. Най-после Тад бе заспал отново, ала сънят му не беше спокоен. Той се свиваше и въртеше, понякога стенеше. Тя се боеше, че малкият изживява всичко, което се бе случило по-рано.

Дона докосна челото му. Тад измърмори нещо и се дръпна назад. Клепките му трепнаха два-три пъти и пак се спуснаха надолу. Челото му гореше. Почти сигурно бе, че е резултат от непрекъснатото напрежение и страх. Тя самата бе трескава и чувстваше силно болка. Коремът я болеше, ала тези рани бяха повърхностни — по-скоро драскотини. В това ѝ бе провървяло. Куджо бе наранил левия ѝ крак много повече. Раните там (*ухапванията*, настояваше съзнанието ѝ, сякаш наслаждавайки се на ужаса, който предизвикваше думата) бяха дълбоки и страшни. Те бяха кървили обилно, преди да хванат кора, а и Дона не се бе опитала да ги превърже веднага, въпреки че в кутията на арматурното табло имаше аптечка. Тя смътно се надяваше, че шуртящата кръв ще прочисти раните... така ли бе станало всъщност или това бе просто бабини деветини? Дона не знаеше. Имаше толкова много неща, които не знаеше. Дяволски много!

Когато най-сетне разкъсванията хванаха кора, цялото ѝ бедро и шофьорската седалка бяха лепкави от кръв. Трябваша и три дебели марли от аптечката, за да покрие раната. Бяха последните. „Трябва да купя нови“, помисли си тя и нададе кратък, истеричен кикот.

На слабата светлина, плътта ѝ точно над коляното изглеждаше като разоран чернозем. Откакто кучето я бе ухапало, усещаше непрекъснато, болезнено пулсиране. Беше глътнала няколко аспирина от аптечката без вода, но болката не бе намаляла ни най-малко. Усещаше и силно главоболие, сякаш че цял сноп жици стягаха слепоочията ѝ все повече и повече.

Когато свиваше крака си, болезненото пулсиране се превръщаше в остър, стоманен свредел. Дона не бе сигурна дали изобщо ще може да стъпва на крака си сега, а още по-малко пък да тича до вратата на къщата. Всъщност, имаше ли значение? Кучето седеше върху чакълестата настилка между колата ѝ и вратата на къщата,

обезобразената му глава бе наведена надолу, а очите му бяха неизменно приковани върху нея. Върху нея!

На Дона някак не ѝ се вярваше, че Куджо ще може да се движи тази вечер. Утре слънцето навярно щеше да го вкара в гаража, ако се окажеше толкова горещо, колкото вчера.

— Той иска мене — прошепна тя с напуканите си устни.

Вярно беше. По някакви причини, предопределено от Съдбата или по свои собствени, неведоми причини кучето искаше нея.

Когато Куджо падна на пътеката, Дона бе сигурна, че той умира. Никое живо същество не би понесло ударите, които тя му нанесе с вратата. Дори гъстата му козина не можа да ги омекоти. Едното ухо на Сан Бернара висеше сякаш на косъм. Ала кучето постепенно се изправи на крака. Дона не вярваше на очите си... *Не искаше да вярва на очите си.*

— Не! — изкрещя тя, напълно загубила контрол над себе си. — Не! Лягай долу, ти трябва да си мъртъв! Лягай долу, ти мръсно псе!

— Мамо, недей... — измърмори Гад, обгръщайки с ръце главата си. — Боли... боли ме...

Оттогава положението бе все същото. Времето отново бе започнало да се влачи. Няколко пъти Дона приближи своя часовник до ухото си, за да се увери, че не беше спрял, тъй като ѝ се струваше, че стрелките изобщо не се движат.

Дванадесет часа и двадесет минути.

„Какво знаем за болестта бяс, деца?“

Безценно малко! Мъгляви и откъслечни факти, прочетени навярно в неделните вестници. А също и една брошура, която Дона небрежно бе прелистила в кабинета на ветеринарния лекар в Ню Йорк, където бе завела домашната котка Дайна, за да ѝ бият инжекция против гана. Ах, извинете, против гана и против бяс!

Бяс — болест на централната нервна система. Добрата, стара ЦНС. Предизвиква бавно разрушаване на същата... но може би иначе болестта изобщо не би била толкова опасна. „Естествено“, мислеше си с надежда Дона, „аз дори не съм сигурна, че кучето *наистина* е бясно. Единственото бясно куче, което някога съм виждала, е това, гдето Грегъри Пек го застреля с пушка във филма «Да убиеш присмехулник». Освен факта, разбира се, че онова куче всъщност *не беше бясно*, а само изглеждаше такова. Вероятно бе някакъв мръсен

помияр от местния кучкарник, когото обилно бяха напръскали с пяна за бръснене «Жилет»“...

Дона насочи мисълта си към същината на въпроса. По-добре да направи макар и лош анализ на положението, както казваше Вик, поне засега. Освен това в сърцето си тя бе уверена, че кучето е бясно — какво друго би го накарало да се държи така? Куджо бе напълно побъркан.

Също така бе я ухапал. И то лошо. Какво означаваше това?

Хората се заразяваха от бяс. Дона го знаеше, и смъртта бе ужасна. Може би най-ужасния начин да умреш. Имаше ваксина против бяс и можеше да се лекува с инжекции. Инжекциите бяха доста болезнени макар и сигурно не толкова болезнени, колкото онова, което се бе случило с кучето. Но...

Спомни си, че някъде бе чела за два случая, в които хората бяха оцелели, макар и в напреднал стадий на бяс — тоест случаи, които не са били диагностицирани преди заразените да покажат явните симптоми на болестта. Единият от оцелелите беше момче, което изцяло се бе възстановило. Другият беше един изследовател — биолог, който бе останал с трайни увреждания в мозъка. Добрата, стара ЦНС се бе разпаднала.

Колкото по-дълго болестта не се лекуваше, толкова по-малко шансове имаше. Дона потърка с ръка челото си, овлажнено от студената пот.

Какво означаваше дълго време? Часове? Дни? Седмици? Може би месеци? Тя не знаеше.

Изведнъж колата сякаш се смали и доби размерите на „Хонда“, после на онези малки коли с три колела, каквито даваха на инвалидите в Англия, после доби размерите на кош за мотоциклет и накрая — размерите на ковчег. Двоен ковчег — за нея и за Тад. Те трябваше да излязат от тук, да излязат, да излязат...

Ръката ѝ заопипва за дръжката на вратата, преди тя да успее да се съвземе. Сърцето ѝ блъскаше и усилваше пулсирането в главата ѝ. „Моля те!“, мислеше си тя, „И без страх от затворени пространства е достатъчно тежко! Така, че моля те... моля те... моля те!“

Отново я налегна свирепа жажда. Погледна навън, а Куджо неумолимо се втренчи в нея. Сребърната пукнатина в прозореца сякаш разполовяваше тялото му.

„Нека някой да ни помогне“, мислеше си Дона. „Моля ви, моля ви, помогнете!“

* * *

Роскоу Фишър бе паркирал колата в сянката на „Джери Ситгоу“, когато чу повикването. Официално Роскоу следеше за нарушители, превишаващи скоростта, а в действителност си подремваше. В дванадесет и половина в сряда сутрин шосе № 117 бе напълно безлюдно. В главата си той имаше малък будилник и Роскоу му се доверяваше, че ще бъде събуден някъде към един часа, когато започваше притокът на коли от Норуей. Тогава можеше да има известно раздвижване.

— Кола три, обади се! Кола три! Край!

Роскоу се сепва разсънен, разливайки по чатала си кафето от пластмасовата чаша.

— О, триста лайняни дяволи! — рече плачливо той. — Ето на това му се вика готино изпълнение, нали? Майка му!

— Кола три, чуваш ли ме? Край!

Роскоу грабна микрофона и натисна копчето от страни.

— Чувам те, база!

Искаше му се да добави: „Надявам се, че си струва, защото в момента си кисна топките в цяла локва от студено кафе“, но пък не се знаеше кой или коя подслушва полицейските обаждания на скенера си... дори в дванадесет и половина през нощта.

— Трябва да идеш на „Ларч Стрийт“ номер осемдесет и три. — каза Били. — Това е къщата на мистър и мисис Виктор Трентън. Провери къщата. Край.

— За какво ще проверявам, база?

— Трентън е в Бостън и никой не отговаря на повикванията му по телефона. Той смята, че в къщата му трябва да има някой. Край.

„Ето, на! Колко прекрасно, нали?!“, помисли си кисело Роскоу Фишър. „Само заради това ще трябва да дам четири долара за химическо чистене. И дори да спра някой нарушител, той ще сметне, че така съм се натегнал за евентуално повишение, та чак съм се напикал.“

— Десет и четири минути е. Искам почивка. Край. — каза Роскоу, включвайки стартера.

— Моят часовник показва дванадесет и тридесет и четири след полунощ — рече Били. — Кола три, под стряхата до главния вход на къщата има окачен ключ. Мистър Трентън иска направо да влезеш вътре и да видиш дали къщата изглежда напусната. Край.

— Прието, база! Край и прекъсвам.

— Прекъсвам.

Роскоу включи фаровете и се понесе по безлюдната главна улица на Касъл Рок, минавайки покрай общинската ливада с естрадата за концерти и острия ѝ, зелен покрив. Заизкачва височината и някъде, преди да стигне равното, сви вдясно по „Ларч Стрийт“. Къщата на Трентънови беше втората след ъгъла и Роскоу видя, че през деня те имаха хубава гледка към града долу. Той спря голямата полицейска кола номер три до бордюра, излезе навън и тихо затвори вратата. Улицата беше тъмна и дълбоко спеше.

Роскоу спря за миг и дръпна мокрия плат от чатала си, при което направи гримаса. После тръгна нагоре по алеята. Тя беше пуста, както и малкият гараж в горния ѝ край. Вътре видя паркирана тротинетка — същата, каквато имаше и синът му.

Роскоу затвори гаража и отиде до главния вход. Видя, че тазседмичния брой на „Кол“ беше опрян на външната врата. Той го взе и натисна бравата. Не беше заключено. Роскоу влезе вътре, чувствайки се като крадец. Метна вестника върху широкия парапет на стълбището и натисна звънеца при вътрешната врата. Звънът се разнесе из цялата къща, но никой не му отвори. Той позвъни още два пъти в интервал от три минути, за да даде време на госпожата да се събуди, да си сложи халата и да слезе долу... ако госпожата изобщо беше тук.

Когато и след третото позвъняване, никой не слезе, Роскоу натисна бравата. Беше заключено.

„Съпругът го няма и тя вероятно е отишла у свои приятели“, помисли си Роскоу, ала фактът, че госпожата не бе уведомила съпруга си, се стори на Роскоу Фишър малко странен. Той опипа пад стряхата и пръстите му докоснаха ключа, който Вик бе окачил малко след като се бяха нанесли в къщата. Роскоу свали ключа и отключи входната врата... ако бе опитал да влезе през вратата на кухнята, както го направи Стийвън Кемп същия следобед, то той щеше да влезе веднага.

Като повечето жители на Касъл Рок, Дона беше небрежна и не винаги заключваше, когато излизаше навън.

Роскоу влезе в къщата. Беше взел и фенерчето си, но предпочете да не го използва. Така щеше да се почувства още повече като закононарушител — крадец с голямо петно от кафе върху чатала си. Заопипва за електрически ключ. Попадна на два — горният беше за външната лампа при стълбището. Нея той бързо изгаси. Долният ключ беше за лампата във всекидневната и Роскоу я запали.

Той се заоглежда наоколо цял един безкраен миг, невярвайки на очите си — отначало си помисли, че е някаква оптическа измама и че зрението му не може да свикне със светлината или нещо такова. Ала нищо не се промени и сърцето му лудо заби.

„Не трябва нищо да пипам“, мина през ума му. „Мама му стара, каква е тази работа?!“ Роскоу забрави за петното от кафе върху панталона си и вече не се чувстваше като крадец. Беше изплашен и развълнуван.

Ама тук наистина се бе случило нещо! Всекидневната беше обърната наопаки. Статуетките от полицата бяха изпочупени и парчетата, разпилени по целия под. Мебелите бяха прекатурени, книгите — разхвърляни навсякъде. Огледалото над камината също беше на парчета. „Седем години нещастна любов за някого“, каза си Роскоу и изведнъж без всякаква причина се улови, че мисли за Франк Дод — дружелюбното ченге в малкия градец, който също така се оказа психопат, убиващ жени и малки деца. Роскоу настръхна. Тук не му беше мястото да мисли за Франк.

Роскоу влезе в кухнята, където всичко бе смъкнато от масата. Той внимателно и на пръсти пристъпи сред бъркотията. По гръбнака му отново полази мраз. Кухнята изглеждаше още по-зле. Тук някой беше вилнял като луд. Вратите на барчето бяха отворени и теренът бе използван кота панаирджийско игрище, където всеки се бие срещу всеки. Навсякъде се търкаляха канчета, тенджери и нещо бяло, подобно на сняг, което най-вероятно бе пяна за бръснене. На дъската за съобщения беше написано с големи, набързо надраскани, печатни букви:

„Оставих горе нещо за тебе, миличко.“

Внезапно Роскоу, загуби желание да се качва на втория етаж. За нищо на света той не желаше да отиде гора. Роскоу, бе помагал при

разчистването на три от бъркотиите, оставени от Франк Дод — включително трупа на Мери Кейт Хендерсен, която бе изнасилена и убита на естрадата на общинската ливада в Касъл Рок. Повече не желаше да вижда такива неща... Ами ако жената горе беше простреляна, заклана или удушена? Роскоу беше видял доста касапници по пътищата и дори свикна до известна степен. Преди две години той и шерифът Банърман измъкнаха от картофобелачката едн човек, накълцан на парчета. Каква история беше само?! Тъкмо да я разказваш на внуците си. От случая с момичето Хендерсен обаче не беше виждал убити. Нито пък искаше да вижда сега.

Роскоу не знаеше какво точно изпитва — дали облекчение или погнуса — от това, което видя върху покривката на леглото в спалнята на Трентънови.

Той се върна в колата и включи радиостанцията.

* * *

Когато телефонът иззвъня Вик и Роджър не спяха, седяха мълчаливо пред телевизора и пушеха като луди. Даваха „Франкенщайн“ — оригиналният филм. Беше един и двадесет минути през нощта.

Вик грабна слушалката, преди да дочака края на първото иззвъняване.

— Ало? Дона? Ти ли...

— Мистър Трентън ли се обажда? — попита мъжки глас отсреща.

— Да?

— Обажда се шериф Банърман, мистър Трентън. Боя се, че имам малко тревожни новини за вас. Съжаля...

— Мъртви ли са? — попита Вик.

Внезапно той се почувства нереален и с две измерения — не поистински от лицето на някой второстепенен актьор, като фон на някой стар филм, какъвто гледаха с Роджър в момента. Зададе въпроса си със съвсем обикновен тон. С периферното си зрение видя сянката на Роджър, когато той бързо стана от стола. Нямаше значение. Както и всичко останало. В тези няколко минути от обаждането по телефона до

този миг Вик бе успял да хвърли поглед назад и видя, че целият му живот бе сценичен декор и фалшиво лустро.

— Мистър Трентън, полицаят Фишър бе изпратен...

— Оставете тъпите официалности и отговорете на въпроса ми! Мъртви ли са? — Вик се обърна към Роджър, който го гледаше с побеляло лице и озадачен. Зад него на телевизионния екран се виждаше някаква фалшива вятърна мелница, на фона на фалшиво небе. — Родж, имаш ли цигари?

Роджър му подаде една.

— Мистър Трентън, чувате ли ме?

— Да. Мъртви ли са?

— За момента не знаем къде точно са жена ви и синът ви — рече Банърман и Вик усети как вътрешностите му се върнаха на мястото си. Светът доби част от предишните си цветове. Разтрепера се. Незапалената цигара се затресе между устните му.

— Какво става? Какво знаете? Нали казахте, че сте шерифът Банърман?

— Точно така. Шериф съм на Касъл Рок и ако ми дадете малко време, ще се опитам да ви изясня картината.

— Да, добре.

Сега вече Вик се боеше, че всичко се развива някак много бързо.

— Полицаят Фишър бе изпратен в дома ви на „Ларч Стрийт“ номер осемдесет и три в дванадесет и двадесет и четири минути тази сутрин в съответствие с вашата молба. Той установил със сигурност, че нито в алеята, нито в гаража има кола. Няколко пъти позвънил на входната врата, но след като никой не му отворил, Фишър влязъл вътре, използвайки ключа, окачен под покрива на стълбището. Видял, че в къщата някой свирепо е вандалствал — мебелите били преобърнати, бутилките, съдържащи алкохол — изпочупени, сапун на прах бил поръсен по целия под и шкафовете в кухнята...

— Господи, Кемп! — прошепна Вик.

Агонизиращото му съзнание се спря на бележката: „Да имаш някакви въпроси?“. Той си спомни какво си бе помислил тогава — че освен всичко друго, бележката бе един обезпокояващ показател за психиката на този мъж. Беше зъл акт на отмъщение за това, че е бил зарязан. Какво бе направил Кемп този път? Какво бе направил, освен че бе минал през къщата им като някой войнстващ мародер?

— Мистър Трентън?

— Чувам ви.

Банърман се прокашля, сякаш това, което предстоеше да каже, го затрудняваше.

— Полицаят Фишър се качил на горния етаж. Горе нямало поразии, той открил следи от... хм, някаква белезникава течност, най-вероятно сперма, върху покривката на леглото в голямата спалня. — След кратко мълчание Банърман добави с непреднамерен комизъм: — Върху леглото не личало някой да е спал в него.

— Къде е жена ми?! — изкрещя Вик в слушалката. — Къде е момчето ми?! Имате ли някаква представа?!

— Успокой се — рече Роджър и сложи ръка върху рамото на Вик.

Лесно му беше на Роджър да каже „успокой се“, защото неговата жена си беше в леглото, както и близначките. Вик отърси ръката му от рамото си.

— Мистър Трентън, всичко, което мога да ви кажа засега е, че една група детективи е на местопроизшествието и моите хора им помагат. Няма следи вашата спалня или спалнята на сина ви да са били тършувани.

— Искате да кажете — като изключим следите от сперма — рече Вик вбесен, а Роджър трепна като да бе ударен. Долната му челюст увисна глуповато.

— Тогава къде са Дона и Тад?

Грубостта на Вик се превърна в объркване и в ъгълчетата на очите си той усети парещите сълзи на безпомощно малко момче.

— До този момент нямаме представа.

„Кемп!... Мили боже, ами ако Кемп ги е отвлякъл?!“

Само за миг в съзнанието му проблясна искра от онзи объркан сън снощи: Дона и Тад се крият в дупката в скалата, нападнати от ужасен звяр. После изведнъж картината изчезна.

— Ако имате някаква идея, мистър Трентън, за това кой би могъл...

— Отивам на летището и там ще наема кола — каза Вик. — Ще бъда при вас в пет часа.

— Да, мистър Трентън — рече Банърман с разбиране. — Но ако изчезването на жена ви и сина ви по някакъв начин е свързано с този вандализъм, времето може да бъде от изключителна важност. Ако

имате и най-малка представа кой би могъл да има зъб на вас и на жена ви по причини както реални така и въображаеми...

— Кемп — отвърна Вик тихо и сподавено — вече не можеше да сдържа сълзите си. Всеки миг те щяха да бликнат от очите му. Усети как се стичат по лицето му. — Кемп го е направил. Сигурен съм, че е той. О, боже мой, ами ако ги е отвлякъл?!

— Кой е този Кемп? — попита Банърман. Гласът му не беше смутен. Звучеше рязко и настойчиво.

Вик държеше телефонната слушалка в дясната си ръка. Лявата сложи върху очите си, скривайки от погледа си Роджър, хотелската стая, бръмченето на телевизора — всичко. Сега бе сам в тази чернота — сам с несигурния си глас и горещите сълзи, обливащи лицето му.

— Стийв Кемп — каза той. — Стийвън Кемп. Имаше магазин наречен „Селският Сваляч“^[1] тук в града. Сега го няма. Поне жена ми каза, че си е заминал. Той и жена ми... Дона... те... те имаха... ами, те имаха връзка. Разбрах, защото той ми изпрати бележка. Доста отвратителна бележка. Искаше да си го върне, предполагам. Струва ми се, че не му харесва много да го зарязват. Това... думите ми твърде елегантно изразяват съдържанието на онази бележка.

Вик силно разтърка с ръка очите си, съзирайки рояк опашати, червени звезди.

— Може би никак не му се е понаравило, че бракът ни просто не се е разпаднал — продължи той. — Или може би просто... се е скапал. Дона казваше, че той се скапвал, когато губел някоя игра на тенис. Дори не се ръкувал над мрежата. Въпросът е... — Внезапно гласът му секна и Вик трябваше да се прокашля, за да може отново да говори. Около гърдите му сякаш имаше обръч, който ту го стягаше, ту го отпускаше. — Мисля, че въпросът е докъде може да стигне. Банърман, той би могъл да ги отвлече! От онова, което съм чувал за него, Кемп е способен да го направи.

От другият край не се чуваше нищо. Не, не съвсем. Чуваше се драскането на молив върху лист хартия. Роджър отново сложи ръка върху рамото на Вик и този път Вик я остави, благодарен за топлината. Чувстваше студ.

— Мистър Трентън, у вас ли е бележката, изпратена ви от Кемп?

— Не, скъсах я. Съжалявам, но при дадените обстоятелства...

— Случайно да е била написана с печатни букви?

— Да. Да, така беше.

— Полицаят Фишър намерил послание, написано с печатни букви върху дъската ви за съобщения в кухнята. Там пишело: „Оставих горе нещо за тебе, миличко.“

Вик тихо изръмжа. Последната слаба надежда, че би могъл да е някой друг — крадец, или може би просто деца — се изпари. „Качи се горе и виж какво съм оставил върху леглото!“ Това беше неговият стил. Съвсем същия като в онази негова бележчица.

— Съобщението сякаш доказва, че жена ви не е била в къщата, когато Кемп го е извършил — рече Банърман и, въпреки че бе в състояние на шок, Вик долови в гласа на шерифа фалшива нотка.

— Но тя може да е влязла, докато той все още е бил там и вие го знаете — рече безизразно Вик. — Може да се е върнала от пазара, от поправката на карбуратора. Всичко може да е било.

— Знаете ли каква кола караше Кемп?

— Мисля, че той нямаше кола, а камионетка.

— Цвят?

— Не зная.

— Мистър Трентън, предлагам ви да тръгнете от Бостън. Съветвам ви да наемете кола и да карате бавно. Ще бъде дяволска история, ако се окаже, че хората ви са добре, а вие се пребиете с колата на път за тук.

— Да, добре.

Не му се искаше да кара за където и да било — бързо или бавно. Искеше да се скрие. Дори нещо повече — искаше последните шест дни да се повторят.

— Има още нещо, сър.

— Какво е то?

— Докато пътувате насам, помъчете се мислено да си направите списък с имената на приятелите и познатите на жена ви в нашия район. Напълно възможно е все пак тя да е отишла на гости у някого.

— Разбира се.

— Най-важното, което трябва да запомните сега, е, че няма следи от насилие.

— Всичко долу е опустошено — каза Вик. — Това ми се вижда като доста гадно насилие.

— Да — отвърна Банърман сконфузено. — Да, хм.

— Ще дойда — рече Вик и затвори телефона.

— Вик, съжалявам — каза Роджър.

Вик не можа да срещне погледа на своя стар приятел. „Нося рога“, помисли си той. „Нали така казват англичаните? Сега Роджър знае, че аз нося рога.“

— Няма нищо — отвърна Вик и започна да се облича.

— С цялото това бreme в съзнанието ти... и все пак се реши да тръгнеш.

— Какво щеше да помогне, ако си бях останал вкъщи? — попита Вик. — Случи се. Аз... аз разбрах в четвъртък. Смятах, че... известна дистанция... време за размисъл... перспектива... какви ли не проклети глупости си мислех! И сега това.

— Вината не е твоя — сериозно каза Роджър.

— Родж, в този момент вече не зная коя е моя вина и коя не. Тревожа се за Дона, обезумял съм от страх за Тад. Искам да се върна. И ми се ще да спипам оня ебалник Кемп. Аз бих... — гласът му непрекъснато се извисяваше, докато накрая внезапно секна. Раменете му хлътнаха. В този миг Вик изглеждаше измъчен и стар, и почти напълно изхабен. Тогова отиде до куфара на пода и затърси чисти дрехи. — Обади се в „Авис“ на летището, моля те, и ми наеми кола. Портфейлът ми е върху тоалетния шкаф. Ще им трябва номера на кредитната ми карта „Американ Експрес“.

— Ще се обадя и за двама ни. Идвам с теб.

— Не!

— Но...

— Никакво „но“!

Вик нахлузи тъмносиня риза. Закопча почти половината копчета и разбра, че е сгрешил: единият край висеше много по-надолу от другия. Разкопча я и започна отначало. Сега вече действаше, а да действаш бе много по-хубаво. Обаче чувството за нереалност упорстваше. Вик продължаваше да си мисли за клипове, където всичко, приличащо на италиански мрамор, бе всъщност дебел картон, където всички пространства бяха ограничени от обсега на камерата и където винаги имаше някой, който се мотаеше отзад с клапа^[2] в ръка. Сцена номер четиридесет и едно — „Вик убеждава Роджър да продължи напред“. Първи дубъл. Той беше актьор, а филмът —

напълно смахнат и абсурден. Но е безспорно много по-хубаво, когато тялото е в движение.

— А бе, човече...

— Роджър, това не променя нещата между „Ад Уъркс“ и компанията „Шарп“. Аз тръгнах да пътувам, след като вече знаех за Дона и онзи човек Кемп, отчасти защото не исках да се издавам (предполагам, че никой мъж не разтръбява, когато разбере как жена му е вършила оная работа с някой зад гърба му), но най-вече защото знаех, че хората, които зависят от нас, трябва да продължават, независимо от това с кого на жена ми е хрумвало да се чука.

— Имай милост към себе си, Вик. Не се измъчвай повече.

— Май че не мога — рече Вик. — Дори сега сякаш не съм в състояние.

— Аз пък не мога просто ей тъй да отида в Ню Йорк, като че ли нищо не се е случило!

— Доколкото имаме информация, нищо не се е случило. Ченгето непрекъснато ми го повтаряше. Ти *можеш* да продължиш. Ти си вътре в нещата. Навярно ще се окаже, че всичко е било една главоблъсканица, но... човек трябва да *опита*, Роджър. Нямаме друг избор. Освен това какво би могъл да направиш в Мейн сега, освен да се мотаеш?

— Боже господи! Не е редно! Чувствам, че не е редно!

— Редно е. Ще ти се обадя в Балтимор веднага щом разбере нещо. — Вик вдигна ципа на панталона и нахлузи обувките си. — А сега се обади на „Авис“ вместо мен. Аз ще взема такси за Лоуган отдолу. Ето, ще ти напиша номера на кредитната ми карта.

Вик го написа, а Роджър стоеше безмълвен, гледайки как приятелят му си взема сакото и тръгва към вратата. После Вик се обърна и Роджър го прегърна тронаво, но изненадващо силно. Вик също го прегърна, притисна буза в рамото му.

— Ще се моля всичко да е наред — рече Роджър прегракнало.

— Добре — отвърна Вик и излезе.

* * *

Асансьорът се спускаше с леко бръмчене... „Сякаш изобщо не се движи“, помисли си Вик. „Звуков ефект“. Двама пияни, крепящи се един-друг, се качиха в асансьора от фоайето, когато Вик слезе. „Бакшиши“, мина през ума му.

Той заговори портиера (още един бакшиш) и след около пет минути под синия брезентов навес на хотела спря такси.

Шофьорът на таксито беше черен и мълчалив. Бе настроил радиото си на стерео и слушаше соул-музика. „Темптейшънс“ пееха „Пауър“ до безкрай, докато таксито се носеше към летище Лоуган през почти безлюдните улици. „Адски готин декор за снимки“, помисли си Вик. „Темптейшънс“ затихнаха и изведнъж се чу гласът на някакъв джазтъпанар-диджей, който съобщаваше прогнозата за времето. „Вчера беше горещо“, нареждаше дисководещият, „но още нищо не сте видели, братя и сестри! Днес ще е най-горещият летен ден до този момент и може би ще счупи рекорда! Великият Метеоролог Лу МакНели — Надморската височина предрече температури по-високи от 100 градуса^[3] във вътрешността на страната и не много по-ниски по крайбрежието. Огромна маса топъл въздух, дошъл от юг, се е настанил над Ню Ингленд под влиянието на мощен циклон... Тъй че, готин, искате ли да стигнете брега, тръгвайте още сега“, заключи дисководещият, добавяйки: „Надали ще ви се нрави да клечите в градския пек като стари крави. И за да ви уверя в това, ето го и Майкъл Джексън, който ще ви изпее «Далеч от стените»“^[4].

Прогнозата за времето не означаваше почти нищо за Вик, но би ужасила Дона дори повече, ако я бе чула.

* * *

Също както и предната сутрин, Черити се събуди преди зазоряване. Събуди се и миг-два се заслушваше без дори да е сигурна за какво точно се заслушва. После се сети: скърцащи дъски, стъпки. Ослушваше се, за да разбере дали синът ѝ отново ходи в съня си.

Но в къщата цареше тишина.

Черити стана от леглото, отиде до вратата и надникна в коридора. Коридорът беше пуст. След миг на колебание тя слезе до стаята на Брет и погледна в леглото му. Под чаршафа не се виждаше

нищо освен черния му перчем. Ако беше ходил в съня си, то той го бе сторил преди събуждането ѝ. Брет спеше дълбоко.

Черити се върна в стаята си и седна на леглото, поглеждайки към светлата, тънка ивица на хоризонта. Тя чувстваше, че решението ѝ е взето. И то някак тайно, през нощта, в съня ѝ. Сега, при първите студени лъчи на зората, Черити можеше да разгледа обстойно онова, което бе решило и усещаше, че то си струва цената.

Мина ѝ през ума, че не бе облекчила душата си пред сестра си Холи, както се надяваше да направи. Преди вчерашния обяд и случая с кредитните карти все още можеше да го стори. А после, същата вечер, Холи ѝ бе казала колко струва това тук, онова там, и прочие — буикът с четири врати, цветният телевизор „Сони“, паркетният под в хола. Сякаш в съзнанието на Холи всяко от тези нещо все още имаше невидим етикет с цената и винаги щеше да има.

Черити продължаваше да обича сестра си. Холи беше щедра, добра, импулсивна, обичлива и сърдечна. Ала начинът ѝ на живот я бе принудил да зачеркне в сърцето си някои жестоки истини за това как бяха израсли бедни с Черити в провинциалния Мейн. Истини, които повече или по-малко бяха накарали Черити почти насила да се омъжи за Джо Кембър, докато щастливия случай... всъщност не по-различен от случая с лотарийния билет на Черити, бе дал възможност на Холи да срещне Джим и да избяга от ежедневието в бащиния си дом завинаги.

Черити се боеше, че ако каже на сестра си как *цяла вечност* се бе опитвала да спечели съгласието на Джо, за да дойдат с Брет тук и че това пътуване се бе осъществило само благодарение на властното ѝ и неотстъпчиво поведение и как то едва не накара Джо да я нашиба с каиша си... ако кажеше на Холи тези неща, реакцията на сестра ѝ щеше да бъде по-скоро ужас или гняв, отколкото нещо разумно, което би могло да ѝ помогне. А защо ужас и гняв? Навярно защото дълбоко някъде в човешката душа, където големите буици, цветни телевизори „Сони“ и кинескопи „Тринитрон“ и паркетни подове не можеха напълно да убият порива, Холи щеше да осъзнае, че тя на косъм е избегнала женитба или *живот* като тези на Черити.

Черити не ѝ бе казала нищо, защото Холи се бе окопала в градското ежедневиe на висшата средна класа, като войник на стража в бойната си кула. Не беше ѝ казала, защото гневът и ужасът не можеха

да разрешат проблемите ѝ. Не беше ѝ казала, защото никой не обича да е второстепенен актьор в някоя забравена мелодрама, прекарващ дни, седмици, месеци и години с един неприятен, мълчалив и понякога плашещ съпруг. Черити бе разбрала, че има неща, които човек не искаше да казва. И то не само от срам. Понякога беше по-добре... по-достойно... да не се издава.

Не беше казала най-вече заради това, че тези работи бяха нейна грижа. Неин проблем си беше, какво ще се случи с Брет... а през последните два дни тя все повече стигаше до убеждението, че онова, което синът ѝ щеше да направи със собствения си живот в крайна сметка щеше все по-малко да зависи от нея и Джо, отколкото от самия Брет.

Тя нямаше да се развежда. Щеше да продължи нелегалната си война с Джо за сърцето на момчето, каквото и да ѝ струваше. В своята тревога, че Брет иска да превърне баща си в кумир, Черити навярно бе забравила (или може би бе пропуснала факта), че идваше време, когато децата трябваше да решат сами, а родителите (майките както и бащите) трябваше да се оттеглят. Брет беше забелязал вулгарния показ на кредитните карти на сестра ѝ. Черити само мажеше да се надява той да забележи и това, че баща му ядеше с шапка на главата... освен всичко друго.

Зората се пукваше. Черити взе халата си, окачен на вратата, и го облече. Искеше да се изкъпе, но не и преди другите да станеха от сън чуждите хора. Да, такива бяха. Дори лицето на Холи сега ѝ беше чуждо — лице, което съвсем слабо напомняше на онова от снимките в семейните албуми, донесени от Черити. Дори самата Холи ги бе разглеждала леко озадачена. Щяха да се върнат в Касъл Рок, за да се върнат в къщата на края на шосе № 3, да се върнат при Джо. Тя щеше отново да подхване задълженията си и животът продължаваше. Така би било най-добре.

Черити си напомни да се обади на Алва малко преди седем часа, когато той щеше да закусва.

* * *

Едва минаваше шест часа сутринта и яркият ден току-що бе настъпил, когато Тад получи първият пристъп.

Той се събуди от явно дълбок сън някъде към пет часа и петнадесет минути и бе разбудил и Дона от дрямката ѝ, казвайки ѝ, че е гладен и жаден. С това той сякаш натисна някакъв бутон, скрит дълбоко в нея, и за първи път Дона осъзна, че тя също е гладна. Знаеше, че е жадна — това горе-долу бе постоянно усещане, ала не беше мислила за храна всъщност от вчера сутринта. Сега изведнъж почувства вълчи глад.

Залъга Тад криво-ляво с празни приказки, които вече не означаваха нищо реално за нея, така или иначе. Говореше му, че скоро ще дойдат хора, ще отведат лошото куче и ще ги спасят.

Истинското нещо бе мисълта за храната.

Например, закуска. Две закуски, моля! Два пъти яйца, пържени в масло (келнер, моля не ги препържвайте, ако обичате). Френски хлебчета. Големи чаши току-що изстискан портокалов сок, толкова студен, че по стъклото избиват малки капчици. Канадски бекон, бухти, ядки със сметана, посипани отгоре с боровинки... „бобинки“ както винаги ги наричаше баща ѝ. Още една смешна измислица, която извънредно много ядосваше майка ѝ!

Стомахът ѝ изкъркорваше и Тад се разсмя, което я сепна и зарадва със своята неочакваност — беше като да видиш роза, поникнала на бунище. Дона се засмя. Усмивката разцепи устните ѝ. Заболя я.

— Чу ли това?

— Мисля, че и ти си гладна.

— Ами, няма да се откажа, ако някой ми спретне една голяма пица.

Тад изстена, а това накара и двамата отново да се разсмеят. В двора Куджо наостри уши. Той изръмжа като чу смеха им. За миг понечи да се изправи на крака и може би отново да се хвърли срещу колата, ала после се отпусна уморено на задницата си и наведе глава.

Дона чувстваше онази необяснима приповдигнатост на духа, която настъпваше с новия ден. Разбира се, че всичко щеше скоро да свърши! Та те бяха минали най-лошото! Всичко беше против тях, но дори и най-лошият късмет се обръщаше.

Тад си беше същият. Доста блед, твърде отпаднал, ужасно уморен, въпреки съня, но все още несъмнено бе нейният Тад. Дона го погледна и той отвърна на прегръдката ѝ. Болката от раните по корема ѝ беше поутихнала, но те изглеждаха подпухнали и сякаш възпалени. Кракът ѝ бе по-зле, но тя откри, че може да го сгъва, макар да я болеше и отново да започваше да кърви. Щеше да ѝ остане белег.

Двамата с Тад си говореха през следващия половин час и повече. За да го държи буден, а също и за да минава някак по-бързо времето, Дона предложи да играят на въпроси и отговори. Тад въодушевен се съгласи. Той можеше да играе с часове. Единствената трудност бе, да накара някой от родителите си да седне и да играе с него. Тъкмо бяха започнали четвъртата си игра, когато дойде пристъпът.

Още преди пет въпроса Дона се бе досетила, че обектът на въпросите е Фред Рединг, едно от приятелчетата на Тад от детския лагер, но нарочно се бавеше с отговора.

— Косата му червена ли е? — попита тя.

— Не, той е... той е... той е...

Внезапно Тад изхриптя задавено. Дъхът му излизаше накъсан, с такова раздиращо свистене, че ужас сграбчи гърлото на Дона и тя усети вкус на пясък и кръв.

— Тад! Тад?

Тад се задъхваше. Той заби нокти в гърлото си, оставяйки там червени следи.

— ТАД!!!

Дона го сграбчи... Разтърси го. Адамовата му ябълка се движеше нагоре надолу като механичен лагер върху стоманен вал. Ръцете му замахаха безцелно във въздуха, после отново се впиха в гърлото му. Тад започна да издава животински хъркащи звуци — задушаваше се.

За миг Дона забрави напълно къде се намира. Тя сграбчи дръжката на вратата, натисна нагоре и я отвори така, сякаш че бе паркирала пред супермаркета и наблизо имаше хора, които да помогнат.

Куджо скочи на крака за част от секундата. Хвърли се върху колата преди още вратата да бе напълно отворена, което навярно спаси Дона да бъде разкъсана в същия миг. Кучето се блъсна в отварящата се врата, падна назад и отново се хвърли, кота грозно се зъбеше и

ръмжеше. Изпращанията му свободно течаха върху чакълестата настилка.

Дона изпищя и с рязко дръпване затвори вратата. Куджо отново се хвърли отстрани, огъвайки бронята на колата още повече. Той политна назад, след това скочи върху прозореца. После се търкулна и нещо кухо изпука. Сребърната нишка върху стъклото изведнъж се разклони на десетина по-малки. Звярът отново се метна към стъклото и то поддаде навътре, изведнъж изпъстрено с рояк малки звезди, все още цяло, но забележимо хлътнало. Външният свят изведнъж потъна в бяла мъгла.

„Ако се хвърли пак...“

Ала Куджо се отдръпна, чакайки Дона да направи следващата стъпка.

Тя се върна към сина си.

Тад се тресеше целият, като от епилептичен пристъп. Гърбът му бе извит на дъга, задницата му се надигна от седалката — спускане, повдигане отново, спускане. Лицето му посиняваше. Вените на слепоочията му силно се издуха. Дона беше ходила на военно обучение три години — последните две от гимназията и първата в колежа и разбираше какво става в момента. Той не си бе глътнал езика — извън евтините детективски романи това бе невъзможно. Обаче езикът му бе хлътнал надолу в гърлото и бе запушил дихателната му тръба. Тад се задушаваше и щеше да умре пред очите ѝ.

Дона сграбчи брадичката му и с рязко дръпване отвори устата му. Паниката я правеше груба — челюстните му сухожилия изпукаха. Тя пъкна пръсти в гърлото му и напипа езика му, толкова назад, че в първия миг не можа да повярва — той бе там, където евентуално биха поникнали мъдреците му. Дона се опита да го хване, ала не успя — беше мокър и хлъзгав, като малка змиорка. Опита се да го стисне между палеца и показалеца, без да обръща внимание на лудия ритъм на сърцето си. „Аз май го изпускам“, помисли си тя. „О, мили боже, аз изпускам сина си!“

Тад впи зъби в пръстите ѝ — шурна кръв и се смеси с кръвта от пресъхналите му, напукани устни. Кръв се стичаше и по брадичката му. Дона почти не усещаше болката. Краката му затропаха лудо по мокета на „Пинто“-то. Тя отново се мъчеше да хване върха на езика му. Хвана го... и отново той се изплъзна измежду пръстите ѝ.

(кучето проклетото куче то е виновно проклетото куче проклетото куче дяволско изчадие *ЩЕ ТЕ УБИЯ КЪЛНА СЕ В БОГА*)

Тад отново впи зъби в пръстите ѝ и точно тогава Дона хвана езика му. Този път тя не се поколеба, а заби маникюра си в гъбестата повърхност на върха на езика отгоре и отдолу и го задърпа навън, както се спускаха транспаранти. В същото време Дона сложи лявата си ръка под брадичката на Тад и наклони главата му силно назад, за да има максимален достъп на въздух. Той отново започна да хрипти — груб, хъркащ звук: като дишането на старец, страдащ от емфизема. Тогава започна отново да се дави.

Дона го плесна по лицето. Не знаеше какво друго да направи и го плесна.

От гърдите на Тад се изтръгна още един, последен раздиращ хрип и дишането му се появи — задъхано и накъсано. Самата Дона също беше задъхана. Внезапно всичко в нея отмая. Беше свила някак ранения си крак. Усещаше топлината и мокротата от току-що изтеклата кръв.

— Тад! — Дона преглътна с усилие. — Тад, чуваш ли ме?

Той леко кимна. Очите му останаха затворени.

— Успокой дишането си колкото можеш. Искам да се отпуснеш.

— Искам вкъщи... Мамичко... чудовището...

— Шшшшт, Тадър. Не говори и не мисли за чудовища. Ето, дръж! — Листът с Думите за Чудовището беше паднал на пода. Дона вдигна парчето жълта хартия и го сложи в ръката му. Тад го стисна здраво в паниката си. — Сега, съсредоточи се върху дишането си, Тад — бавно и ритмично. Така ще можем да се върнем вкъщи. Бавно и ритмично дишане.

Погледът ѝ мина покрай него и отново тя видя разцепената бухалка, увита със скоч-лента, скрита сред избуялата трева от дясната страна на пътеката.

— Само по-полека, Тадър. Опитай полека.

Тад кимна вяло, без да отваря очи.

— Още съвсем малко, миличък. Обещава ти. Обещавам!

Навън денят просветляваше. Вече беше топло. Температурата в малката кола започна да се покачва.

[1] *The Village Stripper* — има се предвид свалянето на боя или дамаска от стари мебели (англ.) — Б.пр. ↑

[2] Дъска за отбелязване на сцените и дублите при снимане на филми — Б.пр. ↑

[3] Около 38–39 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

[4] „*Off the Wall*“ (англ) — Б.пр. ↑

* * *

Вик се прибра вкъщи в пет и двадесет. Докато жена му издърпваше с два пръста езика от гърлото на сина им, той се разхождаше из хола и поставяше нещата по местата им бавно и ужасено, а Банърман, един полицейски детектив и един следовател от Министерството на правосъдието седяха върху дългия диван и пиеха нескафе.

— Вече ви казах всичко, което зная — рече Вик. — Ако тя не е при хората, с които вие сте се свързали, то значи, че никъде я няма. — Вик държеше в ръце метла и лопата. Беше донесъл и цял куп големи черни, найлонови торби от кухненския шкаф. Напълни лопатата със счупено стъкло и я изсипа в торбата. Чу се атонален звън. — Освен ако не е с Кемп.

Настъпи сконфузено мълчание. Вик не си спомняше някога да се е чувствал толкова уморен, но не вярваше да може да заспи, освен ако не му биеха инжекция. Не можеше да мисли свързано. Десетина минути след като пристигна, телефонът извъня и той се хвърли към него като див звяр, без да обръща внимание на следователя от министерството, който каза, че навярно се обаждат на него. Ала не беше за него. Бе Роджър — той искаше да знае дали Вик е пристигнал и дали има нещо ново.

Имаше нови неща, но всички те бяха влудяващо уклончиви. Из цялата къща имаше пръстови отпечатащи и една група специалисти, също от Огъста, занесоха няколко образци в малкото магазинче, където до неотдавна беше работил Стийвън Кемп. Много скоро, след като направиха сравнението, специалистите щяха със сигурност да заключат дали Кемп е човекът, направил хилядите поразии на долния етаж. За Вик това бе излишно. С цялото си съществуване той чувстваше и знаеше, че е Кемп.

Полицейският детектив бе направил справка за марката на микробуса на Кемп — „Форд Еконълайн“, производство 1971-ва година, Мейнски регистрационен номер: 641–644. Беше светлосив на цвят, но разбраха от хазаина на Кемп, който го бяха събудили в четири часа сутринта, че от двете страни на микробуса бяха нарисувани

пустинни пейзажи: стръмни хълмове, скалисти плата и пясъчни дюни. От ляво на дясно на задната броня имаше две лепенки. На едната пишеше „Разцепвайте дървото, а не атома“, на другата — „Роналд Рейгън застреля Джай Ар“. Голяма скица беше тоя Стийв Кемп, обаче с пейзажите и лепенките лесно щяха да открият микробуса и, в случай че не го бе зарязал някъде, щяха да го заловят още преди мръкване. Съобщение за повишена готовност бе разпратено навсякъде из Ню Ингланд и в горната част на Ню Йорк. Освен това Федералното бюро за разследвания в Портланд и Бостън бяха предупредени за евентуално отвличане на дете и в момента името на Стийв Кемп се издирваше в техните регистри във Вашингтон. Откриха три дребни нарушения от периода на протестите срещу войната във Виетнам — 1968-1970-та: по едно нарушение на година.

— Има само едно нещо, което ме тревожи — рече следователят. Бележникът беше на коляното му, ала Вик им бе казал вече всичко. Човекът от Огъста само се размотаваше. — И ако трябваше да бъда откровен, направо ми разкатава майката.

— Какво е то? — попита Вик.

Той взе семейния портрет, погледна го, я. А после леко го наклони. Счупеното стъкло, покривало някога снимката се изсипа в голямата торба със зловещо подрънкване.

— Колата. Къде е колата на жена ви?

Името му беше Мейсън — с „ъ“ беше казал той на Вик, при запознаването. Мейсън отиде до прозореца, разсеяно потупвайки бележника по бедрото си. Старата, очукана спортна кола на Вик беше на алеята, паркирана до служебната кола на Банърман. Вик бе взел колата си на летището в Портланд и оставил колата на „Авис“, с която бе тръгнал от Бостън.

— Какво общо има това?

Мейсън сви рамене.

— Може да няма нищо, а може и да има. Може и да е най-важното нещо. По всяка вероятност не е, но на мене просто не ми харесва тази работа. Кемп идва тук, нали така? Грабва жена ви и сина ви. Защо? Защото е луд. Това е достатъчна причина. Не може да понася загуба. Навярно постъпката му е била израз на неговата собствена изкривена представа за шега.

Всички тези неща сам Вик ги бе казал и повторил почти дума по дума.

— И тъй, какво прави той? Напъхва ги в микробуса си с пустинните пейзажи отстрани и или кара нанякъде заедно с тях, или се крие в миша дупка. Нали?

— Да, точно от това се страхувам...

Мейсън се извърна от прозореца и го изгледа.

— Тогава, къде е нейната кола?

— Ами... може би...

Вик с усилие се опитваше да мисли. Беше толкова трудно. Чувстваше се уморен.

— Може би той е имал съучастник, който е откраднал колата — продължи Мейсън. — Това навярно би означавало отвличане с цел откуп. Но ако ги е отвлякъл сам, то постъпката му е била просто импулсивен акт на лудост. Ако е било за пари, защо изобщо да взема колата? За да се прехвърли в нея ли? Напълно неправдоподобно. В „Пинто“-то става също толкова горещо, колкото и в микробуса. Дори повече. И повтарям: ако е нямало съучастник и Кемп е бил сам, кой е взел колата?

— Може би той сам се е върнал за нея — измърмори полицейският детектив. — Скрил е момчето и госпожата някъде и се е върнал за колата.

— Би било трудно без съучастник — отвърна Мейсън, — но предполагам, че е възможно. Скрива ги някъде наблизо и се връща пеша за „Пинто“-то на мисис Трентън, или пък ги скрива някъде далече и се връща на стоп. Но защо?

— Може и тя самата да е завела колата.

Мейсън бързо се извърна към него. Веждите му се вдигнаха учудено.

— Ако Кемп е взел момчето при себе си... — продължи Банърман, погледна към Вик и кимна леко. — Съжалявам, мистър Трентън, но ако Кемп е взел момчето със себе си, вързал го е, заплашил го е с оръжие, казвайки на жена ви да го следва неотклонно, защото момчето ще пострада, в случай че тя се опита да изиграе някой номер, като например да се отклони, или да дава сигнал с фаровете на колата...

Вик кимна. Прилоша му като си представи картината.

Мейсън сякаш се ядоса на Банърман, вероятно поради факта, че сам не се бе сетил за такава възможност.

— Повтарям въпроса си — каза той. — С каква цел?

Банърман поклати глава. Самият Вик не се сещаше дори за една единствена причина, заради която Кемп би взел колата на Дона.

Мейсън запали един „Пал-Мал“, изкашля се и се огледа за пепелник.

— Съжалявам — каза Вик, чувствайки се отново като актьор, който не играеше себе си и казваше реплики, написани за него. — И двата пепелника тук бяха счупени. Ще ви донеса един от кухнята.

Мейсън излезе заедно с него, взе пепелник и рече:

— Имате ли нещо против да излезем на стълбите? Ще бъде толкова горещ ден, че майката си трака. Обичам да се наслаждавам на юлските дни, но сутрин — когато е още прилично горещо.

— Окей — отвърна апатично Вик.

Когато излязоха, хвърли поглед към термо-барометъра, закрепен отстрани на къщата... подарък от Дона за миналата Коледа. Температурата беше вече 73 градуса^[1]. Стрелката на барометъра сочеше твърдо квадрата, в който бе отбелязано *високо*.

— Нека да поразсъждаваме още малко — рече Мейсън. — това ми харесва. Какво имаме — една жена със сина си, жена, чийто съпруг е заминал по работа. За да може да се придвижва, тя има нужда от колата си. Само до града е цял километър, а на връщане трябва да се ходи все нагоре, по стръмното. И така, ако приемем, че Кемп ги е отвлякъл оттук, колата щеше да е все още в града. Да проследим друга възможност. Кемп идва и преобръща къщата наопаки, но е все още бесен. Вижда ги някъде другаде в града и ги отвлича. В този случай колата ще е още на мястото, където ги е срещнал. Навярно в центъра на града, или на паркинга пред супермаркета.

— Не би ли я вдигнал някой през нощта? — попита Вик.

— Вероятно — отвърна Мейсън. — Не мислите ли, че тя може и сама да е оставила колата някъде, мистър Трентън?

И тогава Вик си спомни. Буталото на карбуратора?

— Като че ли ви споходи нещо? — рече Мейсън.

— Не само ме споходи, ами направо ме удари по главата. Колата не е тук, защото е в ремонтната база на „Форд“ в Саут Перис. Имаше повреда в карбуратора. Клапата нещо засича. Говорихме за това по

телефона в понеделник следобед. Тя наистина бе вкисната и разстроена заради това. Имах намерение да ѝ уредя поправката при един тукашен автомонтър, но забравих, защото...

Гласът му секна и той се замисли защо всъщност беше забравил.

— Забравил сте да уредите поправката тук в града и тя е закарала колата в Саут Перис, така ли?

— Да, предполагам.

Сега Вик не можеше да си спомни как точно бе протекъл разговорът, освен че тя се боеше колата да не спре някъде по пътя към работилницата.

Мейсън погледна часовника си и се изправи. Вик понечи да стане с него.

— Не, стойте си. Просто искам да се обадя по телефона. Ще се върна.

Вик остана седнал. Вратата зад Мейсън се затвори с трясък — звук, който така му напомни на Тад, че той трепна и стисна зъби, за да спре сълзите си. Къде бяха те? Фактът, че „Пинто“-то го нямаше му бе дал все пак само миг надежда.

Слънцето бе изгряло вече и заливаше с розово сияние къщите и улиците долу и отвъд Касъл Хил. Лъчите докоснаха и люлката, където Вик беше люлял Тад безброй пъти... всичко, което искаше, бе отново да люлее сина си, а жена му да бъде до него. Щеше да го люлее, докато ръцете му откажеха щом Тад желаше това.

„Тате, искам да направя лупинг! Искам!“

Гласът, който чуваше в мислите си, смрази сърцето му. Беше като глас на привидение.

Миг по-късно вратата се отвори. Мейсън седна до него и запали нова цигара.

— „Туин Сити Форд“ в Саут Перис. Нали така казахте? — попита Мейсън.

— Да, оттам купихме „Пинто“-то.

— Хрумна ми да им позвъня. Имах късмет. Шефът беше дошъл вече. Вашето „Пинто“ не е там и не е било изобщо. Кой е местният автомонтър?

— Джо Кембър — отвърна Вик. — Трябва да е закарала колата там в крайна сметка. Не искаше да тръгва, защото е на края на географията, а и никой не се обаждаше, когато се опита да се свърже

по телефона. Казах й, че без друго, той сигурно е там и просто работи в гаража. Превърнал е стобора си в работилница и мисля, че вътре няма телефон. Поне миналия път, когато ходих, нямаше.

— Ще проверим — рече Мейсън, — но колата й не е там, мистър Трентън. Разчитайте на думата ми.

— Защо не?

— Няма никаква логика — отвърна Мейсън. — Бях деветдесет и пет процента сигурен, че не е и в Саут Перис. Вижте, всичко, което казахме, преди, е още валидно. Млада жена с дете има нужда от кола. Да предположим, че тя е закарала колата до „Туин Сити Форд“ и са й казали, че „Пинто“-то ще трябва да остане няколко дни. Как би се върнала?

— Ами... с кола под наем... или с една от колите на фирмата от оборотния фонд.

— Така! Чудесно! И къде е тя?

Вик погледна към алеята, почти очаквайки колата да се появи отнякъде.

— Отново не виждам причините, поради които Кемп и жена ви биха избягали с кола, взета под наем, така както не виждам и причините, поради които биха изчезнали с „Пинто“-то — рече Мейсън. — Това предварително и със сигурност изключва авторемонтната база на Форд. Да предположим сега, че тя закарва колата в гаража на онзи човек Кембър. Ако той й е дал някоя стара бричка, докато той поправи „Пинто“-то, ние пак се връщаме към първоначалния въпрос: Къде е бричката? И така да кажем, че тя я закарва там, а Кембър й съобщава, че ще задържи колата, но не може да й предложи друга, за да се върне в града. Тогава тя се обажда на своя приятелка, която идва и я прибира. Следите ли мисълта ми до тук?

— Да, разбира се.

— И така, коя е приятелката? Вие ни дадохте списък с техните имена и ние събудихме всички. За щастие те си бяха вкъщи, защото е лято и прочие. Някоя от тях не спомена да е карала хората у вас. Никой не ги е виждал от понеделник сутринта.

— Е, добре! Защо не престанем да го усукваме и не се обадим на Кембър, за да знаем със сигурност?

— Нека почакаме до осем часа — каза Мейсън. — Остават само петнадесет минути. Дайте му шанс да си измие лицето и да се разсъни

малко. Държавните служители отиват рано на работа. Този човек е независим частник.

Вик сви рамене. Цялата история приличаше на задънена улица. Кемп и Дона, и Тад. Той го усещаше с цялото си същество така, както знаеше, че Кемп е преобърнал къщата и се е изпразнил върху леглото, което Вик делеше с жена си.

— Разбира се, може и да не е била приятелка — каза Мейсън, гледайки унесено как димът от цигарата му се стопява в утринния въздух. — Има най-различни възможности. Тя закарва колата там горе, среща някого, когото слабо познава и той или тя предлага на мисис Трентън и сина ви да ги откара до града. Или може би сам Кембър ги откарва до тук. Или жена му. Той женен ли е?

— Да. Мила жена.

— Може да е било мъж, жена, всеки. Хората винаги са готови да помогнат на жена, изпаднала в беда.

— Да — рече Вик и запали една от своите цигари.

— Но нищо от това не е от значение, защото въпросът остава: къде е тази скапана кола? Защото ситуацията е същата: жена и малко дете — сами. Тя трябва да пазарува, да ходи до химическото чистене, до пощата и за хиляди други дребни неща. Ако съпругът ще отсъства само няколко дни, тя би могла да се опита да се справи и без кола. Но десет дни или две седмици?! Боже господи, та това е цяла вечност в град, в който има само едно такси! Наемните служби ще бъдат щастливи да дадат кола в ситуация като тази. Би могла да се обади в „Херц“, „Авис“ или „Нешънъл“, за да ѝ докарат колата тук, или у Кембър. И тъй, къде е наетата кола? Все се връщам на същия въпрос. Тук в този двор би трябвало да има превозно средство. Разбирате ли?

— Не мисля, че е толкова важно — отвърна Вик.

— И сигурно не е. Ще намерим някое съвсем просто обяснение и ще си кажем: „Олеле, какви глупаци сме били?!“ Но това ме вълнува по някакъв особен начин... буталото на карбуратора значи, а? Сигурен ли сте?

— Напълно.

Мейсън поклати глава.

— И защо ѝ е тази дандания с наемни и фирмени коли? Целият ремонт за някой, който има инструменти и разбира от такива неща,

трае най-много петнадесет минути. Пристига и си заминава. Така, че къде е...

— ... проклетата кола? — довърши уморено Вик. Светът достигаше до него сякаш на приливи и отливи.

— Защо не се качите горе и не си легнете? — рече Мейсън. — Изглеждате съсипан.

— Не, искам да съм буден, ако нещо се случи...

— Ако нещо се случи, ще изпратя горе някой да ви събуди. Хората от ФБР ще дойдат тук, за да прикрепят към телефона ви подслушвателно устройство. Такъв шум вдигат, че ще събудят и мъртвите... така, че не се безпокойте.

Вик бе твърде уморен, за да усеща нещо повече от някакъв притъпен страх.

— Мислите ли, че подслушвателната гадост наистина е необходима?

— По-добре да я има и да не ни потрябва, отколкото да ни потрябва и да я няма — отвърна Мейсън и захвърли фасата си. — Починете си малко и може да се справите по-добре, Вик. Хайде.

— Добре.

Той бавно се изкачи по стълбите. Чаршафите от леглото бяха смъкнати — бе останал само дюшекът. Сам Вик го бе направил. Той сложи две възглавници върху своята половина на голямото легло, свали обувките си и легна. Утринното слънце печеше силно през стъклото на прозореца. „Няма да спя“, помисли си Вик, „а само ще си почина. Ще се опитам все пак. Петнадесет минути... половин час...“

Когато обаче телефонният звън го събуди, беше вече пладне.

* * *

Черити Кембър изпи студеното си кафе, след което се обади на Алва Торнтън в Касъл Рок. Този път слушалката вдигна самият Алва. Той знаеше, че Беси и Черити бяха говорели по телефона предната вечер.

— А, не — отвърна Алва. — Не съм виждал и сянката на Джо май от миналия четвъртък, Черити. Донесе ми гумата за трактора,

гдето я беше залепил. И дума не каза, че някой трябва да храни Куджо. Иначе с радост бих го сторил.

— Алва, би ли отишъл до нас, за да провериш как е Куджо? Брет го е видял в понеделник сутринта, преди да тръгнем за сестра ми и му се сторило, че той е болен. А и просто не зная на кого е поръчал Джо да храни Куджо.

Черити замълча за миг и както често правеха хората от провинцията добави:

— Не е спешно.

— Ще отскоча и ще проверя — каза Алва. — Само да нахраня и напоя проклетите пилци и дим да ме няма.

— Чудесно, Алва — рече Черити с благодарност и му даде телефонния номер на сестра си. — Много ти благодаря.

Те поговориха още малко — най-вече за времето. Постоянните горещини бяха разтревожили Алва заради билетата. После Черити затвори телефона.

Брет вдигна очи от купата си с овесени пръчици, когато тя влезе в кухнята. Много съсредоточено Джим младши чертаеше кръгове по масата с чашата си, пълна с портокалов сок. Съвсем се беше умълчал. Някъде през последните четиридесет и осем часа той бе решил, че Брет Кембър е близък роднина на Исус Христос.

— Е? — попита Брет.

— Беше прав. Татко ти не е молил Алва да храни Куджо. — Черити видя разочарованието и тревогата върху лицето на Брет и продължи. — Но той ще провери за Куджо тази сутрин веднага, щом се погрижи за билетата си. Този път му дадох номера. Каза, че ще се обади по един или друг начин.

— Благодаря ти, мамо.

Холи извика Джим младши да се качи горе, за да се облече и той шумно се надигна от масата.

— Искаш ли да дойдеш с мене, Брет?

Брет се усмихна.

— Ще те почакам, шишо.

— Окей — каза Джим и изтича от стаята като високо крещеше:

— Мамо! Брет каза, че ще ме почака! Брет, ще почака да се облека!

От стълбите се разнесе тътен, сякаш се качваха слонове.

— Мило момче е — рече Брет небрежно.

— Мислих си — подхвана Черити, — че може да си тръгнем малко по-рано. Ако нямаш нищо против.

Лицето на Брет засия и въпреки всичките си решения тази сияйна усмивка натъжи Черити.

— Кога? — попита той.

— Какво ще кажеш за утре?

Черити бе възнамерявала да предложи петък.

— Екстра! Но... — Брет я погледна изпитателно. — Ти приключи ли с посещението, мамо? Тя е твоя сестра.

Черити се сети за кредитните карти и за джубокса, който съпругът на Холи можеше да си позволи, но не можеше да нагласи. Тези неща бяха направили впечатление на Брет и навярно бяха впечатлили и нея по някакъв начин. Вероятно тя ги бе видяла през очите на Брет за малко... през очите на Джо. Пък и достатъчно погостуваха.

— Да — отвърна Черити. — Мисля, че постояхме колкото трябва. Ще кажа на Холи тази сутрин.

— Добре, мамо.

Той я погледна смутено и добави:

— Знаеш ли, не бих имал нищо против пак да дойдем? Аз наистина ги харесвам. А и той е много хубаво момченце. Може би ще може да дойде някога в Мейн?

— Да — отвърна Черити с изненада и благодарност. Не мислеше, че Джо ще се възпротиви. — Да, навярно ще можем да го уредим.

— Окей. И ми кажи, когато мистър Торнтън ти се обади.

— Ще ти кажа.

* * *

Но по-късно Алва изобщо не се обади. Докато хранеше пилетата си същата сутрин, моторът на големия му вентилатор изгоря и той мигновено започна една ожесточена борба на живот и смърт, за да спаси пилетата си преди да ги погуби жегата. Дона Трентън сигурно би го нарекла още един удар на Съдбата, която тя виждаше отразена в мътния, кръвожаден поглед на Куджо. Когато въпросът с вентилатора

бе решен, беше четири часа следобед (Алва Торнтън загуби шестдесет и две билета този ден, смятайки, че евтино се е отървал) и сблъсъкът, започнал в понеделник следобед в напечения от слънцето двор на Кембърови, приключи.

* * *

Анди Мейсън беше вундеркиндът в Министерството на правосъдието в Мейн, а имаше хора, които казваха, че някой ден, при това не много далечен, той щеше да ръководи криминалния отдел към министерството. Но Анди Мейсън се целеше много по-високо. Той се надяваше да бъде седмият министър на правосъдието през 1984-та и да може да се кандидатира за губернатор през 1987-ма година. А след осемгодишен губернаторски мандат... кой знае?

Произлизаше от голямо и бедно семейство. Той, тримата му братя и две сестри бяха израснали в бедна и схлупена съборетина на околоръстния „Сабатъс Роуд“ в града Лисбън. Братята и сестрите му отговаряха точно на високите (или по-точно ниските) стандарти на града. Само Анди Мейсън и неговият най-млад брат, Марти, успяха да завършат гимназия. По едно време Роберта даде някакви признаци, че може би ще успее, но тя до такава степен се увлече след една училищна забава, та чак забременя. Напусна училище, за да се омъжи за един млад човек, който на двадесет и девет още имаше пъпки по лицето, пиеше бира направо от кутията и биеше здраво както жена си, така и детето си. Марти загина при автомобилна злополука на шосе № 9 в Даръм. Той и някой от пияните му приятели се опитали да вземат острия завой при стръмното на „Сироис Хил“ със сто километра в час. „Камаро“-то, което карали, се обърнало два пъти и се запалило.

Анди беше гордостта на семейството, но майка му никога не го бе харесвала. Малко се боеше от него. Когато говореше с приятели, тя казваше „Моят Анди е студен и безчувствен“, ала той бе много повече от това. Имаше непробиваемо самообладание и бе извънредно прикрит и затворен. След пети клас разбра, че ще изкара някак и колеж и ще стане адвокат. Адвокатите печелеха много пари. Те боравеха с логика. Логиката бе богът на Анди.

От всяко събитие той виждаше да излизат определен брой възможности. В края на всеки лъч възможност имаше точка на събитие и така нататък. Това точково, компютърно изображение на живота му служеше много добре. Той изкара шестица по всички предмети в прогимназията, получи стипендия за отличен успех и можеше да отиде да следва, в който колеж пожелае. Анди избра Мейнския Университет, като не се възползва от шанса да учи в Харвард, тъй като бе решил вече да започне кариерата си в Огъста и не желаше никой мейнски дръвник с гумени ботуши и мушамено яке да го плесне с Харвардската му диплома през лицето.

В тази гореща юлска утрин работата вървеше като по часовник.

Мейсън затвори телефона на Вик Трентън. У Кембърови никой не отговаряше. Полицейският детектив и Банърман бяха все още тук и чакащи инструкции като добре тренирани кучета. Беше работил с полицейския детектив Таунсънд и преди. Бе от онзи тип хора, с които се чувстваше добре. Когато му кажеше „донеси“, Таунсънд донасяше. Банърман беше нов и Мейсън не го харесваше. Очите му бяха прекалено будни, а и онази негова идея, че Кемп би могъл да насили жената, използвайки детето. Е, такива идеи можеха да дойдат само на Анди Мейсън. Тримата седяха на дивана мълчаливи и чакаха хората от ФБР с тяхното подслушвателно устройство.

Анди се замисли върху случая. Можеше да е буря в чаша вода, но можеше и да е нещо повече. Съпругът бе убеден, че е отвличане и не обръщаше внимание на изчезналата кола. Той си бе навил на пръста, че Стийвън Кемп е отвлякъл хората му.

Анди Мейсън не бе толкова сигурен.

Кембър не си бе вкъщи. Нямаше никой. Може би всички бяха заминали някъде на почивка. Това бе напълно възможно. През юли почти всички отиваха на почивка и Джо Кембър сигурно също бе заминал. Щеше ли той да вземе колата ѝ за ремонт, ако възнамеряваше да отсъства? Невъзможно. Невъзможно е колата изобщо да е там. Трябваше обаче да се провери, а имаше и една друга възможност, която не бе споменал пред Вик.

Да допуснем все пак, че тя е закарала колата в гаража на Кембър. Да допуснем, че някой ѝ е предложил да я закара обратно. Нито приятел, нито познат, нито Кембър или жена му, а съвсем непознат човек. Анди почти чувстваше как Трентън казва: „О, не! Жена ми не би

приела услуга на непознат!“, но казано по народному, тя бе приела да бъде обслужена от Стийвън Кемп няколко пъти, който беше почти непознат. Ако хипотетичният мъж се е държал любезно и тя е бързала час по-скоро да се прибере с детето си, навярно би приела. А любезният, усмихнат мъж би могъл да е някой психопат. И преди в Касъл Рок имали такъв — Франк Дод. И може би любезният, усмихнат мъж ги е скрил в някой храсталак с прерязани гърла и щастливо бе продължил пътя си. В този случай „Пинто“-то щеше да е все още при Кембър.

Анди не смяташе тази версия за напълно правдоподобна, но бе възможна. Щеше без друго да изпрати човек у Кембър (такава беше практиката), ала той обичаше, като върши нещо, да знае защо го върши. Смяташе, че всички практични съображения налагат гаражът на Джо Кембър да бъде елиминиран от логическата структура и ред, които Анди Мейсън изграждаше. Той допускаше, че мисис Трентън би могла да отиде с колата до Кембъррови, да разбере, че ги няма и точно тогава колата ѝ да откаже. Шосе № 3 в Касъл Рок не беше Антарктида. Те и детето можеха да отидат в най-близката къща и да помолят да ползват телефона. Те обаче не го бяха сторили.

— Мистър Таунсънд — каза Мейсън със своя тих и мек глас. — Вие и шериф Банърман трябва да отидете до гаража на този Джо Кембър. Проверете три неща: че там няма никакво синьо „Пинто“, никаква Дона и Тад Трентън и никакви Кембъррови. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Таунсънд. — Искате ли...

— Искам само тези три неща — отвърна меко Анди. Никак не му харесваше начинът, по който Банърман го гледаше — с нещо като уморено презрение. Това го разстройваше. — Ако някое от тези три обстоятелства *присъства* там, обадете ми се тук. А ако не съм тук, ще оставя номер, на който да ме потърсите. Разбрахте ли?

Телефонът иззвъня. Банърман вдигна слушалката, допря я до ухото си, после я подаде на Мейсън.

— За вас е, всезнайко.

Погледите им се срещнаха над телефонната слушалка. Мейсън си помисли, че Банърман ще сведе очи, но той не го направи. Миг по-късно Анди пое слушалката. Обаждаха се от полицията в Скарбъроу. Стийв Кемп беше открит. Намерили микробуса му в двора на малък хотел в Масачузетс, град Туикънхам. Жената и момчето не били с него.

След като официално му съобщили защо го задържат, Кемп казал името си, но упорито отказвал да говори, позовавайки се на правото си нищо да не казва, докато не извикат адвоката му.

Анди Мейсън сметна това за изключително неприятна новина.

— Таунсънд, ще дойдете с мене — каза той. — Можете сам да се справите със ситуацията „Кембър“, нали шериф Банърман?

— Градът е мой — отвърна Банърман.

Анди Мейсън запали цигара и през струйката дим погледна към Банърман.

— Проблеми ли имате с мене, шерифе?

Банърман се усмихна.

— Не и такъв, с който да не мога да се справя.

„Господи, мразя тези селяндури“, помисли си Мейсън, гледайки как Банърман тръгва. „Слава богу, че поне се махна оттук. И на това съм благодарен“.

Банърман седна зад волана на колата си, запали и на заден ход излезе от алеята на Трентънови. Забавляваше го мисълта за хитрия начин, по който Мейсън го отстрани. Те се отправиха право към целта, а той — в десета глуха. Но добрият, стар Хенк Таунсънд ще трябва да изслуша всичките сутрешни бръщолевения на Мейсън, тъй че в това отношение поне Банърман се бе отървал.

Джордж Банърман напусна шосе № 117 и се отправи към „Мейпъл Шугър Роуд“, без сирена и без светлини. Денят наистина бе хубав и той не виждаше причина да бърза.

* * *

Дона и Тад Трентън спяха.

Бяха почти в една и съща поза — като пътниците в междуцатските автобуси, които принудени да останат с часове на седалките си, спяха в невероятно неудобни положения. Главата на Дона бе извъртяна наляво и се люшкаше върху рамото на Тад, а главата на Тад бе извърната надясно и се люшкаше върху рамото на Дона. Ръцете на Тад лежаха безгрижно в скута му като изхвърлени на брега риби. От време на време те потреперваха. Дишането му бе хрипливо и

хъркащо. Устните му бяха напукани, клепачите му — възморави. От ъгълчето на устата му се бе стекла слюнка и вече засъхваше.

Дона бе изпаднала в полудрямка. Както бе изтощена и в това свито положение, с болката в крака и по кожата на стомаха си, а сега и в пръстите (по време на пристъпа Тад бе забил зъбите си до кокал), тя не би могла да заспи по-дълбоко. Косата ѝ бе влажна от пот и полепнала по главата ѝ на кичури. Марлите върху левия ѝ крак бяха отново напоени с кръв, а кожата около повърхностните рани по стомаха ѝ бе добила отвратителен, червен цвят. Дишането ѝ също бе хрипливо, но не така накъсано, като това на Тад.

Тад Трентън бе вече почти на края на жизнените си сили. Обезводняването на организма му бе доста напреднало. Чрез потенето си бе загубил електролити, хлориди и натрий, които не бяха възстановени. Защитните му сили бяха сериозно подкопани и Тад бе стигнал вече последната критична фаза. Животът му бе олекнал. Той не изпълваше тялото му чак до мозъка на костите, както преди. Беше готов да се отдели от него при първия, най-слаб полъх на вятъра.

В трескавите си сънища Тад виждаше как баща му го люлее по-високо и по-високо, ала не виждаше двора. Виждаше езерото с патиците и усещаше хладния бриз върху изгорялото си от слънцето чело, болезнено зачервени очи и напукани устни.

* * *

Куджо също спеше.

Той лежеше върху затвореното място до стълбите, заровил осакатената си муцуна между предните лапи. Сънищата му бяха объркани и луди. Беше се здрачило и небето гъмжеше от кръжащи прилепи с червени очи. Куджо непрекъснато скачаше към тях и при всеки скок, смъкваше по някой прилеп и схрускуваше със зъбите си по някое кожесто, пърхащо крило. Но прилепите постоянно хапеха нежното му лице с меките си остри, миши зъби. Оттам идваше болестта му. От това го болеше. Ала той щеше да ги убие всичките. Да, щеше...

Внезапно Куджо се събуди, вдигна мецената от лапите си и навири глава.

Идваше някаква кола.

За зловещо изострения му слух шумът от приближаващата кола бе ужасен и непоносим: като бръмченето на огромно насекомо, което искаше да го ужили и да го изпълни с отрова.

Куджо скочи на крака и изквича. Сякаш всичките му стави бяха изпълнени с остри парчета стъкло. Той погледна към спрялата кола. Вътре виждаше неподвижните очертания на главата на *ЖЕНАТА*. Преди Куджо можеше добре да я вижда през стъклото, но *ЖЕНАТА* беше направила нещо със стъклото и сега трудно я виждаше. Но каквото и да направеше с прозорците, беше без значение — тя нямаше да може да излезе. Нито пък *МОМЧЕТО*.

Бръмченето се чуваше все по-близо. Колата изкачваше стръмнината, но... кола ли беше наистина? А може би гигантска пчела или оса беше дошла да го налапа, да го ужили, да увеличи болката му още повече?

По-добре да почака, за да види.

Куджо се скри под стълбите, където често прекарваше летните дни в миналото. Споменът се бе загнездил дълбоко, заедно с пожълтелите есенни листа от други години, листа, които изпускаха аромата, невероятно сладък и упойващ в същите онези години. Сега мирисът бе сякаш натрапчив, лепкав, задушаваш и напълно непоносим. Куджо започна да ръмжи срещу него и от муцуната му отново потече пенеста слюз. Ако кучето можеше да убие някоя миризма, Куджо щеше да убие тази.

Бръмченето се чуваше вече съвсем наблизко, а после някаква кола сви по пътеката: кола синя отстрани, с бял гюрук и лампи най-отгоре.

* * *

Последното нещо, което Джордж Банърман бе очаквал да види, когато сви по пътеката към къщата на Кембърови, беше колата на изчезналата жена. Той не беше глупав и макар да се дразнеше от педантичната логика на Анди Мейсън (Банърман сам се бе справил с ужасния Франк Дод и знаеше, че в някои неща просто *няма* логика), стигаше до своите собствени солидни изводи по приблизително същия начин, разчитайки малко повече на инстинкта си. Той бе съгласен с

Мейсън, че бе почти невъзможно мисис Трентън и сина ѝ да са тук. Колата обаче беше тук, тъй или иначе.

Банърман посегна към микрофона, окачен под арматурното табло, но после реши първо да огледа колата. От положението, което беше заел — точно зад „Пинто“-то, бе невъзможно да види дали вътре има някой. Облегалките на предните седалки бяха твърде високи, а Дона и Тад се бяха изхлузили малко надолу в съня си.

Банърман излезе от колата и затръшна вратата след себе си. Още на втората крачка той забеляза, че стъклото на прозореца откъм страната на шофьора бе изцяло напукано на малки парчета. Сърцето му заби по-силно и ръката му опипа кобура на неговия тридесет и осеммилиметров, специален полицейски автомат.

* * *

Куджо изгледа *МЪЖА*, който излезе от синята кола, с растяща омраза. Той бе *МЪЖЪТ*, причинил всичките му мъки. Куджо бе сигурен в това. *МЪЖЪТ* бе причината за болката в ставите му и бученето в главата му. *МЪЖЪТ* бе виновен, че Куджо не можеше да погледне вода, без да вие и без да се дърпа от нея, и вместо да пие, въпреки голямата си жажда, искаше да я убие.

Някъде дълбоко в широките гърди на Куджо се чу тихо ръмжене и той се сниши към земята, готов за скок. Надушваше *МЪЖА* — усещаше миризмата му на пот и на възбуда, усещаше тежкото месо, покриващо костите му. Ръмженето се усили, а след това се извиси в силен грозен рев на ярост. Той изскочи изпод стълбите и се хвърли върху този ужасен *МЪЖ*, който бе причина за болките му.

[1] Приблизително 23 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

* * *

През този първи критичен момент Банърман дори не успя да долови гърленото и все по-усилващо се ръмжене на Куджо. Той бе стигнал до „Пинто“-то достатъчно близо, за да различи през прозореца косата на жената зад волана. Първата му мисъл бе, че тя е простреляна и е мъртва, но къде беше дупката от куршума? Стъклото изглеждаше така, сякаш бе разбито със силен удар, а не с куршум.

Тогава видя, че главата помръдна. Не много... едва забележимо... но мръдна. Жената беше жива. Той пристъпи напред... и в следващия миг се чу ревът на Куджо, последван от грозен и свиреп лай. Първата мисъл на Банърман

(Ръсти?)

беше ирландския му сетер, но той го бе погребал преди четири години, наскоро след случая с Франк Дод. А и Ръсти никога не ръмжеше така. В следващия критичен миг Банърман замръзна на мястото си, скован от силен първичен ужас.

Тогава се извърна и измъкна автомата си, съзирайки смътно очертанията на куче... скочило във въздуха към него. Звярът го блъсна в гърдите и Банърман се стовари върху багажника на „Пинто“-то. Той изпръхтя, описвайки кръг с дясната си ръка и удряйки китката си в хромираната ключалка на багажника. Автоматът му отхвъркна, прелетя като бумеранг над гюрука на колата и падна във високата трева на другата страна на пътеката.

Кучето го хапеше и когато Банърман видя първите алени петна кръв, сякаш цъфнали рози, той изведнъж разбра всичко. Те бяха дошли, колата бе отказала... а кучето бе тук. Но то не присъстваше в педантичната логика на Мейсън.

Банърман зарови ръце в козината на Куджо, опитвайки се да избута муцуната му нагоре, за да я откъсне от корема си. Внезапно почувства силна и зашеметяваща болка там. Ризата му беше разкъсана и силна струя кръв обля панталоните му. Той се олюля напред, ала кучето го прикова назад с ужасяващо мощното си тяло, блъсна го върху „Пинто“-то, и колата се заклати, пружинирайки върху ресорите.

Банърман се улови, че се опитва да си спомни дали са се любили с жена си снощи.

„Какви дивотии си мислеше само! Дивотии...“

Кучето отново се стрелна към корема му като свредел. Банърман се опита да отбегне зурлата му, ала то предвиди намеренията му и му се *ухили*! Внезапно Банърман усети такава болка, каквато никога не бе чувствал през живота си. Тя го възпламени. Той изрева и отново се опита с две ръце да отклони зурлата на кучето, като я вдигна нагоре. За миг, втрещвайки се в тези замъглени, безумни животински очи, Банърман бе налегнат от замайващ ужас и той си помисли: „Здрасти, Франк! Ти си, нали? Толкова горещо ли ти беше в ада?“

Тогава Куджо захапа пръстите му, разкъсвайки ги и отделяйки месото от костите, Банърман забрави за Франк Дод. Той забрави за всичко на този свят, освен едно — да се опита да спаси живота си. Помъчи се да свие краката си и с коляно да избута кучето, обаче разбра, че няма да може. Когато се опита да повдигне коляното си, жестока болка прониза долната част на корема му.

„Какво ми е направил звярът там долу? О, боже мой, какво е направил? Вики, Вики...“

Тогава вратата откъм шофьорската седалка на „Пинто“-то се отвори. Беше жената. Банърман бе видял семейния им портрет, стъпкан от Стийв Кемп, и бе видял една хубава и добре поддържана жена — такава, след която мъжете се обръщаха по улицата с леко похотлив поглед. Когато един мъж видеше такава жена, той си мислеше, че съпругът ѝ е щастливец да я има в леглото си.

Жената бе съсипана. Кучето бе нападнало и нея. Коремът ѝ бе покрит със засъхнала кръв. Единият крачол на дънките ѝ бе разкъсан и сдъвкан. Коляното ѝ бе превързано с напоен с кръв бинт. Но лицето ѝ бе най-страшно. Приличаше на отвратителна печена ябълка. На челото ѝ имаше спукани мехури и кожата ѝ се белеше. Устните ѝ бяха разранени и загорели. Очите ѝ бяха хлътнали дълбоко сред подпухнали, морави торбички.

Кучето за миг остави Банърман и се хвърли към жената, изпънало крака, ръмжащо. Тя се дръпна назад в колата и затръшна вратата.

(сега в колата ще съобщи трябва да съобщи за това)

Той се обърна и хукна към полицейската кола. Кучето се втурна след него, но Банърман го изпревари. Затвори с трясък вратата, грабна микрофона и се обади за помощ — код 3: „полицай се нуждае от помощ“. Помощта пристигна. Застрелват кучето. Всички са спасени.

Тези събития се случиха само за три секунди и единствено в мислите на Джордж Банърман. Кучето се извърна, за да хукне към колата, краката му изневериха и той се просна на пътеката.

(о, Вики, какво ми е направило там долу?)

Целият свят бе едно заслепяващо слънце. Нищо не виждаше. Банърман запълзя, заривайки пръсти в чакъла и най-сетне успя да се изправи на колене. Погледна надолу към корема си и видя, дебела, видя върволица от черва да виси през раздраната му риза. Панталоните му бяха просмукани с кръв до колене.

Достатъчно! Куджо бе свършил достатъчно работа с него там долу!

„Вдигни червата си, Банърман! Ако ще трябва да пукнеш, ще пукнеш! Но не и преди да стигнеш до онзи скапан микрофон и да съобщиш за случилото се. Вдигни червата си и се изправи на големите си, плоски стъпала...

(детето господи детето й вътре ли е?)

това го накара да помисли за собствената си дъщеря, Катрина, която щеше да бъде в седми клас тази година. Гърдите й вече напъпваха. Истинска малка госпожица. Уроци по пиано. Искаше кон. В онзи ден, ако бе изтичала от училище, за да отиде сама до библиотеката отсреща, Франк Дод щеше да убие нея вместо Мери Кейт Хендерсен. Кога...

(размърдай си задника)

Банърман се изправи на крака. Всичко беше сякаш ярка, слънчева светлина и всичките му вътрешности, като че ли искаха да се изнижат през дупката, която кучето бе направило в корема му. Колата. Предавателя. Кучето зад него се бе насочило другаде. То се хвърляше бясно към вратата на «Пинто»-то отново и отново, ревящо и озъбено.

Банърман се заклати към полицейската кола. Лицето му бе бяло като брашно. Устните му бяха сивосинкави. Беше най-голямото куче, което някой някога бе виждал и то бе разпорило дупка в корема му. Беше измъкнало червата му, за бога! И защо всичко бе така горещо и ярко?!

Червата му се изплъзваха между пръстите.

Той посегна към вратата. Вътре се чуваше пращането на предавателя, закрепен под арматурното табло. «Трябваше първо да се обадя. Такава е процедурата. С нея никога не се спори. Но ако бях повярвал в нея, аз никога нямаше да се обадя на Смит в случая с Дод. Вики, Катрин, простете...»

Момчето. Трябваше да повика помощ заради момчето.

Банърман едва не падна и се хвана здраво за вратата.

И тогава той чу кучето как се спуска към него. Изрева отново и се опита да забърза. Ако само успееше да затвори вратата... о, боже! Само да можеше да затвори вратата преди кучето да го стигне... о, боже...

(о, БОЖЕ)

* * *

Тад закрепя отново — пищеше и дереше лицето си мятайки главата си от едната страна на другата, докато Куджо се хвърляше върху вратата и тресеше колата.

— Тад, недей! Недей... миличък, моля те, недей!

«Искам Татко... искам Татко... искам Татко...»

изведнъж всичко спря.

Притиснала Тад към гърдите си, Дона извърна глава навътре, за да види как Куджо поваля мъжа, преди той да успее да влезе в колата. Силата на удара го събори на земята и ръката му изпусна вратата.

След това тя не можеше повече да гледа. Искаше да запуши и някак ушите си, за да не чува рева на Куджо, който довършваше непознатия.

«Той се е криел», мислеше си Дона, изпаднала в истерия. «Чул е колата и се е скрила».

Вратата на къщата. Сега бе моментът да се втурне към входната врата, докато Куджо беше... зает.

Тя сложи ръка върху дръжката на вратата на «Пинто»-то, вдигна я нагоре и я блъсна с рамо навън. Обаче нищо не се получи. Вратата не се отваряше. Най-накрая Куджо бе успял да удари рамката достатъчно много пъти и да я затвори окончателно и завинаги.

— Тад! — трескаво прошепна Дона. — Хайде да си сменим местата! *БЪРЗО!* Тад! *ТАД!*

Тад цял се тресеше. Очите му отново се обърнаха.

— Патиците — промърмори гърлено той. — Иди да видиш патиците. Думите за Чудовището. Татко. Ах... ххх... ахххх...

Той отново бе обхванат от пристъпа. Ръцете му се гънеха сякаш бяха от каучук. Тя започна да го раздрусва като непрекъснато крещеше името му и се мъчеше да държи устата му отворена, за да има свободен достъп на въздух. Главата ѝ страшно забуча и тя се уплаши, че ще припадне. Това тук бе адът! Те бяха в ада! Утринното слънце печеше върху колата, създавайки парниковия ефект — горещ и безпощаден.

Най-сетне Тад утихна. Той отново затвори очи. Дишането му бе много учестено и повърхностно. Когато постави пръстите си върху китката му, Дона усети че пулсът му си отива — слаб, накъсан и неритмичен.

Тя погледна навън. Куджо държеше между челюстите си човешка ръка и я разтърсваше така както малките кученца разтърсваха някоя парцалена играчка. От време на време той отново се хвърляше към осакатеното, и безжизнено тяло. Кръвта... имаше толкова много кръв.

Сякаш усети, че го наблюдават, Куджо вдигна глава и я погледна. От муцуната му капеше пяна. Погледна я с израз («може ли куче да има израз?», питаше се панически Дона) на строгост и съжаление... и тя отново изпита усещането, че двамата се познават много добре и че не можеше да има спиране или почивка, преди да развият тази ужасна връзка до някакъв краен предел.

Кучето пак се нахвърли върху мъжа в опръсканата с кръв светлосиня риза и кафяво-зелени панталони. Главата на мъртвия увисна безжизнено на врата му. Дона извърна поглед встрани, празният ѝ стомах се изпълни с вряща киселина. Разкъсаният ѝ крак пулсираше болезнено. Тя пак бе отворила раната си.

Тад... как беше той сега?

«В ужасно състояние е», отговаряше неумолимо вътрешният ѝ глас. «И така, какво ще правиш? Ти си негова майка! Какво смяташ да направиш?»

Какво можеше да направи тя? Щеше ли с нещо да помогне на Тад, ако излезеше навън, само за да умре?

Полицаят. Някой беше изпратил тук полицай. А когато той не се върнеше...

— Моля ви! — хриптеше прегракнало тя. — Бързо, моля ви!

Беше вече осем часа и навън бе сравнително хладно — седемдесет и седем градуса^[1]. До обяд измерената температура на летището в Портланд щеше да показва сто и два градуса^[2] — нов рекорд за тази дата.

* * *

Таунсънд и Анди Мейсън пристигнаха в полицейското управление на Скарбъроу в осем и тридесет часа сутринта. Мейсън остави Таунсънд да движи нещата. Това си беше негов район, а и думата на Анди не се чуваше навсякъде.

Дежурният офицер им каза, че Стийвън Кемп бил тръгнал за Мейн. В това нямали никакви трудности, но Кемп все още отказвал да говори. Микробусът му бил претърсен и изследван щателно от лаборанти и експерти по съдебна медицина в Масачузетс. Не били открили нищо, което да сочи, че отзад е имало жена и дете, но в кормилното устройство открили малка аптечка. В нея имало марихуана, кокаин, поставен в шише от антибиотик, триамилнитрантни стимуланти и две кутийки с бързодействащи възбудителни средства, известни като „Черните краставици“. Това им бе послужило като удобен повод да го задържат поне засега.

— Онова „Пинто“ — рече Анди на Таунсънд, донасяйки за всички чаша кафе. — Къде е проклетото „Пинто“?

Таунсънд поклати глава.

— Банърман обаждал ли се е да съобщи нещо?

— Не.

— Е, обади му се и му кажи веднага да идва. Искам да е тук, когато дойде Кемп. Това е в неговата юрисдикция и трябва той да го разпита. Поне от техническа гледна точка.

Таунсънд се върна след две минути доста озадачен.

— Не се обажда, мистър Мейсън. Тамошният диспечер се опитал да се свърже, но според него той не е в колата.

— Господи, сигурно си пие кафето в „Уютното кътче“. Ами, майната му! Той е въвн от играта. — Анди Мейсън запали нов „Пал Мал“, изкашля се и се усмихна на Таунсънд. — Мисля, че ще се справим с Кемп и без него.

Таунсънд също се усмихна в отговор.

— О, ще се оправим!

Мейсън кимна.

— Тази работа започва да ми намирисва на нещо лошо, мистър Таунсънд. Много лошо.

— Не е на добре.

— Започвам да се питам дали Кемп не ги е заровил в някоя дупка до някой черен път между Касъл Рок и Туикънхам — каза Мейсън и отново се усмихна. — Но ще го накараме да проговори, мистър Таунсънд. Доста упорити типове съм накарал да се разприказват.

— Тъй вярно, сър — рече почтително Таунсънд.

Той бе сигурен, че е така.

— Ще го накараме да говори, та ако ще да стои тук и да се поти цели четиридесет и осем часа.

Таунсънд излизаше на всеки петнадесет минути, за да опита да се свърже с Джордж Банърман. Той познаваше Банърман съвсем повърхностно, но го уважаваше повече, отколкото Мейсън би допуснал и според него Банърман заслужаваше да бъде предупреден, че Анди Мейсън е ядосан и го търси. Когато в десет часа все още не се бе свързал с Банърман, Таунсънд започна да се тревожи. Зачуди се също дали да докладва на Мейсън, че от Банърман няма никаква вест, или да запази спокойствието си.

* * *

Роджър Брейкстоун пристигна в Ню Йорк в осем и четиридесет и девет часа сутринта с редовния полет, взе такси до града и се настани в „Балтимор“ малко преди девет и тридесет.

— Резервацията ви е била за двама? — изгледа го въпросително администраторът.

— Партньорът ми бе извикан в дома си по спешност.

— Колко жалко — рече служителят с безразличие и даде на Роджър да попълни регистрационна карта.

Докато Роджър попълваше картата си, администраторът бърбореше с касиера за това как си бе купил билет за мача с отбора на Янките за следващата събота и неделя.

Роджър лежеше в стаята си, опитвайки се да подремне, но въпреки че едва бе успял да мигне предната нощ, сънят не идваше. Дона да се чука с друг мъж и Вик се справя с всичко това (или поне се опитва да се справи) в добавка към вонящата, скапана история с червените сладкишчета-пралинчета! Сега пък Дона и Тад изчезнаха, Вик изчезна... Сякаш всичко се изпари като дим през последната седмица. Най-съвършеният мръсен номер, който някога сте виждали... Бързи промени — престо престо! Всичко е една купчина лайна!

Главата го заболя. Болката прииждаше на тежки, мазни талази. Най-сетне Роджър стана от леглото, не желаейки да остава повече насаме с ужасното си главоболие и ужасните си мисли. Реши да отиде до „Съмърс Маркетинг и Проучвания“ на четиридесет и седма улица и „Парк Стрийт“ и да им спадне настроението и на тях с лошите новини — за какво им плащаше „Ад Уъркс“ в края на краищата?!

Във фоайето на хотела спря, за да поиска аспирин и излезе. Разходката не облекчи главоболието му, но му даде възможност да освежи връзката си на взаимна омраза с Ню Йорк.

„Пак тук — не! Никога!“, мислеше си той. „По-скоро ще товаря камиони с «Пепси», отколкото да доведа Алти и момичетата отново тук!“

„Съмърс“ бяха на 14-тия етаж на един голям, тъп и висок продуктивен небостъргач. Служителката в приемната се усмихна, когато Роджър ѝ се представи.

— Мистър Хийуит тъкмо излезе за няколко минути. Мистър Трентън с вас ли е?

— Не. Извикаха го от дома му.

— Хм, имам нещо за вас. Дойде тази сутрин.

Тя подаде на Роджър телеграма в жълт плик. Беше адресирана до В. Трентън (Р. Брейкстоун) Ад Уъркс чрез Имидж-Ай Студиоус. Роб я бе препратил до „Съмърс Маркетинг“ вчера късно следобед.

Роджър скъса плика и го отвори. Веднага видя, че телеграмата беше от стария Шарп и бе доста дълга.

„Ето го и съобщението за уволнение“, помисли си Роджър и зачете телеграмата.

* * *

Телефонът събуди Вик няколко минути преди дванадесет часа. Иначе той би могъл да спи до вечерта. Сънят му бе тежък и упоителен и той се събуди с ужасното чувство за загуба на ориентацията. Пак го беше преследвал онзи сън — Дона и Тад в нишата на скалата и някакво ужасно, митическо чудовище почти ги достигна... Стаята сякаш се завъртя пред очите му, когато той посегна към телефона.

„Дона и Тад“, помисли си той. „Спасени са“.

— Ало?

— Вик, аз съм — Роджър.

— Роджър?

Вик се изправи в леглото. Ризата бе полепнала по тялото му. Половината от съзнанието му още спеше и се бореше със съня. Светлината бе твърде силна. Горещината... когато заспа, бе сравнително хладно. Сега обаче спалнята бе като пещ. Колко ли късно беше? Колко време беше спал? В къщата беше толкова *тихо*.

— Роджър, колко е часът?

— Часът ли? — каза Роджър и замълча за миг. — Ами, точно дванадесет. Какво...

— Дванадесет ли?! О, боже... Роджър, бях заспал.

— Какво стана, Вик? Върнаха ли се?

— Още не бяха, когато легнах. Онова копеле Мейсън обеща...

— Кой е Мейсън?

— Той ръководи разследването. Роджър, трябва да вървя. Трябва да намеря...

— Чакай малко, бе?! Обаждам се от „Съмърс“. Имам да ти кажа нещо. Получи се телеграма от „Шарп“ в Клийвланд. Запазваме парите им.

— Какво? Какво?

Всичко бе прекалено бързо за него. Дона... парите на Шарп... Роджър, чийто глас звучеше нелепо весело...

— Когато пристигнах, телеграмата вече беше тук. Старият и синчето я изпратили до „Имидж-Ай“, а Роб я препратил тук. Искаш ли да я прочета?

— Дай накратко.

— Старецът и синчето са стигнали очевидно до същия извод, само че по друг път. Старият вижда Пралините като повторение на Аламо — ние сме добре, които остават докрай на барикадите и отблъскват врага. Всички трябва да се държим — един за всички, всички за един.

— Да, знаех, че е точно такъв — каза Вик и потърка тила си. — Пече мъж е — майката си трака! Ето защо не ни изостави, когато напуснахме Ню Йорк.

— Синчето все още има желание да се отърве от нас, но смята, че сега не е най-подходящият момент. Мисля, че ще изглежда като признак на слабост или дори евентуална гузна съвест. Можеш ли да повярваш!

— За този параноичен малък червей, всичко за него мога да повярвам.

— Искат да отидем в Клийвланд и да подпишем договор за две години. Е, не е петгодишен и когато той изтече, синчето със сигурност ще поеме компанията в свои ръце. Тогава ще ни поканят да си направим една дълга разходка по най-късата палуба, но все пак — две години... достатъчно време е, Вик!

— Роджър, трябва да...

— ... Да си вземат маслената торта и да си я наврат в задника! Искат също да обсъдим новата кампания и мисля, че ще харесат и идеята за лебедовата песен на Професора.

— Това е чудесно, Роджър, но аз трябва да разбера какво се е случило с Дона и Тад, за бога!

— Да. Да, разбирам, че сега не е най-подходящият момент, но не можах да го тая повече в себе си. Човече, щях да се пръсна като балон!

— За хубавата вест няма неподходящ момент — отвърна Вик.

Все пак при щастливото упоение, с което говореше Роджър, той почувства ревниво жегване, като от убождане с треска, а също и горчиво разочарование, че не бе в състояние да сподели щастието с Роджър. Но пък това бе добро предзнаменование.

— Вик, обади ми се, когато всичко се оправи. Окей?

— Ще се обадя, Родж. Благодаря ти, че ми позвъни.

Вик затвори телефона, нахлузи мокасините си и слезе долу. В кухнята все още цареше пълен хаос. Само при вида на всичко това, стомахът му бавно се преобърна. Но на масата имаше бележка от Мейсън, затисната със солницата.

„МИСТЪР ТРЕНТЪН,

Стийв Кемп бе заловен в един град в западен Масачузетс — Туикънхам. Жена ви и синът ви не са, повтарям, не са с него. Не ви събудих, за да ви го съобщя, защото Кемп отстоява правото си да не казва нищо. За да няма усложнения, той ще бъде доведен директно в полицейското управление на Скарбъроу по обвинение за нанесени щети и незаконно притежание на наркотици. Смятаме, че той ще бъде тук към единадесет и тридесет часа преди обяд. Ако разберем нещо, ще ви се обадя веднага.

Анди Мейсън“

— *Пикая* аз на неговото право да не казва нищо — изръмжа Вик.

Той отиде във всекидневната, намери номера на полицейското управление в Скарбъроу и им позвъни.

— Мистър Кемп е тук — каза дежурният офицер. — Пристигна преди около четвърт час. Мистър Мейсън е при него. Кемп повика адвоката си. Мисля, че мистър Мейсън няма да може да...

— Не ми пука какво може и какво не може мистър Мейсън! — Тросна се Вик. — Кажете му, че се обажда съпругът на Дона Трентън и че искам той да си размърда задника, да дойде на телефона и да говори с мене.

Няколко секунди по-късно мистър Мейсън се обади от другия край на линията.

— Мистър Трентън, разбирам притеснението ви, но малкото време преди да дойде адвокатът на Кемп, може да се окаже доста ценно.

— Какво ви каза той?

Мейсън се поколеба.

— Той признава щетите. Мисля, че най-после Кемп разбра колко по-сериозно нарушение са нанесените щети от наркотика за смъркане, скрит в кормилното устройство на микробуса. Той е признал за щетите пред офицерите от Масачузетс, които го доведоха тук. Но твърди, че у вас не е имало никой, когато е извършил всичко това и си е тръгнал, необезпокоен от никого.

— Но вие не вярвате на тази помя, нали?

— Кемп звучи доста убедително — рече Мейсън уклончиво. — Точно сега не мога да кажа дали му вярвам или не. Ако мога да му задам още няколко въпроса...

— Нищо ли няма от гаража на Кембър?

— Не. Изпратих там шериф Банърман с нареждането да се обади незабавно ако мисис Трентън е била там, или ако колата ѝ е там. И тъй като още не се е обадил...

— Но всичко тава е доста неопределено, нали? — рече ядосано Вик.

— Мистър Трентън, аз наистина трябва да вървя. Ако разберем...

Вик трясна слушалката и остана за миг неподвижен и задъхан в знойната тишина на стаята. После бавно се упъти към стълбите и се заизкачва нагоре. Застана за секунда на горната площадка, после тръгна към стаята на сина си. Камиончетата на Тад бяха паркирани косо едно към друго, близо до стената на стаята. Сърцето го заболя при тази гледка. Жълтата мушама на Тад бе закачена върху хромираната закачалка до леглото му, а блокчетата му за оцветяване бяха наредени в спретната купчинка върху бюрото му. Вратата на килера му бе отворена. Вик я затвори по навик и без изобщо да осъзнае какво прави, постави столчето на Тад пред вратата.

Седна върху леглото на Тад с ръце отпуснати между коленете. Загледа се навън в горещия, ярък ден.

Задънени улици. Нищо друго освен задънени улици. Но къде бяха те?

(задънени улици)

Ето това бе най-зловещата Фраза, измислена някога в целия свят! *Задънени улици*. Когато беше момче на възрастта на Тад, майка му му бе разказвала за тях и това много го бе развълнувало. Чудеше се дали

не е наследствено и дали Тад не проявяваше същия интерес към задънените улици. Питаше се дали Тад е още жив.

Внезапно му хрумна, че шосе № 3, където бе гаражът на Джо Кембър, също беше задънена улица.

Изведнъж Вик се огледа и забеляза, че стената над леглото на Тад бе гола. Нямахше ги Думите за Чудовището. Защо ли ги беше взел? Или пък Кемп ги бе взел по някакви странни негови съображения? Но ако Кемп бе влизал тук, защо не бе опустошил стаята на Тад, така както беше направил с тези на долния етаж?

(Задънени улици и Думите за Чудовището)

Беше ли закарала колата в гаража на Кембър? Спомняше си, че бяха говорили за буталото, но много смътно. Тя се боеше малко от Джо Кембър. Нали така бе казала?

Не. Не и Кембър. Той искаше само мислено да я разсъблече. Не, тя по-скоро се боеше от *кучето*. Как ли му беше името?

Бяха се шегували с него. Тад. За това как Тад викаше кучето.

И Вик отново чу нереалния, призрачен глас, така безнадежден и далечен в тази толкова празна стая, в която изведнъж бяха плъзнали сенки: „Куджо... тууук, Куджо... Куууджо...“

И тогава се случи нещо, за което Вик не каза на никого през всичките дни до края на живата си. Вместо да чуе гласа на Тад в мислите си, той го чу В *ДЕЙСТВИТЕЛНОСТ* — тъничък и самотен, агонизиращ от ужас, затихващ глас, *КОЙТО ИДВАШЕ ОТ ВЪТРЕШНОСТТА НА КИЛЕРА*.

От гърдите му се изтръгна вик! Както седеше на леглото, той изведнъж трепна, вдигна глава и отвори широко очи. Вратата на килера се отваряше, избутваше стола, а синът му викаше: „Куууу...“

Тогава Вик осъзна, че това не е гласът на Тад, а неговото собствено уморено и пренапрегнато съзнание си го измисля, оприличавайки тихото скърцане на краката на стола върху боядисаните дъски на гласа на неговия син. Това бе всичко и... „... и в килера имаше очи. Той виждаше очи — червени, хлътнали и ужасни...“

Вик нададе задавен стон. Столът се преобърна без никаква видима причина и той видя плюшеното мече на Тад, сложена върху куп одеяла и чаршафи вътре в килера. Беше видял очите на мечето. Нищо друго.

Вик стана от леглото, усещайки разтуптялото си сърце чак в гърлото, и отиде до килера. Усети миризма на нещо тежко и неприятно. Навярно беше просто нафталин... част от тази миризма бе наистина на нафталин... ала вътре миришеше и на кръв.

„Не се излагай! Това е само един килер! Не е нито пещера, нито бърлога на някое чудовище!“

Вик погледна мечето на Тад. То също го гледаше, без да мигне. Зад мечето, зад окачените дрехи бе тъмно. Всичко можеше да има там! Всичко! Но разбира се там нямаше нищо.

„Уплаши ме, мечо“, каза Вик.

„Чудовища, бягайте въл!“, отвърна мечето. — Очите му светнаха. Бяха направени от мъртво стъкло, но светнаха.

„Вратата нещо не е наред. Това е всичко“, каза Вик.

Започна да се поти. Огромни солени капки, като сълзи, се затъркаляха по лицето му.

„Вий нямате работа тук!“, отвърна мечето.

„Какво става с мене?“, попита Вик мечето. „Полудявам ли? Така ли се полудява?“, на което плюшеното мече отговори така:

„Никой не ще пипне Тад!“

Вик затвори вратата на килера и разтвори широко очи като малко дете. Той видя как ключалката щракна, езичето излезе от жлеба и вратата отново започна да се отваря.

„Не, нищо не съм видял? Аз не вярвам да съм видял такова нещо!“

Вик затръшна вратата и отново сложи стола пред нея. После грабна цял куп от блокчетата на Тад и ги сложи върху седалката за тежест. Този път вратата остана затворена. Вик стоеше там и я гледаше, мислейки си за задънените улици. По задънените улици и пътища нямаше много движение. Сигурно всички чудовища живееха под мостовете, в килерите, или на края на задънените улици. Това бе желязно правило — като Конституцията.

Сега вече Вик съвсем се притесни.

Той излезе от стаята на Тад, слезе долу и седна на стъпалата. Запали цигара с треперещата си ръка и погледна към оловно-синьото небе, усещайки как безпокойството му се засилва. Нещо се бе случило в стаята на Тад. Не бе сигурен какво точно беше, но знаеше, че нещо се бе случило. Да... нещо.

Чудовища и кучета килери и гаражи и задънени улици.

„Да извършим ли с тях действие събиране, учителю? Или изваждане? Или да ги превърнем в дробни?“

Вик хвърли цигарата си.

Той знаеше, че Кемп е нарушителят, нали? Кемп бе виновен за всичко. Кемп беше опустошил къщата. Кемп едва не бе провалил брака му, по дяволите! Кемп се беше качил горе и изхвърлил спермата си върху леглото, което Вик и жена му бяха споделяли през последните три години. Кемп бе отворил страхотно голяма дупка в приятната, мека тъкан на живота на Вик Трентън.

Кемп! Кемп! Всичко беше заради Стийв Кемп! И студената война и положението на заложниците в Иран и изтъняването на озоновия слой беше заради Кемп. Глупаво е, защото все пак не всичко беше по негова вина, нали? Например, работата с Пралините. Кемп нямаше нищо общо с *това*. И едва ли можеше да бъде обвинен за повредата в буталото на „Пинто“-то на Дона.

Вик погледна към своя ягуар. Щеше да отиде някъде с него. Не можеше да стои тук. Щеше да полудее, ако останеше повече тук. Би трябвало да се качи в колата и да запраши към Скарбъроу. После да сграбчи Кемп и да го друса докато най-последно изплюеше истината, докато най-сетне кажеше какво е направил с Дона и Тад. Обаче до това време адвокатът му щеше вече да е пристигнал и, колкото и невероятно да изглеждаше, адвокатът му можеше дори да го навие, както се навиваше пружина.

Пружина. Буталото в карбуратора се придържаше от пружина. Ако пружината откажеше, буталото засича и спираше достъпа на гориво в карбуратора.

Вик отиде при ягуара, качи се вътре и направи гримаса, когато усети горещата кожена седалка под себе си. Тръгвай бързо! Трябва малко да се разхлади вътре.

„Да тръгна, но накъде?“

„Гаражът на Кембър“, отговори незабавно вътрешният му глас. Но това е глупаво, нали? Мейсън бе изпратил там шерифа Банърман с нареждане веднага да докладва в случай на нещо нередно, а той не се бе обадил, което означаваше...

(че чудовището го е нападнало)

Е, нищо нямаше да навреди, ако отидеше до Кембърови, нали? Тъкмо нямаше да бездейства.

Вик запали ягуара и се спусна надолу по стръмнината, към шосе № 117, все още колебаейки се дали да свие наляво към шосе I-95 и Скарбъроу, или на дясно — към шосе № 3.

Той спря при знака „СТОП“ и стоя така, докато някой зад него не започна да натиска клаксона си. Тогава изведнъж Вик сви на дясно. Нямаше да навреди, ако отскочеше до Джо Кембър. Щеше да е там за петнадесет минути. Погледна часовника си — беше дванадесет часа и двадесет минути.

[1] 25 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

[2] Приблизително 39 градуса по Целзий — Б.пр. ↑

* * *

Мигът бе настъпил и Дона го знаеше.

Мигът можеше и да отmine, но тя щеше да живее с тази мисъл до края на дните си, а може би и да умре с нея. Никой нямаше да дойде тук. Не се очакваше рицар на сребърно стреме да се появи, яздейки по шосе № 3. Очевидно Тревис МакГий бе ангажиран някъде другаде.

Тад умираше.

Тя неохотно повтори със своя прегракнал, задавен шепот: „Тад умира“.

Тази сутрин не бе успяла да направи течение в колата. Нейният прозорец повече не можеше да се спуска надолу, а прозорецът на Тад можеше само да пропусне повече горещина в колата. Един-единствен път тя се бе опитала да го спусне повече и Куджо бе напуснал мястото си в сянката на гаража и бе дотичал откъм страната на Тад, ръмжейки настървено.

По лицето и врата на Тад вече не се стичаше пот. Нямаше повече пот. Кожата му бе гореща и суха. Езикът му бе подут и сиво-синкав на цвят, увиснал над долната му устна. Дишането му така бе отслабнало, че Дона едва го чуваше. Два пъти тя бе притиснала главата си до гърдите му, за да се увери, че той изобщо дишаше... все още.

Състоянието ѝ бе тежко. Колата бе нажежена като доменна пещ. Металните части бяха така нагreti, че не можеше да ги докосне, а също и пластмасовото кормило. В краката си усещаше непрестанна пулсираща болка и вече не се съмняваше, че с ухапването си кучето я бе инфектирало с нещо. Навярно бе твърде рано, за да се появят симптомите на бяс... тя се молеше на бога за това... но раните от ухапването бяха зачервени и възпалени.

Куджо не бе в по-добро състояние. Огромният звяр сякаш се бе смалил в своя сплъстен и изцапан със засъхнала кръв кожух. Очите му блуждаеха и гледаха почти кухо — очите на старец, замъглени от катарактите^[1]. Като някоя стара, разрушителна машина, постепенно износваща се до смърт, но все още опасна, той непрекъснато дебнеше. Вече не се пенеше, муцуната му бе суха и ужасно обезобразена.

Приличаше на парче огнена лава, изтръгнала се от кратера на стар вулкан.

„Старото чудовище“, мислеше несвързано Дона, „стои неподвижно на поста си“.

Колко бе продължило това ужасяващо бдение? Часове или цял живот? Сега знаеше, че всичко преди това беше само един сън, едно кратко затишие пред буря. Майката, която винаги сякаш се отвращаваше и отблъскваше другите, добронамереният, но безполезен баща, училищата, приятелите, любовните срещи, танцовите забави — всичко й изглеждаше като сън сега, както младостта изглеждаше на старците. Нищо нямаше значение, нищо друго не съществуваше, освен този тих, напечен от слънцето двор, където бе вилняла смъртта и щеше да вземе още жертви така сигурно, както асата и осмиците на покера. Старото чудовище бдеше, а синът й отпадале, отпадале...

Бухалката за бейзбол. Сега й оставаше само това.

Бухалката за бейзбол и може би нещо от полицейската кола на мъртвия, ако изобщо стигнеше до там. Нещо като автомат.

Дона се залови да премества Тад на задната седалка като ръмжеше и пухтеше, борейки се с виенето на свят, от което й се замъгляваше погледът. Най-сетне успя да го положи отзад, където Тад остана мълчалив и безжизнен като чувал с пясък.

Тя погледна през неговия прозорец, видя бейзболната бухалка в тревата и отвори вратата. В тъмния правоъгълник на гаража Куджо се изправи и запристъпва бавно към Дона и ниско наведена глава, почти докосваща чакълестата настилка.

Беше дванадесет и половина, когато Дона Трентън излезе от своето „Пинто“ за последен път.

* * *

Вик сви по „Мейпъл Шугър Роуд“, а после по шосе № 3, тъкмо когато жена му се спусна към бейзболната бухалка на Брет Кембър, марка „Хилерих и Бретсби“. Вик караше бързо, с намерение да стигне до Кембърови, там да обърне и да тръгне към Сракбъроу, който беше на около осемдесет километра. По някаква странна логика, веднага щом реши да дойде първо тук, съзнанието му започна жално да му

припява, че е тръгнал да гони вятъра. Общо взето, Вик не се бе чувствал толкова безсилен през целия си живот.

Караше ягуара си с повече от сто километра в час и така се бе съсредоточил в пътя, че вече бе подминал къщата на Гари Първиър, когато осъзна, че автомобилът на Джо Кембър бе паркиран там. Вик натисна рязко спирачките — цели шест метра гумите свистяха и замириса на изгорял каучук. Ягуарът зарови нос в пътя. Полицаят е отишъл до Кембърови и не е намерил никой там, защото Кембър е бил тук.

Вик погледна в огледалото за обратно виждане, видя, че пътят е пуст и бързо даде на заден ход. Вкара ягуара в алеята на Първиър и слезе от колата.

Чувствата на Вик бяха същите, както на Джо Кембър, когато преди два дни Джо бе забелязал петната от кръв (само че сега те бяха кафявочервени на цвят) и разбитата долна половина на вратата. Противен вкус на метал изпълни устата на Вик. Всичко това бе час от общата картина. По някакъв начин то бе свързано с изчезването на Тад и Дона.

Той влезе вътре и миризмата го удари право в носа — гадната миризма на гнило и развала. Последните два дни бяха прекалено горещи. По средата на коридора имаше нещо, подобно на преобърнатата малка маса, обаче Вик бе обхванат от смразяващата увереност, че това изобщо не беше маса. Заради миризмата. Отиде до онова нещо и се оказа, че наистина не беше маса. Беше човек.

Сякаш някой му бе прорязал гръкляна с извънредно тъп нож.

Вик отстъпи назад. Сух, продран вик се изтръгна от гърдите му. Телефонът! Трябваше да съобщи на някого за това!

Той тръгна към кухнята и спря. Изведнъж всичко в мислите му дойде на мястото си. Беше миг на потресавачо откровение: Сякаш две полукартини се сливаха в едно триизмерно тяло.

Кучето! Кучето беше направило това!

„Пинто“-то при Джо Кембър! „Пинто“-то е било там през цялото време! „Пинто“-то и...

— О, боже мой! Дона...

Вик се обърна и хукна към колата си.

Дона едва не падна по очи: толкова зле бяха краката ѝ. Тя обаче се задържа и посегна към бейзболната бухалка, не смеейки да се огледа за Куджо, докато не хвана здраво дръжката в ръка, и уплашена, че отново можеше да загуби равновесие. Ако бе имала малко повече време, за да погледне малко по-надалече, Дона щеше да види в тревата и автомата на Джордж Банърман. Но тя не го видя.

Обърна се колебливо и видя как Куджо се спуска към нея.

Дона заби тежкия край на бухалката в Сан Бернара и сърцето ѝ замря, когато усети как дръжката се размърда несигурно в ръката ѝ — значи бухалката беше съвсем счупена. Сан Бернарът отбягна удара с ръмжене. Гърдите на Дона се повдигнаха и спуснаха бързо — бързо в белия ѝ, памучен сутиен. Чашките му бяха изцапани с кръв — след като бе отпушила дихателната тръба на Тад, тя бе избърсала пръстите си в тях.

Кучето и Дона застанаха един срещу друг и се загледаха втренчено, преценявайки се един-друг под палещите лъчи на лятното слънце. Единствените звуци, които се чуваха, бяха плиткото ѝ, забързано дишане, дълбокото гръдно ръмжене на Куджо и ведрото чирикание на някакво врабче наблизо. Сенките им бяха къси и безформени, сгушени някъде до краката им.

Куджо тръгна на ляво, а Дона — на дясно. Движеха се в кръг. Тя държеше бухалката там, където смяташе, че счупването е най-голямо и здраво стискаше дръжката, облепена със скоч-лента „Черна котка“.

Куджо се сниши към земята, готов за скок.

— Е, хайде де! — изкрещя му тя и той скочи.

Дона замахна с бухалката, както правеше Мики Ментъл след някоя висока и бърза топка. Тя не улучи главата на Куджо, ала го удари в ребрата. Чу се тъп звук от тежък удар, а след това нещо вътре в Куджо изпука. Кучето издаде звук, подобен на писък и се просна върху чакъла. Дона усети как счупената дръжка се огъна застрашително въпреки че бе обвита със скоч-лента... за момента обаче все още се държеше.

Дона нададе силен, пронизителен вик и все сила стовари бухалката върху задницата на Куджо. Ново счупване. Тя го чу. Кучето

високо изквича и се опита да се измъкне, но Дона отново се хвърли отгоре му, като продължаваше да крещи. Главата ѝ бучеше, виеше ѝ се свят. Всичко наоколо се въртеше. Тя бе харпия^[2], зла орисница, жадна за мъст... не за себе си, а за това, което бе станало с момчето ѝ. Счупената дръжка се издуваше и туптеше като учестен сърдечен пулс под пръстите ѝ и под обвиващата лента.

Бухалката бе окървавена вече. Куджо все още се опитваше да се измъкне, но движенията му бяха забавени. Той избегна един удар (дебелият край на бухалката заора в чакъла), но вторият се стовари точно по средата на гърба му и Куджо падна на задницата си.

Дона реши, че с него е свършено. Тя дори отстъпи една-две крачки. Дъхът ѝ със свистене излизаше и изпълваше дробовете ѝ като някаква вряща течност. Тогава от Куджо се изтръгна дълбок, яростен рев и той отново се хвърли към нея. Дона замахна с бухалката и пак чу онзи тежък, тъп звук, но, когато Куджо се търкули на пътеката, старата бухалка най-сетне се счупи на две. Дебелата част отхвъркна и се удари в джантата на предното дясно колело на „Пинто“-то, издавайки едно мелодично „бонннг!“. Дона остана с петнадесетсентиметрова пръчка в ръка.

Куджо отново се изправи на крака... тътреше се, за да се изправи на крака. От двете му страни шуртеше кръв. Очите му примигваха като лампите на повреден боулинг-механизъм.

И въпреки това на Дона ѝ се стори, че той се хили.

— Хайде, де! — изкрещя тя.

За последен път умиращата развалина, някогашният Куджо, който беше доброто куче на Брет, скочи към ЖЕНАТА, причина за цялото му нещастие. Дона скочи напред с остатъка от бейзболната бухалка и заби дългата, остра пръчка в дясното око на Куджо, а оттам в мозъка му. Чу се тихо, незначително пукване — звукът, който чуваме, когато стиснем зърно от грозде между пръстите си. Куджо се хвърли напред и я блъсна на земята. Челюстите му щракнаха и зъбите му се оголиха на няколко сантиметра от гръкляна ѝ. Куджо се покатери отгоре ѝ, а тя вдигна ръка да се предпази. Окото му се стичаше по козината на муцуната му. Дъхът му бе отвратителен. Дона се опита да отклони зурлата му, но той заби челюстите си в ръката ѝ.

— Престани! — изпищя тя. — О, престани! Ще престанеш ли някога! Моля те, моля те, моля те!

Върху лицето ѝ течеше кръв — гъсти, червени пръски. Нейната кръв и кръвта на кучето. Болката бе пронизваща и огромна, сякаш изпълваше цялата вселена... и малко по малко Куджо я притискаше към земята. Пръчката от счупената дръжка се клатеше гротескно, като че ли бе израснала от главата му, там където някога беше окото му.

Куджо се насочи към гърлото ѝ.

Дона усети там зъбите му. С пореден, измъчен вик тя напъна и двете си ръце и го избута встрани. Куджо тупна тежко на земята.

Задните му крака биеха в чакъла... все по-бавно... и по-бавно. Оцелялото му око се втренчи в знойното, лятно небе. Опашката му покриваше краката ѝ като тежко персийско килимче. Куджо пое въздух и го изпусна. Отново пое, изпусна го и изведнъж от устата му бликна струйка кръв. Тогава той издъхна.

Дона Трентън нададе победоносен вой. Изправи се наполовина, падна и пак успя да се изправи. Тя направи две крачки, олюлявайки се и се спъна в тялото на кучето, набождайки колената си в камъчетата. Запълзя към мястото, където лежеше дебелият край на бухалката. Единият ѝ край бе покрит със засъхнала кръв. Дона хвана бухалката, изправи се отново на крака, подпирайки се на гюрука на „Пинто“-то. Тя се дотътри обратно към тялото на Куджо и започна да го налага с бухалката. При всеки удар се чуваше тежък, месарски звук. По дланите ѝ се забиха малки трески и китките и ръцете ѝ се обляха с кръв. Тя все още крещеше, но след първия, победоносен вой гласът ѝ секна и сега се чуваше само прегракнало хриптене. Звукът бе същият, който издаваше Куджо, преди да умре. Бухалката се издигаше и спускаше. Тя бяхтеше мъртвото тяло. Зад нея, по пътеката на Кембърови се зададе ягуарът на Вик.

* * *

Той знаеше какво точно си бе мислил, че ще завари тук, но не беше това. Вик бе изплашен, но видът на жена му (нима това бе Дона?!), надвесила се над свитото, неясно очертание там, върху пътеката и удряща го непрекъснато с нещо подобно на първобитна тояга... това превърна страха му в мощна, взривяваща паника, която изключваше почти всякаква мисъл. В течение на един безкрайно дълъг

миг, който по-късно той не смееше да признае дори пред себе си, Вик почувства желание да включи ягуара на заден ход и да си заминне... да кара, да кара... завинаги. Това, което ставаше в този нажежен от слънцето, задушнен двор бе чудовищно!

Вместо да се върне, Вик изключи мотора и изскочи навън.

— Дона! Дона!

Тя сякаш не го чуваше и дори не осъзнаваше, че той е тук. Бузите и челото ѝ бяха жестоко разранени от слънчевото изгаряне. Левият крачол на дънките ѝ бе раздран и просмукан с кръв. А стомахът ѝ бе покрит сякаш... със засъхнала кръв!

Бейзболната бухалка се вдигаше и спускаше, вдигаше и спускаше. Дона издаваше груби звуци, наподобяващи грачене. От безжизнения труп хвърчаха струи кръв.

— Дона!

Вик сграбчи бухалката, когато Дона замахна нагоре, и я изтръгна от ръцете ѝ. Той я хвърли настрани и стисна голото рамо на жена си. Тя се обърна с лице към него — очите ѝ бяха празни и блуждаещи, косата ѝ бе разбъркана и на кичури. Приличаше на вещица. Дона го изгледа... поклати глава... и отстъпи встрани.

— Дона, любима! Мили боже! — прошепна тихо Вик.

* * *

Вик беше. Но той не можеше да е тук. Беше мираж. Ужасната болест на кучето започваше да работи и в нея и да я кара да вижда халюцинации. Тя отстъпи... разтърка очи... но той все още бе тук. Дона протегна треперещата си ръка и миражът я обхвана със своите силни, загорели длани. Това бе хубаво. Ръцете ѝ ужасно я боляха.

— Вв...? — изхриптя прегракнало Дона. — Вв... Вви... Вик?

— Да, мила. Аз съм. Къде е Тад?

Миражът бе реалност. Наистина беше той. Тя искаше да плаче, но сълзите ѝ не идваха. Само очите ѝ се въртяха в своите орбити, като прегрели лагери.

— Вик? Вик?

Той я обгърна с ръка.

— Къде е Тад, Дона?

— Кола... кола... болен... болница.

Сега тя едва шепнеше и дори това ѝ убягваше. Скоро щеше да може само с устни да изговаря думите. Но нима имаше значение? Вик беше тук. Тя и Тад бяха спасени.

Вик я остави и отиде до колата. Дона остана на мястото си и впери поглед в осакатения кучешки труп. В края на краищата всичко се оказа не чак толкова лошо, нали? Когато не ти оставаше нищо друго, освен оцеляване, когато ножът бе опрял вече до кокал, човек или оцеляваше, или умираше и това бе съвсем в реда на нещата. Сега кръвта не ѝ се виждаше толкова ужасна, нито пък мозъка, който изтичаше от разцепената глава на Куджо. Нищо вече не изглеждаше толкова ужасно. Вик бе тук и те бяха спасени.

— О, мили боже! — изстена Вик и гласът му слабо отекна в тишината.

Дона хвърли поглед към него и видя как той взима нещо от задната седалка на „Пинто“-то ѝ. Някакъв чувал. С картофи? Или портокали? Какво? Беше ли пазарувала тя, преди да се случи всичко това? Да, но бе занесла продуктите у дома. Тя и Тад ги бяха внесли вкъщи. Бяха използвали неговата детска кола. Така че, какво...

„Тад!“ опита се да каже и се втурна към него.

Вик занесе Тад до сенчестото място встрани от къщата и го положи на земята. Лицето на Тад беше много бяла. Косата му приличаше на слама, покрила нежните му, крехки скули. Ръцете му лежаха върху тревата — бяха толкова леки, че дори не можеха да я прекършат.

Вик притисна главата си към гърдите на Тад, после вдигна поглед към Дона. Лицето му бе бледо, но сравнително спокойно.

— Откога е мъртъв, Дона?

„**МЪРТЪВ** ли?!“, опита се да изкрещи тя. Устата ѝ се движеше като на образ, показван по телевизор с изключен говор. „**ТОЙ НЕ Е МЪРТЪВ! НЕ БЕШЕ МЪРТЪВ, КОГАТО ГО СЛОЖИХ ОТЗАД! КАКВИ ГИ ГОВОРИШ, ЧЕ БИЛ МЪРТЪВ?! КАКВИ МИ ГИ ПРИКАЗВАШ, ТИ КОПЕЛЕ?!**“

Дона се опита да каже всичко това със своя беззвучен глас. Дали животът на Тад не си бе отишъл заедно с живота на кучето? Невъзможно беше! Никой бог, нито едно провидение не биха могли да бъдат така чудовищно жестоки!

Тя се втурна към мъжа си и го блъсна. Вик, който очакваше всичко друго, но не и това, падна по гръб. Дона клекна до Тад и се наведе над него. Сложи ръцете си върху главата му, отвори устата му, запуши ноздрите му, и изпълни с безгласния си дъх дробовете на сина си.

Мухите жужаха сънливо под палещите лъчи на лятното слънце и кацаха върху труповете на Куджо и шерифа, Джордж Банърман — съпруг на Виктория и баща на Катрина. Те нямаха предпочитания към кучето или човека. Бяха демократични мухи. Слънцето победоносно изпращаше към земята жарките си лъчи. Беше един часът и десет минути — тихата, лятна мараня танцуваше и се виеше над полето. Небето беше с цвета на избелели дънки. Предсказанието на леля Еби се бе сбъднало.

Дона дишаше заради сина си. Тя дишаше, тя дишаше! Той не бе мъртъв! Не бе минала през целия този ад, за да умре синът ѝ — това просто не можеше да се случи! **НЕ МОЖЕШЕ ДА СЕ СЛУЧИ!!!**

Тя дишаше, тя дишаше. Тя дишаше заради сина си.

* * *

Дона все още правеше това, когато след двадесет минути пристигна линейката и спря на пътеката. Тя не даваше на Вик да приближи момчето. Опита се ли се той да дойде по-близо, Дона се озъбваше и тихо заръмжаваше срещу него.

Зашеметен от скръб почти до степен на безумие, дълбоко вярващ в непоклатимата благоразумност на своето съзнание, казващо му, че всичко случило се дотук, не е възможно, Вик се вмъкна в къщата на Кембърови през вратата откъм стълбището, в която Дона бе гледала толкова дълго и напрегнато. Вътрешната врата не бе заключена и Вик се обади по телефона.

Когато отново излезе навън, Дона продължаваше да прави изкуствено дишане „Уста в уста“ на техния мъртъв син. Той тръгна към нея, но се отказа и вместо при жена си, отиде при „Пинто“-то, отвори багажника и горещината го блъсна в лицето като невидим, хищен звяр. Нима те бяха живели тук целия следобед в понеделник, целия вторник и днес до обяд? Невъзможно бе да повярва човек!

Под резервната гума в багажника Вик откри едно старо одеяло. Той го разгърна и покри с него осакатеното тяло на Банърман. Тогава седна в тревата и се загледа в шосе № 3 и прашните борове отвъд. Съзнанието му ведро се носеше нанякъде.

* * *

Шофьорът на линейката и двама санитарни натовариха тялото на Банърман в колата на Касълрокска Бърза помощ. Те приближиха Дона. Тя се озъби срещу тях, а напуканите ѝ устни без глас изговориха думите: „*ТОЙ Е ЖИВ! ЖИВ!*“. Когато един от санитарите се опита внимателно да я изправи на крака и да я отведе в страни, тя го ухапа. По-късно същият този санитар трябваше да отиде в болницата и да се положи на лечение против бяс. Другият санитар се притече на помощ. Дона започна да се бори с тях.

Те се дърпаха, наежени. Вик седеше все още в тревата, подпрял брадичката си с ръце, загледан отгатък пътя.

Шофьорът на линейката донесе спринцовката. Настъпи борба и спринцовката се счупи. Тад лежеше на тревата. Продължаваше да е мъртъв. Петното сянка, хвърляща тялото му, се бе уголемило вече.

Пристигнаха още две полицейски коли. Роскоу Фишър бе в едната от тях. Когато шофьорът на линейката му каза, че Джордж Банърман е мъртъв, Роскоу заплака. Настъпи нова борба — кратка и ожесточена и най-накрая Дона Трентън бе откъсната от сина си от четири запотени и дърпащи я с все сила мъже. Малко остана отново да се отскубне и тогава Роскоу Фишър, който все още плачеше, се присъедини към групата. Тя пищеше без глас и мятеше главата си от едната страна на другата. Донесоха нова спринцовка и този път успяха да ѝ сложат инжекция.

От линейката изкараха носилка и санитарите я насочиха към мястото, където лежеше Тад, който продължаваше да е мъртъв, бе положен на носилката. Покриха го с чаршаф и скриха лицето му. Като видя това, Дона подхвана борбата си още по-енергично. Освободи едната си ръка и яростно заудря с нея. Тогава изведнъж тя се отскубна.

— Дона — каза Вик и се изправи. — Мила, свърши се. Моля те, мила! Остави, остави...

Тя се спусна към носилката, върху която лежеше синът ѝ. Спусна се към бейзболната бухалка. Взе я и отново започна да бъркти кучето. От него се вдигна лъскав, зелено-черен рояк от мухи. Звукът, който се чуваше от ударите с бухалката бе тежък и ужасен — като в кланица. Всеки път, когато Дона нанасяше удар, тялото на Куджо леко подскачаше.

Полицията се придвижваше бавно напред.

— Не — каза тихо един от санитарите и няколко секунди по-късно Дона просто припадна. Бухалката на Брет Кембър се изхлузи от безжизнено отпуснатата ѝ ръка.

След около пет минути линейката потегли, а сирената виеше ли виеше. Сложиха на Вик инжекция („да се успокоят малко нервите ви, мистър Трентън“) и въпреки че се чувстваше напълно успокоен, той прие инжекцията от учтивост. Взе целофана, който санитарят махна от спринцовката и с внимание разгледа думата „ЪПДЖОН“.

— Някога правехме реклама на тази компания — рече Вик на санитаря.

— Тъй ли? — попита предпазливо санитарят. Беше младо момче и усещаше, че много скоро може да повърне. Никога в живота си не бе виждал такава касапница.

Една от полицейските коли беше в готовност да вземе Вик и да го откара в болницата на северен Къмбърленд в Бриджтън.

— Може ли да изчакате минутка? — каза той.

Двете ченгета кимнаха. Освен това тя гледаха Вик Трентън със страх и повишено внимание, така сякаш той страдаше от силно заразна болест.

Вик отвори и двете врати на „Пинто“-то. За да отвори вратата откъм страната на Дона, се наложи да дърпа дълго и с все сила — кучето я бе изкривило до такава степен, че не беше за вярване. Дамската ѝ чанта бе вътре. Също и блузата. Върху блузата ѝ имаше разцъфнала дупка, като че ли кучето бе откъснало парче от нея. На арматурното табло имаше няколко опаковки от вафли „Слим Джим“ и термоса на Тад, миришец на вкиснато мляко. Там беше и кутията на Тад за сандвичи. Сърцето му изведнъж ужасно се сви при вида на тези неща, но Вик не си позволи да мисли за тяхното значение с оглед на бъдещето... ако изобщо имаше някакво бъдеще след този ужасен и горещ ден. Той намери едната гуменка на Тад.

„Гадър“, помисли си Вик. „О, Гадър!“

Силата напусна краката му и той тежко се отпусна върху седалката до шофьорското място. Загледа се в хромираната основа на разката на вратата, която се виждаше между коленете му. Защо? Защо толкова нещо трябваше да се случи? Как можаха толкова много неща да се объркат наведнъж?

Изведнъж усети в главата си силна, пулсираща болка. Сълзите запушиха носа му, синусите му бяха като посипани с пясък. Вик изпръхтя и задържа сълзите си, после прекара ръка по лицето си. Мина му през ума, че Куджо бе отговорен за смъртта на поне трима души, включително и Тад, а може би дори и повече, ако се окажеше, че Кембърови са също между жертвите. Дали полицаят, когото Вик бе покрил с одеялото, имаше жена и деца? Вероятно.

„Да бях дошъл поне час по-рано... Да не бях лягал да спя...“

„Бях толкова сигурен, че е Кемп! Така уверен!“, крещеше съзнанието му.

„Ако бях дошъл тук само петнадесет минути по-рано щеше ли да е достатъчно? Ако не бях говорил с Роджър толкова дълго, щеше ли Тад да е жив сега? Случило ли се е това изобщо? И как да живея с него до края на дните си, без да полудея? Какво ще стане с Дона?“

Още една кола спря на пътечката. Някакъв полицай слезе и заговори с един друг, който чакаше Вик. Чакащият полицай пристъпи напред и каза тихо:

— Мисля, че трябва да тръгваме, мистър Трентън. Куентин тук казва, че по пътя имало репортери. Точно сега не искате да говорите с репортери, нали?

— Не — съгласи се Вик и се надигна. Докато ставаше обаче, с периферното си зрение той улови някакво жълто петно — жълтеникав лист хартия, подаващ се изпод седалката на Тад. Вик го издърпа и видя, че бяха Думите за Чудовището, които беше написал, за да успокоява мислите на Тад преди съня. Листът бе измачкан, скъсан на две места и силно изцапан от пот. По ръбовете на сгъване бе ставал почти прозрачен.

*„Чудовища бягайте въл!
Тук нямате работа вие.“*

*Под леглото на Тад няма нищо —
там тясно е. Кой ще се скрие?
В килера ли? Никой няма там!
Там също е толкова тясно.
Отвън зад прозореца
пак няма нищо!
Вампири, зверове
таласъми,
вие нямате работа тук!
Никой не ще пипне Тад
и никой не ще...“*

Вик не можа да чете по-нататък. Смачка хартията на топка и я хвърли върху трупа на кучето. Тези думи бяха една сантиментална лъжа, също толкова неустойчива, колкото и цвета на онези тъпи червени Пралини. Всичко беше лъжа. Светът бе пълен с чудовища и те винаги хапеха невинните и кротки хора.

Вик се остави да го поведат към полицейската кола. Откараха го така, както бяха откарали преди него Джордж Банърман и Тад, а после Дона Трентън. След малко в дълъг, закрит камион пристигна и една ветеринарна лекарка. Тя погледна към мъртвото куче, нахлузи дълги, гумени ръкавици и извади циркуляр за рязане на кости. Като усетиха какво ще прави лекарката, ченгетата се извърнаха.

Тя отрязва главата на Сан Бернара и я сложи в голяма, бяла, найлонова торба за боклук. По-късно през деня на Председателя на Държавната комисия по животните бе съобщено къде точно мозъкът ще бъде изследван за бяс.

И Куджо вече го нямаше.

[1] Старческа болест на очите, нарича се още „перде“. — Б.пр. ↑

[2] Свиреп, хищен звяр — гр. мит. — Б.пр. ↑

* * *

Беше четири часа без петнадесет минути същият този ден, когато Холи извика Черити на телефона. Холи изглеждаше леко разтревожена.

— Като че ли някакъв чиновник се обажда — рече тя.

Преди около час Брет най-сетне бе отстъпил пред безкрайните увещания на Джим младши и бе придружил по-малкия си братовчед до спортния център на Стратфорд.

От тогава в къщата цареше тишина и се чуваха само гласовете на жените, които говореха за миналото — „за доброто старо време“, допълваше наум Черити. Времето, когато в Бек Фийлд татко падна от купата сено право върху едно голямо кравешко лайно (но никоя от тях не спомена за безбройните случаи, в които баща им ги биеше до посиняване като наказание за някое действително или въображаемо провинение). Времето, когато двете с Холи се бяха вмъкнали в „Мет Тиътър“ в Лисбън Фолс, за да гледат Елвис в „Обичай ме нежно“ (но не и времето, когато в „Ред енд-Уайт“ бяха отказали на мама да пазарува повече на кредит, оставяйки количката пълна с продукти). Тези бяха дните, в които Ред Тиминс все се опитваше да целуне Холи, на връщане от училище (но не стана дума за онзи случай, когато през август 1962-ра година неговият трактор му изигра мръсен номер и му премаза ръката). Двете сестри разбраха, че няма нищо лошо в това да отворят старите килери... стига да не се ровеха прекалено много в тях. Защото там навярно все още имаше такива неща, които се спотайваха, готови да хапят.

На два пъти Черити отвори уста с намерение да каже на Холи, че тя и Брет си заминават утре, ала и двата пъти се отказа, мъчейки се да намери някакъв начин, по който би могла да съобщи на сестра си, без да я кара да си мисли, че у тях не им е харесало.

Сега, когато седна до масата с телефона и чаша току-що запарен чай, Черити в миг забрави за този проблем. Тя бе леко разтревожена — никой не обича да го търсят по време на почивка и то от служебно лице.

— Ало? — каза Черити.

* * *

Холи видя как лицето на сестра ѝ пребледня и я чу да казва:

— Какво? Какво? Не... не! Сигурно има някаква грешка! Казвам ви, сигурно има...

Черити замълча, заслушана в гласа от другия край на линията. „От Мейн съобщаваха някаква ужасна новина“, помисли си Холи. Тя го виждаше върху все по-изпъващото се лице на сестра си, макар че не чуваше нищо по телефона, освен някакви безсмислени слаби звуци.

ЛОША ВЕСТ ОТ МЕЙН. За Холи това бе стара история. Не беше лошо да седят с Челити в кухнята в слънчевата утрин, да пият чай, да ядат портокалова торта и да си говорят как са се вмъкнали в „Мет Тиътър“. Хубаво беше, но то не променяше факта, че всеки ден, в който Холи си спомняше за своето детство, бе нещо като лоша вест за нея, всеки спомен беше част от мозайката на живота в ранното ѝ детство. Цялата картина бе толкова ужасяваща, че Холи не би имала нищо против, ако никога повече не видеше сестра си. Скъсани, памучни гащи, на които другите момичета в училище се присмиваха, събиране на картофи, приведени над земята дотогава, докато не ги заболяваха гърбовете. А ако внезапно се изправеха, нахлулата кръв така бързо се дръпваше надолу, та им се струваше, че ще припаднат. Ред Тиминс... колко грижливо тя и Черити избягваха да говорят за ръката му, която бе счупена толкова лошо, че се наложи да бъде ампутирана. Когато научи, Холи се зарадва. *Толкова се зарадва!* Защото тя помнеше как веднъж Ред я замери с една зелена ябълка, удари я по лицето и от носа ѝ потече кръв, а тя се разплака. Помнеше как Ред извиваше кожата на ръката ѝ, за да ѝ прави „индиански иглички“, като през цялото време се смееше. Спомняше си и за онези вечери, в които си позволяваха „по-питателна“ храна — грахово масло и пържени картофи. Тогава положението биваше наистина много лошо. Холи помнеше също как вонеше около къщата през най-горещите летни дни. Миришеше на лайна и ако се чудите каква ли ще е тази миризма, то знайте, че не е никак хубава.

Лоша вест от Мейн. И по някаква странна и необяснима логика Холи осъзна, че те двете, дори и да се окажеха столетнички и да прекараха заедно последните си двадесет старчески години, никога

нямаше да говорят за живота, който Черити бе избрала за себе си. Хубостта ѝ беше почти напълно изчезнала. Около очите ѝ имаше бръчки. Гърдите ѝ бяха увиснали — дори със сутиен личеше, че са увиснали. Разликата между тях беше шест години, но външен човек би помислил, че са по-скоро шестнадесет. А най-лошото беше, че сестра ѝ сякаш нехаеше за своето прекрасно и интелигентно момче, което бе осъдено да води същия начин на живот... освен ако не поумнееше и не узрееше навреме. „За туристите“, мислеше си Холи с ядна горчивина, които не се промениха през всичките тези години — тук беше вечният курорт. Но ако човек бе от местните, тогава всеки ден означаваше лоша вест. А после, един ден, когато се погледнеше в огледалото, лицето, което виждаше там, бе лицето на Черити Кембър. И ето че сега идваше нова лоша вест от Мейн — този вечен дом на лошите вести. Черити затвори телефона. Тя седеше и го гледаше втренчено, а чашата чай до нея изпускаше топла пара.

— Джо е мъртъв — рече внезапно тя.

Холи шумно пое въздух. Усещаше зъбите си студени. „Защо дойде?!“, искаше ѝ се да изкрещи. „Знаех си, че ще донесеш всичко това със себе си. И точно така стана!“

— О, мила — каза Холи. — Сигурна ли си?

— Беше някакъв човек от Огъста, на име Мейсън. От Министерството на правосъдието — отдел за борба с престъпността.

— Да не е... да не е било катастрофа?

В този миг Черити изгледа Холи право в лицето и Холи бе както шокирана, така и ужасена, когато видя, че сестра ѝ съвсем не приличаше на жена, която току-що е получила лоша вест. Приличаше на жена, която е получила *добра* вест. Бръчките по лицето ѝ се бяха изгладили. Очите ѝ бяха пусти... но шокът ли се криеше зад тази пустота или неясното пробуждане на някоя осъществима мечта?

Ако Холи бе видяла лицето на Черити Кембър, когато проверяваше номера на лотарийния си билет, тя сигурно щеше да разбере.

— Черити?

— Кучето е било — каза Черити. — Куджо.

— Кучето ли?

Отначало Холи бе объркана и не виждаше никаква връзка между смъртта на съпруга на Черити и кучето на семейство Кембър. После

разбра. Значението на всички факти нахлу в главата ѝ посредством осакатената лява ръка на Ред Тиминс и тя повтори още по-високо и по-пискливо:

— Кучето ли?!

Преди да отговори (ако изобщо можеше) Черити чу в двора весели гласове: тънкия гласец на Джим младши и по-плътния тембър на Брет, който му отговаряше нещо, развеселен. В миг лицето на Черити се промени и посърна. Беше лице, което Холи добре помнеше и мразеше — с израз, който караше всички лица да изглеждат еднакво; израз, който самата Холи не веднъж бе усещала и върху своето собствено лице в онези дни.

— Момчето — прошепна Черити. — Брет! Холи... как да кажа на Брет, че баща му е мъртъв?

Холи нямаше отговор. Тя само гледаше безпомощно сестра си и ѝ се искаше нито Черити, нито Брет да не бяха идвали.

* * *

ТРИ УЖАСНИ И МЪЧИТЕЛНИ ДНИ, В КОИТО БЯСНО КУЧЕ УБИВА ЧЕТИРИ ДУШИ, крещеше голямото заглавие във вечерното издание на Портландския „Ивнинг експрес“. Подзаглавието казваше: „Единственото оцеляло лице е във болницата на северен Къмбърленд в критично състояние.“ Голямото заглавие в „Хералд експрес“ на следващия ден гласеше: *ЕДИН БАЩА РАЗКАЗВА ЗА ОБРЕЧЕНАТА БОРБА НА СЪПРУГАТА СИ, ЗА ДА СПАСИ СИНА ИМ*. Същата вечер историята бе изтласкана най-долу на първа страница със заглавие: *ЛЕКАРИТЕ КАЗВАТ, ЧЕ МИСИС ТРЕНТЪН Е ПОДЛОЖЕНА НА ЛИЧЕНИЕ ОТ БЯС*. Съседно на голямото заглавие гласеше: *КУЧЕТО НЕ Е БИЛО ВАКСИНИРАНО, КАЗВА МЕСТНИЯ ВЕТЕРИНАРЕН ЛЕКАР*. Три дни след като бе приключила вече, историята бе поместена на вътрешните страници на вестника — страница четвърта: *ДЪРЖАВНАТА ЗДРАВНА КОМИСИЯ ХВЪРЛЯ ВИНАТА ЗА УБИЙСТВАТА НА КУЧЕТО В КАСЪЛ РОК ВЪРХУ ЗАРАЗЕНА С БЯС ЛИСИЦА ИЛИ МИЕЩА МЕЧКА*. Една последна статия през същата седмица съобщи, че Виктор Трентън нямал намерение да съди останалите живи членове на семейство Кембър, които били „дълбоко

потресени“. Тези сведения бяха оскъдни, но представляваха достатъчен материал, според който историята да бъде преразказана по нов начин. Една седмица по-късно на първа страница в неделното издание на вестника се появи уводна статия, разказваща какво точно се бе случило. Една седмица пък след това националният булеварден вестник направи пламенно резюме на случилото се със заглавие: *ТРАГИЧНАТА БОРБА НА ЕДНА МАЙКА СРЕЩУ УБИЕЦА САН БЕРНАР*. И с това най-сетне наистина случаят приключи.

* * *

В централен Мейн същата есен съществуваше масова психоза спрямо заразата от бяс. Един експерт обясни, че това се дължало на „слухове и на ужасния, но изолиран инцидент в Касъл Рок“.

* * *

Дона Трентън остана в болницата близо четири седмици. Курсът на предписаното ѝ лечение заради ухапванията от бясното куче завърши с доста болки, но без сериозни проблеми. Обаче поради потенциалните увреждания, които можеше да нанесе болестта, както и поради дълбоката душевна депресия, в която бе изпаднала Дона, тя бе под строг медицински контрол.

В края на август Вик я откара у дома.

Останаха вкъщи през целия ден, а той бе тих и дъжделив. Вечерта седнаха пред телевизора, но всъщност не гледаха, и Дона го запита за „Ад Уъркс“.

— Всичко е наред там — отвърна Вик. — Роджър направи последната реклама с Професора сам... с помощта на Роб Мартин, разбира се. Сега сме ангажирани с една голяма и нова кампания за цялостното производство на „Шарп“. — Половината от това беше лъжа. Роджър бе ангажиран, но Вик ходеше в офиса три или четири пъти в седмицата и побутваше молива се насам-натам, или пък гледаше пишещата си машина. — Хората на „Шарп“ обаче много внимават да не би това, което работим в момента, да се проточи повече

от две години, за които имаме договор. Роджър беше прав. Ще ни изритат. Но тогава вече няма да има значение.

— Добре — рече Дона.

Тя вече имаше светли периоди, в които беше предишната Дона, ала повечето време бе унила. Беше отслабнала с десетина килограма и изглеждаше мършава. Тенът по лицето ѝ не бе много хубав. Ноктите ѝ бяха изгризани.

— Дона! О, мила — каза Вик, обгърна я с ръце и я притисна към себе си.

Плътта ѝ бе мека, но неподатлива. Под мекотата той ясно усещаше острият ръбове на костите ѝ.

— Можем ли да живеем тук? — промълви тя с треперлив глас. — Вик, можем ли да живеем тук?

— Не зная — отвърна той. — Мисля, че трябва здраво да се напънем и да опитаме.

— Може би трябва да те попитам дали ти би могъл да живееш с мене. Ако кажеш „не“, ще те разбере. Отлично разбирам.

— Не искам нищо друго, освен да живея с тебе. Знаех го през цялото време. Навярно е имало някой кратък период... след като получих бележката на Кемп, когато просто нищо не знаех. Но то бе само тогава. Дона, обичам те. Винаги съм те обичал.

На свой ред тя също го обгърна с ръце и го притисна към себе си. Тихите, летни дъждовни капки биеха по прозорците, изпъстряйки пода на стаята със светли и тъмни шарки.

— Не можах да го спася — каза Дона. — Това непрекъснато ме преследва. Не мога да се отърва от него. Повтарям си го отново... и отново... и отново. Ако бях изтичала към вратата по-рано... или бях взела бухалката... — тя преглътна. — И когато най-сетне събрах куража да изляза, всичко бе... свършено. Той бе мъртъв.

Вик би могъл да ѝ каже, че доброто на Тад през цялото време е било на първо място в съзнанието ѝ, поради мисълта за нейното собствено добро; че причината, поради която не се бе втурнала към вратата, е било пак заради доброто на Тад и това, което би му се случило, ако кучето я бе настигнало, преди да успее да влезе вътре. Би могъл да ѝ каже, че тази тридневна обсада е изтощила вероятно и Куджо така, както и самата Дона и ако тя бе опитала да го убие с бухалката малко по-рано, изходът от ситуацията щеше да бъде съвсем

различен. При така случилите се обстоятелства, Куджо едва не я бе убил в крайна сметка. Ала Вик разбираше, че всички тези аргументи ѝ бяха обяснени отново и отново от него самия и от други хора, но дори всичката логика на света не би могла да притъпи болката при вида на празната и неподвижна люлка, увиснала на въжетата в задния двор. Логиката не би могла да притъпи чувството ѝ за нейния собствен, ужасен провал като личност. Само времето можеше да свърши тази работа, и то горе-долу.

— И аз не можах да го спася — рече Вик.

— Ти...

— Бях толкова сигурен, че е Кемп. Ако бях дошъл по-рано, ако не бях заспивал, дори ако не бях говорил с Роджър по телефона...

— Не — каза Дона. — Недей!

— Трябва! Предполагам, че ти също. Ние трябва да го превъзмогнем. Така правят хората, нали разбираш? Те просто се съвземат... и се опитват да си помогнат един на друг.

— Непрекъснато го чувствам... усещам го... зад всеки ъгъл.

— Да, аз също.

Преди две седмици той и Роджър бяха занесли всички играчки на Тад в Армията на спасението. Когато свършиха това, се върнаха и изпиха няколко бири тук, в хола. Не говореха много. А когато Роджър си отиде, Вик се качи горе, седна на леглото на Тад и плака, докато най-накрая усети, че този плач ще разкъса вътрешностите му. Плака и си пожела да умре, ала не умря и на следващия ден отиде на работа.

— Направи и за двама ни кафе — рече Вик и леко я тупна отзад.
— Аз ще запаля камината. Студеничко е тук.

— Добре — каза Дона и се изправи. — Вик?

— Какво?

Тя отново болезнено преглътна.

— И аз те обичам.

— Благодаря — отвърна той. — Мисля, че имах нужда да го кажеш.

Дона се усмихна тъжно и отиде да приготви кафето. Изкараха някак вечерта, макар че Тад си бе все така мъртъв. Изкараха и следващия ден... и по-следващия... в края на август положението не беше много по-добро, нито през септември... но когато листата пожълтяха и започнаха да падат, беше вече малко по-добре. Мъничко.

Тя бе наелектризирана от напрежението, но се опитваше да не го показва.

Когато Брет се върна от гаража, изтърсвайки снега от ботушите си и влизайки през вратата на кухнята, Черити седеше до масата и пиеше чай. За миг той само я погледна. През последните шест месеца бе отслабнал и пораснал на височина. Крайният резултат беше, че сега Брет изглеждаше дълъг и мършав докато преди бе по-набит и все пак гъвкав. Оценките му през първия срок не бяха много добри и на два пъти се бе сбивал в училищния двор, вероятно заради това, което се бе случило през лятото. Но оценките му за втория срок бяха много добри.

— Мамо? Мамо? Кой го...

— Алва го донесе — отвърна Черити, оставяйки чашата върху чинийката така внимателно, че не се чу никакъв звук. — Никъде не е казано, че трябва да го прибереш.

— Ваксиниран ли е? — попита Брет, а сърцето на Черити се сви при мисълта, че точно този бе първият му въпрос.

— Всъщност да — отговори тя. — Алва се опита да се изплъзне, но аз го накарах да ми покаже сметката при ветеринарния лекар. Беше девет долара — гана и бяс. Ами и една туба крем против паразити в ушите и ушни гъбички. Ако не го искаш, Алва ще ми върне деветте долара.

Парите бяха придобили особена важност за тях. По едно време Черити не бе сигурна дали ще могат да запазят къщата и дали изобщо трябваше да се опитват да я задържат. Беше разговаряла с Брет като с равен. Имаше малка застрахователна полица. Мистър Шаупър в банка „Каско“ в Бриджтън ѝ бе обяснил, че ако парите се внесат на специални условия на попечителство, то те, плюс парите от лотарийния билет, щяха да представляват достатъчна сума, за да се погасят вноските по ипотеката през следващите пет години. Черити си намери прилична работа в отдела за опаковане и етикетирание на единственото истинско производство в Касъл Рок — „Трейс Оптикъл“. Продажбата на оборудването на Джо, включително и новата трансмисия, донесоха допълнително три хиляди долара. Възможно беше да задържат къщата, обясни тя на Брет, но нямаше как —

трябваше да живеят крайно икономично. Алтернативата беше да си вземат апартамент в града. Брет заспа с това желание под възглавницата си и се оказа, че неговото желание бе същото като желанието на майка му — да задържат къщата. И тъй те останаха в нея.

— Как се казва? — попита Брет.

— Няма име. Доскоро бозаеше.

— Чиста порода ли е?

— Да — отвърна тя и се засмя. — Хайнц е. Има петдесет и седем разновидности.

Той също ѝ се усмихна и усмивката му бе напрегната. Но Черити сметна, че все пак с усмивка е по-добре, отколкото без никаква усмивка.

— Може ли да влезе? Пак заваля сняг.

— Може, ако постелеш навсякъде вестници. Ако се изпусне тук или там, ти ще го изчистиш.

— Добре.

Брет отвори вратата, за да излезе.

— Как ще го наречеш, Брет?

— Не зная — отвърна Брет. Настъпи дълга, дълга пауза. — Още не зная. Ще помисля.

На Черити ѝ се стори, че Брет плаче, ала тя подтисна порива си да отиде при него. Освен това той бе обърнат с гръб към нея и Черити не можеше да бъде съвсем сигурна. Той беше вече голямо момче и колкото и да я болеше от тази мисъл, тя разбираше, че големите момчета не искат майките им да знаят, когато плачат.

Брет излезе и донесе кученцето, притиснал го бе с ръце към гърдите си. То остана без име до следващата пролет, когато без някаква особена причина, те го нарекоха Уили. Беше малко, живо кутре с къса козина в по-голямата си част — териер. Някак приличаше на Уили. Името просто му залепна.

Много по-късно, същата пролет Черити получи увеличение на заплатата и тя започна да отделя по десет долара всяка седмица. За колежа на Брет.

* * *

Малко след смъртоносните събития в двора на Кембъррови останките на Куджо бяха кремирани. Пепелта, заедно с други отпадъци беше откарана във фабриката за обработка на отпадъци в Огъста. И ще бъде съвсем на място, ако кажем, че той винаги се бе старал да бъде добро куче. Стараеше се да изпълнява всичко, което неговият *МЪЖ* или неговата *ЖЕНА* и най-вече неговото *МОМЧЕ* искаха или очакваха от него. Беше готов да умре за тях, ако се наложеше. Никога не бе искал да убива. Беше поразен от нещо, навярно съдбата, или някаква зла орис, или просто от болест, разграждаща нервната система, наречена бяс. Неговата собствена воля не беше от значение.

* * *

Малката дупка, в която Куджо се бе пъхнал, гонейки заека никога не бе открита. Обаче дребните животни по някакви странни и неведоми причини я бяха открили. Прилепите се бяха настанили в нея. Заекът, неспособен да се измъкне, умря от глад бавно, бездушно и мъчително. Костите му, доколкото зная, са все още там, заедно с тези на други животни, които не бяха имали късмет и се бяха изтърколили в дупката преди него.

*„Казвам, ви за да знаете,
казвам ви, за да знаете
казвам ви за да знаете:
старият Мурджо е там,
където отиват добрите кучета.“*

Народна песен

септември 1977 — март 1981

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.